

Đắm Say

Contents

Đắm Say	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	27
5. Chương 5	34
6. Chương 6	46
7. Chương 7	55
8. Chương 8	59
9. Chương 9	65
10. Chương 10	71
11. Chương 11	81
12. Chương 12	92
13. Chương 13	98
14. Chương 14	105
15. Chương 15	113
16. Chương 16	128
17. Chương 17	136
18. Chương 18	141
19. Chương 19	147
20. Chương 20	159
21. Chương 21	169

Đắm Say

Giới thiệu

“Anh đã yêu em từ khi em chưa tồn tại trên cõi đời này, Anna. Anh đã yêu em từ những giấc mơ về

1. Chương 1

Anna Reardon đã làm một việc không thể tha thứ được. Chính miệng cô đã nói dối để Karl Lindstrom cưới mình. Cô đã cố tình lừa dối một người đàn ông để anh ấy gửi tiền mua vé cho cô đi Minnesota với tư cách “cô dâu được giới thiệu qua thư”. Anh ấy muốn tìm một người phụ nữ hai mươi lăm tuổi, biết nấu ăn, biết làm việc nhà, có thể chăm lo công việc đồng áng và... “còn trinh trắng”.

Hơn nữa, anh ấy muốn cô đi một mình. Điều duy nhất Anna không nói dối là ngoại hình của cô. Cô đã miêu tả chính xác về bản thân mình, ví dụ như tóc màu nâu sậm giống màu rượu Whisky, người Ireland, cao và ốm, mắt nâu, tai phẳng, có tàn nhang, bao dung, đầy đủ răng và không mắc bệnh đậu mùa.

Nhưng phần còn lại của lá thư chỉ là một mớ dối trá, đủ hay để Lindstrom không nghi ngờ gì và gửi tiền xe cho cô thoát khỏi Boston.

Những gì được bịa đặt ra không hề dễ dàng đối với một cô gái đang tuyệt vọng và vô gia cư như Anna và người viết lá thư chính là em trai của cô, một cậu thanh niên non choẹt. Thật ra, mỗi lần nhớ lại việc mình đã nói dối là cơn đau bao tử lại hành hạ cô. Giây phút trước khi gặp Karl Lindstrom, cô đã bị đau bao tử. Nhưng cơn đau như trong lúc này cô chưa gặp bao giờ, nó còn càng ngày càng tăng lên theo chuyến đi về phía Tây dài đằng đẵng và đầy tẻ nhạt vốn đã bắt đầu cách đây một tháng sau khi tăng băng trôi tan chảy trong hồ Great Lakes. Anna và em trai cô, James, đã đi xe lửa suốt cả tháng Sáu từ thành phố Boston đến thành phố Albany, sau đó đi xuống đến thành phố Buffalo. Ở đó, họ lên tàu hơi nước tại một vùng đất sinh lầy gọi là Chicago, thành phố chỉ có duy nhất một con đường lốt ván từ bến cảng đến khách sạn vào năm 1854. Phía trước thành phố là một vùng đất hoang vu, nơi mà Anna và James vừa đi ngang qua. Tài xế xe tải chở họ đến thành phố Galena ở bang Illinois, chuyến đi kéo dài cả tuần và mọi người phải khốn đốn để chống chọi với muỗi, thời tiết và đường xá gập ghềnh. Từ Galena, họ lại tiếp tục lên tàu chạy bằng hơi nước để đến thành phố St. Paul, rồi đi thêm vài dặm bằng xe bò đến thành phố St. Anthony Falls.

Chúa ơi! Họ hoàn toàn bị vỡ mộng nếu so sánh nơi đây với thành phố Boston, bởi những gì đang hiện diện trước mắt họ chỉ là vài cây đũa đá và những tòa nhà dang dở. Điều này làm Anna tự hỏi liệu thành phố tuyến đầu như Long Prairie, nơi cô sẽ gặp chồng tương lai của mình, sẽ như thế nào?

Đến nay đã hơn một tháng, cô vẫn chưa thấy gì ngoài việc phải di chuyển trên những chặng đường dài, nhìn ngắm những dòng nước trắng xóa và lo lắng về cách Karl Lindstrom sẽ đối xử với mình nếu anh biết sự thật. Nhưng thời gian cũng đã làm những lo lắng trong đầu Anna dịu lại, cô tự hỏi tại sao mình lại phải suy nghĩ để giải quyết vấn đề như thế trong khi mọi chuyện còn chưa bắt đầu.

Lời nói dối rõ ràng nhất của cô là về James. Anna chưa bao giờ nói với chồng sắp cưới rằng cô có một người em trai phải nương tựa vào mình. Cô không biết chuyện gì sẽ xảy ra khi cô giới thiệu với Karl Lindstrom người em vợ trưởng thành này.

Điều thứ hai Anna nói dối là về tuổi của cô. Karl Lindstrom đã nói rõ trong mẫu quảng cáo rằng anh ấy cần một người phụ nữ trưởng thành, chín chắn, vì vậy Anna chắc chắn nếu cô thừa nhận tuổi tác thật của mình, Lindstrom sẽ biết chính xác rằng cô còn xanh hơn cả một trái bắp non. Nhưng Anna đã nói với anh cô hai mươi lăm tuổi, bằng tuổi của anh. Anna đang hình dung liệu có người phụ nữ hai mươi lăm tuổi nào đủ kinh nghiệm để làm vợ người đàn ông nơi biên giới này. Nhưng Chúa sẽ giúp cô nếu anh ấy có nghi ngờ điều gì.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Anna Reardon mong muốn mình có nếp nhăn trên da, dấu chân chim nơi đuôi mắt, và có thể là chút mỡ thừa vùng bụng - bất kỳ thứ gì có thể làm cho cô trông già hơn tuổi mười bảy. Anh ấy chỉ cần nhìn một lần sẽ phát hiện ra ngay. Rồi anh ấy sẽ nói gì? Hãy tóm lấy em trai cô cùng đồng hành lý này và về thẳng Boston? Còn gì nữa nhỉ? Anna nghĩ.

Họ sẽ làm gì nếu Lindstrom bỏ họ lại giữa vùng đất cao nguyên khô ráo này?

Anna đã buộc phải kiếm tiền vé để cho James cùng đến Minnesota với cô mà Lindstrom không hay biết và cô chợt rùng mình ớn lạnh, bao tử lại lên cơn đau dữ dội. Không có lần thứ hai, Anna nghĩ, không bao giờ! Cô và James sẽ phải trông cậy hoàn toàn vào sự thương xót của Lindstrom. Khi cơn đau dịu đi, cô tự hỏi liệu Lindstrom có nói dối điều gì về bản thân anh ấy không? Cô không chắc anh hoàn toàn nói thật với mình. Anh nói với cô về vùng đất này và kế hoạch tương lai của họ, nhưng điều làm cô bận tâm là anh nói rất ít về bản thân. Có lẽ không có gì để nói cũng nên! Anh ta đã viết không ngừng về Minnesota, Minnesota, Minnesota! Mà những gì anh ta viết, xin lỗi chứ, chẳng hay ho gì và đầy lỗi chính tả, lại còn không có dấu ngoặc kép để trích dẫn lời bài báo về việc dụ dỗ dân di cư đến nơi hoang vắng này!

Ở Minnesota tốt hơn ở đồng bằng. Ở đây, người ta sống một cách mộc mạc nhưng đầy hào phóng. Ở đây có những loại cây dùng làm nhiên liệu và vật liệu xây dựng. Ở đây cũng có những loại trái cây rừng mọc nhan nhản, khi có nhu cầu giải trí thì có thể đi vào rừng, thảo nguyên; hồ và suối thì đầy ắp cá. Những cánh rừng cao vút, thảo nguyên thì màu mỡ, đồi núi, những hồ nước và dòng suối nhuộm màu mây, cung cấp cho con người sản lượng nhu yếu phẩm dồi dào và cả cảnh đẹp.

Sự mô tả này là những gì được viết trong thư của Karl, và chúng đã bay đến đất nước Thụy Điển xa xôi - nơi mà bùng nổ dân số một cách đột ngột đang gây ra thiếu đất sinh hoạt. Minnesota, vang vọng đi rất xa, đến tận thành phố Skåne yêu dấu của anh và đã mời gọi anh đến đây.

Do đó, anh đã vượt đại dương và hy vọng anh chị mình cũng sẽ sớm theo sau. Nhưng không một ai, anh chị hay hàng xóm của anh, đến để xoa dịu nỗi cô đơn trong anh.

Một dàn đồng ca đang hát khi James đọc cho Anna nghe những gì Karl viết về Minnesota trong thư. Nhưng đến đoạn mô tả về mình, anh gần như không viết gì cả.

Những gì anh nói về mình chỉ gói gọn trong một lượng thông tin ít ỏi: Anh là người Thụy Điển, tóc vàng, mắt màu xanh biển và hơi to con. Về khuôn mặt mình, anh nói, “Tôi không nghĩ mặt mình bung ra sữa.”

Anna và James phá lên cười khi James đọc đến đoạn này, cả hai cho rằng Karl Lindstrom là một anh chàng có khiếu hài hước. Đã gần đến lần gặp gỡ đầu tiên giữa hai người, tận đáy lòng Anna, cô hy vọng rằng dù sớm hay muộn anh cũng nên biết sự thật.

Khi Anna nỗ lực xua tan những nỗi lo âu đó, cô lại bắt đầu tự hỏi rằng Karl Lindstrom là người như thế nào? Anh ấy có điển trai không? Giọng của anh ấy như thế nào? Cách anh sắp xếp nhà cửa ra sao? Anh ấy là người chồng thế nào?

Thận trọng hay tàn nhẫn? Dịu dàng hay thô bạo? Vị tha hay cố chấp?

Trên hết, Anna lo lắng rằng người đàn ông này có giận dữ hay không khi biết vợ anh ta không còn trong trắng? Chỉ nghĩ đến điều đó thôi mà hai má của Anna đã đỏ bừng và bao tử lại quặn đau. Trong những điều cô nói dối, đây là điều trầm trọng nhất và khó tha thứ nhất. Đây cũng là điều dễ dàng nhất cô có thể che giấu cho đến khi quá muộn để anh ấy kịp phản ứng, nhưng nó luôn khiến cô rùng mình vì ớn lạnh và ướt đầm mồ hôi.

James Reardon sẵn sàng đồng lõa với kế hoạch của chị gái mình. Thật ra, chính cậu là người đã tìm thấy mẫu quảng cáo của Lindstrom và đưa nó cho Anna. Nhưng Anna không biết đọc cũng không biết viết, và James lại là người viết thư hồi âm cho Lindstrom. Lúc đầu, việc viết trơn tru những lá thư mô tả về một người phụ nữ mà họ nghĩ rằng Lindstrom cần tìm tưởng chừng thật dễ dàng. Nhưng thời gian trôi qua, họ cảm thấy như chính họ đang bị sa vào cái bẫy do câu chuyện mà họ dựng lên giăng ra. Đã nhiều lần cậu tranh cãi với Anna về việc nên để Lindstrom biết cậu sẽ đi cùng cô. Nhưng Anna đã thắng, cô cứ khẳng định rằng nếu Lindstrom biết sự thật thì hy vọng thoát khỏi Boston của họ sẽ biến mất. Leo lên phía trên của những thùng hàng đóng gói, thùng rượu và bao tải, James chau mày, phần giữa hai chân mày của cậu trông như một luống cày. Nảy lên theo từng chuyển động của xe trên con đường đang bị chính phủ quản lý, cậu lo lắng cho số phận của mình. Có lẽ Lindstrom sẽ ôm Anna vào lòng cùng với lời hứa kết hôn nhưng anh ta sẽ không sẵn lòng chấp nhận James như một lời thỏa thuận. Cậu cau mày dưới ánh nắng dịu, kéo chiếc mũ xuống dưới mắt, dây đeo của chiếc mũ màu nâu nhạt này đung đưa trên tai cậu, những vết hằn của sự lo lắng đang khắc sâu trên khuôn mặt của cậu thanh niên.

“Này”, Anna nói, đập nhẹ cậu như muốn quở mắng, rồi duỗi dài từng ngón tay ra, “sẽ ổn thôi mà”.

Nhưng James chỉ nhìn chăm chăm về hướng Tây phía trước mặt. Đầu cậu bé quay ngược lại cạnh của chiếc xe kéo, đập vào đó mỗi khi bánh xe cán trúng ổ gà. “Phải rồi, chị em mình sẽ làm gì nếu anh ta gửi trả chúng ta lại? Chúng ta sẽ làm gì?”

“Chị không nghĩ vậy. Nhưng dù sao, chúng ta đã thỏa thuận với nhau rồi cơ mà.”

“Thỏa thuận khi nào?”, cậu hỏi và nhìn thoáng qua phía cô. “Chúng ta nên cho anh ấy biết em sẽ đi cùng chị. Chúng ta nên cho anh ấy biết nhiều điều hơn về chúng ta.”

“Để cuối cùng tất cả phải thổi rữa ở Boston à?”, Anna đã trả lời một trăm lần như thế về điều này.

“Không thì cuối cùng cũng thổi rữa ở Minnesota thôi. Có khác gì đâu?”

Nhưng Anna ghét kiểu họ tranh cãi như thế này. Cô vuốt lại mớ tóc trên cánh tay mình. “Ừ, thôi nào, chân em sẽ bị lạnh mất thôi.”

“Còn chân chị chắc không bị lạnh à”, James trả lời, không có ý chọc cười cô.

Cậu nhìn sang phía Anna đang ôm chặt bao tử của mình. Khuôn mặt cô hơi nhăn lại, khiến cậu cảm thấy mình có lỗi vì đã tranh cãi với chị.

“Chị cũng cảm thấy sợ như em vậy”, cuối cùng cô cũng thú nhận, tất cả sự giả vờ về một tương lai tươi sáng không còn nữa. “Bao tử của chị đang rất đau, như thể có ai đang ném tung chúng lên vậy.”

Karl Lindstrom hoàn toàn không nghi ngờ bất cứ điều gì Anna kể trong thư.

Anh đọc thư của cô với niềm tin tưởng hoàn toàn. Anh cứ đi tới đi lui phía trước cửa hàng Morisette, mắt nhìn về phía Đông để tìm kiếm dấu hiệu của một chiếc xe đang chạy đến. Anh đánh bóng mũi giày của mình lần nữa bằng cách cọ mũi giày của chân này vào bấp chân kia. Sau đó, anh cởi chiếc mũ len màu đen sạch sẽ của mình ra và đập đập nó vào bấp đùi, mắt nhìn ra đường, rồi lại đội mũ lên mái tóc bạch kim. Karl thử khe khẽ huýt sáo nhưng nó dường như làm anh sao lãng nên anh dừng lại. Anh nuốt nước bọt, siết chặt hai tay trong túi quần và lại nghĩ đến cô.

Anh nghĩ về cô như “‘Anna tóc nâu sậm bé nhỏ’ của anh”, cho dù cô nói cô cao hay tóc cô không gọn gàng đi nữa. Karl hình dung cô giống những phụ nữ ở quê nhà: má hồng, mạnh mẽ, gương mặt góc cạnh, tóc vàng và tết kiểu Thụy Điển. Tàn nhang, cô ấy nói. Bao dung, cô ấy nói. Mà ‘bao dung’ là gì nhỉ? Anh muốn cô không chỉ ‘bao dung’ mà còn phải ‘đẹp’ nữa. Sau đó, anh cảm thấy hối hận vì đã quá xem trọng chuyện nhỏ nhặt này, anh tiếp tục đi tới đi lui và tự nhủ, “Vây, khuôn mặt đẹp thì có đáng gì, Karl Lindstrom? Tâm hồn quan trọng hơn chứ!”. Tuy nói vậy nhưng Karl vẫn mong Anna là người vừa đẹp nét lại đẹp người. Nhưng anh nhận ra rằng vẻ đẹp bên ngoài sẽ không thật sự cần thiết để cô có thể giúp đỡ anh trong công việc đồng áng.

Điều duy nhất anh lo lắng: Cô là người Ireland. Người ta nói rằng người Ireland nóng tính, thích sống ở nơi mình muốn, tách biệt với thế giới bên ngoài, chỉ giao tiếp với người thân, vui đó rồi lại nổi giận lúc nào không ai biết. Bản thân anh là người Thụy Điển, rất đáng yêu - ít nhất anh tự nghĩ là người như vậy. Anh không nghĩ mình đối xử tệ với phụ nữ, nhưng đôi khi nhìn mình trong gương, anh cũng lo lắng về điều này. Anh đã nói với Anna rằng khuôn mặt của anh không bùng ra sữa, nhưng càng gần đến lúc gặp mặt Anna, anh càng thấy bồn chồn. Song anh vẫn tin cô sẽ yêu mến mảnh đất này.

Anh nghĩ về ngôi nhà của mình, nó to hơn ở Thụy Điển. Anh nghĩ đến đàn ngựa, một sự lựa chọn hiếm hoi khi nhiều người ở đây nuôi bò dù chúng có giá rẻ hơn hai trăm đô la so với đàn Percheron xinh đẹp của anh. Anh đặt tên cho chúng theo tên của người Mỹ - Belle và Bill - lúc anh mua miếng đất. Anh nghĩ đến ngôi nhà đầy cỏ hoang mà anh phải dọn dẹp sạch sẽ một cách kỹ càng trước lúc đi và đóng cửa cẩn thận. Anh nghĩ đến những thửa ruộng ngũ cốc chín vàng dưới nắng mà hai năm trước đây còn là một khu rừng hoang. Anh nghĩ đến những con suối, những con lạch, những cái hồ, những cây thích và cả những cây thông anh trồng. Thậm chí, anh còn sở hữu một kho dự trữ lương thực nhỏ nữa. Karl Lindstrom nghĩ, “Đúng, mình có nhiều thứ có thể dành ột người phụ nữ”. Anh đã có nhưng anh vẫn muốn có nhiều thứ hơn nữa.

Anh lấy từ trong túi quần ra lá thư của Anna và chăm chú nhìn vào nét chữ trong thư với niềm tự hào khôn xiết, anh nghĩ mình thật may mắn vì đã tìm được inh một người phụ nữ có học thức. Có mấy người đàn ông có thể có được diễm phúc này? Đây chính là anh, một người đàn ông may mắn, anh không thể bỏ qua

cơ hội đến được với người phụ nữ đó. Chính Anna của anh đã viết những lá thư này khi cô ở Boston, vì vậy, cô sẽ có thể dạy dỗ con cái của họ trong một ngày không xa. Chạm vào bề mặt lá thư cô viết, anh nghĩ đến đôi bàn tay của cô cũng từng chạm vào đây, đôi bàn tay mà anh chưa từng được nắm, và những đứa trẻ mà họ sẽ có trong tương lai, cổ họng anh như nghẹn lại. Cứ nghĩ đến việc chẳng có ai cùng trò chuyện ngoài những con vật nuôi, chỉ mình anh đơn độc ăn tối và hơi ấm của riêng anh trên chiếc giường mỗi tối, anh cảm thấy dường như trái tim mình đang đập những nhịp đập điên loạn.

“‘Anna tóc nâu sậm bé nhỏ’ của anh ơi! Anh đã chờ đợi em từ rất lâu rồi!”

Anna lại ngó nghiêng xung quanh lưng của các lái xe miễn là cô đủ dũng cảm trước khi kịp giấu mặt vào trong, lau hai bàn tay trên chiếc áo đầm đã lỗi thời và kêu James báo động ình biết nếu nhìn thấy thứ gì giống như một cửa hàng.

“Em thấy rồi!”, James gào to, rướn cổ lên trong khi Anna đang cố gắng co mình lại trong xe.

“Ôi không!”, cô rên rỉ trong hơi thở.

“Có ai đang đứng ở ngoài cửa”, James nói một cách chính xác.

“Có phải anh ấy không? Em có nghĩ đó là anh ấy không?”, Anna thì thầm trong sự lo lắng.

“Em chưa biết nhưng anh ấy đang nhìn về hướng này.”

“James, chị trông ổn không?”

Cậu liếc nhìn chị mình đang mặc một chiếc đầm màu xanh hoàng gia với phần chân váy xù lên, nhưng James không quan tâm đến điều đó. Cái váy quá lộ ngực dù những nếp xếp đã cố che đi phần thân trên cho ra vẻ đoan trang. Dù vậy, cậu vẫn trả lời, “Chị trông ổn mà, Anna”.

“Chị ước mình có một cái mũ”, cô nói một cách buồn bã, mân mê những chiếc khóa trên áo đang bay phất phơ. Sự thiếu thốn trên cơ thể cô hiện ra ngày càng rõ hơn.

“Có lẽ anh ấy sẽ mua cho chị một cái, anh ấy có một cái mà. Nó trông giống một miếng bánh và cong như cái mỏ chim.”

“Cái... cái gì nữa? Anh... anh ấy trông như thế nào?”

“Anh ấy to con nhưng em nhìn không rõ lắm. Năng chiếu vào mắt em.”

Anna khẽ nhắm mắt. Cô đan chặt hai tay vào giữa hai đầu gối và ước sao mình biết cách cầu nguyện. Cô đá chân ra phía trước rồi lại đá ra phía sau, sau đó, cô kiên quyết mở mắt và hít một hơi thật sâu nhưng ngay cả điều đó cũng không thể làm bao tử của cô ngừng sôi lên.

“Nói cho chị biết anh ấy trông như thế nào nếu em nhìn thấy được gì”, cô thì thầm. Một gã người Anh-điêng trong số những người lái xe nghe được tiếng thì thầm và quay lại tò mò. “Lo mà lái xe đi!”, cô gắt gỏng, đập vào lưng hấn ta một phát, hấn ta quay về phía trước, tiếp tục cho xe chạy.

“Bây giờ em thấy rồi!”, James hào hứng nói. “Anh ta to con khủng khiếp, mặc áo sơ mi trắng, quần bò bỏ vào trong đôi boots và...”

“Không phải, khuôn mặt của anh ta kìa! Khuôn mặt anh ta nhìn như thế nào?”

“À, em không thấy! Sao chị không tự mình xem đi?” Sau đó James ngồi xuống vị trí mà cậu đã đứng lên.

Đến phút cuối cùng, Anna cảnh cáo, “Nhớ! Đừng có nói em là ai cho đến khi chị có cơ hội nói với anh ấy. Chị sẽ... Chị sẽ cố gắng làm quen với anh ấy trước khi giới thiệu em”. Cô phủi bụi trên áo, nhưng chỉ làm nó nhả thêm, cô run run đặt tay trên ngực, hy vọng anh ấy không nhìn thấy miếng vá cô vô tình làm rách khi thay áo.

James nuốt nước bọt một cách khó khăn. “Chúc may mắn, Anna!”, cậu nói với kiểu giọng đang vỡ của tuổi mới lớn. Nếu là trước kia thì cả hai đã phá lên cười nhưng bây giờ cả Anna và James đều không thể cười nổi.

Khi chiếc xe đến nơi, Karl Lindstrom đột nhiên không biết làm gì với đôi tay của mình. Cô ấy sẽ nghĩ gì về đôi bàn tay này, quá to hay quá vụng về? Anh dút vội chúng vào túi quần và chạm phải lá thư, anh nắm lấy nó với một cảm xúc thân thương. Tại anh đột nhiên nghe rõ âm thanh của tiếng nước bọt bị nuốt xuống ừng ực. Anh thấy có hai lái xe, đằng sau họ có hai cái đầu nhúc nhích.

Karl nhìn kỹ một trong hai cái đầu đó, cố nhìn ra màu sắc của tóc.

Một người đàn ông, Karl nghĩ, hẳn không nên xuất hiện ở đây để rồi phải run sợ trước mũi giày của anh trong khoảnh khắc anh đến gặp người phụ nữ của mình. Cô ấy sẽ nghĩ gì khi thấy mình hung hăng như vậy? Cô ấy chỉ mong muốn một con chuột như mình cư xử đúng đắn. Bình tĩnh nào, Karl! Nhưng điều gì đó đang thất bại nơi lồng ngực anh thì không thể nào biến mất một cách đơn giản như vậy.

Chiếc xe chậm chậm dừng lại. Những người lái xe Anh-diêng có vẻ dè dặt, kiềm chế. Anna nghe một giọng trầm trầm nói với họ, “Mọi người đến đây vào một ngày đẹp trời đấy! Mọi người đã có chuyến đi tốt lành chứ?” Giọng nói nghe như có pha chút âm sắc Thụy Điển.

“Đủ tốt!”, một người lái xe khác nói.

Những bước chân chậm chậm bước đến phía sau xe, một người đàn ông to cao, tóc vàng xuất hiện. Ngay giây phút đầu tiên, cô cảm thấy cả cơ thể mình như muốn mỉm cười. Chút lưỡng lự trẻ con trên môi anh. Bàn tay to, chai sần từ từ đưa lên cao để lấy chiếc mũ ra khỏi mái tóc màu lúa mạch. Lần nữa, anh lại nuốt nước bọt nhưng không nói lời nào, chỉ đứng ngầy người và ôm chặt chiếc mũ trên tay, mắt không rời khỏi khuôn mặt của cô. Lưỡi Anna như sưng lên, cô thấy cổ họng mình khô rát. Trái tim cô đang nhảy múa theo giai điệu của bài hát Bejesus và như muốn rơi ra khỏi lồng ngực.

“Anna phải không?”, cuối cùng anh cũng hỏi, quỵn rũ cô bằng giọng điệu của một người cổ đại, điều đó làm lòng cô thấy ấm áp. “Không phải sao?”, anh hỏi lần nữa.

“Vâng”, cuối cùng cô cũng tự trấn tĩnh để nói, “Em là Anna”.

“Anh là Karl”, anh đáp lại, rồi ngược mắt nhìn lên tóc cô. Và cô cũng ngược mắt nhìn mái tóc của anh.

Tóc vàng, vàng thật vàng là những gì cô luôn tưởng tượng về anh. Nhưng bây giờ, ngay trước mắt cô là một mái tóc vàng hào hoa mà cô chưa nhìn thấy bao giờ. Nó thật dày và khỏe mạnh, hơi xoắn, rủ xuống ở phần gáy, những lọn tóc nhỏ ôm quanh khuôn mặt lấp lăm lăm mồ hôi.

Tóc của cô ấy, Karl thấy, đúng thật màu sậm của rượu Whisky và khi mặt trời chiếu qua, nó ánh lên màu đỏ nâu. Những lọn tóc óng mượt nhẹ bay trong gió và không phải bím tóc của người Thụy Điển.

Khi anh đang suy nghĩ vấn vợ, cô đưa tay chụp lấy mái tóc của mình theo phản xạ tự nhiên. Cách Karl nhìn cô khiến Anna một lần nữa mong mình có một chiếc mũ. Sau đó, cô đột nhiên bỏ tay ra vì chợt nhận ra sự ngớ ngẩn ở những điều mình đang làm: cứ nắm chặt tóc như thể sợ anh ấy nhìn mình.

Rồi ánh mắt họ gặp nhau, đôi mắt của anh có màu sắc của bầu trời Minnesota còn đôi mắt màu nâu sậm của cô giống như những viên nâu sậm nhất trên những viên đá mã não mà anh cày xới được từ đất đai của mình. Ánh mắt anh lướt xuống môi cô. Anh tự hỏi đôi môi ấy sẽ như thế nào khi cô thôi không cắn môi trên nữa. Ngay sau đó, đôi môi ấy hé mở và anh nhận ra đó là một đôi môi đẹp, cong như hình chiếc lá, ngọt ngào, nhưng không mỉm cười.

Anh mỉm cười còn cô chỉ khẽ rùng mình đáp lại. Cô sợ phải cười to trước một người đáng ngưỡng mộ như anh, vì anh là người điển trai nhất mà cô từng gặp. Các đường nét trên khuôn mặt anh đẹp như một bức tượng điêu khắc. Mũi của anh thẳng một cách hoàn hảo và cân đối, lỗ mũi đẹp, cong như hình nửa trái tim. Gò má dài và đủ lõm để làm anh trông trẻ trung và tràn trề sức sống. Anh có chiếc cằm chẻ và đôi môi rộng, bộ râu quai nón cong lên, bao phủ lấy quai hàm, còn làn da thì sạm màu, rám nắng.

Cảm thấy tội lỗi, Anna không nhìn anh nữa, cô nhận ra rằng mình đã quá tùy tiện khi để cho đôi mắt cứ đi dạo vòng quanh trên khuôn mặt anh.

Anna nghĩ, không, khuôn mặt anh không có vẻ gì là bùng ra sữa cả.

Còn Karl nghĩ, đúng, cô ấy còn hơn cả bao dung.

Cuối cùng, Karl tăng hăng và đội mũ trở lại. “Thôi nào, để anh giúp em, Anna, nhưng hãy đưa đồ của em cho anh trước đã.” Khi anh bước đến, cánh tay anh vạm vỡ, trông như hơn hai mươi ký lúa mì đang nhồi trong bao tải vậy.

Cô quay lại và tiến về phía James đang ngồi nghe lén cuộc trò chuyện giữa mình và Karl. Khi xoay hông, cô cảm thấy các cơ bắp đều đau nhức vì vừa trải qua một chặng đường dài, và e sợ Karl sẽ nhìn thấy sự vụng về và thiếu lịch sự của mình. Nhưng Karl không chú ý, chỉ với tay lấy hành lý của cô đem xuống xe. Tay áo quấn quanh khuỷu tay anh, lộ ra phần cánh tay dày và mạnh mẽ. Phần vai của anh cũng vậy, sự vận động làm chiếc áo sơ mi trên người anh căng ra, khiến chúng trông như những tảng đá. Anh đỡ lấy cú nhảy của cô một cách dễ dàng, sau đó hai cánh tay to lớn của anh vòng qua eo cô.

Tay anh to thật, cô nghĩ, bao tử như dẹt đi khi anh chạm vào người mình.

Karl cảm nhận được sự nhỏ bé của cô gái này, càng nhìn gần thì nỗi nghi ngờ của anh càng rõ nét. Cô ấy không phải hai mươi lăm tuổi!

“Đi đường xa chắc em mệt rồi”, anh nói và để ý rằng cô rất cao dù nhỏ tuổi hay không. Phần đỉnh đầu của cô khẽ chạm vào mũi của anh.

“Vâng”, cô lầm bầm, cảm thấy mình thật ngớ ngẩn khi không thể nghĩ ra từ nào để thêm vào, nhưng tay anh vẫn vòng quanh eo cô, hơi ấm của chúng lan ra và chạm vào cô khi anh cư xử như chỉ có hai người ở đó. Đột nhiên, anh giật tay ra.

“Vậy tối nay em sẽ không phải ngủ trong toa xe nữa. Em sẽ được ngủ trên chiếc giường ấm áp ở nhà.” Sau đó, anh nghĩ, mình ngốc thật! Cô ấy sẽ nghĩ rằng mình chỉ chú ý đến chiếc giường thôi! Đầu tiên, mình cần phải bày tỏ sự quan tâm đối với cô ấy. “Đây là cửa hàng của Joe Morisette mà anh đã kể cho em nghe. Nếu em cần thứ gì, chúng ta có thể đến đây để mua. Tốt hơn là bây giờ chúng ta sẽ vào đó để mua sắm vì sáng sớm ngày mai, chúng ta sẽ về nhà anh.”

Anh quay người lại và đi bên cạnh cô, nhìn mũi giày của cô hất tung phần đuôi váy theo từng nhịp. Cô mặc một chiếc áo mà anh không thấy thích. Màu sắc của nó quá sáng còn những mảnh vải tam giác ở phần ngực như dành cho những phụ nữ luống tuổi. Nó trông rất kỳ cục với phần thân trên lộn xộn và thiếu vải, không thích hợp với những nơi như Minnesota.

Anh cảm thấy chắc chắn cô mặc nó để trông lớn tuổi hơn. Karl đoán cô khoảng mười tám tuổi khi nhìn cô từ phía sau. Có điều gì đó được che giấu phía sau miếng vải lờ lợt ở phần thân trên áo, nhưng anh không biết đó là gì? Cô đi trước anh lúc vào cửa hàng và đây là lần đầu tiên anh nhìn cô từ phía sau. Chẳng có gì! Đúng, cô cao thật nhưng quá mảnh mai so với sở thích của Karl. Anh nghĩ đến giàn đậu mẹ anh trồng và quyết định sẽ để Anna chăm sóc chúng.

Morisette nhìn lên ngay khi hai người họ vừa bước vào, cất giọng đậm chất Pháp, “À, cô dâu đây rồi, giờ thì chú rể của chúng ta đã có thể thôi lo lắng và không uống Whisky nữa!”.

To mồm quá đấy, Morisette, Karl nghĩ. Nhưng khi Anna quay ngoắt người lại nhìn Karl, cô thấy tai anh đỏ lên. Cô đã thấy những tên say rượu ở Boston nhưng điều cuối cùng cô mong muốn là kết hôn với một ai trong số đó.

Mình có nên từ chối cô ấy ngay tại Morisette này không? Karl tự nhủ. Không, cô ấy hẳn đã cho rằng mình là người tử tế từ lúc gặp mặt đến bây giờ.

Anna nhìn quanh cửa hàng, tự hỏi anh ấy sẽ nói gì nếu cô muốn mua một chiếc mũ. Dù cô không mua mũ, anh cũng sẽ hỏi cô cần gì. Nhưng cô không dám nói vì biết James còn đang đợi phía ngoài, hoàn toàn không được Karl chú ý đến. Một bàn tay nắm lấy khuỷu tay cô đưa đến chỗ người chủ cửa hàng. Đó là một người Pháp sống ở Canada, anh ta mặc một chiếc áo sẫm màu và đang sẵn sàng chờ họ bước đến với nụ cười tỉnh quái.

“Joe, đây là Anna. Cuối cùng cô ấy cũng đã đến.”

“Tất nhiên là Anna rồi, còn ai khác nữa?” Morisette cười to, đưa lòng bàn tay ra. “Cô có đi qua con đường bị chính phủ quản lý chứ? Con đường đó không tốt nhưng cũng không tệ. Hãy chờ đến lúc cô nhìn thấy

đường vào nhà Karl, cô sẽ thấy ngưỡng mộ những điều mà cô cho là không quan trọng. Cô có biết các tờ báo đã cảnh báo rằng phụ nữ không nên đến đây bởi cuộc sống khó khăn ở nơi này không, cô gái trẻ?”

Đó không phải những thứ Karl muốn Morisette kể cho Anna nghe. Anh không muốn làm Anna lo sợ trước khi cô tận mắt chứng kiến và tự mình cảm nhận một Minnesota tuyệt vời.

“Vâng, tất nhiên rồi, tôi đã... đọc chúng”, Anna nói dối.

“Nhưng Karl nghĩ không có nơi nào tốt hơn nơi này để định cư cả bởi vì đất đai ở đây nhiều, lại màu mỡ... và ở đây còn có những thứ mà bất cứ người đàn ông nào cũng muốn.”

Morisette cười. Karl có thể chắc chắn tâm trí cô đang ngập tràn hình ảnh của anh.

Karl trả lời thay cô, “Thấy chưa, Morisette, anh không thể hù dọa Anna được với kiểu nói ngu xuẩn đó. Cô ấy từ nơi khác đến và sẽ sống ở đây”. Trái tim Anna nhẹ nhõm hơn. Dù sao cô cũng đã dũng cảm để đến nơi này.

“Vậy người tốt bụng này sẽ kết hôn với cô chứ?” Morisette hỏi.

“Đúng, sáng mai”, Karl nói, nhìn ra phía sau vai của Anna, cổ áo cô dính đầy bụi bẩn.

Sau đó, những người lái xe chạy đến cửa hàng, mỗi người vác trên vai vài thùng đồ. Một người quăng đồng đồ xuống đất và nói, “Cậu thanh niên đó cứ đứng ngoài đường như thể đang bị lạc. Không ai nói với cậu ta là chuyến đi đã kết thúc sao?”. Không còn nghi ngờ gì nữa, câu hỏi hướng trực tiếp đến Anna nhưng cô cứ đứng ngây người ra.

“Cậu thanh niên nào?”, Karl hỏi.

Biết không còn cách nào khác, Anna đành nhìn thẳng vào mắt anh và trả lời, “Em trai của em, James”.

Sau khi đã hết bối rối, Karl nhìn cô, sự thật trở nên rõ ràng trong đầu Karl hơn trong lúc Morisette và những người lái xe nhìn họ. “Phải, tất nhiên là... James rồi.” Lindstrom cuống cuống chạy ra cửa và đây là lần đầu tiên anh nhìn kỹ người đồng hành với Anna trên chiếc xe chở hàng. Karl đã nhìn Anna và gần như nhận ra cậu thanh niên đang đứng đó.

“James phải không?”, Lindstrom nói, tỏ vẻ anh đã biết chuyện.

“Có gì không?”, James trả lời, sau đó cậu sửa lại, “Đúng, thưa anh”, với mong muốn gây thiện cảm với người đàn ông to lớn kia.

“Sao em đứng ngoài này, vào trong và làm quen với Morisette, bạn của anh đi.”

Tuy bất ngờ nhưng cậu thấy rất phấn khởi, cậu dứt tay vào túi quần và đi vào cửa hàng.

Khi James đi ngang qua, Karl để ý giữa cậu thanh niên này và Anna có những nét rất giống nhau. Cậu ta trông ốm yếu và vụng về, màu tóc giống với Anna nhưng không có tàn nhang, và đôi mắt, mặc dù to giống chị, nhưng lại là màu xanh lá, thay vì màu nâu.

Karl cố gắng giấu vẻ ngạc nhiên, bước đến cửa hàng một cách thận trọng, đem theo hành lý của cậu thanh niên để ở phía trước. James và Anna dạo quanh cửa hàng, nhìn nhau rồi lại ngoảnh mặt đi, tự hỏi Karl sẽ làm gì mình cũng như xem thêm những thứ họ còn thiếu ở trong cửa hàng. Họ ngạc nhiên vì sao người đàn ông này không mấy quan tâm đến sự có mặt của James? Anh chỉ bình tĩnh đem hành lý xuống xe hoặc nói vài câu bông đùa với Morisette.

Khi bầu trời đã bắt đầu lấp lánh những vì sao phía sau lưng cặp ngựa Percheron, Karl đi vào và ra hiệu đã đến lúc về nhà. Nhưng Anna không thấy anh nhắc lại rằng sẽ mua cho cô thứ cô cần. Anh chạm vai tạm biệt Morisette và cứng rắn nắm khuỷu tay Anna dẫn cô ra ngoài, người chồng chưa cưới này quả quyết hơn cô nghĩ.

2. Chương 2

Anna tưởng như Karl sẽ làm trật khớp xương cánh tay mình trước khi anh buông ra. Không nói lời nào, anh đẩy cô ra khỏi dòng người, Anna bước trước anh hai bước và cuối cùng, anh đẩy cô vào chỗ ngồi trên xe. Cô lén nhìn lên, vẻ mặt của anh lúc này làm bao tử cô quặn đau. Cô phủi bụi trên cổ áo, hơn bao giờ hết, cô mong rằng mình đã viết thư cho anh và kể hết mọi sự tình. Giọng của Karl nghe thật cứng nhắc khi ra lệnh cho những con ngựa của mình, anh hét lên một tiếng và điều khiển chúng chạy ra đường. Nhưng khi chạy đến khúc cua gần cửa hàng, chiếc xe lão đảo và đột nhiên dừng lại.

Giọng của Lindstrom như xé tan không gian, một giọng điệu mà anh chưa từng sử dụng. Anh nói rõ ràng từng chữ một và âm lượng mỗi lúc một to hơn, “Tôi không muốn cãi vã ngay trước mặt Joe Morisette trong cửa hàng của anh ấy. Tôi không muốn thấy người thích chơi khăm như Morisette biết Karl Lindstrom này cố tình lôi anh ta vào cuộc. Nhưng điều đó đã xảy ra! Tôi nghĩ cô, Anna Reardon, đang lừa phỉnh một tên Thụy Điển ngu ngốc đấy! Cô đã không thành thật và biến Karl Lindstrom này thành một kẻ ngu ngốc ngay trước mặt bạn của hắn!”

Kiko_Xiao

Cô vẫn ngoan cố. “Sao, ý anh là sao?”, cô lắp bắp, gần như là xin lỗi.

“Ý tôi là sao à?”, anh lặp lại, gần giọng từng chữ một. “Này cô gái, tôi không có ngu đâu!”, giọng anh như bùng nổ, “Đừng có xem tôi là kẻ ngốc! Chúng ta đã thỏa thuận, giữa tôi và cô. Cả mấy tháng nay, chúng ta lên kế hoạch để đưa cô đến đây và chưa một lần cô đề cập đến em trai mình trong thư! Thay vào đó, cô đem sự ngạc nhiên đến cho Karl này phải không? Chắc mọi người sẽ cười vào mũi tôi nếu họ biết đây là lần đầu tiên tôi nghe vợ sắp cưới của mình đem theo một người khách mà mình không hề hay biết!”.

“Tôi... tôi đoán là tôi nên nói với anh, nhưng...”

“Cô đoán à?”, anh la lên như bị ai đánh gục. “Cô làm nhiều thứ hơn là đoán nữa kia! Cô thừa thời gian để lừa phỉnh tôi và cô cho rằng Karl Lindstrom này là một tên Thụy Điển khờ khạo, dễ bị lừa lắm đấy!”

“Không, tôi không nghĩ như thế bao giờ. Tôi muốn nói rõ với anh nhưng tôi nghĩ nếu để anh gặp mặt James, anh sẽ biết rằng James có thể phụ việc cho anh. Nó rất giỏi, khỏe mạnh nữa. Vì sao chứ, vì nó là con trai”, cô biện hộ.

“James mà là trai trắng à? James là một cái miệng ăn khác thì đúng hơn.”

“Nó đã mười ba tuổi rồi, một hai năm nữa nó sẽ trưởng thành. Nó sẽ giúp việc cho anh gấp đôi và còn tốt hơn tôi.”

“Tôi không đăng quảng cáo trên báo Boston để tìm người giúp việc, tôi cần tìm vợ.”

“Thì em đã ở đây còn gì?”

“Đúng, đúng thế! Nhưng cô, cộng thêm em trai của cô, đã vượt quá những gì chúng ta thỏa thuận.”

“Nó có thể giúp việc cho anh, Lindstrom à!”

“Đây không phải thành phố Boston, cô Anna Reardon. Ở đây, thêm một người là cần thêm lương thực. Em cô sẽ ngủ ở đâu? Sẽ mặc gì? Liệu có đủ thức ăn cho ba người khi mùa đông đang đến gần hay không? Đó là những điều mà một người đàn ông như tôi sẽ phải lo liệu để có thể sống sót ở đây.”

Cô biện hộ một cách sốt sắng, từ ngữ cứ tự tuôn trào ra. “Nó có thể ngủ trên nền nhà, quần áo thì cũng đã có đủ ột năm. Nó sẽ giúp anh trồng thêm hoa màu khi mùa hè sang.”

“Mọi thứ đã được trồng dưới đất và cô sẽ chăm sóc chúng. Tôi chỉ cần một người và đó là cô.”

”Em sẽ giúp anh. Cứ nghĩ xem nếu cả ba chúng ta cùng làm thì tốt biết mấy!

Tại sao? Tại vì chúng ta sẽ thu hoạch được nhiều hơn...”

“Tôi nói rồi, mùa vụ đã bắt đầu. Tôi không biết phải chăm sóc chúng như thế nào đây. Sự thật là cô đã lừa dối tôi và tôi biết phải làm gì bây giờ? Tôi chưa từng nghĩ mình sẽ chọn một kẻ nói dối làm vợ.”

Anna ngồi thẩn thờ. Cô không còn lời nào để tranh cãi với anh nữa.

James, người đã lặng lẽ lên xe, cuối cùng cũng lên tiếng. “Anh Lindstrom, chúng tôi không được lựa chọn. Anna nghĩ rằng nếu anh biết tôi là một phần của thỏa thuận thì anh sẽ không đồng ý.” Giọng của James thay đổi từ giọng nam cao sang giọng nữ cao, sau đó trở lại bình thường.

“Cậu nói đúng đấy!”, Karl phản nộ. “Đó chính là điều tôi sẽ làm, tôi nghĩ tôi chỉ có thể làm vậy thôi!”

Anna nói với giọng run run, mắt mở to trên gương mặt gầy ốm và lóng lánh những giọt nước mắt.

“Anh... anh không định gửi trả chúng tôi về chứ? Ồi không, đừng mà!”

“Khi cô nói dối tôi, cô đã vi phạm hợp đồng. Tôi không nghĩ mình phải chịu trách nhiệm về cô thêm một phút nào nữa. Tôi không có thỏa thuận để cưới một kẻ nói dối làm vợ.”

Anh la to lên với kiểu tự tình là đúng, ngồi đó với dáng điệu thỏa mãn và trông rất khỏe mạnh, rõ ràng là người được ăn uống no đủ. Đột nhiên, Anna nổi giận.

“Không, anh không cần phải thỏa thuận gì hết, đúng không?” cô vung tay vào không trung. “Không phải, khi mà anh đã có được những thứ quý giá ở Minnesota này, nào rượu, nào gỗ và trái cây!” Giọng cô rĩ rả với vẻ châm biếm. “Không phải, khi mà bản thân anh đã ăn no mặc ấm! Anh chưa từng biết thế nào là đói rét chứ gì? Tôi ước có ngày nhìn thấy anh như thế đấy Karl Lindstrom! Có thể, lúc đó anh mới chịu nói dối một chút để cứu vãn cuộc đời mình. Boston sẽ huấn luyện anh trở thành bậc thầy nói dối rất nhanh đấy!”

“Vậy chắc cô hay nói dối lắm nhỉ? Lúc đó cô đã nói gì?”

Anh liếc sang cô, thấy đôi má cô ửng hồng dưới những đốm tàn nhang đắm nước mắt.

“Anh đúng là đồ chết tiệt!”, cô nguyên rủa với thái độ giận dữ và nhìn thẳng vào mắt anh. “Tôi nói dối để tôi có thức ăn. Tôi nói dối để James có thức ăn. Lúc đầu, chúng tôi không định làm vậy nhưng chúng tôi chẳng có nơi nào để đi. Không ai thuê James cả vì nó quá gầy gò và ốm yếu. Cũng không ai chịu thuê tôi vì tôi là phụ nữ. Rốt cuộc, cuộc sống thật thà chẳng đem lại điều gì, chúng tôi thử dối trá một chút để xem nó có giúp được gì cho chúng tôi không?”

“Anna!”, anh kêu lên, thất vọng bởi lời nguyên rủa của cô và bởi sự dối trá của cô. “Sao cô lại làm thế? Tôi đã từng thiếu ăn. Nhưng chưa bao giờ tôi thiếu ăn đến độ phải nói dối. Không gì có thể làm Karl Lindstrom này biến thành kẻ nói dối!”

“Được, nếu anh có tài biến hóa vạn năng như thế thì hãy giữ lại phần nửa sự thỏa thuận mà cưới tôi đi!”, cô lặp lại.

“Thỏa thuận nào? Tôi nói thỏa thuận đã chấm dứt vì cô đã lừa dối tôi. Tôi đã trả tiền cho chuyến đi của cô. Đúng không? Cô trả lại tôi chứ? Cô làm được chứ, hay là tôi ngu đến mức rước cô đến đây để rồi mất cả vợ lẫn tiền?”

“Tôi không thể trả tiền lại cho anh, nhưng nếu anh chấp nhận thì cả hai chúng tôi sẽ làm việc chăm chỉ cho anh. Đó là cách duy nhất để chúng tôi trả lại tiền.” Cô nhìn ra chỗ khác khi thấy sự sừng sốt thật sự trong mắt Karl Lindstrom, nơi mà màu trắng và màu đen đều có thể phân biệt được.

“Anh Lindstrom!”, James xen vào, “Tôi sẽ trả phần của mình. Anh thấy đấy, tôi mạnh khỏe hơn anh tưởng. Tôi có thể giúp anh dựng lều, dọn cỏ... và trồng trọt.”

Đôi mắt của Karl xuyên thẳng giữa hai tai con Belle. Quai hàm của anh cứng lại và gần như sừng lên.

“Cậu có biết chăn ngựa không, cậu trai trẻ?”, anh tiếp lời của James.

“Kh... không.”

“Cậu biết cuốc đất không?”

“Tôi chưa làm việc này.”

“Cậu có biết bừa ruộng hay đập thóc gì không?”

“Tôi... tôi có thể học”, James lắp bắp.

“Học rất tốn thời gian. Ở đây, thời gian thực sự quý giá. Mùa vụ thì ngắn còn mùa đông thì dài. Cậu không có chút kỹ năng nào và muốn tôi huấn luyện cậu biết chăn ngựa, biết đốn củi, biết trồng trọt,... tất cả mọi việc chỉ trong một mùa hè ư?”

Anna dường như đã thấy rõ ngay trước mắt thất bại trong kế hoạch của mình, nhưng cô không từ bỏ. “Nó học nhanh thôi, Lindstrom”, cô hứa. “Anh đừng lo.”

Karl nhìn về phía cô, lắc đầu chán nản và cúi đầu sửa lại đôi ủng. “Tôi cảm thấy hối hận. Tôi hối hận với cái ý định tìm vợ qua thư từ. Nhưng tôi đã chờ đợi những người khác đến đây định cư, những người phụ nữ, suốt hai năm qua. Ở Thụy Điển, người ta nói rất nhiều về vùng đất Minnesota này, tôi tưởng những người Thụy Điển khác cũng sẽ theo sau tôi. Nhưng không một ai đến và tôi không thể chờ đợi mãi. Điều này cô cũng biết mà, Anna. Chắc cô đã lợi dụng điều này để đối phó với tôi”, anh nói, giọng buồn buồn.

“Có lẽ là vậy, nhưng tôi nghĩ thêm người sẽ tốt hơn chứ.” Anna vừa nói vừa vứt những sợi vải thừa trên áo.

Còn một điều Karl muốn nhưng anh không biết phải nói thế nào để cô không nghĩ anh là người có ham muốn rất lớn. Anh không thể tưởng tượng nổi việc đưa vợ mình vào phòng ngủ nhưng lại chung phòng với em trai của vợ. Nếu anh nói nhiều, cô chắc chắn sẽ ghê tởm anh. Những gì anh có thể làm là đi vào vấn đề một cách từ từ, anh nói, mắt nhìn vào cổ con Belle, “Tôi sống trong căn nhà chỉ có một phòng thôi, Anna”.

Anna thôi không nghịch áo nữa. Cô cảm thấy đôi má mình âm ỉ, cô hiểu những gì Karl đang ám chỉ. Cách nói chuyện thẳng thắn về chuyện vợ chồng của anh chạm đến trái tim cô. Anh khác với những người đàn ông cô gặp trước đây. Cô chưa gặp người nào hoàn toàn xứng đáng cả nhưng người đó có thể là Karl. Lòng tốt của anh làm cô quên đi việc mình phải trả đũa anh và quay lại với cách nói chuyện tử tế như trước.

Lúc này, Karl không dám nhìn Anna, nếu không anh sẽ thấy đôi má cô ửng đỏ. Nhưng anh không thấy điều ấy. Anh nhìn chăm chăm vào không trung, cố nghĩ ra điều gì khác. Giả sử, Anna đủ khôn ngoan để nhận ra thiếu không gian riêng tư sẽ giúp cô chối bỏ trách nhiệm làm vợ mà một số bà vợ khác, như anh từng nghe nói, không thấy hứng thú. Tất nhiên, anh không thể buộc tội cô về điều đó, nhất là trước mặt em trai cô.

Karl chỉ muốn dẫn vợ mình về căn nhà nhỏ của anh với mọi thứ đã sẵn sàng chào đón họ. Ở đó, anh có thể có thời gian và không gian riêng tư để tâm sự với cô như những cặp vợ chồng khác. Karl nghĩ, cách hai người họ gặp mặt thật lạ lùng, Anna và anh.

Trong thâm tâm của Karl Lindstrom ẩn chứa một nỗi buồn sâu sắc. Làm sao anh có thể trông chờ điều gì ở tương lai? Anh luôn nghĩ mình sẽ rất tự hào khi lần đầu tiên dẫn “Anna tóc nâu bé nhỏ” của anh vào nhà. Anh sẽ tự hào chỉ cho cô lò sưởi bằng đá mà anh tự xây, bàn ghế bằng gỗ hạt dẻ cứng cáp mà anh tự thiết kế và đóng chúng. Anh nhớ lại việc đã dành nhiều giờ liền để bện cỏ trâu thành từng sợi làm khung giường cho cô và cẩn thận phơi khô hạt ngô từ năm ngoái để làm món bỏng ngô mà bất kỳ người phụ nữ nào cũng đều thích. Anh cũng đã dành một phần trong khoảng thời gian quý báu của mình để đi cắt cỏ chi hương bồ độn gối cho cô. Những sợi dây thừng cỏ trâu đung đưa và cọ vào nhau tạo nên một mùi thơm ngọt ngào cho chiếc giường anh dành riêng cho cô. Cuối cùng, anh hái một bó xạ hương thảo với mùi thơm nồng nàn và đặt chúng vào giữa hai chiếc gối, ngay chính giữa chiếc giường.

Với những điều đó, Karl Lindstrom chỉ còn cần tìm cơ hội để chia sẻ với Anna rằng anh rất trân trọng cô, chào đón cô và cố gắng làm cô vừa lòng. Chỉ đến khi cô đến đây, anh mới phát hiện ra cô là kẻ dối trá, không đáng nhận sự quan tâm của anh, một kẻ dối trá mang theo em mình để ngủ dưới sàn nhà ngay trong đêm đầu tiên Karl Lindstrom dẫn cô dâu về nhà.

Karl suy nghĩ rất lâu trong im lặng, trong khi đó, Anna và James cũng lặng thinh. Cuối cùng, không thể chịu đựng được sự căng thẳng này hơn nữa, Anna cắn vào phía trong má và nói, “Anh giữ tôi lại và tôi sẽ không nói dối anh nữa”.

Cuối cùng, Karl cũng nhìn cô. Có một vết nhợt, vết nhợt đầy tội lỗi đang hiện diện trên gương mặt cô, chỉ vậy thôi cũng đủ làm anh đẹp lòng. Nó nói với anh rằng cô đã không nói dối nếu không vì hoàn cảnh ép buộc. Má cô ửng hồng, màu hồng của hoa hồng dại, loài hoa thường mọc ở vườn nhà anh mỗi độ tháng Sáu. Và cứ như sự gặp gỡ tình cờ của họ nơi ngã rẽ con đường mòn, sắc hồng trên má Anna lúc này làm anh muốn hái xuống và đem nó về nhà cùng mình.

Anh thấy sợ hãi cảm giác phải tiếp tục sống cô đơn. Lần nữa, anh nghĩ đến việc tìm kiếm những đóa hồng trên má cô, đang đặt trên gối cỏ chi hương bồ ngay bên cạnh anh mỗi khi thức dậy và khuôn mặt anh như nóng bừng lên. Anh cũng nhìn những đốm tàn nhang trên gương mặt cô, chúng làm vơi đi mức độ nghiêm trọng của tội lỗi mà cô gây ra. Chúng khiến cô trông rất ngây thơ. Trong giây phút đó, anh cho rằng lời nói dối của cô chỉ là chuyện trẻ con, có thể cô đã bị em trai mình xúi bả.

“Em hứa với anh như vậy chứ?”, anh hỏi khi nhìn thẳng vào mắt cô. “Rằng em không nói dối nữa?”, giọng anh dịu lại, không gắt gỏng nữa.

“Vâng, em hứa”, cô thốt lên, kết nối cái nhìn chăm chăm của anh với lời hứa dứt khoát của mình, và cả sự im lặng của anh.

“Vậy em nói cho anh biết, thật ra em bao nhiêu tuổi?”

Mắt cô hướng xuống, cô cắn môi trên và Karl biết cô sẽ không nói thật.

“Hai mươi”, cô trả lời. Nhưng đôi má lại ửng hồng, màu của hoa hướng nhật quỳ và hoa thảo nhĩ trên thảo nguyên, những loại hoa mà anh chưa từng muốn hái đem về nhà.

“Còn nếu anh nói là anh không tin!”

Cô chỉ nhún vai, tránh ánh nhìn của anh.

“Anh có thể hỏi em của em để biết sự thật, nhưng anh thấy hai người là đồng mưu dàn dựng chuyện dối trá này.” Lần này, giọng nói nhẹ nhàng của anh chẳng thể lừa được cô.

Cần phải thật cứng rắn mới biết được sự thật.

Anna vùng hai tay lên cùng một lúc. “Được rồi, vì Chúa! Em mười bảy tuổi?”

Thì đã sao?” Cô liếc Karl, sự dửng dưng cảm đột ngột này của cô khiến anh phì cười dù đang còn bực bội.

“Thì đã sao?”, anh lặp lại, nhướn đôi lông mày, tựa người ra sau một cách thư giãn - con mèo thường vờn chuột trước khi hạ gục nó. “Anh cũng tự hỏi em có biết nấu ăn và làm việc nhà như em nói trước đây không?”

Cô mím đôi môi nhỏ xinh của mình và ngồi nhìn anh một cách lạnh lùng.

“Đừng có quên là anh biết em đang nói dối đấy nhé!”, anh nhắc nhở cô.

“Em nói em mười bảy tuổi. Anh muốn biết điều gì nữa?”

“Anh muốn một người vợ biết nấu ăn. Em biết nấu ăn chứ?”

“Chút ít!”

“Chút ít?”

“Biết, nhưng không nhiều”, cô nuốt nước bọt, “Nhưng em có thể học, đúng không?”

“Anh không chắc. Làm sao mà học? Chẳng lẽ anh cũng phải dạy em nấu ăn luôn à?”

Cô chọn cách im lặng, không trả lời anh.

“Em biết làm những công việc nhà nào?” Im lặng.

Anh thúc thúc cùi chỏ vào cô. “Sao?”

Cô giật tay mình ra. “Giống như nấu ăn thôi!”

“Em biết cách làm xà phòng không?” Không trả lời.

“Em biết cách thắng mỡ không?”

Không trả lời.

“Còn nướng bánh?”

Không trả lời.

“Anh đoán rằng em chưa bao giờ làm công việc ở nông trại, vườn tược và cả việc nhà.”

“Em biết may vá!”, đó chính xác là những gì cô nói.

“May vá...”, anh lặp lại, khá mỉa mai đối với Karl Lindstrom. “Cô ấy biết may”, anh nói với cái bánh xe.

Sau đó, Karl bắt đầu nói về bản thân mình lúc anh còn ở Thụy Điển và điều này như chọc tức Anna vì cô không thể hiểu được những từ ngữ mà anh đang nói.

Lúc sau, anh im lặng, nhìn chăm chăm bánh xe, đầu quay sang hướng khác. Cô ngồi cứng đờ, hai tay bắt chéo trước ngực.

“Sao anh không đợi đến lúc mấy cô nàng Thụy Điển qua đây?”, cô hỏi một cách chua chát, đến lượt cô nhìn xuống cổ những chú ngựa.

“Ừ, anh cũng nghĩ thế!”, Karl nói bằng tiếng Anh. Sau đó anh lăm bằm, thêm một lần để đưa ra quyết định, “Mười bảy tuổi, không biết gì ngoài may vá”.

Anh nghiêng ngả vài lần trong im lặng, sau đó quay lại nhìn cô và tự hỏi một người đàn ông ở tuổi anh có thể lên giường với một cô gái mười bảy tuổi mà không có cảm giác cưỡng hiếp được sao? Mắt anh tiếp tục di chuyển xuống ngực cô, sang phía James, rồi trở lại khuôn mặt cô. “Có vẻ có nhiều thứ em không biết làm đây!”

“Tôi có thể làm bất cứ thứ chết tiệt nào mà anh sai bảo, dù tôi mười bảy tuổi hay không phải vậy.” Nhưng cô đang cầu nguyện cho khuôn mặt mình đừng ửng đỏ lên.

“Em nguyên rửa hay lắm nhưng tôi không cần người phụ nữ đến đây để nguyên rửa.” Anh tự hỏi làm cách nào để mình có thể sống sót nửa cuộc đời còn lại với cái tính khí Ireland như thế? Anh tự hỏi làm cách nào để anh có thể sống sót thêm một năm nữa với hai kẻ ngang bướng đến vậy? Tất cả những gì anh chỉ nói là, “Tôi cần suy nghĩ thêm”.

“Thưa anh...”, James bắt đầu nói, “Anna và em...”.

“Đừng làm phiền tôi khi tôi đang suy nghĩ”, Karl ra lệnh. James và Anna nhìn nhau qua khóe mắt. Họ nghĩ anh đang tập trung điều khiển cho ngựa chạy nhưng anh chỉ tiếp tục suy nghĩ trong im lặng. Đó là cách sống của anh, cách mà cha anh đã dạy anh, cách mà ông nội anh đã dạy cha anh. Anh dành thời gian để cân nhắc vấn đề trước khi đưa ra quyết định, để khi đối mặt với nó, anh luôn biết cách giải quyết. Anh ngồi im như tượng trong khi chim chóc đang râm ran những câu chuyện kể đêm khuya êm dịu như muốn ru lull chim con vào giấc ngủ.

Buổi tối mùa hè đè nặng lên vai Anna và cô chợt nghĩ sao chẳng khi nào mình nghe chim hót ở Boston? Nơi đó, cũng vào thời điểm này, âm nhạc sẽ vang lên trong các quán rượu mở cửa mỗi đêm. Anna nhủ lòng rằng cô yêu mến tiếng chim hót hơn. Trong thư, Karl cũng nói ở đây người ta sẽ nghe nhiều tiếng chim hơn bất cứ nơi nào. Cô hy vọng mình sẽ có cơ hội sống ở đây.

“Anna!”, anh nói, làm cô giật mình, “em phải nói cho anh nghe những chuyện khác mà em đối anh ngay bây giờ. Anh nghĩ mình chưa biết hết sự thật”.

Anna cảm giác James thúc cô bằng khuỷu tay từ phía sau.

“Em chẳng nói dối gì nữa cả! Lạy Chúa tôi! Còn chuyện gì nữa chứ?” Ồ, cô ta đang la lên để thuyết phục mọi người rằng cô ấy đang đứng trên sân khấu.

“Tốt nhất là đừng có chuyện gì nữa!”, anh cảnh cáo. Nhưng anh vẫn không cho cô biết mình đang nghĩ gì. Anh cầm dây cương lên, điều khiển ngựa chạy đúng hướng.

Anh kéo dây cương cho ngựa dừng lại trước hai căn nhà nằm trên con đường mòn. Căn nhà to hơn có hình thánh giá trước cửa trong khi ngôi nhà kia không có. Chắc nơi đó là trường học, cô nghĩ.

“Anh có nhiều điều chưa suy nghĩ xong”, Karl nói. “Tối nay, chúng ta sẽ ngủ ở đây như dự kiến và anh sẽ đi nhờ cày sự sáng suốt của Cha Pierrot để chỉ đường cho anh. Sáng mai, anh sẽ đưa ra quyết định - giữ em

lại hay đưa em về Boston, bên cạnh dòng sông Red River xuôi dòng.” Đột nhiên, Anna nhận ra tầm quan trọng của từ “Cha”.

“Cha Pierrot?”, cô dò xét. “Đây là nhà thờ à?”

Thế rồi, đầu óc cô quay cuồng, tự hỏi làm sao mình có thể thoát khỏi đây.

“Đúng rồi! Trong thư anh nói với em chúng ta sẽ làm lễ ở đây.”

“Nhưng... nhưng anh không nói đây là nhà thờ Công giáo.”

“Tất nhiên đây là nhà thờ Công giáo. Em lo Cha Pierrot không sẵn lòng chứng kiến hôn lễ cho chúng ta à? Mọi thứ đã sẵn sàng, chẳng lẽ cha sẽ không làm chủ tế cho chúng ta vì anh theo đạo Công giáo còn em theo đạo Cơ đốc giáo sao? Mọi thứ đã sẵn sàng vì Cha đã được sự ủy nhiệm từ Giám mục Cretin để có thể làm chứng cho lời thề nguyện của chúng ta. Nhưng em đừng suy nghĩ nhiều vì có thể hôn lễ sẽ không diễn ra.”

Anna không rõ tương lai cô sẽ ra sao? Sẽ bị đuổi khỏi đây hoặc Karl sẽ lần lượt khai quật từng lời nói dối khác của cô.

Karl nhảy xuống, cột lại yên ngựa, sau đó, anh giúp Anna leo xuống. Nhưng lần này, khi anh đặt tay ngang vòng eo nhỏ của cô, anh không thể không nhớ lại lời cô nói về việc anh có nhiều thức ăn. Cô gầy như cây sậy mỏng.

Cha Pierrot chào đón họ ngay cửa vào. “À, Karl, thật vui khi được chào đón anh, anh bạn của tôi. Chắc đây là Anna rồi!”

“Chào Cha.”

Anna cúi đầu chào trong khi vị cha xứ tóc sẫm màu nhìn cô cười thân thiện.

“Cô có biết chàng trai trẻ này đã đợi cô từ lâu rồi không? Mỗi khi tôi gặp anh ta, anh ta luôn nói về Anna của anh ta, ‘Anna tóc nâu sậm bé nhỏ’ của anh ta. Tôi cá là nếu cô không đến đây sớm, anh ta sẽ bỏ xứ này, nơi mà anh ta luôn khoe khoang với mọi người về nó, để chạy đi tìm cô.”

Một cách bất kính, Karl suy nghĩ, ông cũng vậy đó, Cha, ông đúng là to mồm ngay cả khi ông khoác trên người chiếc áo choàng kia! Karl đã từng rất kính trọng các vị giáo sĩ. Cuộc đời đã đưa anh làm bạn với vị cha xứ duy nhất nơi đây, xa nơi anh ở hàng trăm dặm, bất chấp anh thuộc giáo phái nào.

“Con có phách lối không, Cha?”, Karl dò hỏi.

“Ồ, đừng lo lắng thế, Karl. Tôi rất thích chọc phá anh.”

Nhìn sang James, vị cha xứ hỏi, “Còn cậu trai trẻ này là ai?”.

“Thưa ông, James”, cậu thanh niên trả lời, “James Reardon”.

“Nó là em trai tôi”, Anna tuyên bố một cách quả quyết.

”Em trai cô,... ừm... Karl quên nói với tôi là cô có em trai. Tin tốt đây.

Minnesota có thể trông chờ những người định cư mới khỏe mạnh như cậu. Đây là nơi không tồi để một cậu bé trưởng thành. Cậu có nghĩ cậu thích nơi đây không, James?”

“Vâng, thưa ông”, James nhanh nhẩu trả lời, “nhưng con cần phải học hỏi nhiều thứ”.

Vị cha xứ ngẩng cao đầu và cười. “Này, con chọn đúng người để sống chung rồi đấy, con trai. Nếu con có thắc mắc gì về Minnesota, anh chàng Thụy Điển to con này sẽ giải đáp cho con.”

Đột nhiên Karl cảm thấy khô cổ họng và nói, “Con phải đi lo cho những con ngựa, thưa Cha. Có lẽ Cha sẽ thích nói chuyện với Anna và James về thành phố Boston và vùng đất phía Đông”.

“Em giúp anh được chứ?”, James lập tức hỏi.

Karl nhìn cậu thanh niên, có cơ bắp, có da thịt, có sức trẻ và cả sự sôi nổi.

Karl thấy mình không nên lôi kéo cậu trai trẻ vào câu chuyện giữa anh và Anna. “Em ở lại đây với Cha và chị của em đi. Em vừa mới có một chuyến đi dài, và còn chưa kết thúc. Nghỉ ngơi đi.” Cái nhìn trong mắt của cậu trai trẻ dường như muốn hỏi: Vậy chuyến đi còn lại của em sẽ đưa em trở lại Boston hay đến nhà anh? Karl nhìn đi chỗ khác vì anh chưa có câu trả lời.

Nhìn đôi vai rộng của anh lách ra khỏi cửa, đột nhiên Anna nghĩ rằng cô sẽ sẵn sàng làm bất kỳ điều gì để anh hài lòng vì lợi ích của James. James chưa bao giờ gặp cha mình, và người đàn ông này sẽ là tấm gương tốt dành cho cậu, nhất là ở độ tuổi này. Khi Karl đã đi khuất, hình ảnh tấm lưng khỏe mạnh của anh vẫn cứ lẩn quẩn trong tâm trí cô.

Một người phụ nữ Anh-điêng mang lên một món ăn ngon có thịt và bắp. Anna và James dùng bữa một cách ngon lành. Phía bên kia bàn, Karl chăm chú nhìn Anna. Khuôn mặt cô khá quyến rũ, nhưng anh thật sự không thích chiếc áo cô đang mặc, đầu tóc cô có vẻ hoang dại và lộn xộn, chẳng giống kiểu tóc tết vòng hoa của những người phụ nữ Thụy Điển chút nào.

Anna vô tình nhìn lên và thấy anh đang nhìn trộm mình. Ngay lập tức, cô đặt bát xuống.

Từ “đói” luôn ở trong đầu anh từ lúc cô nói ra nó cho đến bây giờ. Vai cô thông xuống trong chiếc váy đầm, còn lời mắng nhiếc của cô lớn hơn nhiều so với đôi bàn tay gầy guộc kia, anh chạnh lòng chợt nghĩ không biết cô đã phải chịu đói thế nào lúc ở Boston. Cậu thanh niên cũng vậy, gầy ốm và xanh xao, đôi mắt lộ rõ trên khuôn mặt hốc hác. Karl cố gắng bỏ qua những suy nghĩ này khi đang dùng bữa nhưng chúng cứ ở mãi trong đầu anh.

Sau khi dùng bữa xong, Cha Pietrot bảo người phụ nữ Anh-điêng trải giường cho ba người họ nghỉ đêm trong phòng học.

Sau khi làm xong việc, bà ta quay lại và gọi hai người đi nghỉ trong khi Karl đang nói chuyện với Cha Pierrot.

Hai chị em cảm thấy rất thoải mái với chiếc giường ổ rơm và cỏ trâu này, họ buồn rầu nằm xuống, lo lắng nghĩ về chuyện sắp xảy ra. Màn đêm yên tĩnh và u ám, buổi tối cứ như kéo dài thêm với những suy nghĩ không thành lời.

Cuối cùng, James hỏi, “Chị có nghĩ anh ấy sẽ trả chúng ta về Boston không?”.

“Chị không biết”, Anna thú nhận. Cách cậu nói chuyện khiến cô lo lắng.

“Em sợ, chị Anna”, cậu nói.

“Chị cũng vậy”, cô thổ lộ.

“Nhưng anh ấy cũng giống người tốt”, James nói thêm, để cho bản thân một tia hy vọng.

“Sáng mai chúng ta sẽ biết.”

Lần nữa, không khí im lặng lại bao trùm nhưng họ không ngủ.

“Chị Anna?”, giọng của James lo lắng, thì thào.

“Gi nữa?”

“Chị đừng giấu anh ấy những chuyện khác nữa. Chị cứ nói ra hết khi anh ấy hỏi chị.”

“Chuyện khác nữa là chuyện gì?”, cô hỏi, kiềm chế nỗi sợ rằng em trai sẽ biết những chuyện tồi tệ của mình, những bí mật không thể tha thứ.

Nhưng cậu chỉ nói, “Về chuyện em chính là người viết thư cho anh ấy, về chỗ ở của chúng ta”.

“Chị sợ phải nói thật.”

“Nhưng rồi anh ấy cũng sẽ biết.”

“Đến lúc đó thì đã quá muộn nếu như chúng ta may mắn.”

“Điều đó không đúng, chị Anna.”

Anna nhìn chăm chăm vào màn đêm, cảm thấy nước mắt nghẹn nơi cổ họng.

“Chị biết. Nhưng chẳng có chuyện tốt đẹp nào đến với chúng ta cả.”

Đúng, James tự thú nhận, chuyện tốt đẹp chẳng khi nào xảy đến với họ. Nhưng cậu không nghĩ hai chuyện xấu lại tạo nên một chuyện tốt bao giờ. Cậu biết Karl Lindstrom đã bị sốc như thế nào khi thấy cậu đi cùng Anna - thằng nhóc mà Karl chưa từng biết đến sự tồn tại của nó! Và Karl thật tội nghiệp khi biết chị Anna chỉ mới mười bảy tuổi còn chị ấy thì chẳng thể đổ tội lên đầu ai cả. James công nhận rằng Karl đã xử lý vụ việc một cách êm thấm hơn bất kỳ người đàn ông nào.

“Chị nghĩ anh ấy là người thế nào, chị Anna?”, cậu hỏi khẽ.

“Ôi trời, im mồm lại và ngủ đi!”, cô kêu lên trong bực tức. Sau đó, cô vùi đầu vào hai cánh tay, nghẹn ngào khóc nức nở cho sự ngây thơ của mình, cô đã tin rằng Karl sẽ niềm nở chào đón cô. Anh đã đỡ cô xuống xe, ngỡ ý sẽ mua sắm cho cô. Không, cô thích anh thật rồi! Nhưng cô cũng rất sợ anh. Dù thế nào đi chăng nữa, anh vẫn là một người đàn ông đích thực.

3. Chương 3

“Cha Pierrot, con cần nói với cha chuyện này, với tư cách một người bạn chứ không phải một vị cha xứ. Con và Anna đang gặp rắc rối”. Hai người họ đang ngồi trong phòng họp nhỏ của Cha Pierrot ở phía sau phòng học, căn phòng giờ quây quần đầy khói thuốc thơm của người Anh-điêng.

“Này Karl, tôi biết anh đã gặp chuyện khi anh vừa bước vào đây. Anh có quyết định cuối cùng chưa?”

“Vâng, nhưng không giống như cha nghĩ đâu.” Karl thở dài. “Cha biết mấy tháng nay con đã chờ đợi Anna đến đây. Cha biết con đã chuẩn bị nhà cửa để đón cô ấy, và nhiều thứ khác nữa. Lúc này, con rất sẵn sàng cho việc cưới vợ. Lúc nào con cũng mơ đến ngày hôm nay, ngày mà cô ấy sẽ đến đây. Nhưng con nghĩ, con chỉ là một gã ngu ngốc. Cha, cô ấy không giống với những gì con mong muốn. Hôm nay, con đã phát hiện cô ấy nói dối con rất nhiều thứ.”

“Đó chẳng phải sự trả giá sao, anh quen biết và đánh giá cô ấy qua thư?”

“Đúng đấy, nhưng chẳng tốt đẹp gì cho việc đám cưới cả. Con không muốn một người vợ dối trá. Đúng, đúng là con đang cần cưới vợ, và chỉ có cô ấy.”

“Cô ấy đã nói dối điều gì thế, anh bạn?”

“Thứ nhất, em trai của cô ấy làm con kinh ngạc. Cô ấy không nhắc đến em trai mình trong thư vì cô ấy biết con sẽ không thích sự có mặt của một cậu thanh niên trong ngôi nhà của đôi vợ chồng mới cưới.”

“Anh trả họ về vì lý do này à?”

“Con dọa họ là con sẽ làm vậy, nhưng con không nghĩ mình có thể chịu nổi cảnh cô đơn thêm nữa trong khi con đang tìm một người vợ. Tha thứ cho con, Cha... đáng lẽ con không nên nói điều này nhưng con đã hai mươi lăm tuổi rồi. Con đã phải sống một mình từ khi rời Thụy Điển đến đây, đã hai năm rồi. Con rất vui mừng để bắt tay xây dựng một gia đình. Có những lúc, nhất là trong những mùa đông dài lạnh giá, con chỉ có một mình, không có ai bên cạnh khi con...” Karl nắm chặt đầu gối, lấy ngón tay cái miết lên mặt gỗ sáng bóng, trầm tư nhìn làn khói chậm chậm bay lên từ ống tẩu. Anh nhớ lại rằng mình đã phải chịu đựng sự trống rỗng đau đớn đến nhường nào trong những đêm đông vô tận.

Anh ngược lên nhìn bạn mình và cười ngượng ngùng, Karl tựa khuỷu tay lên đầu gối và đặt cằm lên cánh tay. “Cha biết không? Thỉnh thoảng, con đưa con dê cái vào trong nhà để tránh bão tuyết và con có người để nói chuyện. Nhưng tội nghiệp cho con Nanna, con nghĩ nó rất mệt mỏi khi thấy ông chủ ngu ngốc cứ tưởng nó là con người.”

“Tôi hiểu, Karl. Anh không phải hối tiếc điều gì. Chẳng có sự sỉ nhục nào cho người đang cần tìm vợ để sưởi ấm những đêm đông và gây dựng một gia đình. Cũng không có sự sỉ nhục nào để bắt đầu cuộc sống hôn nhân, có vợ có chồng.”

“Nhưng con thấy không thể trách cậu trai trẻ.”

“Tại sao chứ?”

“Con không thể, thưa Cha, nếu Cha là con thử xem?”

Karl miễn cưỡng nghĩ rằng cha xứ có thể hiểu được nỗi đau của người phạm.

“Tôi nghĩ tôi có thể hiểu anh. Nói một cách khác, tôi sẽ cân nhắc sự có mặt của cậu thanh niên ở vùng đất hoang vu này. Cậu ta có ích đấy! Cậu ta vừa là bạn vừa là tri kỷ.”

“Tri kỷ nghĩa là sao, cha?”

“Để tôi đặt chúng vào hoàn cảnh của cậu, Karl”, cha xứ nói, ngồi tựa người với dáng vẻ triết gia. “Anh có nghĩ rằng nếu anh kết hôn với Anna, tất cả những rắc rối sẽ không còn nữa và cô ấy sẽ trở thành người như anh mong muốn? Còn tôi nghĩ rằng không. Hai người không quen biết nhau trước khi kết hôn và chắc chắn, hai người sẽ có những trận cãi vã để hiểu nhau hơn. Lúc này, nếu có người thứ ba là người hòa giải thì sẽ tốt hơn, hoặc như tôi đã nói, bạn bè.”

“Điều này thì con đã nghĩ đến nhưng con nghĩ cha sáng suốt hơn con. Cha đã thấy tính khí của Anna rồi đấy!”

“Hai người nói chuyện với nhau chưa?”

“Vâng, nhưng em trai cô ấy ở đó nên chúng con không nói gì nhiều.”

“Nếu không phải cậu ta đến mà không báo trước, anh thấy cậu ta thế nào?”

“James rất muốn học hỏi và hứa sẽ làm việc chăm chỉ.”

“Cậu ta sẽ học được nhiều thứ từ anh đấy, Karl! Tôi tin rằng James sẽ học nhanh thôi nếu có anh dạy bảo. Anh có nghĩ anh là người rất thích hợp để dạy cậu ta không?”

Khói lại bốc lên từ hai chậu thuốc, căn phòng một lần nữa chìm trong im lặng.

Karl đang nghĩ đến những điều mà cha xứ nói về James. Ý định dạy dỗ, nuôi dưỡng cậu ta quả là một sự thách thức đối với anh. Karl nghĩ đến ngôi nhà gỗ và những công việc để xây dựng nó, anh tưởng tượng cảnh anh và cậu bé cùng nhau làm việc, cởi trần dưới nắng, kéo gỗ lên đồi, chơi cờ khi họ làm xong việc. Anh có thể dạy cậu cách xây nhà và phân biệt gỗ, cũng như cách cha anh đã dạy cho anh.

“Karl?” Một làn khói trắng bay lên cùng với lời nói.

“Sao?”, Karl trả lời trống không, đắm chiêu suy nghĩ.

“Có điều này tôi muốn hỏi anh, hơi thực tế đấy!”

“Cha hỏi đi.”

“Anh định trả cô ấy về là vì anh thất vọng với ngoại hình của cô ấy phải không? Tôi nghĩ anh cũng xem trọng chuyện này. Anh đem cô ấy đến một nơi mà cô ấy không biết trong khi cô ấy đang tràn trề hy vọng. Nếu anh thấy cô ấy không phải là người phù hợp, sẽ khó đi đến hôn nhân đấy! Anh phải cân nhắc điều này vì anh là người bình thường mà Karl. Anh có quyền nghi ngờ hoặc không thích. Tôi nghĩ đối với anh nguyên tắc quan trọng hơn sở thích. Mặc dù anh không có trách nhiệm giữ cô ấy lại nhưng anh vẫn sẽ làm thế!”

Tối nay, Karl biết thêm một khía cạnh khác trong con người của Cha Pierrot, một tình người mà Karl đang rất cần. “Ồ không, Cha! Con không thấy cô ấy không hấp dẫn, chỉ là hơi gầy. Nhưng khuôn mặt... cô ấy... con...” Thật khó cho Karl để diễn tả cho cha xứ nghe cảm xúc khi anh vừa gặp cô, khi anh nắm tay cô giúp cô xuống xe, cảm xúc từ chiếc eo nhỏ của cô khi cô nhảy xuống xe. Thật khó cho Karl để đánh đồng những

cảm xúc ấy với những cảm giác dâm dục khác. Theo lẽ thường, anh không muốn trở nên thô thiển trước mặt bạn anh, Cha Pierrot.

“Con thật sự hài lòng mà Cha, nhưng con muốn tìm một lý do khác. Ngoại hình của cô ấy không thực sự là vấn đề đối với con.”

“Nhưng tất nhiên, đó là vấn đề!”, cha xức ngón tay anh. “Karl, đừng giấu giếm tôi. Nếu anh làm thế thì đây là lần đầu tiên anh nói dối tôi đấy! Anh sẽ phải nhìn vợ mình hàng ngày khi hai người kết hôn. Thật là ngớ ngẩn khi anh nói không muốn thỏa mãn đôi mắt mình.”

Karl cười. “Ngạc nhiên thật! Con không biết Cha là người có trái tim đồng cảm đến thế.”

Cha xức cũng cười theo. “Vì tôi làm đàn ông trước, làm cha xức sau mà.”

Lúc này, Karl nhìn thẳng vào mắt người bạn của mình, tiếng cười phai theo.

“Vậy thì con thừa nhận, con hài lòng với ngoại hình của cô ấy, rất hài lòng là đằng khác. Có lẽ, con không biết làm gì nếu cô ấy cứ tiếp tục nói dối.”

“Anh nói xem”, vị cha xức nói ngắn gọn, ngồi xuống trở lại.

“Cô ấy chỉ là thiếu nữ, còn con thì cần một người phụ nữ trưởng thành, hai mươi lăm tuổi. Nhưng Anna cũng dối con điều này, cô ấy chỉ mới mười bảy tuổi.”

“Nhưng cô ấy đã tự quyết định đến đây và trở thành vợ của con?”

“Không hẳn. Con nghĩ hai chị em cô ấy đều nghèo khổ. Con là điểm đến cuối cùng của họ. Đúng, đúng là cô ấy đến đây để kết hôn, nhưng để tránh nạn thì đúng hơn.”

“Cô ấy nói vậy à?”

“Không hoàn toàn là vậy. Cô ấy van xin con đừng gửi trả cô ấy về, lúc đó con thấy cô ấy còn rất trẻ và đang run sợ. Con không nghĩ cô ấy biết cách làm vợ.”

“Karl, anh đang biến nỗi lo lắng thành gánh nặng trên vai mình đấy! Điều đó không cần thiết. Tại sao anh không cho cô ấy tự cân nhắc xem liệu cô ấy có đủ trưởng thành để kết hôn không?”

“Nhưng mười bảy tuổi, Cha... Cô ấy đã tự thừa nhận rằng cô ấy không biết nấu ăn và không biết làm việc nhà. Con sẽ phải dạy cô ấy những việc này luôn sao?”

“Khó xử thật, Karl! Chắc anh thấy thú vị với cô gái giàu nghị lực này chứ?”

“Và đó cũng là một sai lầm.”

“Karl, anh có tự hỏi vì sao cô ấy nói dối không? Nếu họ đến tìm anh như một tia hy vọng cuối cùng, tôi hiểu vì sao cô ấy cần phải nói dối để đến được đây. Tôi cũng không thể tha thứ cho kẻ dối trá đâu, Karl, không bao giờ. Nhưng tôi sẽ tha thứ cho cô ấy vì hoàn cảnh của cô ấy. Tôi nghĩ anh nên hỏi bản thân mình lý do cô ấy nói dối anh. Anh đã quá nghiêm khắc với cô ấy đấy!”

“Cha khiến con phải suy nghĩ nhiều đấy!”, Karl cao giọng nói và nhấn từng chữ một. “Cả đời con, con chưa từng được dạy thế nào là đúng, là sai, nhưng con được khuyên rằng đường đi trước mặt luôn rất hẹp. Vì chưa từng phải suy xét mức độ đúng - sai, con cần Cha giúp con nhìn nhận việc này.”

Anh ngừng lại, nhìn xung quanh phòng về hướng cửa ra vào. “Anna và cậu bé chắc sẽ thấy khó ngủ. Con sẽ về phòng cùng với họ và suy nghĩ cho xong mọi việc.”

“Ngủ ngon nhé, Karl!”, vị cha xức chúc anh.

Karl gạt tàn thuốc từ ống tẩu. “Cha biết không!”, anh trầm tư, “cô ấy đảm bảo rằng không còn sự lừa dối nào khác và hứa với con sẽ không nói dối nữa. Đây là lời hứa đáng giá nhất!”

Cha Pierrot cười, đặt tay lên vai Lindstrom và hiểu rằng vì sao tâm hồn anh đang tan nát. Hầu hết những người đàn ông sống độc thân nơi biên giới này không ngừng suy nghĩ đến đàn bà, cả trên giường lẫn không phải trên giường. Nhưng Karl là một người đặc biệt, tốt bụng và chân thật. Anna Reardon sẽ rất may mắn nếu cô lấy anh làm chồng.

Trong phòng rất tối, bụi và khô hanh, anh tìm thấy chiếc ổ rơm trống và đặt lưng xuống, đặt hai tay sau đầu. Anh suy nghĩ về tất cả những gì Cha Pierrot vừa nói. Anh thấy mình vô tội nếu xem Anna là một người đàn bà nhưng anh không thể, anh thấy cô giống một đứa trẻ hơn. Cô ấy cao nhưng hơi gầy, nhìn cô rất thơ ngây và có vẻ chưa nếm mùi đời.

Đôi mắt mở to, giận dữ của cô lúc sáng nay khiến anh nghĩ cô chưa đủ trưởng thành, có lẽ còn chẳng biết đến chuyện giường chiếu. Bằng cách này, anh thấy hài lòng nhưng theo cách khác, nó khiến anh hoảng sợ. Việc đưa một người phụ nữ hai mươi lăm tuổi lên giường là một chuyện thường tình. Nhưng đó sẽ là vấn đề khi anh đưa một cô gái mười bảy tuổi với đôi mắt nâu sáng quắc lên giường, nó thiêu đốt anh trong nỗi sợ khi cô nhận ra việc mình phải làm. Cô gái yếu ớt giờ đã ngủ và anh có thể ôm cô vào lòng.

Chỉ mới nghĩ thôi mà lồng ngực đã châm chích nhức nhối. Anh vòng tay qua ngực, cởi vài cúc áo. Ngực anh to rộng, cánh tay chắc nịch và đầy cơ bắp do những công việc anh làm hàng ngày. Bắp đùi rất to và dài. Anh được thừa hưởng chiều cao và thân hình lực lưỡng từ cha mình. Trước đây, anh luôn luôn tự hào về những gì phụ nữ sẽ suy nghĩ khi nhìn anh. Bây giờ, lần đầu tiên, khi nghĩ về Anna, anh nhận ra sự to lớn của mình có thể khiến cô e sợ. Có lẽ, cô không cảm thấy thích thú. Anh chợt thấy mình quá ích kỷ khi chỉ quan tâm đến suy nghĩ của chính mình về cô. Anh nên công bằng để cô nói về anh. Vâng, cô đã biện hộ để được ở lại đây. Liệu cô có biện hộ luôn cho nỗi sợ của mình? Không tiền và yếu đuối, cô gái này sẽ ra sao nếu bị bỏ rơi giữa nơi hoang vu như thế này?

Anh lại nghĩ đến ngôi nhà cổ của mình, về chiếc giường anh đã chuẩn bị cho cô với tất cả sự trân trọng. Anh cố tưởng tượng ý nghĩ của cô khi cô nhìn thấy bó xạ hương thảo trên đó. Trái tim anh đánh trống ngực không ngừng. Có lẽ thật là xuẩn ngốc khi anh chuẩn bị chiếc giường đó trong khi chờ đợi cô mà điều duy nhất tồn tại trong đầu hàng tháng trời qua chỉ là chuyện đưa cô lên giường! Cô sẽ thấy những chiếc gối tròn và bó hoa ở đó chỉ để chào đón cô, và cô sẽ e thẹn như những chú ngựa ăn cỏ đồng mùa xuân bên những chú thỏ, biết rằng chúng không gây hại ỉn.

Anna, anh nghĩ, anh nên làm gì với em bây giờ? Sao anh có thể gửi trả em về? Nhưng anh cũng không biết cách để giữ em lại. Nếu như thế, chúng ta sẽ cùng nhau đi được bao xa và chúng ta sẽ hiểu nhau được bao nhiêu?

Anh thức dậy lúc mặt trời ló dạng cùng với lời hứa chưa thực hiện. Ánh bình minh hối thúc màn đêm đi khỏi, những dải sáng lơ lửng len lỏi vào phòng, sức mạnh của chúng như đè nặng lên phía Anna đang ngủ, đối diện với Karl. Cô để một cánh tay phía dưới tai, cầm dùi sâu vào ngực như một đứa trẻ. Nhìn cô thật hồn nhiên, và anh chợt ngần ngại liệu mình có làm sai điều gì không? Nhưng lý trí đã chế ngự anh. Anh đã suy nghĩ nhiều về một quyết định đúng đắn cho cả hai người họ, và trong sâu thẳm từng nhịp đập của con tim, anh tin chắc anh, Anna và em cô có thể sống cùng nhau. Họ phải làm đám cưới để những rủi ro lúc khởi đầu này đi đến hồi kết thúc. Điều này cần sự kiên nhẫn nơi anh và sự dũng cảm nơi cô. Điều này cũng cần sự tha thứ nơi anh và sự khiêm tốn nơi cô. Anh tin chắc mỗi một đức tính có sức mạnh riêng của nó để bổ sung cho những cái còn lại, vì đây là nền tảng của hôn nhân.

Anna thể hiện được sức mạnh mà rất nhiều người phụ nữ còn thiếu. Đến nơi này, cô đã dũng cảm tuyên bố đây là con đường mình đã chọn, cô còn phải chịu trách nhiệm đối với em trai, điều đó nói lên cô là người kiên định. Một đức tính như thế là vô giá ở chốn này! Karl cuộn tròn người trong nệm cỏ, mặc quần áo vào, anh đến quỳ xuống bên cạnh Anna. Anh chưa từng đánh thức một người phụ nữ đang ngủ nào, ngoại trừ mẹ và chị gái, anh tự hỏi liệu mình có quá thân mật không khi chạm vào cánh tay và lay cô dậy? Cánh tay thả lỏng trên chiếc giường, nhỏ, gầy và dài. Anh có thể thấy những đốm tàn nhang mờ mờ phía sau tay cô. Mặc dù trời chưa sáng tỏ nhưng anh vẫn nhìn thấy rất nhiều đốm tàn nhang đang nhảy múa trên mũi và hai bên má cô. Cô ngủ như một đứa trẻ, không biết anh đang ngắm mình, và anh nghĩ dường như anh đang làm một việc không công bằng với cô.

“Anna”, anh thì thầm và thấy lông mi cô chuyển động như thể cô đang nằm mơ, “Anna!”

Cô mở mắt ra. Ngay lúc đó, họ giật mình nhìn nhau, cái kiểu mà Karl đã thấy quen thuộc rồi. Cô nhìn anh thêm chốc nữa, chưa hoàn toàn tỉnh ngủ. Cảm xúc của cô bị xáo trộn và cô đã nhớ ra mình đang ở đâu và anh là ai.

Nhìn cô trông rất non nớt, bơ vơ và e dè, anh hỏi, “Em có biết trông em rất đáng ngủ không?”

Cô tiếp tục nhìn anh như thể không thốt nên lời. Cô chớp mắt mà thấy như có hạt sạn dính trên mí, biết rằng mình đã khóc quá nhiều trước khi đi ngủ tối hôm qua.

“Đã đến lúc em thức dậy và rửa mặt rồi! Sau đó, anh muốn nói chuyện với em”, Karl nói.

Cậu em thức dậy khi nghe tiếng Karl nói, anh đứng lên và nhắc lại, “Đến lúc thức dậy rồi, cậu bé. Nhường phòng để chị của em sửa soạn đi”. Nói xong, anh bước những bước dài ra cửa.

“Chị Anna!”, James cất giọng ồm ồm, có vẻ cũng hơi bị chưng hửng.

Cô quay người lại để nhìn cậu. “Em kêu như con ếch ương buổi sáng vậy”, cô châm chọc.

Kik0.Xia0

Nhưng cậu không cười. “Anh ấy có nói gì không?”

“Không, anh ấy nói muốn nói chuyện với chị. Chỉ vậy thôi! Anh ấy sẽ quay lại đây ngay sau khi chúng ta sửa soạn xong.”

“Vậy phải nhanh thôi!”

Mặc dù James lao nhanh ra khỏi phòng nhưng Anna vẫn nằm đó thêm chút nữa, do dự khi phải rời khỏi chiếc giường cỏ trâu áp áp này, tự nhủ không biết Karl định làm gì với cô và James.

Cô tò mò về từ ngữ anh dùng khi lay cô thức dậy. Chúng rất êm dịu, giống như dành ột đứa trẻ.

Có lẽ, anh là kiểu người có tính khí cực đoan, giống như lúc anh đối xử với cô và James ngày hôm qua. Có lẽ, nếu cho anh thêm thời gian và cơ hội thì anh sẽ bớt nóng nảy và thôi không bới móc tội lỗi của người khác nữa, hoặc anh sẽ cư xử dịu dàng hơn bây giờ. Nhưng khi cô mừng tượng đến cảnh buổi sáng cô thức dậy trên chiếc giường chung với anh, lúc mà anh có thể để ý đến nhiều thứ khác hơn là bụi trong mắt cô, cô chợt thấy rùng mình lo sợ.

Cô ngồi dậy và phúi nếp nhăn trên áo, lau mặt và cột tóc. Một tiếng gõ cửa ra hiệu cho cô biết Karl đã quay lại, cô liếc quanh căn phòng, vội vã dọn giường.

Anh đã đi rửa mặt và chải tóc. Anh lại đội chiếc mũ quen thuộc. Anh đến gần cô, nhìn vào đôi mắt màu nâu lúc nào cũng mở to khi anh đến gần của cô.

“Em ngủ có ngon không, Anna?”

“Ng...” Nhưng giọng cô khản đục giống James khi nãy, cô tăng hắng trước khi thử lại. “Ngon.” Tay cô để yên trên tấm chăn như thể cô không nhớ mình đang làm gì. Câu hỏi của anh đơn giản chỉ muốn cô thoải mái hơn nhưng anh lại thấy cô khá căng thẳng và suy tư, anh thấy tan nát trái tim mình khi nghĩ rằng đó là do anh gây ra. Anh quỳ xuống trước chiếc giường bên cỏ trâu nơi cô đang đứng. “Anna, anh không ngủ được. Anh đã suy nghĩ rất nhiều. Em có biết anh nghiệm ra điều gì không?”

Cô lắc đầu, không nói gì.

“Anh nghiệm ra rằng ngày hôm qua anh chỉ nghĩ đến bản thân và những điều anh muốn ở vợ mình. Anh thật ích kỷ, chẳng nghĩ đến cảm nhận của em. Lúc nào, anh cũng chỉ quan tâm Karl nghĩ gì về Anna chứ không phải Anna nghĩ gì về Karl. Nhưng anh đã sai. Hôm nay, cả hai chúng ta sẽ đưa ra quyết định, không phải một mình anh.”

Cô thấy hai cánh tay khỏe của anh vòng qua nhau và đặt trên đầu gối, cô biết anh đang ngắm nhìn mình khi anh nói. “Chúng ta bắt đầu lại nhé, Anna! Việc trước tiên là chúng ta sẽ kết hôn, dù chúng ta mới gặp mặt nhau lần đầu. Lúc anh mới gặp em, anh chỉ luôn nóng giận bởi vì em nói dối anh, nhưng anh không chịu tìm hiểu nguyên do. Cha Pierrot đã giải thích cho anh hiểu vì hoàn cảnh mà em và em trai đã phải rời bỏ Boston.” Anh nhìn những đốm tàn nhang trên má cô và thấy chúng ửng hồng, anh cảm thấy tim mình đập rộn rã. Anh mong cô sẽ ngước mắt lên. Thật khó để anh hiểu được cảm xúc của cô khi cô không nhìn anh.

Trái tim của Anna đập loạn trong ngực trước sự tử tế và lòng vị tha bất ngờ của anh. Cô điên cuồng muốn nhìn vào đôi mắt xanh kia nhưng cô sợ mình sẽ khóc. Cô chỉ dám nhìn xuống bàn tay khỏe mạnh đang đặt trên đầu gối khi anh nói với cô.

“Anna, sẽ không muộn nếu em muốn quay về. Sẽ không muộn nếu một trong hai chúng ta thay đổi quyết định. Anh nghĩ bây giờ khi gặp anh, có thể, có thể... em sẽ muốn kết hôn với anh. Dù em còn trẻ và phải nuôi sống chính mình và cậu em trai, anh thấy em đã rất dũng cảm, dù em có làm điều gì sai thì giờ đây em đã gặp Karl Lindstrom này. Anh nghĩ anh nên cho em hai sự lựa chọn. Một, nếu em muốn quay về, anh và Cha Pierrot sẽ tìm cách để em có thể sống an toàn ở Boston. Nếu em chắc chắn rằng mình không muốn quay về, em sẽ có sự lựa chọn thứ hai là kết hôn với anh.”

Nốt chai sần trên ngón cái của anh đang lay động.

Anna cảm thấy nước mắt đọng trên mi trước khi kịp rơi xuống. “Em nói với anh rồi, em không có ai để quay về, không có nơi nào để quay về.” Nhưng cô vẫn không nhìn mặt anh.

“Cha và anh sẽ cố nghĩ ra điều nào khác mà em mong muốn. Một nơi ở cho em ở Minnesota chẳng hạn.”

“Chỗ của anh cũng tốt mà!”, cô can đảm nói trong nỗi sợ hãi.

Đúng, đúng là cô e dè anh. Anh biết điều đó vì giọng cô run run.

“Em chắc chứ, Anna?”

Cô gạt đầu trước chiếc giường bệnh bằng gỗ trắng.

“Vậy thì, một cô gái thực sự nên có quyền quyết định trước lời cầu hôn chính thức, sau khi gặp người đàn ông, chứ không phải trước đó.”

Bây giờ, cô mới nhìn lên. Mắt cô hướng về phía anh đang ở rất gần cô. Đôi mắt rực lửa của anh chưa rời khỏi cô, như chỉ chờ đợi cái nhìn của cô. Một đôi mắt xanh trong, sáng lên nét chân thành. Cô tự hỏi đã có bao nhiêu cô gái đắm chìm trong ánh mắt đó và cảm thấy ghen tở như cô lúc này. Ánh mắt đó đậm màu hơn hàng lông mày cong cong tuyệt đẹp của anh, nó khiến cô muốn đưa tay lần theo đường cong đó. Sự thôi thúc ngớ ngẩn này buộc cô phải nắm chặt chiếc gối gỗ trắng ở trên giường, để không hành động thái quá.

“Ôi không...”, anh bắt đầu và sau một hồi lưỡng lự trước khi anh nói tiếp, cô muốn nói, vâng, vâng, em là ‘Ôi không’ của anh từ lúc này, hãy nói cho em nghe thêm một lần nữa. Như thể đọc được suy nghĩ của cô, anh nói. “Ôi không, nếu anh không phải là người như em mong muốn, anh có thể hiểu. Nhưng nếu em có thể quên cái ngày tồi tệ hôm qua, anh hứa sẽ đối xử tốt với em, ‘Ôi không’. Anh sẽ lo cho em và em trai.”

Từ từ, một bàn tay anh nhấc mũ ra khỏi đầu, sự dũng cảm quen thuộc xóa tan nỗi e dè trong cô. Anh tiến đến và nắm lấy khuỷu tay cô bằng bàn tay còn lại. Hơi ấm từ da thịt anh, mắt anh chờ đợi ánh mắt cô, tay anh chạm nhẹ tay cô, tất cả quyền lợi khiến Anna cảm thấy ngây dại và quay cuồng.

“Ôi không, Reardon, em sẽ lấy anh chứ?”

Cô thấy mình như đang tỉnh giấc giữa một giấc mơ tuyệt vời, và thấy một chàng trai to lớn, tóc vàng, điển trai đang quỳ gối trước mặt mình, chạm nhẹ lên cánh tay cô, bày tỏ hy vọng mãnh liệt cùng lời hứa trên khuôn mặt rậm rắng.

Môi của Anna hé mở, cô thở gấp trong im lặng do những cảm xúc vui sướng, sợ hãi đang trộn lẫn, và những nhịp đập rộn rã khiến cô thấy ngực mình như thắt lại, lòng bàn tay đổ mồ hôi.

“Vâng”, cuối cùng cô cũng thở phào.

Karl nhướn miệng cười. Anh nhìn cô thêm lần nữa, ép chặt khuỷu tay cô lại như muốn đảm bảo cho lời hứa của mình.

“Tốt rồi! Vậy chúng ta sẽ bắt đầu ngay tại đây! Em sẽ quên mọi chuyện không vui chứ?”

“Vâng”, cô đồng ý, tự hỏi liệu mình có nên thú nhận với anh tất cả những chuyện còn lại ngay tại đây và ngay bây giờ không? Nhưng cô e rằng anh sẽ rút lại lời cầu hôn và sự bảo lãnh mà anh vừa hứa. Cô mỉm cười với anh.

“Chúng ta sẽ có một khởi đầu tốt đẹp... chỉ có Karl và Anna...” Sau đó, anh cười to và nói thêm, “và James nữa”.

“Karl, Anna và James”, cô lặp lại, gần như là một lời thề.

Sau đó, Karl đứng lên và cô ngược mắt nhìn anh, lần đầu tiên cô thấy anh có hàm răng đẹp đến thế nào! Anna cảm thấy mình như không xứng đáng khi so sánh với anh.

“Đi nào!”, anh nói nhẹ nhàng, “Anh sẽ giúp em sắp xếp giường lại, sau đó, chúng ta sẽ đi gặp Cha Pierrot để nói với cha rằng chúng ta đã sẵn sàng.”

Về bề ngoài, Cha Pierrot đứng cười rạng rỡ khi thấy họ nắm tay nhau, “Tôi tin chắc anh sẽ có một gia đình hạnh phúc và bền lâu”. Nhưng trong thâm tâm, ông cảm thấy rối bời. Mặc dù ông đã khiến Karl tin rằng ông đã được ủy nhiệm quản lý giáo khu này để có thể làm chủ tế cho hai người họ nhưng điều đó không đúng sự thật. Giám mục Cretin đã không cho phép ông quyền ấy vì ngài cho rằng hôn phối là chuyện rất quan trọng, phải do một vị Giáo hoàng nước Ý như ngài đảm nhận, và phải mất một đến hai năm cho họ hoàn tất mọi thủ tục. Cha Pierrot cảm thấy khó xử. Nếu bị phát hiện, ông sẽ không được phép làm Lễ rửa tội nữa.

Vì vậy Cha Pierrot phải đối mặt với một tình huống tiến thoái lưỡng nan, với Mẹ bề trên và cả với chính linh hồn ông. Chắc chắn, việc làm chủ tế cho hai tâm hồn tốt đẹp đã vượt quá giới hạn mà Chúa giao phó cho ông. Nhưng điều đó còn tốt hơn là để họ sống trong tội lỗi. Ở nơi biên giới này, Michael Pierrot tự tranh luận, chỉ có một người đàn ông được thụ phong danh hiệu Cha xứ. Chỉ có một nhà thờ duy nhất trong phạm vi hàng trăm dặm, và mọi người ở đây luôn trông cậy vào nhà thờ này và cả ông.

Phần con người trong ông trỗi dậy vì sự thật rằng Karl Lindstrom là bạn tốt của ông. Tình bạn của họ vượt qua mọi trở ngại của số phận. Băng qua lối đi trong thánh đường nhỏ hẹp, cha xứ nghĩ cuộc hôn nhân này hoàn toàn đúng đắn và họ là cặp đẹp đôi nhất mà ông từng gặp.

“Đi nào, Anna, cha sẽ nghe lời thú tội của con ngay bây giờ, không thể chậm trễ hơn nữa, vì cha biết cả hai con đang lo lắng rất nhiều.”

Hoàn toàn không ngần ngại, Anna tiến đến đứng sau chiếc áo choàng. “Con... tội lỗi của con?”, cô tiết lộ trong hoảng sợ.

“Đúng rồi, Anna, đến đây nào”, cha xứ nói trong khi tiếp tục thấp nền thơm trong phòng thánh.

Chân của Anna gần như mềm nhũn ra. Cô đã dặn James phải nói với Karl rằng họ sùng đạo Công giáo vì biết anh muốn có vợ là người theo đạo Công giáo. Chưa bao giờ Karl kể trong thư về nhà thờ mà họ sẽ làm lễ là nhà thờ Công giáo. Nếu anh nói vậy, cô đã sẵn lòng nói cho anh biết cô thuộc đạo khác, để tránh phải theo đạo Công giáo. Nếu mọi chuyện đã vậy, bây giờ cô sắp sửa vướng vào một lời nói dối khác.

“Nhưng con không thể... ý con là... vâng, con không muốn thú tội.”

“Anna”, vị cha xứ quả trách và quay lại, “thứ lỗi Cha nói thẳng, nhưng tối qua Cha và Karl đã nói chuyện với nhau. Anh ta nói rằng con thú nhận là đã nói dối anh ta. Đó là tội lỗi con gái à. Con phải thú nhận tội lỗi của mình để có thể sẵn sàng cho hôn lễ. Cha nghĩ con biết điều này”.

Sự thật cô không biết điều này. Những gì cô biết về nhà thờ Công giáo là một nơi ẩm cúng ở St. Mark's và họ từ chối không cho ai vào.

”Nhưng... nhưng con đã xin lỗi Karl rồi và con hứa con không nói dối nữa.

Vậy vẫn chưa đủ sao?”

“Chưa đâu con, nếu con là một người theo đạo Công giáo. Con biết thú tội là cần thiết cho con mà, để làm trong sạch tâm hồn con.”

Vị cha xứ không biết sự thật về vẻ miễn cưỡng của cô.

Cô cứ nhúc nhích chân và đổi từ chân này qua chân khác tránh không nhìn ông trong khi Karl cũng không hiểu vì sao Anna lại do dự. Sự bức bối cứ tăng lên, Anna cho rằng việc duy nhất cô cần thú tội là đã nói

thật. Cô cắn phía trong môi, siết chặt hai tay phía sau lưng, mở mắt to và dùng cảm thừa nhận, “Con không có theo đạo Công giáo”.

Karl không thể tin nổi vào tai mình. Anh nắm lấy khuỷu tay cô, dường như đó là nơi duy nhất có thể làm cho cô nhìn anh. “Tại sao Anna? Em nói với anh rằng em theo đạo Công giáo mà?”

“Bởi vì mẫu quảng cáo nói rằng anh muốn tìm một người có đạo mà.”

“Lại một sự nói dối khác nữa sao, Anna?”, Karl hỏi, một lần nữa anh thấy hốt hoảng.

“Đó không phải lời nói dối, đó là sự thật. Anh nói anh muốn nghe sự thật, thì em nói sự thật cho anh nghe. Nhưng mà có gì to tát đâu, miễn sao chúng ta thề nguyện là xong.”

Bây giờ, Karl đã biết một nửa sự thật, còn Cha Pierrot đang chịu đựng sự đau đớn vì hối hận. Ông phải làm sao đây? Nếu ông làm chứng cho đôi trẻ, ông sẽ phải chịu sự trừng phạt của Đức Giáo hoàng khi sự thật bị phơi bày. Lúc này đây ông mong ước rằng thành phố Long Prairie chỉ nên vì công lý và hòa bình, để cả hai người họ có được sự kết hôn hợp pháp mà không cần phải xưng tội.

Nhưng cô gái người Ireland mạnh mẽ này nhìn vị hôn phu của mình, cong môi lên và nói, “Thôi nào, nếu điều này đúng với anh thì cũng sẽ đúng với em, Karl”.

Quá đủ rồi! Karl đã thức trọn đêm để suy nghĩ thấu đáo về việc kết hôn với Anna. Một ảo tưởng khác của anh về cô đã bị tan vỡ. Anh vô cùng bối rối khi lại nghe một sự lừa dối khác của cô ngay trước mặt Cha Pierrot. Karl cảm thấy anh không thể mất thể diện hơn nữa khi cứ đứng đây và tranh cãi. Một ngày nữa lại trôi qua. Có quá nhiều thứ đã lãng phí cho chuyến đi này, không nên đại dột lãng phí nữa và cũng không còn nhà thờ nào khác gần đây. Với cô nàng không tôn giáo này! Anh chàng Thụy Điển cảm thấy bế tắc. Tôi đã nhận được gì nào?

“Không quan trọng nữa”, Karl quả quyết, và mọi người trong thánh đường chờ đợi. “Chúng con sẽ kết hôn như dự định.” Anh quay sang người bạn khoác áo choàng đen của mình.

Cha Pierrot không thể thốt nên lời, không, Karl! Tôi không thể làm chứng cho cuộc hôn nhân này, điều này không được ghi trong sách của tôi. Sức mạnh của lời thề nằm ở trái tim con người, ông lại nghĩ, nó không nằm ở sự làm chứng hay trên giấy trắng mực đen. Nếu hai trái tim họ đã chấp nhận nhau, ông không thể cản trở họ.

Anna cảm thấy như được giải vây. Đầu gối cô yếu đi, lưỡi như kẹt cứng trong cuống họng. Cô đảo mắt và nhắm chặt lại, như một lời hứa ngầm với người đàn ông đứng bên cạnh đang phải chịu đựng những chuyện cô gây ra, bằng cách này hay cách khác.

Nhưng trái tim Karl trở nên nặng nề khi anh lê bước đến bàn thờ. Anh tạm dừng bước để cảm nhận sự ân xá cho cô lúc sáng nay. Sự yên bình nên là cảm xúc trong trái tim người đàn ông khi anh ta thề nguyện, không nên để sự oán giận nào còn tồn tại trong tim. Thật khó để thốt lên lời thề nguyện tình yêu, Karl nghĩ, khi người đứng cạnh anh là một kẻ xa lạ! Phải thề nguyện với cảm giác như thế này thì không hay lắm! Cha đã mặc áo choàng vào, một chiếc áo dài trắng, phủ bên ngoài là một chiếc áo có dải lụa, thời khắc quan trọng đã gần ngay trước mắt.

“James cũng sẽ làm chứng cho chúng ta”, Anna nói, hy vọng làm Karl hài lòng. Cô thấy anh đã rất thất vọng về cô. Anh tránh ánh nhìn của cô, chỉ nhìn ra xa, cứ như đang nhai đi nhai lại cảm xúc của mình. Lời nói cuối cùng của anh cũng sáo rỗng, không còn đọng đầy cảm xúc như lúc trước. Nó mách bảo cho cô biết rằng anh đang không hài lòng về cô.

Đôi trẻ cứ đứng thẳng, cứng đờ đến nỗi Cha Pierrot cũng không biết phải bắt đầu ra sao. Ông cảm thấy một nỗi oán giận đang trôi dạt. Miệng Karl như đóng lại còn Anna chỉ đứng nhìn chậu hoa chanh vàng và hồng đại đặt dưới chân Thánh Fransis.

“Anna”, ông bắt đầu, “cha sẽ nói với con trước và cha nói với tất cả hy vọng rằng con sẽ ghi nhớ những điều cha sắp sửa nói. Con còn trẻ, Anna. Con sẽ phải gánh trách nhiệm nặng nề khi con lấy Karl. Cả hai con đều có một con đường dài phía trước mắt và đó sẽ là một cuộc sống tốt đẹp nếu hai con biết trân trọng và giữ gìn. Nhưng những điều tốt đẹp đó phải được xây dựng bằng sự tôn trọng lẫn nhau, và sự tôn trọng

thường bắt nguồn từ lòng tin tưởng. Ngược lại, lòng tin tưởng sẽ đem đến cho ta sự trung thực. Cha tin con đã làm hết khả năng để có thể đến được đây với Karl.”

Kiko_Xiao

“Nhưng kể từ giây phút này, cha lưu ý con rằng con phải luôn thành thật với Karl. Con sẽ thấy anh ấy là một người biết thông cảm và nhân nhĩn. Nhưng con cũng sẽ thấy anh ấy rất cứng rắn vì danh dự của mình. Cha lưu ý con một lần nữa rằng con phải luôn nói thật cho Karl biết. Khi con thề nguyện tại thánh đường này thì con phải luôn biết yêu thương, kính trọng, và vâng lời anh ấy. Cha yêu cầu con phải ghi khắc trong tim mình rằng con, Anna, luôn phải thành thật với Karl.”

Cô ngược mắt nhìn ông với khuôn mặt dịu dàng, cô thành thật nói, “Vâng, thưa Cha, con sẽ làm như lời cha dặn.” Cha Pierrot nhìn thấy vẻ phụng phịu trên môi cô khi cô trả lời. Ông cũng chú ý cách Karl liếc nhìn sang cô.

“Tốt, vậy thì Karl, có những điều không có trong lời thề mà Cha phải lưu ý con. Trách nhiệm đè nặng lên vai con vì con phải che chở và đùm bọc cho Anna. Đối với con, việc con phải gánh thêm trách nhiệm với James ở nơi hoang dã này sẽ khiến con vất vả hơn những người đàn ông khác.” Karl nhìn sang cậu bé và cha xứ nhìn thấy sự cảm thông trong anh. “Đời sống ở nơi hoang vu này rất mới mẻ đối với họ và họ phải học hỏi nhiều điều. Lần nữa, nó đòi hỏi nơi con lòng kiên nhẫn. Nhưng nếu con trao cho họ kiến thức của mình, con không chỉ trở thành một người thầy mà còn là người che chở cho họ, một người cha cũng như một người anh, ngay lúc bắt đầu này. Nếu có lúc con thấy nhiệm vụ này quá khó khăn, vất vả, cha khuyên con nên nhớ đến hôn lễ ngày hôm nay, con đã có một lời thề cho sự nhân nhĩn.”

“Vâng, thưa Cha.”

“Ngay cả khi không có trong lời thề nguyện, có một câu ngạn ngữ mà Cha hết sức tâm đắc và sẽ lặp lại ngay tại đây và yêu cầu hai con phải nhớ đến ngày này dù có lúc hai con không nhìn mặt nhau, đó là ‘Cơn giận nên nguôi khi bóng chiều tà’.”

“Có những lúc hai con sẽ bất đồng quan điểm và điều này không thể nào tránh khỏi, vì chúng ta là con người, cần phải tìm hiểu nhau nhiều hơn nữa. Nhưng sự bất đồng nên được giải quyết trong ngày vì nếu kéo dài qua đêm, nó sẽ trở thành sự bướng bỉnh. Hãy nhớ lấy điều này, các con không nên cứ bám lấy quan điểm của mình khi mọi việc đã đến lúc phải được thừa nhận và đi đến sự thỏa hiệp. Hai con có nhớ lời Cha nói không?”

“Vâng, thưa Cha”, họ đồng thanh nói.

“Vậy thì chúng ta sẽ bắt đầu.”

Cha Pierrot bắt đầu cầu nguyện.

Một chuỗi những câu kinh cầu nguyện bằng tiếng Latin đem Anna quay trở về quá khứ, cô nhớ những đêm cô và James trốn ở nhà thờ St. Mark's. Những đêm khi mà các căn phòng trên quán rượu bận rộn, họ bị đuổi ra ngoài lúc những khách hàng cuối cùng lảo đảo lê bước về nhà. Anna cố gắng quên đi quá khứ đau buồn nhưng lời cầu kinh của cha xứ tiếp tục đem cô trở về với nỗi đau, với những đêm họ ngồi co ro bên nhau khi hoàng hôn buông xuống - sắp ong, mùi hương, ánh sáng của đèn cây - thề rằng cô sẽ tìm ra cách nào đó thoát khỏi cuộc sống này, từ khi mẹ cô mất đi, không ai thèm quan tâm xem những đứa con của Barbara còn sống hay đã chết.

Họ cố chờ đợi, cô và James, đến mức chỉ còn da bọc xương, nhưng Anna đã quyết định họ phải thoát ra khỏi hoàn cảnh vô vọng này bằng cách nào đó. Vâng, bây giờ cô đang thực hiện điều đó. Cô và James sẽ không bao giờ phải lang thang nữa. Họ sẽ không bao giờ còn bị những bà chủ quán hay những khách hàng “quý ông” của bọn người đó rượt đuổi. Nhưng bằng cách nào chứ? Bằng cách lừa gạt một người đàn ông mà cô không hề xứng đáng với anh? Cảm giác tội lỗi như đang nhấn chìm cô.

Cô thấy tay mình đang nằm trong tay anh, cô cảm nhận rõ sự chai sần của bàn tay đó, cảm thấy sự vất vả từ công việc của anh, và cô biết rằng người đàn ông to lớn, đáng kính trọng này không bao giờ hiểu được tâm trạng hiện tại của cô. Lòng bàn tay anh ấm áp và thô ráp như vỏ cây sồi. Cách anh nắm những đốt tay cô khiến cô nghĩ chúng đang bị vỡ vụn ra, những vết chai sần trên tay anh khiến cô tin anh sẽ thực hiện lời

hứa ngày hôm nay. Cô thấy mình đang nhìn vào đôi mắt xanh kia, sau đó nhìn xuống đôi môi đầy gợi cảm đang đọc lên lời thề trong quyển kinh của Cha Pierrot mà anh đang cầm trên tay. Giọng Karl nhịp nhàng và cô nhìn miệng anh, cố gắng nhớ những từ ngữ đó càng nhiều càng tốt.

Sau những tháng dài hy vọng, mong chờ và lên kế hoạch, ngày hôm nay đã trở thành một phần của mảnh vải, đan Karl và Anna vào nhau theo từng lời anh thốt ra. Những suy nghĩ đã theo Karl Lindstrom quá lâu rồi và anh sẽ phải chấp nhận họ là một phần cuộc đời của mình.

“Tôi, Karl, cưới cô ấy, Anna...” Anna tóc nâu bé nhỏ của tôi...

“làm người vợ hợp pháp...” Anh đã đợi em lâu đến dường nào...

“để yêu thương và che chở...” Ngay cả khi anh chưa từng ôm em, Anna...

“từ đây về sau...” Đến đêm nay và ngày mai và ngày sau nữa...

“Dù tốt hay xấu...” Dù sao, anh biết anh cũng sẽ tệ lắm...

“dù giàu sang hay nghèo khó...” À, chúng ta giàu lắm Anna, giàu với cuộc sống của anh và em...

“dù ốm đau hay khỏe mạnh...” Anh mong sẽ được thấy bàn tay yếu đuối này của em mạnh mẽ hơn...

“cho đến cuối đời”. Những điều này anh tự hứa với lòng mình - những điều này, và cả lời hứa phải nhẫn nại như lời cha Pierrot, bạn của anh, nói.

Khi Anna đưa mắt nhìn ngắm khuôn mặt anh, ánh nắng chiếu qua cửa, thấp lên cơ thể anh một màu vàng đồng như thể tạo hóa ban cho họ phước lành mà ngay cả lời cầu chúc của Cha Pierrot cũng không thể làm được.

Ở nơi tiền tuyến Long Paine nhỏ bé này, chỉ có những đóa hoa dại để làm đẹp bàn thờ, chỉ có tiếng thì thầm của những con chim gáy làm bài hát. Nhưng mắt và tai Anna như đang nghe giọng ca của dàn đồng ca cả trăm người ở một thánh đường lớn. Cô có thể cảm thấy hai trái tim họ hòa chung một nhịp khi bàn tay xanh xao, mảnh mai của cô đặt trong bàn tay rộng lớn, sạm màu của anh đầy tin cậy. Đến lượt cô đọc lời thề, Anna cảm thấy rất sẵn lòng vì cô không chắc chắn cuộc sống chị em cô sẽ như thế nào khi nghĩ đến những mùa đông ẩm ướt, chờ đợi một người chồng chưa biết.

“Tôi, Anna, lấy anh, Karl...” Tha lỗi cho em, Karl, vì đã lừa dối anh...

“làm người chồng hợp pháp...” Nhưng James và em không biết làm gì khác...

“từ đây về sau...” Không bao giờ chúng em còn phải sống bờ sống bụi nữa...

“dù tốt hay xấu...” Em hứa sẽ không bao giờ, không bao giờ nói dối nữa...

“dù giàu hay nghèo...” Chúng em không cần giàu có, một căn nhà là đủ rồi...

“dù ốm đau hay khỏe mạnh...” Em sẽ học tất cả những gì em biết...

“cho đến cuối đời”. Em sẽ làm mọi việc, Karl, dù sao đi nữa, em hứa em sẽ làm tất cả.

Cô thấy anh nuốt nước bọt và khẽ chớp mắt.

Anh vẫn nắm lấy tay cô và nhìn Cha Pierrot. “Không có nhẫn vàng, thưa cha. Con không mua nhẫn vàng, và ở cửa hàng Morisette cũng không có thứ gì. Nhưng con có một chiếc nhẫn bình thường vì con thấy thật không phải lễ nếu không có nhẫn.”

“Một chiếc nhẫn bình thường là tốt rồi, Karl.”

Từ trong túi, anh rút ra một chiếc móng ngựa cong cong hình tròn. Anh mấp máy nói xin lỗi nhưng cô cười và nhìn xuống chiếc nhẫn như thể nó được làm bằng vàng sáng bóng.

Anna thấy tay Karl đang run, bản thân cô cũng run khi cô duỗi ngón tay ra để anh trượt chiếc vòng tròn nhỏ nặng bằng sắt qua các đốt ngón tay mình. Anh đã rèn chiếc nhẫn không vừa kích cỡ, cô phải co ngón tay lại để nó trượt vào trong. Sau đó, Karl nắm lấy tay cô. Nhẹ nhàng, anh trải tay cô trên lòng bàn tay

mình, những ngón tay khác của anh chạm nhẹ vào chiếc nhẫn như thể đóng dấu cho nó, trên da thịt cô, trọn đời.

“Anna Reardon, với chiếc nhẫn này, anh sẽ cưới em làm vợ của anh mãi mãi.”

Giọng anh đứt quãng ở từ cuối, đem theo ánh mắt cô lên khuôn mặt của mình. Sau đó, cô đặt bàn tay còn lại lên tay anh và chiếc nhẫn, nhìn vào mắt anh và nói, “Karl Lindstrom, với chiếc nhẫn này, em sẽ đồng ý làm vợ anh... mãi mãi”.

Anh nhìn xuống chiếc mũi hếch đầy tàn nhang của cô, đôi môi xinh đẹp đang chờ đợi. Trái tim anh trở nên hoang dại. Bây giờ, cô ấy mới thật sự là Anna, anh nghĩ, đột nhiên anh cảm thấy vừa hôn hờ vừa rụt rè.

Trong chớp mắt, Anna thấy mí mắt mình run lên, và cô thấy anh ôm cô chặt hơn, trước khi cúi xuống hôn lên môi cô, quên cả nhắm mắt khi anh lướt nhẹ lên môi cô, sau đó anh đứng thẳng lại.

“Mọi việc đã xong!”, Cha Pierrot nhẹ nhàng nói, trong khi cô dâu và chú rể lo lắng nhìn ông đắm đắm. Anna quay về phía em cô, hai người ôm chầm lấy nhau.

“Ôi, chị Anna...”, cậu nói.

Cô thì thầm vào tai cậu, “Chúng ta sẽ không sao cả, James”.

Cậu siết cô chặt hơn. “Em sẽ làm phần việc của mình.” Nhưng cậu lại nhìn Karl khi nói, dù tay vẫn ôm Anna.

“Chị biết”, Anna nói và cũng nhìn Karl.

Cha Pierrot làm cô ngạc nhiên khi ông trườn mền ôm cô, sau đó đặt một nụ hôn chúc mừng lên má cô. “Cha chúc con khỏe mạnh, hạnh phúc và đông con.” Sau đó, ông quay sang Karl với một cái bắt tay thật chặt như của cả bốn tay thay vì hai, cha xứ nói trong xúc động, “Cả anh cũng như thế nhé, anh bạn”.

“Cám ơn Cha. Dường như con đã có một đứa rồi.” Karl nhìn James đầy ẩn ý, James cười to.

“Đúng rồi!”, Cha Pierrot nói, bắt tay James như bắt tay một người đàn ông. “Này, cậu trai trẻ, nhiệm vụ của cậu là quan sát xem hai người họ có làm đúng những điều ta căn dặn không. Đôi lúc, công việc này khó khăn lắm đấy!”

“Vâng, thưa Cha!”, James trả lời và mọi người cùng cười.

“Thế là mọi chuyện đã xong. Bây giờ, việc còn lại là hai con ký vào tờ giấy này, có James và Cha làm chứng. Sau đó, các con có thể quay về nhà. Các con còn cả chặng đường dài phía trước mặt.”

Karl quay lại, quàng tay Anna qua khuỷu tay mình, sau đó đi về phía James, người đang đứng loay hoay ở phía trước. “Chúng ta còn cả chặng đường dài trước mặt, phải không James?”

“Vâng, thưa anh!” James cười rạng rỡ.

“Nhưng chúng ta sẽ đi cùng nhau, em, Anna và anh.”

Trong khi Cha để họ lại căn phòng nhỏ ở phía sau nhà thờ này, Anna đi đến bên Karl, tay cô đặt trong bàn tay rắn chắc của anh, lo lắng mình sẽ trở bệnh một lần nữa. Cha đem mực và bút lông ngỗng ra, sau đó nhúng đầu bút vào mực và đưa cho cô, chỉ lên tờ da dê để trên bàn.

“Con ký trước đi, Anna.”

Nhưng Karl đứng đó, cười toe toét và nhìn cô. Cô không biết phải viết tên mình ra sao!

“Hãy để Karl ký trước”, cô nói một cách khéo léo.

“Tốt thôi!” Đồng ý, Karl cẩn thận ghi tên mình lên tờ da dê.

Cô đứng bên cạnh anh, mắt nhìn phía sau cổ anh trong lúc anh viết từng nét chữ. Cô quay sang James đứng nhún vai một cách đầy ẩn ý. Anna đổi chỗ cho Karl và cô vẽ một chữ X thật to lên giấy trong khi anh nhìn qua vai cô.

Nhanh chóng, một sự lừa dối khác đã bị phơi bày.

Anh nhìn cô vẽ cái dấu đó và hết sức ngạc nhiên, không như cô là người biết chữ. Nhưng cô cười rạng rỡ như để anh an tâm.

Nhưng Karl không thấy an tâm. Vậy, anh nghĩ, mình vừa biết thêm một sự thật khác về Anna. Nhưng anh không để Cha Pierrot thấy một màn kịch nhỏ sẽ diễn ra ngay tại đây. Lập tức, anh kéo cánh tay cô, dắt cô ra khỏi cửa.

“Chờ ở đây. Anh phải đi lấy xe”, anh nói. Sau đó, anh bước đi, bỏ cô lại với James.

“Chị Anna, em không biết phải làm gì”, em trai cô tỏ vẻ thông cảm. “Em không thể ký thay chị được. Em nói với chị rồi, chúng ta nên nói thật với anh ấy.”

“Không sao, ít ra anh ấy cũng đã biết.”

“Nhưng sao anh ấy không nói gì? Chắc anh ấy giận lắm.”

“Ôi trời, anh ấy luôn diên tiết như vậy. Anh ấy như muốn bẻ gãy khuỷu tay chị để lôi chị ra đây, nhưng chị đã hứa không nói dối anh ấy nữa và chị không nói dối. Nhưng chị không có hứa nói hết sự thật cùng một lúc. Chị không chắc anh ấy có thể tiếp nhận hết những sự dối trá của chúng ta chỉ trong một lần tìm hiểu.”

“Dù sao thì em cũng cảm thấy dễ chịu hơn nếu anh ấy biết hết sự thật.”

Anna quắc mắt nhìn cậu, tự hỏi vì sao cậu lại tỏ ý nghi ngờ người chị luôn lo toan để kiếm tiền nuôi cậu? Nhưng sau đó Cha Pierrot đi ra cùng với một gói thức ăn cho chuyến đi của họ, và Karl xuất hiện cùng với chiếc xe. Đã đến lúc để nói lời tạm biệt, và cho xe chạy đến một tương lai mờ mịt của đôi vợ chồng mới cưới.

4. Chương 4

Họ không cần đi cả dặm đường rồi Karl mới bắt đầu theo đuổi một đề tài đã được biết trước. Nhưng Karl đã cho ngựa chạy, và khi cho xe chạy, anh thường không nói chuyện, vì vậy, anh đang tỏ vẻ kiên nhẫn một cách cứng nhắc, mắt nhìn trừng trừng dây cương phía trước mắt xuyên qua vòng cổ của lũ ngựa.

“Anh nghĩ em có nhiều điều muốn nói với anh, phải không Anna? Bây giờ, em có muốn nói không?”

Cô nhìn sang phía khác. Chắc chắn, cái hàm này sẽ cứng như đá. “Anh đã biết, anh còn muốn em kể gì nữa chứ?”, cô nhìn xuống chân mình.

“Đúng không, những lá thư đó không phải do em viết?”

Với cái lắc đầu, cô trả lời không.

“Em cũng không biết đọc, không biết viết?” Cô tiếp tục lắc đầu thay cho câu trả lời.

“Vậy ai đã viết chúng?”, anh hỏi, nhớ đến những lúc anh chạm tay lên chúng, mân mê chúng một cách trân trọng, với ý nghĩ rằng Anna đã chạm lên chúng trước anh.

“Là James.”

“Là James à?” Karl nhìn cậu bé, ngồi đối diện với Anna, mắt chăm chăm về phía trước. “Em cố ý bảo nó viết thư vì em không biết viết chữ sao?”

“Em không bảo nó làm vậy.”

“Ồ, vậy em bảo nó làm gì? Em dạy dỗ thằng bé bài học như vậy sao?”

“Chúng em đã đồng ý với nhau. Chỉ vậy thôi! Chúng em muốn đi khỏi Boston và tìm một nơi khác để sinh sống. Chính James đã phát hiện mẫu quảng cáo của anh và đọc cho em nghe. Chúng em quyết định sẽ cùng nhau khiến anh phải kết hôn với em.”

“Cùng nhau quyết định để bắt Karl Lindstrom này cưới một phụ nữ hai mươi lăm tuổi, theo đạo Công giáo, biết đọc biết viết, biết dạy dỗ con cái, biết nấu ăn, biết làm xà phòng, và biết làm vườn ư?”

Hai gương mặt tội lỗi ngồi im lặng.

“Còn giờ thì ai sẽ làm những công việc đó đây, Anna? Ai sẽ dạy lũ trẻ biết chữ? Chắc anh phải đem chúng theo ra ngoài đồng và dạy chúng luôn ư?”

Kiểu nói thông thường của anh về chuyện con cái luôn khiến má cô ửng hồng, nhưng cô vẫn trả lời một cách tràn trề hy vọng, “James có thể dạy chúng”.

“James? Em nói là James à? Nó sẽ phải giúp anh đồn củi và làm đồng. Sao James có thể xuất hiện ở hai nơi cùng một lúc được?”

Cô không có câu trả lời.

“Tại sao James học chữ còn em thì không?”, anh hỏi.

“Lúc mẹ em tỉnh táo, bà cho James đi học, nhưng bà thấy con gái thì không cần biết chữ, vì vậy, bà để em ở nhà.”

“Bà làm mẹ kiểu gì mà cho con trai đi học, khi nào thì bà tỉnh táo? Tỉnh táo gì cơ chứ?”

Lần này, James cứu Anna khỏi việc nói dối cũng như nói quá nhiều sự thật. Cậu xen vào, “Nhà em không có nhiều tiền, ngay cả khi Barbara chưa bị bệnh rồi chết. Chúng em sống với... bạn của bà, và em phải đi ra ngoài để tìm việc làm. Bà nghĩ em còn nhỏ, không nên đi làm việc sớm, thỉnh thoảng, khi bà... tỉnh táo hơn, xin lỗi, không phải tỉnh táo. Đó là lúc em phải đi học, đủ để biết đọc và biết viết”.

Bối rối, Karl hỏi, “Barbara? Ai là Barbara?”

“Đó là tên của mẹ em.”

“Em gọi mẹ mình là Barbara à?” Karl không hiểu nổi tại sao một đứa trẻ lại gọi mẹ mình bằng tên riêng. Bà là mẹ kiểu gì mà cho phép con mình làm vậy?” Dù không ai trả lời, anh hỏi tiếp. “Em nói là em không có việc làm ở Boston và đó là lý do tại sao em muốn đi khỏi nơi đó.”

“Ồ, không! Không phải. Ý em là...”

“Này, cậu bé.” Karl yêu cầu. “Thế nào mới là sự thật đây? Em có làm việc hay không?”

Cậu nuốt một ngụm không khí rồi dừng cảm nói, với chất giọng cao kỳ lạ.

“Em chỉ đi móc túi.”

Karl lại tiếp tục choáng váng. Anh nhìn lên gương mặt non choẹt kia, cố hình dung việc cậu ta đã làm. Sau đó, anh nhìn sang Anna đang ngồi ủ rũ và nhìn chăm chăm vào con đường nhỏ hẹp phía trước.

“Mẹ em biết điều đó chứ?”, anh hỏi, cẩn trọng nhìn Anna. Nhưng anh không thấy dấu hiệu của sự nói dối, chỉ thấy một nét buồn làm cô trông già dặn hơn.

“Bà biết”, cô nói. “Bà cũng chỉ là một người mẹ.”

Âm điệu trong giọng nói của cô làm Karl tan chảy. Sự bình tĩnh của cô khiến anh đột nhiên cảm thấy tiếc cho họ vì đã có một người mẹ như vậy. Karl nghĩ đến mẹ anh, nghĩ đến hơi ấm và tình yêu thương dành cho gia đình của bà, bà đã nuôi nấng, dạy dỗ con cái về giá trị cao quý của sự chân thật. Cha Pierrot đã đúng khi căn dặn anh phải chuẩn bị tinh thần để dạy dỗ họ. Có vẻ như anh phải dạy dỗ Anna và cậu bé những điều mà người mẹ dễ dãi của họ không làm cho họ. Hơn bao giờ hết, đối với anh, Anna là một đứa trẻ, một đứa trẻ ương ngạnh như em cô vậy.

“Ở đây, ở nơi hoang dã này, em sẽ không thấy nhiều túi để mà móc đâu”, Karl nói. “Ở đây chỉ có những công việc chất phác để ột cậu bé phải lao động chân tay từ lúc mặt trời mọc đến lúc mặt trời lặn mà thôi. Đây là một nơi lý tưởng để em quên đi công việc móc túi mà em đã từng làm.”

Ki.ko.Xiao

Cả hai chị em quay sang nhìn Karl cùng một lúc, sau đó họ nhìn nhau mỉm cười, biết rằng họ lại được tha thứ. Anna trộm nhìn khuôn mặt của Karl, mũi anh rất thẳng với nét mặt của người Bắc Âu, gò má anh cháy nắng, mái tóc anh xoăn màu bạch kim giống như những con sóng chìm ngập trong ánh mặt trời, lượn quanh vành tai hình vỏ trứng và đôi môi vừa mới lướt nhẹ trên môi cô cách đây không lâu. Ôi, nhìn anh ấy thật quyến rũ và đáng ca tụng! Cô tự hỏi tại sao có một người đàn ông tốt như vậy, kiểu cách của anh ta như thế nào, anh ta đã ở đâu, sao bây giờ mình mới được gặp?

Anh nhìn thoáng qua cô, cô thì là mình đã thấy anh mỉm cười. Sau đó, anh đẩy những khúc gỗ ra chỗ khác.

Những việc quan trọng dường như đã được giải quyết, hương thơm của mùa hè thoảng qua vai Anna như những hạt bồ công anh bay trong gió. Cô siết chặt đầu gối và mỉm cười nhìn con đường mòn nhỏ hẹp phía trước. Lần đầu tiên trong đời cô nhận ra vẻ đẹp của cảnh vật bình dị xung quanh mình.

Họ vừa đi qua một cánh rừng nguy nga, tráng lệ với những hàng cây xanh ngát, khoảng trống giữa chúng là những cánh đồng chăn thả rất thích hợp để chăn gia súc. Những thân cây to lớn, xòe rộng tán che phủ những cây nhỏ hơn, cùng nhau vươn cao lên. Bầu trời được thêu dệt hình những chiếc lá. Anna nghiêng đầu qua để ngắm nhìn những mái nhà màu xanh lục bảo phía trên.

Karl nhìn chiếc cổ thanh mảnh của cô khi cô say sưa ngược nhìn những tán cây, anh thầm cười điệu bộ trẻ con của cô. “Sao, em nghĩ thế nào về Minnesota của anh?”

“Em nghĩ anh nói đúng. Ở đây tốt hơn các vùng đất ở đồng bằng.”

“Tốt hơn nhiều chứ!”, Karl nói tiếp, hài lòng về câu trả lời của cô.

Đột nhiên, anh cảm thấy nơi anh ngồi rộng rãi và trơn trượt.

”Ở đây có rất nhiều gỗ cho những người đàn ông có thể đặt tên. Cây thích!

Có rất nhiều loại cây này quanh đây, chúng cho loại nhựa tốt mà em sẽ thấy không loại cây nào có được.” Anh chỉ tay, vươn dài phần cánh tay về phía trước mũi Anna. “Thấy không? Đây là cây thích trắng, dài cả trăm dặm và cho ra mười hai gallon nhựa cây mỗi năm. Và vô số thứ, nào ván ép, gỗ nguyên khối, nào gỗ có chấm như hình mắt chim, lá,...” Anh cười thầm trong cổ họng. “Khi em cắt thân cây để lấy nhựa, em sẽ ngạc nhiên, nó rất cứng... nhựa của nó có thể dùng để đánh bóng vật dụng, khiến chúng trở nên sáng như nước vậy.”

Anna chưa từng biết nhiều điều về cây cối đến vậy. Cô thấy buồn cười khi anh kể về chúng. Họ đi xa thêm một đoạn nữa trước khi anh tiếp tục chỉ vào những loại cây khác.

“Em thấy cây đó không? Đó là cây cào cào mật, xẻ gỗ nó dễ dàng như bổ một quả táo vậy. Còn đó là cây hạt dẻ, cũng là một loại cây dễ xẻ gỗ để làm những tấm ván phẳng như mặt sữa trên đĩa.”

Họ đi qua một khoảng trống đầy nắng nữa.

Anna nheo mắt và ngược lên nhìn Karl. Anh nhìn xuống gương mặt hừng khởi của cô, cái mũi nhăn nhó, nụ cười dễ thương. Anh cảm thấy vui sướng khi cô không thấy đề tài này quá buồn tẻ.

Anna tiếp tục nhìn quanh, trực giác nói cho cô biết anh đang hài lòng về cô.

Cô chỉ vào một loại cây khác và hỏi, “Còn đây là cây gì?”.

Karl nhìn theo hướng ngón tay cô. “Đó là cây giẻ gai.”

“Nó dùng để làm gì?”, cô hỏi, nhìn theo hàng cây khi xe đi ngang qua.

“Giẻ gai? Em gọt chúng và dùng dao khắc lên, anh chưa thấy loại cây nào có thể khắc lên dễ dàng như giẻ gai. Khi em chà bóng chúng, không còn gì đẹp hơn.”

“Ý anh là mình cũng có thể khắc lên các cây lớn phải không?”, James xen vào.

“Có thể thử, nhưng cũng rất có thể em sẽ phải thất vọng. Em thấy đấy, có những người không am hiểu về cây cối. Họ nghĩ gỗ chỉ là gỗ và họ chặt những loại cây mà họ không biết dùng để làm gì. Em phải tìm hiểu xem loại cây đó tốt ở điểm nào, như thế, em sẽ không thất vọng. Vì khi anh xẻ cây cào cào mật, khắc lên cây giẻ gai, hoặc xẻ ván từ cây thông và cây hạt dẻ, anh cũng như người khác. Anh không thể yêu cầu một

người thợ rèn nướng cho anh một cái bánh, đúng không? Hay người thợ nướng bánh làm cho anh một cái móng ngựa.” Karl nhướn miệng cười. “Nếu vậy, anh sẽ phải ăn cái móng ngựa và đóng miếng bánh vào chân con ngựa.”

Karl và Anna cười vui vẻ, làm Karl cảm thấy anh cũng đủ thông minh và lạc quan hơn.

“Kế tiếp đi anh”, James nói. “Em thích nghe về các loại cây.”

Anna nhìn lên quai hàm Karl trong khi anh liên tục đưa mắt nhìn ra trước rồi quay ra sau khi họ đang đùa nghịch trên đường. Cô nghĩ cô chưa từng thấy một người nào hoạt bát như anh.

“Chúng ta sẽ sớm nhìn thấy những cây sồi”, anh tiếp tục. “Cây sồi thường mọc trong rừng. Cây sồi trắng cho ta ván lợp trần nhà với độ bền hơn năm mươi năm. Em nghe không, năm mươi năm cơ đấy! Đó là khoảng thời gian dài, năm mươi năm, dài hơn cả cuộc đời của ông anh...”

“Ai cơ?”, Anna ngắt lời anh, đánh mặt lại.

“Ông của anh, cha của mẹ anh. Ông dạy anh rất nhiều về các loại cây, như cách anh đang làm... Ông dạy cho anh bài học đầu tiên là cách xẻ gỗ.”

Anna nghiêng ngả về ý tưởng yêu mến mảnh đất này và các loại cây do ông của Karl trồng. “Nhưng ông... ông anh?” Anna cảm thấy từ ngữ mình dùng thật lố bịch nhưng Karl gật đầu, lắng nghe cô. “Ông đã mất chưa?”

“Ông đã mất cách đây vài năm sau khi ông dạy cho anh những bài học về gỗ.”

Nhưng bà anh thì còn sống ở Thụy Điển.”

Một sự tiếc nuối thể hiện qua giọng của Karl. Anna rất muốn nhẹ nhàng đặt tay lên cánh tay anh. Karl lúc này trông thật thần thờ nhưng một lát sau, anh nhìn xuống họ như muốn xin lỗi vì đã làm họ bận tâm về sự cô độc của mình.

Không sao cả, Anna cười với một thông điệp ngầm ngầm, sau đó, cô nói, “Anh nói tiếp đi... Em đã xen ngang. Anh đang nói về những cây sồi”.

“À, những cây sồi...” Nhìn anh trông hớn hở trở lại, và Anna thích anh luôn như thế. “Em có biết khi em xẻ gỗ cây sồi chúng sẽ có những đường vân gỗ tự nhiên tuyệt đẹp, nhìn như những giọt mưa rơi vào những kênh đào hoặc như dòng nước ở dòng sông đổ ra thác nước. Đó là sự thật. Nhưng khi cần gỗ để làm hàng rào, anh sẽ sử dụng gỗ sồi đỏ vì khi anh thử bổ rìu vào gỗ sồi trắng, nó không được phù hợp lắm! Nó quá cứng. Gỗ hồ đào rất tốt để làm cán rìu, nhưng ở đây không có loại gỗ này. Gỗ cây tần bì cũng khá tốt, nó nhẹ, cứng và nảy lên.”

“Nảy lên?”, James hỏi, bối rối với loại gỗ nảy lên.

“Đúng thế, để hấp thụ lực từ bàn tay khi mình bổ rìu vào.”

“Còn những loại cây nào khác mà anh biết?”

“Ở đây không có nhiều cây sơn thù du, hình như có một cây ở đâu đó. Với gỗ sơn thù du, anh làm những cái chêm gỗ hoặc dùi gỗ. Với cây liễu, anh tước thành sợi dài, những cây lớn cho bóng râm và trồng để trang trí.” Karl cười. “Có những cây chẳng để làm gì, chỉ để làm đẹp và trang trí, và chỉ thế thôi, chúng rất vui vẻ.”

James cười nghiêng ngả, “Anh Karl, cây thì làm sao vui vẻ được?”

Cậu tựa khuỷu tay vào đùi và chăm chú ngắm Anna đang nhìn anh chàng tóc vàng đang toét miệng cười như thể đã biết được điều gì đó rất đặc biệt. “Anh Karl, dù sao anh cũng biết rất nhiều về chúng”, James nói, ngồi xuống và nhìn Karl, tự hỏi làm sao mình có thể học được nhiều điều như anh ấy. Karl chỉ mới hai mươi lăm tuổi!

“Như anh nói, anh học từ ông và cha anh ở Thụy Điển, rừng rậm nơi đó gần giống với Minnesota này. Đó là lý do vì sao anh đến đây thay vì đến thành phố Ohio. Anh cũng học hỏi từ các anh trai mình. Bọn anh

đã làm việc với các cây gỗ nhiều lần lúc bọn anh còn nhỏ, nhỏ hơn cả em bây giờ. Anh nghĩ anh hơi chậm trễ khi bây giờ mới bắt đầu dạy cho em. Em phải học gấp đôi những gì anh học lúc còn nhỏ đấy!”

Tuy James phát hiện ra vẻ trêu chọc trong giọng nói của Karl nhưng cậu cảm thấy rất hào hứng. “Vậy hãy nói thêm về cây gỗ cho em nghe đi”, cậu đề nghị một cách chóng vánh, ước sao mình có phép thuật để học nhanh hết mức có thể, tình yêu dành cho gỗ của Karl dường như đã truyền sang cậu tự lúc nào.

“Đây là những cây thông, bạn tốt của những người đồn củi.”

“Tại sao?”

“Bởi vì họ sẽ tiết kiệm được sức lực. Hầu hết các loại cây đều có phần thân gỗ và lõi gỗ. Và chúng phải được cắt bỏ trước khi xẻ ra. Nhưng với cây thông thì chỉ cần tước vỏ, thế là đã có gỗ, em có nghe nói đến bụi thông và nhựa thông chưa?”

“Chưa, thưa anh”, James trả lời, nhìn lên những hàng thông cao vút, đung đưa những chiếc lá nhỏ trên nền trời xanh.

“Anh sẽ nói cho em biết. Chúng là những dụng cụ để làm ván đóng trần nhà.”

“Vậy khi nào em có thể bắt đầu?”

Karl cười trước sự thiếu kiên nhẫn của cậu bé. “Khi nào đến lúc. Đầu tiên, em phải biết cách cầm rìu, và khi em đã thành thạo, em sẽ biết cách sống sót trong bất kỳ khu rừng nào. Giống như con người biết giá trị của muối sẽ sống sót, người đàn ông biết cầm rìu sẽ sống được ở nơi hoang dã.”

“Em chưa từng sử dụng rìu.”

“Em biết sử dụng súng trường không, em trai?”, Karl hỏi, đột ngột thay đổi đề tài.

“Thưa anh, không.”

“Em có nghĩ em phải biết cách sử dụng nếu bị bắt buộc không?”

“Em không biết nữa.”

Điều này làm Anna quắc mắt nhìn Karl. Giọng của anh vẫn không thay đổi, nhưng nó mách bảo với cô rằng câu hỏi cuối cùng của anh không bình thường như những câu hỏi khác. Chắc chắn rồi! Mắt Karl đang nhìn đảo qua đảo lại.

“Chuyện gì vậy?”, Anna hỏi, một hơi lạnh đột nhiên chạy dọc sống lưng cô.

“Này, em trai, trèo ra phía sau”, Karl nói một cách bình tĩnh nhưng cương quyết.

“Có một khẩu súng trường ở đó. Cầm lấy nó nhưng phải cẩn thận. Nó đã được nạp đạn.”

“Có chuyện gì vậy anh?”, James hỏi.

“Bài học đầu tiên của em ở nơi rừng rậm này là khi anh bảo em cầm khẩu súng trường, em cần phải nhanh tay như thể mạng sống của em phụ thuộc hoàn toàn vào nó, vì đó là sự thật.” Không khó nhọc, James bò ra phía sau xe vì lời nói của Karl không có vẻ thô thiển hay chỉ trích. Họ nói chuyện thật khế trong khi Karl thận trọng quan sát khu rừng. “Bây giờ, em trèo lại đây, nhớ cẩn thận cái đầu của chúng ta khi em trèo qua đây.”

James nhanh chóng làm theo.

“Chuyện gì vậy?” Anna khẳng khẳng muốn biết, cảm thấy lo sợ hơn.

“Đó là mùi”, Karl trả lời. “Em ngửi thấy mùi gì không? Mùi của mè rừng.”

Cô ngửi đi ngửi lại nhưng chỉ thấy mùi thơm của nhựa thông. “Em không ngửi được gì ngoài mùi nhựa thông”, cô nói.

“Lúc đầu có mùi nhựa thông nhưng bây giờ còn có cả mùi mè rừng. Chúng là hổ ở rừng này đấy. Chúng rất xảo quyệt, chúng thường núp ở những cây thông vì nhựa thông có thể giúp che giấu mùi của chúng. Vì vậy, chúng ta phải khôn ngoan hơn chúng và phải sẵn sàng khi nhìn thấy chúng. Hãy dán mắt vào những

cái cây phía trên, chúng ta phải hết sức thận trọng. Cành cây rất cao và lũ hổ có thể ẩn nấp trong đấy, chúng chờ đợi để vồ lấy bất cứ thứ gì đang di chuyển phía dưới này.”

Anh nói một cách hết sức bình tĩnh khi trao đổi về thuộc tính của vùng đất này. Mặc dù vậy, Anna vẫn thấy sự sợ hãi sôi sục trong máu. Đột nhiên, cô nhận ra cô và James hoàn toàn phụ thuộc vào sự hiểu biết của người đàn ông này về khu rừng.

“Khẩu súng sẽ giết mạnh khi em bắn, vì vậy, em phải kéo hết chốt về phía vai mình trước khi bóp cò, nếu không, em sẽ bị bầm vai. Đây là khẩu súng tốt, nạp đạn nhanh, sản xuất tại Mỹ, ở hạt Windsor của tiểu bang Vermont. Nó sẽ không làm hại em nếu em biết cách sử dụng nó một cách chính xác. Một khi cần gạt đã được nâng lên, em sẽ cắt phần đuôi của viên đạn, để lộ phần thuốc nổ ra. Cô nàng này không có đá lửa đâu, nàng cũng không cần ngòi nổ, vì vậy, em đang nắm giữ sinh mạng của mình đấy! Khi em cầm nó, nghĩa là em đang trân trọng nó. Nào, bây giờ em nhắc nó ra khỏi vai đi và dựa nó vào thành xe! Hãy quen với cảm giác này và đừng sợ hãi khi em phải bắn.”

Khẩu súng trơn trượt, thiết kế đơn giản, chỉ có một cái chốt, trơn tuột trên tay James khi cậu nhắc nó ra. Anna cảm thấy trống ngực cậu bé đập thành thịch, vừa hào hứng vừa lo sợ. Cô mong Karl sẽ tự tay cầm lấy khẩu súng, nhưng ngay khi ý nghĩ này xuất hiện trong đầu cô, anh nói ngay, “Nếu em phải bắn, em nhớ phải nắm chặt, vì theo kinh nghiệm, con ngựa sẽ hoảng loạn. Anh có thể xử lý việc này, nhưng tốt hơn là anh sẽ cầm cương. Em ổn chứ, em trai?”

“V... âng, thưa anh.”

Những chú ngựa hí vang và Karl dỗ dành chúng, “Này Belle, này Bill, ngoan nào!”. Yên cương rung lên, những chú ngựa như hiểu ý anh và gật gù đồng ý. Lần nữa, Karl thì thầm, “Ng... ngoan nào!” Sau đó, anh nói với James. “Thoải mái với khẩu súng đó đi, em trai. Em ôm ở vị trí ba giờ đây. Khi em không biết chuyện gì đang xảy ra và em không biết mình sẽ chờ đợi bao lâu, em có thể bị căng thẳng vì không có việc gì theo ý muốn. Thư giãn chút đi, và phải để mắt quan sát trong khi em đang ôm khẩu súng.”

“Nhưng... nhưng em chưa bao giờ thấy hổ rừng cả”, James nói và nuốt nước bọt.

“Chúng ta không chắc đó là hổ mà, có thể là mèo rừng. Nếu đó là hổ rừng, nó sẽ có màu vàng nâu, giống như màu bánh xếp chín vàng, với một chiếc đuôi dài duyên dáng. Còn nếu là mèo rừng, nó sẽ có màu xám như da trâu, thật khó để phát hiện ra nó khi nhìn lên chỗ dày đặc lá cây trên đấy. Thịnh thoảng, chúng ta có thể thấy mèo hoang Mỹ, đuôi cụt và màu nâu đỏ. Chúng nhỏ hơn hổ rừng nhưng rất khó bị phát hiện.”

Bỗng nhiên có một tiếng nổ. Anna giật bắn người.

“Chỉ là quả sồi rụng xuống thôi”, Karl giải thích. “Hiện tại, chúng ta đã đi đến những cây sồi. Bây giờ, em có thể hiểu ý nghĩa của những nhánh cây cao.” James chú ý cách Karl liên tục nhìn hai bên trái phải. Karl ngồi thẳng người, cơ thể anh căng thẳng. “Có rất nhiều gỗ sồi ở Minnesota này, và rất nhiều trái sồi để làm thức ăn cho lợn, nhờ đó chúng sẽ phát triển nhanh và mập mạp. Vấn đề là chúng quá ngốc nghếch, chỉ biết ở nhà và thỉnh thoảng còn bị lạc trong rừng.

Thế là chúng ta phải đi tìm chúng.”

“Tại sao anh không làm hàng rào cho chúng?”, James hỏi.

Anna thầm nghĩ hai người này chắc bị mất trí khi mãi nói chuyện lợn và quả sồi vào lúc này.

“Ở Minnesota, chúng ta xây hàng rào để giữ con vật ở phía ngoài, không phải ngược lại. Khu rừng này rất giàu nguồn thức ăn để chăn nuôi gia súc, chúng ta có thể thả chúng ở bất cứ nơi nào. Chỉ có vườn rau của chúng ta mới cần đến hàng rào, để những con lợn tham ăn không ăn hết nguồn thức ăn dự trữ ủa đồng của chúng ta. Anh đã thấy lũ lợn ủi sạch một vườn củ cải và ăn hết mọi thứ trong chớp mắt. Ôi, lợn rất thích củ cải! Nếu một gia đình mất mùa củ cải, điều đó có nghĩa là sẽ có người đói trong mùa đông năm ấy.” Karl đối tư thế, ngồi một cách thả lỏng hơn. Cả Anna và James đều cảm nhận được điều này trước khi anh nói, “Bây giờ, mọi việc ổn rồi. Hai người có thể nghỉ ngơi”.

“Sao anh biết?”, James điều tra.

“Nhờ vào những con sóc. Hai người có thấy sóc không?”

Anna nhìn quanh nhưng không thấy chú sóc nào. “Ở đâu?”, cô hỏi và nheo nheo mắt.

“Ở đó.” Nhìn theo hướng chỉ tay của Karl, cuối cùng cô cũng thấy một cái đuôi xù lông rậm rạp, nhảy lên những cây sồi. “Lũ sóc sẽ núp vào tổ nếu lũ mèo đến gần. Và khi mọi người thấy chúng tự do chạy nhảy trên những cây sồi, có nghĩa là mối đe dọa đã qua. Nhưng em nên giữ khẩu súng thêm một chút nữa, đặt chúng lên đùi mình đi, em trai. Em đã làm rất tốt!”

Một cảm xúc tự hào mà James chưa bao giờ có trước đây tràn đầy lồng ngực cậu. Sự hã hê sau khi đã thoát khỏi nguy hiểm rất mới mẻ đối với cậu. Nó hoàn toàn khác những cảm xúc cậu có trước đây. Cảm xúc như một người đàn ông, được Karl tin tưởng để làm việc này, trở thành người bảo vệ ọi người khi có nguy hiểm, tất cả những điều này tạo nên một cảm xúc thăng hoa của sự trưởng thành trong con người cậu bé.

Ki.ko.Xiao

“Vậy là em đã học được bài học đầu tiên về rừng rồi đấy!”, Karl lưu ý.

“Vâng, thưa anh”, James trả lời, đôi má cậu phồng lên.

“Vậy em nói xem, em đã học được gì nào?”

“Phải cẩn thận ở rừng thông vì lũ mèo che giấu mùi của chúng ở đấy. Còn những cây sồi là nơi rất thích hợp để hổ rừng ngồi trên đó. Nhìn lũ sóc và giữ súng đến khi thấy chúng xuất hiện. Và...” James giữ sự trịnh trọng nhất cho câu nói cuối cùng, “nói chuyện to lên để đuổi lũ mèo”.

Anna ngạc nhiên, không nói nên lời. James đã học được bài học này chỉ từ ví dụ của Karl nêu lên. Cô chưa bao giờ thấy em trai mình nhanh nhạy đến thế!

Như thể đọc được suy nghĩ của cô, Karl khen ngợi, “Em cũng nhanh nhạy lắm, em trai. Em có nghĩ chị mình cũng thế không?” Anh liếc nhìn Anna.

Cô nghiêng đầu một cách hơi ngang tàng theo kiểu của cô, cố tìm thêm những chú sóc khác trong khi nói, “Cô ấy học khá nhanh rằng mình có thể phải chịu đựng một công việc như là chặn lợn trong rừng và vây chúng lại, và cô ấy sẽ ăn rất nhiều củ cải, loại thức ăn mà cô khinh thường”.

Lần đầu tiên, Karl phá lên cười một cách không cưỡng lại được. Đó là kiểu cười lúc thanh lúc trầm, khiến Anna vừa cảm thấy vui vừa ngạc nhiên, và nó khiến James cũng phải cười theo. Giữa Karl và Anna đã có quá nhiều sự căng thẳng, tiếng cười vang lên lúc này đúng là sự cứu rỗi cho tâm hồn họ.

“Trong trường hợp này”, Karl nói, “chúng ta nên đi kiểm tra những cây hết bơ ở trong rừng, để khi anh và James đang ăn củ cải, chị gái cậu ta có thể ăn bánh mì, hả James?”.

“Vâng, thưa anh!” James hớn hở đồng ý, sau đó họ lại tiếp tục cười khi cậu nói sau được thêm vào, “Để làm gì?”.

Vì từ cây hốt bố và cú nhảy đồng âm, Karl giải thích với Anna rằng anh đang nói đến những cây hốt bố, loại cây dùng để làm men bánh mì. Mỗi mùa hè, anh đều đến nơi này hái quả để dùng suốt cả năm. Anh nghĩ đây là những cây hốt bố to nhất thế giới. Anh cũng nghĩ chúng chưa chín - vì vẫn còn sớm - nhưng chúng ta nên kiểm tra chúng thường xuyên, mỗi khi chúng ta đi ngang qua đây.”

Karl dừng xe lại trên một đoạn đường trông không khác gì những đoạn đường khác.

“Tại sao anh biết phải dừng ở đây?”, Anna hỏi.

Anh chỉ tay vào cái cây phía trước mặt. “Bằng vết cắt này”, anh trả lời. “Anh biết chúng ở đây, phía trước những cây sồi.”

Một vết cắt màu trắng dài nằm trên thân cây, chỉ cho Karl biết chỗ của những quả hốt bố, nhưng không thể nhìn thấy từ phía đường mòn. Anh dẫn họ đi sâu vào bụi cây, ôm súng bên tay. Anh dẫn họ đi qua chỗ bóng râm có hương thơm, lấy tay gạt những nhánh cây phía trước và phía sau, quay lại nhìn Anna cũng đang tìm đường đi qua những nhánh cây dày đặc, những cây cao tuổi này có hoa màu hồng và sẽ sớm phát triển thành những quả dâu rừng khi mùa thu sang. Cô cúi xuống, đưa khuỷu tay ra, gạt những nhánh cây sang một bên, cô bất ngờ nhìn lên và thấy đôi mắt màu xanh của anh đang đứng đợi cô đi qua.

“Cẩn thận đấy!”, anh nói.

Cô nhanh chóng nhìn đi nơi khác, tự hỏi đến khi nào mọi người mới thôi quở trách cô kiểu như thế. “Chúng là cây gì vậy?”, cô hỏi trong lúc phân tâm do còn đang suy nghĩ.

“Dâu rừng.”

“Dâu rừng dùng để làm gì?”

“Không nhiều”, anh trả lời, đi sát bên cô. “Vào mùa thu, chúng sẽ cho quả, nhưng quả của chúng có vị rất đắng. Tại sao chúng ta phải ăn loại dâu có vị đắng này trong khi có nhiều loại quả ngọt khác?”

“Ví dụ như quả gì?”

“Nhiều lắm”, anh trả lời. “Dâu tây, mâm xôi, dâu đen, lý gai, nho, việt quất.

Anh rất thích ăn việt quất. Anh chưa từng thấy vùng đất nào có nhiều quả dại đến thế! Việt quất ở đây to bằng quả mâm. Ôi, ở đây còn có cả mâm.”

Sau đó, họ đến chỗ của những cây hốt bố, những dây leo bám vào bụi cây và treo lủng lẳng như những chiếc lá nho. Mặc dù chúng chưa chín nhưng Karl vẫn thấy hài lòng. “Sẽ có nhiều quả ủa hè này đây! Có lẽ, Anna của mình sẽ không phải chỉ ăn củ cải.”

Từ lâu, anh luôn nghĩ cô là Anna của anh, không chút ngại ngùng.

Anna thoáng nhìn anh với vẻ ngạc nhiên, nhưng cô cảm thấy hơi nóng đang dồn lên đôi má.

Karl nhanh chóng quay lại với những quả hốt bố. Anh ngắt một chiếc lá to, đáng đẹp và nói, “Đây, nhìn nó này. Nếu khi nào em thấy những chiếc lá nào giống như thế này, hãy đánh dấu lại nhé! Chúng ta sẽ không phải đi xa để hái quả nếu em tìm được những cây gần nơi chúng ta sống hơn.”

Nơi chúng ta sống, cô nghĩ. Cô nhìn lên anh để tìm kiếm ẩn ý trong lời nói của anh. Cổ họng anh trống rỗng. Đột nhiên, yết hầu anh di chuyển lên xuống. Anh đang nghịch lá cây, chăm chăm nhìn chúng, xoay xoay cuống lá như thể anh không nhớ mình đã hái chúng. Cô chạm vào lòng bàn tay của anh, anh giật mình như thể vừa mới thức dậy. Thoáng chút bối rối, anh đặt chiếc lá lại vào bàn tay cô. Đôi mắt cô nấn ná ở đó thêm chút nữa, sau đó cô bỏ tay ra và mân mê chiếc lá.

Anh tiêu khiển với chiếc mũi đầy tàn nhang của cô. Anh đứng đó nhìn cô khi bóng anh phủ lên chân mày cô, anh nghĩ đến ngôi nhà cỏ xanh của mình, với chiếc giường có một bó cỏ xạ hương thảo chào đón. Làn da trên đôi gò má anh căng ra. Tại sao mình lại mơ về chuyện này? Anh đau khổ tự nhủ. Ngay lúc mọi thứ dường như rất đơn giản và nhẹ nhàng, ý nghĩ này thật khó đại và sai lạc.

“Anh nghĩ chúng ta nên về thôi”, anh nói nhỏ nhẹ, nhìn thẳng vào James, người đang hái những cây nấm màu be. Karl đột nhiên mong cậu bé không có mặt ở đây để anh có thể đưa tay chạm lên đôi má của Anna.

Cô liếc qua và cảm thấy tim mình đập mạnh, ngay lập tức, cô cầm chiếc lá lên và tiếp tục mân mê.

Karl nuốt nước bọt và gọi James, “Em hái ít lá đi James vì đó sẽ là bài học thứ hai cho em”. Sau đó, anh quay người, dẫn đường để mọi người rời khỏi khu rừng, chiếc mũi nhỏ, vui tươi, đầy tàn nhang của Anna in hằn trong tâm trí anh.

5. Chương 5

Trời đã gần tối khi mọi người đến đường cái và rồi lại tiếp tục di chuyển trên một lối mòn, nơi những hàng cây trên đầu họ trông giống như những cái ống đen ngòm. Con đường chỉ đủ chỗ ột chiếc xe đi qua. Những bụi rậm mọc san sát và những chú ngựa thỉnh thoảng lại đưa mũi ngửi những cây cỏ dại đâm vào mũi chúng. Đám ngựa lắc mạnh đầu, làm yên cương rung lên. “À, chúng mày mệt à? Tao biết, nhưng chúng ta sắp đến nhà rồi, tao không thể nào về nhà mà không có chúng mày giúp. Thôi, đi chậm nào!”

Cả Anna và James chưa bao giờ nghe một người nói chuyện với loài vật như thể chúng là con người như vậy. Không thể tin nổi, con Bill rướn người, rung lục lạc như muốn nói nó đã nghe thấy. “Con đường này vẫn còn nhỏ hẹp như trước đây”, Karl nói, “vậy thì, chậm thôi nào, Bill!”.

Với kiểu cách gần giống con ngựa, James và Anna ngóng tai lên nghe, mơ tưởng đến lúc đã về nhà, tự hỏi ngôi nhà trông sẽ như thế nào? Karl từng tuyên bố rằng nơi này đã là quê hương của anh, anh tận tường từng nhàn cây, ngọn cỏ. Anh còn có thể phân biệt mùi của đợt non hay quả chín và mùi hương của tự nhiên đang ở những chu kỳ sinh trưởng khác nhau.

Đây là con đường của cô, Anna nghĩ, cây cối của cô, hoa dại của cô, nơi mà cuộc sống của cô sẽ hạnh phúc hoặc khổ đau. Khi mùa đông đến, tuyết sẽ lưu dấu chân cô và người đàn ông này, người đang nói chuyện với những chú ngựa và cây cối. Ánh mắt cô dõi theo từng chuyển động của anh như thể muốn nuốt chửng chúng. Không gian như mở ra trước mắt và trước khi họ về đến nhà - ngôi nhà của Karl và Anna Lindstrom, cô đã nghe nhiều về nơi này. Có một khoảng sân rộng lớn với một vườn rau, bao bọc bởi hàng rào. Anna mỉm cười khi thấy hàng rào rất chắc chắn để lũ lợn không thể chạy vào và ủi sạch củ cải của Karl. Củ cải... phát gốm!, cô nghĩ.

Ngôi nhà nằm phía bên trái, gần như vuông vức, có những khối hình lập phương bám rêu, được kết dính bằng hồ làm từ hỗn hợp đất sét trắng và cỏ trâu. Một cái ống khói bằng đá thẳng đứng và mái nhà được lợp bằng gỗ xẻ, phủ rêu. Có hai cửa sổ nhỏ và cửa ra vào bằng ván xẻ, khóa lại bằng một cái chêm gỗ. Anna đắm chìm trong cảnh vật khi cô nhìn ngắm nơi mà Karl đã sống trong hai năm qua. Nó thật nhỏ và thật... thật đơn giản! Nhưng cô thấy anh nhìn qua cô như muốn cô an tâm rằng nó vẫn như thế từ lúc anh đi đón cô, một cái nhìn mang đầy tính sở hữu với vẻ tự hào của một chủ nhân. Cô sẽ phải cẩn thận để không xúc phạm anh.

Bên cạnh ngôi nhà gỗ là một đồng gỗ khổng lồ mà Anna chưa bao giờ nhìn thấy, nó được sắp xếp ngay ngắn như thể kiếm lâm viên vừa mới khám xét nhà anh. Cô rất ngạc nhiên vì chính đôi tay của chồng cô đã xẻ đồng gỗ này và chặt cao thẳng tắp. Xung quanh cũng có những ngôi nhà nhỏ khác. Một ngôi nhà trông giống như một xưởng thuốc lá vì nó có một cái ống khói ngay chính giữa nhà. Chuồng ngựa được bao bọc bởi một hàng rào gỗ thẳng đứng, mái lợp bằng những sợi dây liễu. Anna cảm thấy xúc động, tự hào vì cô biết những sợi liễu phải được tước ra từ cây liễu. Nhưng khi cô nhìn quanh, đột nhiên cô nhận ra biết bao nhiêu việc cô sẽ cần phải học hỏi... để sống sót và để giúp Karl.

Khu đất trải dài ra phía Đông, có những mẫu đất canh tác trồng ngô, ngũ cốc và lúa mạch đang đâm chồi. Ngay phía đối diện đường mòn, một con đường lớn đã được dọn sạch gỗ, và phía trên nó có hai hàng gỗ đã được tách vỏ, phía trên nữa có một cái dốc thoải thoải trông giống một đường ray xe lửa bằng gỗ mất hút phía những cái cây quanh một vòng cua xa xa.

Karl Lindstrom chưa bao giờ rời bỏ nơi này mà không quay lại để thêm vào nó những sự ngạc nhiên và tự hào.

Ngôi nhà cỏ của anh bay lượn trước mắt như chào đón họ, rau củ ở đây có vẻ phát triển nhanh chóng, chỉ trong hai ngày mà ngô đã nhú mầm như muốn hỏi anh đã đi đâu trong khi chúng đang tất bật phát triển, chuồng ngựa đang rất nóng lòng đón Belle và Bill vào trong, con đường mòn vẫy tay ra hiệu cho giấc mơ của anh.

Như một chú gà trống, Karl ưỡn ngực, thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy nơi quen thuộc này. Nơi quen thuộc của anh? Không, bây giờ là nơi của cả ba người họ. Trái tim anh đập những nhịp vui sướng trước ý nghĩ này. Khi anh dừng Bill và Belle lại, móng guốc nặng nề của chúng gõ trên nền đất một cách thiếu kiên nhẫn. Đột nhiên, Karl cảm thấy việc nói chuyện với lũ ngựa dễ dàng hơn là phải đối mặt với Anna.

Giả sử, cô không thích ngôi nhà này, anh nghĩ. Anh tiến về phía ngôi nhà, buộc ngựa ở phía ngoài. Có lẽ nó không có nhiều ý nghĩa đối với một người phụ nữ như với anh. Nhưng chắc là cô ấy sẽ cảm nhận được tình yêu anh dành cho nơi này. Có lẽ, cô ấy sẽ cảm thấy cô đơn vì ở đây không có ai làm bạn với cô ấy ngoại trừ anh và James.

Anh nói chuyện với những con ngựa, “Tao nghĩ chúng mày đang ghen tuông vì tao đang bắt chúng mày chờ, nhưng bây giờ, tao phải đưa Anna và cậu bé vào trong nhà.” Cô lo lắng nhìn anh và đọc được suy nghĩ của anh về sự có mặt của cô trong ngôi nhà này. Nhẹ nhàng, anh nói, “Chúng ta đã về đến nhà rồi, Anna”.

Cô muốn nói điều gì đó để làm anh hài lòng nhưng cổ họng cô khô lại, cô chỉ cảm thấy quá mệt mỗi khi phải đứng ngoài này và không biết cảnh tượng trong nhà sẽ như thế nào? Cô có thể sống ở đây cả đời. Không lâu nữa, đêm tân hôn của cô sẽ bắt đầu. Karl đưa đôi mắt nhìn quanh ngôi nhà. Anh nhớ mình đã đặt bó hoa lên giường, ôi Chúa ơi! Bây giờ, anh chắc chắn rằng mình đang bước đi như một thằng ngốc! Bó hoa là biểu hiện của sự chào đón, một vật có thể thay cho lời nói của một người đàn ông, ảnh đất và quê hương của anh ta, chứ không chỉ có tiếng nói của riêng nó.

Nhưng làm sao cô hiểu được ý định của anh đây? Hay cô chỉ xem bó hoa là một vật trang trí trên giường và người đàn ông này rất hơn hử dẫn cô đến đây? Anh không biết phải làm gì bây giờ? Nó đang ở trên giường và cô sẽ nhìn thấy khi cô bước vào nhà.

Anh nhảy xuống xe ngựa trong khi James trèo xuống từ phía bên kia, chậm chậm nhìn xung quanh. Như thường lệ tay áo anh cuộn lên phía trên khuỷu tay khi anh đưa tay ra để đỡ cô xuống xe. Cô tránh ánh nhìn của anh và đu người xuống khi anh tóm cô lại. Bàn tay anh giữ trên eo khiến cô thấy màn đêm như mờ đi trước mắt. Cô phải xoay người để thoát khỏi Karl thôi, nhưng anh đã nhẹ nhàng ôm cô. Lòng mẫn trên cánh tay anh chạm vào xương hông của cô. Anh liếc nhìn James nhưng cậu bé dường như không để ý đến hai người họ.

“Anna, em đừng sợ”, Karl nói và bỏ tay ra. “Sẽ tốt đẹp cả thôi, anh hứa đấy! Chào mừng em đến với ngôi nhà và tất cả mọi thứ của anh. Bây giờ, mọi thứ cũng sẽ là của em.”

“Em phải học hỏi nhiều và phải tập làm quen với mọi thứ ở đây”, cô nói. “Em thấy mình không giỏi việc nhà lắm, chắc anh sẽ thấy hối tiếc vì đã đưa em đến đây.”

Karl cũng vậy, anh nghĩ mình có nhiều thứ để học trong ý nghĩ mông lung khi màn đêm dần xuống. Nhưng anh nghĩ, họ sẽ cùng nhau học những điều mới mẻ đó, “Đến đây, anh sẽ dẫn em vào nhà, sau đó, anh còn phải đi chăm sóc cho Belle và Bill”.

Anh ước rằng chỉ có anh và Anna đi vào nhà nhưng James đã chạy trước họ. Đó cũng là nhà của cậu và cậu rất hồ hởi để xem nó.

Băng qua sân trước, Anna để ý có một chiếc ghế dài bên cạnh cửa ra vào và có một cái xô đặt phía trên, một cái dao cạo treo trên một cái chốt, rõ ràng, đây là nơi Karl rửa mặt và cạo râu. Có một phần rế của góc cây bên cạnh đồng gỗ, chắc anh ngồi xẽ gỗ ở đây.

Anh đi phía sau lưng cô. Khi họ đi đến cánh cửa, anh nghiêng người để lấy khúc gỗ đặt trước cửa nhà. “Khúc gỗ này sẽ ngăn những người Anh-diêng trộm đồ trong nhà”, anh giải thích, và đi về phía bên hông của ngôi nhà để vứt khúc gỗ qua một bên. “Người Anh-diêng có một thói quen rất kỳ lạ. Nếu em đi ra ngoài và để họ phát hiện em không có ở nhà, họ sẽ lấy bất cứ thứ gì trong nhà em mà họ có thể cầm ra được. Nhưng nếu em để khúc gỗ trước cửa để cho họ biết rằng em đã ra khỏi nhà, họ sẽ không lấy gì nhiều, ngoại trừ một ít quả mận ở trước cửa nhà thôi.”

“Vậy có nhiều người Anh-diêng ở xung quanh đây không?”

“Nhiều chứ, nhưng họ là bạn của anh và em không cần phải sợ họ. Một trong số họ đang giữ con dê giúp anh khi anh đi vắng. Anh sẽ phải đến đó để dẫn nó về.”

Nhưng anh chần chừ, không dẫn Anna vào sâu trong nhà. Anh đứng ngay chỗ cái chốt cửa. Anna chưa từng thấy vật gì như thế. Nó treo lủng lẳng phía ngoài cửa, nối từ cái lỗ nhỏ trên cái thùng gỗ sang một cái chốt ở phía bên kia. Khi anh kéo cọng dây, cô nghe tiếng leng keng như thể ai đó đang nhắc những khúc gỗ sôi to, sau đó cánh cửa mở ra. Anh nghiêng người theo cánh cửa, bả vai anh ngược hướng với cánh cửa, chừa chỗ trống để Anna và James bước vào.

Phía trong nhà tối om, ẩm mốc, và có mùi gỗ cháy. Cô tự hỏi sao anh có thể sống ở một nơi như cái hang tối như vậy trong hai năm ròng! Nhưng anh nhanh chóng tìm thấy cây nến làm từ mỡ bò, đá lửa và thép trong khi cô chờ đợi để xem khung cảnh trong nhà khi ánh sáng được thắp lên.

Cô nghe một tiếng xẹt từ que đánh lửa, sau đó, một ngọn lửa nhỏ cháy lên.

Cô nhìn thấy một bộ bàn ghế gỗ cổ định, một cái ghế dài khác giống cái ghế phía ngoài hiên nhà; điều ngạc nhiên là có một phần thân cây trên những chiếc ghế, lò sưởi có cái vạc bằng sắt treo phía trên đồng tro;

đồ dùng bằng đồng treo trên những cái móc; rất nhiều những cái đĩa bằng đất để phía trên lò sưởi; những thùng rượu đặt trên những phiến đá mỏng ở trên nền nhà; thức ăn khô được treo trên trần, nền nhà còn đọng nước cho cô biết anh đã dọn dẹp nơi này trước khi rời khỏi.

Karl đứng đợi, nhìn cô khi ánh mắt của cô di chuyển từ vật này sang vật khác. Cổ họng anh khô lại và tim anh đập mạnh khi thấy cô từ từ quay về phía chiếc giường. Anh muốn đến bên cô, nắm lấy đôi vai mảnh mai của cô để nói, “Anh chỉ muốn chào đón em, không có ý gì khác.” Anh thấy cô đưa tay lên cổ họng, lập tức cô quay sang chỗ treo quần áo sau cánh cửa, sau đó, cô nhìn sang đồng hồ gần đó.

James cũng đưa mắt nhìn chiếc giường và Karl chỉ mong muốn chụp lấy bó hoa rồi bỏ chạy ra ngoài cửa. Thay vào đó anh nói, “Đã đến lúc anh phải đi gỡ yên cương cho Belle và Bill.”

Khi anh đã ra ngoài, James quan sát mọi thứ thêm một chút và nói, “Nơi này không tệ, chị Anna nhỉ?”

“Đúng, không tệ nếu em là con lửng thích sống trong hang. Chị không hiểu nổi sao anh ấy có thể sống được ở một nơi như thế này.”

“Nhưng chị Anna, anh ấy đã tự tay gây dựng nó mà.”

James bị mọi thứ ở đây mê hoặc, cậu nhìn bộ bàn ghế bằng đá ở phía lò sưởi, cái cách mà chân bàn được đóng, cửa sổ được che bởi lớp vải mờ mà chỉ có chút ánh sáng xuyên qua. Trong khi Anna tự hỏi về kiểu dáng kỳ lạ của khung cửa sổ, James dường như hài lòng với mọi thứ. “Tại sao? Chị cực là nơi này giống như một cái hang để cho thổ trú đông. Anh ta đóng bức tường gỗ này quá dày đến nỗi mưa hay tuyết cũng không thể xuyên qua được.”

Cô lấy quần áo của họ trong hành lý ra, ngồi lên giường và sắp xếp lại, giả vờ như mình không bị chứng hừng. James cũng chạy ra ngoài, nói rằng cậu đi giúp Karl chăm sóc đàn ngựa. Cô ngồi trên một chiếc ghế, đan tay trước đầu gối, nhìn quanh chiếc giường, nhìn qua những bông hoa đã khô héo. Một cảm xúc như mời gọi và linh tính báo cô biết chuyện sắp xảy ra trong tương lai khi cô nhìn chúng.

Cô nghĩ đến Karl, sự bất mãn lúc đầu của anh về cô, sự chấp nhận, tha thứ, sự lưỡng lự đôi chút, một điều gì đó như là lòng tốt của anh. Cô nghĩ đến lúc anh hái những bông hoa này và chuẩn bị mọi thứ ở đây. Cô nhớ anh đã đáp ứng gọi cô là “Anna của anh” và đã gây ra vết bầm trên da cô ra sao. Cô khẽ rùng mình và vòng hai cánh tay ôm lấy người, nhưng cô vẫn thắc mắc về bó hoa, hình ảnh khiến cô cảm thấy tội lỗi đáng trào trong cô.

Đây không phải một người chỉ đơn giản muốn đưa vợ mình lên giường. Lời chào mừng cô đến ngôi nhà của anh lúc họ còn đang ngồi trên xe ngựa khiến cô suy nghĩ, mách bảo cho cô biết việc người đàn ông cảm thấy thế nào khi chia sẻ những gì mình có để làm của hồi môn cho cô dâu của mình. Còn của hồi môn cô dành cho anh chỉ là sự dối trá.

Cô biết sự dối trá của cô đã làm Karl vỡ mộng và cảm thấy khó khăn như thế nào để chấp nhận cô. Nghĩ đến việc lừa dối anh, nghĩ đến lúc anh phát hiện ra sự thật, cô chắc chắn Karl sẽ không bao giờ chấp nhận một người vợ như cô.

Anh đi vào với thùng rượu vác trên vai, thân hình to lớn che kín lối vào trước khi anh nghiêng người đặt thùng rượu xuống đất, sau đó, anh quay sang nhìn mớ lộn xộn đang đặt trên ghế.

“Anna, em lạnh à? Anh đốt lò sưởi nhé! Nơi này lúc nào cũng lạnh, trong nhà này vẫn giữ hơi lạnh. Sao em không đi ra ngoài, sẽ ấm hơn đấy?”

“Karl”, cô do dự hỏi. Đầu anh quay qua quay lại. Cô nhận ra đây là lần đầu tiên cô gọi anh bằng tên riêng. “Anh không có bếp lò à?”

“Anh không cần bếp lò”, anh trả lời. “Lò sưởi cũng đủ tốt và anh sử dụng nó để làm mọi việc - nấu nướng, sưởi ấm, nướng thảo mộc, nấu nước, làm xà phòng, nung sáp. Anh không nghĩ đến việc phải sử dụng bếp lò. Cửa hàng chỗ Morisette có bán chúng nhưng đắt lắm!”

Cô tự hỏi tại sao mình lại phải sử dụng cái hồ đen ở lò sưởi này khi cô chỉ biết nấu ăn chút ít trên cái bếp lò bằng sắt giống tất cả mọi người ở các thành phố phía Đông?

Anh nhìn cô trong chốc lát. Bản thân anh rất thích cái lò sưởi này. Đã từ lâu, trong những đêm đông giá lạnh, không có gì ấm áp hơn là khi anh nhìn vào ngọn lửa, đặc biệt, ngọn lửa đó lại do chính tay anh nhen lên trong ngôi nhà của mình. Đã nhiều lần, anh hình dung cảnh mình ngồi nhóm lửa chung với “Anna của anh” và đặt cô nằm lên chiếc giường bằng cỏ trâu bên phía trước lò sưởi. Đúng, một ngôi nhà cần phải có lò sưởi. Một ngôi nhà hạnh phúc cần phải có lò sưởi.

“Vậy, em muốn một cái bếp lò à, Anna?”, dù sao anh vẫn hỏi.

Cô nhún vai. “Một cái bếp lò thì tốt hơn chứ.”

“Có lẽ, chúng ta sẽ có một cái bếp lò trong một căn nhà gỗ”, anh gợi ý.

Cô cười và anh cảm thấy dễ chịu hơn. “Đến đây nào”, anh nói. “Em có thể gom dăm gỗ lại và đốt chúng trong khi anh đem củi vào.” Anh cầm cái rổ đan bằng sợi liễu và đưa cho cô, sau đó, anh đi ra ngoài.

Tiếng James gọi vọng từ ngoài vào trong, “Này, anh Karl, vườn của anh trồng rau gì vậy?”.

“Mỗi thứ một ít”, Karl nói. Anh thích cách gọi anh bằng tên Karl của cậu bé.

“Những củ lú nhú này là loại rau củ gì thế?”, James hỏi tiếp.

“Củ cải.”

“Tất cả sao?”

“Đúng, nhưng em đừng hét to thế. Em sẽ khiến chị của em chạy mất đấy.”

Anh nhìn cô cười và cô nhận ra anh rất muốn làm cô vui.

“Em biết là còn có đậu tây và đậu Hà Lan nữa”, James nói, giọng đầy tự hào. “Em có thấy dưa hấu ở phía cuối không? Em thích dưa hấu không, em trai?”

“Dưa hấu à? Thật không?” James vỗ vỗ hai tay, đi về phía cuối vườn. Chị Anna, chị nghe thấy không? Có dưa hấu đấy!”

Karl cười to và tiếp tục nhìn James đang sẫm soi khu vườn. “Không khó để yêu thích công việc này, đúng không em trai?”

“Em cũng nghĩ vậy. Trông nó rất vui vẻ, giống như anh lúc trước.” Nhưng cô không nói cô đang nghĩ gì và bắt đầu nhặt dăm gỗ bỏ vào rổ. Trên người Karl Lindstrom lúc nào cũng nghe mùi dăm gỗ. Cô nhớ lại cách anh nói về cây cối trên đường về đây, và mùi thơm của gỗ có vẻ đúng.

Bên trong căn lều, Karl đang quỳ, quay lưng về phía cô, tay anh đang cầm rìu. Anh cạo vỏ những khúc gỗ hình tròn vừa đem vào. Chúng có màu sắc rất giống màu tóc phía sau cổ anh. Anh xẻ gỗ xong và đem chúng đến chỗ Anna. Một lần nữa, cách anh nhìn cô khiến cô như lạc vào một thế giới khác. Anh lấy một chiếc xẻng nhỏ, gom hết tro bỏ vào trong một cái thùng nước. Thấy có một cục than to phía dưới đồng tro, anh cẩn thận đặt nó qua một bên như thể đây là một vật rất quý giá.

Anna đứng phía sau nhìn anh làm việc, cô nhìn theo từng chuyển động của các cơ bắp trên người anh, anh nghiêng người ra phía trước, xoay hông qua phía thùng nước, xoay gót chân để nhặt cục than lên, đứng thẳng rồi lại ngồi xuống. Anh đột ngột nhìn lên cô, cô tự hỏi không biết anh có biết cô đang theo dõi mình không? “Cầm giúp anh cây nến”, anh nói.

Cô đưa tay với lấy ngọn nến. Ngón tay họ cố tránh để không chạm vào nhau.

Anh xoay lại phía lò sưởi, xếp những khúc gỗ lại. Chúng bắt đầu le lói và cháy thành ngọn lửa trước mắt Karl. Anh bỏ thêm vài khúc gỗ nhỏ vào và ngồi xõm trước ngọn lửa, không cử động, không suy nghĩ, cánh tay quàng phía trước đầu gối. Ngọn lửa bừng sáng hơn, làm cho tóc anh có màu vàng rực.

Anna nhìn chăm chăm vào lưng anh.

“Em có thể bỏ quần áo vào trong rương gỗ”, anh nói, không quay lại nhìn cô.

“Em không có nhiều quần áo cho lắm.”

“Em có thứ gì thì cứ bỏ vào. Trong rương còn trống đấy, em bỏ quần áo của em và em trai vào đó cho khỏi bị ẩm.”

Anh nghe tiếng cô di chuyển, nghe tiếng rương mở kêu kin kít. Anh đứng dậy khi ngọn lửa đã cháy đủ lớn và thấy cô đang bỏ quần áo vào trong rương, nửa thân người cô đã bị cánh cửa che khuất.

“Em có muốn đến chỗ dòng suối không?”, anh hỏi. “Anh có một dòng suối tuyệt vời, gần đó, anh trồng cải xoong nữa.” Minh nói chuyện thật là ngớ ngẩn, anh tự trách mình. Sao mình không nói thẳng ra dòng suối để làm gì? Nhưng nếu mình nói nó dùng cho việc tắm rửa, cô ấy sẽ nghĩ xấu mình ngay, cô ấy có thể nghĩ mình muốn cô ấy tắm rửa sạch sẽ trước khi lên giường và đó là lý do chính mình muốn dẫn cô ấy đến dòng suối.

“Em chưa uống nước suối bao giờ. Nó như thế nào?” Quần áo đã được bỏ vào trong rương và cô đã đứng dậy, vừa nói vừa dùng tay miêu tả.

“Nó giống... vị cải xoong”, anh nói và cười gượng. “Nó giống như vị của bắp cải xanh, bồ công anh, nhưng nó giống vị cải xoong nhất. Vị của nó ngọt hơn rau củ.” Karl nhặt lấy cục than đem ra ngoài và nói, “Đến đây nào, em sẽ thấy dòng suối ngay thôi”.

“Anh Karl”, James hét lên, “nước từ đâu chảy vào vậy?”. Chắc cậu ta đã nhìn thấy những bọt bong bóng nổi lên từ phía dưới những bức tường trong nhà suối.

“Nó từ những mạch nước ngầm dưới đất. Nó đã có sẵn như vậy cho dù thời tiết ở đây có lạnh giá. Chúng ta may mắn vì không phải đun chảy băng tuyết để có nước, công việc đó rất mất thời gian đấy.”

“Ý anh là chúng ta chỉ cần đến đây là sẽ có nước lạnh bất cứ lúc nào, phải không?”

“Đúng rồi, em trai.” Karl nói với vẻ đầy tự hào, hy vọng Anna cũng thấy ấn tượng với nơi này. “Đây là nhà suối. Em mở cửa ra và nhìn vào trong thử xem.”

Nó được xây bằng gỗ, với một cánh cửa có bản rê được làm bằng tay. Khi James mở cửa ra, cậu rất ngạc nhiên vì bên trong rất lạnh. Đất xung quanh dòng suối rất mềm, đất được đào lên và đắp xung quanh để tạo ra một lỗ trũng, trong đó có những cái bình và đã chìm trong làn nước. Nước suối trong vắt chảy vào trong những cái bình và đổ ngược lại về phía tường. Có một cái túi da treo ở góc phòng phía trên một thùng nước và Karl bỏ cục than vào trong đó.

“Anh bỏ vào đó để làm gì?”, James hỏi.

“Dùng để lọc nước. Nước trong túi sẽ nhỏ giọt qua than và sẽ được lọc. Túi đã hết nước rồi, và anh sẽ đổ thêm vào.”

Anh cúi xuống và đổ nước vào trong túi. “Với cái này, chúng ta sẽ làm xà phòng, da thuộc, và nhiều thứ khác. Em có thể giúp anh kiểm tra túi nước này khi em đi ra đây, và đổ nước vào để nó tự lọc. Nhưng em nhớ là phải kiểm tra cả phần than này luôn, để xem nó có lọc nước đủ trong không. Sau đó, mình sẽ lấy một quả trứng gà, thả vào trong nước. Nếu quả trứng chìm xuống nghĩa là nước đã đủ trong. Nước chưa lọc trông như nước trà vậy. Em đừng nhầm với nước trà đấy nhé. Nếu người nào uống phải thì đó là thảm họa.” Chiếc túi đựng đầy nước lại tiếp tục được treo lên. Tiếng nước nhỏ giọt nghe như tiếng nhạc phát ra từ dòng suối và có mùi gỗ ẩm.

“Ôi Chúa ơi! Anh Karl, không phải anh xây chỗ này chứ?”, James hỏi, nhìn bốn phía.

“À, ừ, cha anh đã dạy cho anh cách xây nhà suối, khi anh bằng tuổi em.”

“Ở Boston, chúng em lấy nước trong thùng mỗi ngày. Có vẻ như nó không được sạch lắm. Nước ở đây là ngon nhất. Chị Anna, chị đến đây thử xem.”

James đưa cho chị mình cái gàu, Karl nhìn họ với vẻ chờ đợi. Đó là một thứ nước mà cô chưa từng uống. Nó rất lạnh, lạnh buốt cả răng, Karl cười khi nhìn thấy cô lấy tay bụm miệng mình lại. Nhưng cô cứ tiếp tục uống, ngụm nữa, rồi ngụm nữa, Karl nhìn cô với vẻ hài lòng.

“Gon quá!”, cô nói khi đã uống no bụng.

”Nó rất gần với ngôi nhà, gần hơn cả ngôi nhà gỗ sắp xây. Đủ dùng, đủ mát, và đủ gần, cậu thanh niên này đang tò mò làm sao để giữ cho nó luôn sạch phải không? Anh nghĩ đã đến lúc tắm cho ngựa rồi, nhưng hãy để nướcbớt lạnh đã.

Em nghĩ sao, James?”

“Ý anh là để tắm à?”, cậu bé hỏi.

Giọng điệu của cậu khiến anh hỏi lại, “Em muốn tắm à?” “Ồ, em ít tắm lắm!”, James thú nhận.

“Nói trơn tru như con nòng nọc vậy. Anna, em dạy dỗ được gì cho cậu bé này rồi? Ở Thụy Điển, những cậu bé luôn cần bắt đầu học cách bảo vệ môi trường, chăm sóc động vật, và giữ gìn cơ thể sạch sẽ để thật khỏe mạnh. Một cậu bé bình thường cũng phải làm như vậy.”

Nhưng James đã nói, “Anna cũng không tắm nhiều đâu”.

“Không à?”, anh thốt lên trước khi kịp im lặng. Anh thấy cậu bé mười ba tuổi đang bối rối trước chị của mình. “Ồ, nếu như em chỉ có một thùng nước thì đó là vấn đề. Ở đây thì không sao, ở đây có suối, có hồ và cả lạch nữa. Rất nhiều nước để làm mọi việc.”

Anna muốn đá James vắng xuống suối. Đúng là cô ghét việc tắm rửa nhưng đâu cần phải mách lẻo với Karl!

“Thôi nào, đổ nước đầy thùng đi em trai và đem nó vào chuồng ngựa. Tối nay, anh sẽ nấu nước nóng cho em và chăm sóc em như một đứa trẻ. Còn anh, anh ít khi nào tắm nước nóng. Nước lạnh khiến chúng ta thấy sáng khoái để làm việc, và khi làm việc, cơ thể của chúng ta sẽ nhanh chóng ấm lại.”

Họ xách những thùng nước đầy, nặng nề đi về phía chuồng ngựa, đề tài về chuyện tắm rửa của họ đã trôi qua. Tuy nhiên, Anna biết rõ rằng Karl không phải người thích ăn không ngồi rồi như cô đã nghĩ. Anh cạo râu trước khi dùng bữa còn cô thì đi lòng vòng quanh bếp, nhìn vào những cái thùng gỗ, thùng thiếc và những cái lu. Thực phẩm đựng trong đó nhìn thật kỳ lạ mà Anna không tài nào đoán được tên. Những thứ còn lại là thực phẩm thông thường.

Cô nghe tiếng kêu ăng ẳng phía ngoài và nhận ra James đang đi theo sau Karl. Họ đi vào cùng lúc, mặt mày nhẵn nhụi và đầu tóc chải chuốt gọn gàng, cô chợt mong muốn cũng được sạch sẽ như họ. Nhưng ở đây không có không gian riêng tư và cô cũng ngại để nước lạnh chạm vào da mình.

Bữa ăn của họ thật đơn giản. Karl đặt lên bàn cho Anna xem tất cả những món mà anh đã để dành. Có thịt nguội anh đem về từ nhà suối, bánh mì tự tay anh nướng, mặc dù Anna không thể nhận ra hình dạng của chúng, còn có cả pho mát anh làm từ sữa dê. Anna chưa từng ăn pho mát sữa dê, cô thấy chúng ngọt và mùi vị đậm đà.

Đột nhiên, James gợi lên một chuyện mà Anna muốn tránh. “Anh không muốn chị Anna biết cách làm pho mát sao?”

“Không”, anh trả lời, tránh nhìn vào mắt cô. “Nhưng anh sẽ dạy cho chị của em. Không khó lắm đâu! Đặt nó vào góc kệ bên ống khói này sẽ làm cho sữa ấm hơn và đông lại. Sáng mai, anh sẽ qua nhà bạn anh, Hai Sừng, để dắt con dê về. Lúc đó, chúng ta sẽ có sữa dê tươi cho bữa sáng. Em đã bao giờ uống sữa dê chưa?”

“Chưa”, James trả lời. “Anh sẽ dạy em chứ?”

“Đó là công việc đầu tiên của buổi sáng. Có thể Anna cũng muốn học.”

Nhưng anh nghĩ thầm chắc cô không muốn học trong khi cậu em trai tiếp tục hỏi, “Sao anh lại nuôi dê? Sao anh không nuôi bò như mọi người?”.

“Ở nơi này, giá bò rất đắt và chúng thường hay đi lạc vào rừng, giống như lũ lợn vậy. Vậy là mỗi lần em muốn vắt sữa thì em phải đi tìm chúng. Còn dê, chúng giống như vật nuôi, chúng ít đi xa và chúng có thể làm bạn với chúng ta.”

“Em chưa bao giờ nghĩ rằng dê là vật nuôi cơ đấy.”

“Dê là vật nuôi tốt nhất đấy. Chúng trung thành, im lặng và ăn ít. Trong những cơn bão tuyết trước đây, anh rất biết ơn Nanna đã làm bạn đồng hành với anh, nó lắng nghe anh và không bao giờ than phiền khi

anh nói rằng anh đang rất cô đơn, không có hàng xóm, cũng không có bà con, lúc đó anh đang rất tuyệt vọng. Nanna, nó chỉ đứng nhai cỏ và nghe anh nói chuyện.” Ánh mắt liếc qua Anna khi anh nói, sau đó, anh nhìn James.

“Nanna là tên con dê của anh à?”

“Đúng rồi, em sẽ thích khi em gặp nó.”

“Em không thể chờ lâu hơn, kể em nghe tiếp đi. Kể em nghe ngày mai chúng ta sẽ làm gì nữa ngoài việc vắt sữa dê.”

Karl thấy buồn cười trước sự háo hức của cậu bé, giống như anh khi vừa đến nơi này. “Ngày mai, chúng ta sẽ đi đốn cây để xây nhà, nhưng đến cuối ngày, anh không nghĩ em sẽ còn hào hứng như lúc này đâu.”

“Chị Anna cũng giúp chúng ta chứ?”

“Tùy Anna thôi”, Karl trả lời.

Cô liếc nhìn họ, lo lắng khi nghĩ đến cảnh cô phải rời khỏi nơi tối om này và phơi mình dưới ánh mặt trời.

“Em làm việc chung với mọi người được không, Karl?”, cô hỏi, lo sợ khi anh bắt cô nhìn anh làm pho mát từ sữa dê ở góc tường gần ống khói.

Nhưng Karl chỉ thấy sự vui vẻ trong câu nói của cô.

“Ồ, tất nhiên rồi”, Karl nói. “Ngay cả khi chúng ta có ba người, công việc cũng sẽ rất vất vả đấy.”

“VẬY là em nói đúng, anh rất vui khi có em ở đây”, James khoe khoang.

“Ừ, đúng rồi. Ngày mai, anh sẽ rất vui khi có em ở đây.”

Nhưng tối nay là một chuyện khác. Ngay cả khi Karl rất thích nói chuyện với cậu bé, anh luôn nghĩ đến giờ đi ngủ sắp tới. Ngọn lửa tắt ra, cháy bập bùng. Karl đuổi chân ra, ngã người phía sau ghế để thư giãn. Anh rút trong túi quần ra ống tẩu và gói thuốc.

Anna nhìn cử chỉ của anh, cô nhận ra: Anh hút tẩu.

Anh từ từ nhồi thuốc trong khi cùng James nói về ngôi nhà và những vật liệu cần thiết để xây nó. Khói và mùi thuốc lá bay chậm chậm trong không trung, và James tựa cằm một cách nặng nề lên tay mình. Sau đó, anh dăm dăm nhìn Anna nhưng cô quay qua nhìn ngọn lửa. Trên đó có một cái nồi màu đen mà Karl đã đổ đầy nước vào sau khi họ ăn tối xong.

James ngồi dậy khi Anna bắt đầu rửa chén bát nhưng nhanh chóng gật đầu để Anna tiếp tục công việc.

Chiếc ghế kêu cọt két khi Karl ngồi dậy, anh nói, “Cậu bé sẽ bị ngã khỏi ghế khi ngủ mất thôi nếu anh không làm cho cậu ta một chiếc giường. Anh sẽ ra ngoài lấy ít cỏ khô ngay”.

Cô quay sang Karl, cố gắng để không tỏ ra mình là người hay thay đổi, tính khí của tuổi mười bảy. “Vâng”, cô nói.

Anh để cô lơ ngơ đứng đấy và nhanh chóng quay lại với một bó cỏ thơm to. “Nó mọc hoang trên đồng cỏ”, Karl nói và nhìn thẳng vào Anna, sau đó, anh xếp chúng chồng lên nhau, dàn chúng ra và cố định lại bằng cỏ trâu.

James dờ dẫm nhìn chỗ ở tạm của mình trong khi Karl dựa lên đồng cỏ và nhìn cậu. “Em có nghĩ là em có thời gian để cởi giày trước khi đi ngủ không?” James kiên nhẫn cởi bỏ giày.

Lần nữa, đôi mắt của Karl nhìn thẳng vào Anna và anh nói, “Anh sẽ đem chỗ cỏ thừa này ra ngoài”. Khi bóng anh đã khuất, cô nếm thử nước trong ấm và thấy nó nóng rất nhanh.

“Anna?” Cô nhảy dựng lên bởi tiếng kêu khê đó và quay lại, không biết anh đã trở vào từ lúc nào.

“Vâng?”

Anh nhận ra rằng họ chưa từng có cơ hội nói chuyện riêng và làm quen với nhau. Anh nôn nóng tìm cơ hội để họ làm điều này. Một người phụ nữ không thể nhảy dựng lên như vậy khi nghe giọng nói người đàn ông của mình, anh nghĩ. “Em có muốn dùng trà không?”

“Trà à?”, cô lặp lại một cách ngớ ngẩn nhưng nhanh chóng nói thêm, “À, trà à... vâng.” Rõ ràng, cô đang chống chế.

“Em ngồi đi. Anh sẽ pha trà cho em. Anh sẽ dạy em cách pha trà.”

Cô ngồi xuống, nhìn anh di chuyển trong phòng, cô lo lắng nhìn em trai khi cậu đang thoải mái nằm trên chiếc giường tạm của mình. Cuối cùng, Karl đem ra hai cốc trà và đặt một cốc trước mặt cô.

“Cánh hồng”, anh nói khẽ.

“Sao cơ?”, cô nhìn lên.

“Trà được làm từ cánh hồng. Đầu tiên, em phải đập dập chúng, sau đó mới đổ nước sôi vào.”

“Ồ!”

“Em có nghe nói đến loại này chưa?”

“Loại trà mà em biết là... là trà nguyên chất, nhưng em không thường xuyên uống trà lắm.”

“Ở đây có rất ít trà hay cà phê nguyên chất nhưng cánh hồng cũng tốt đấy. Khi mùa đông kéo dài, cánh hồng sẽ giúp em tránh những căn bệnh do thiếu vitamin C.” Đột nhiên, anh tự hỏi sao mình cứ nói mãi chuyện cánh hồng. Nhưng lưỡi anh có ý muốn của riêng nó. “Quả dâu tằm cũng vậy, nhưng ở đây không có nhiều.” Cô uống thử một ngụm. “Em thấy vị như thế nào?”

Cô cảm thấy vị của nó rất dễ chịu và điều này làm anh thấy vui.

“Anna”, anh nói, tựa tay lên bàn, “có quá nhiều thứ ở Minnesota này, anh không thể nói hết cho em nghe về cuộc sống tốt đẹp ở đây trong một lúc được.”

Anh chỉ cần đi vào rừng và hái về cho em một ít thảo mộc để em pha trà mỗi buổi sáng. Ở đây có dâu rừng, hoa cúc, hoa cẩm quỳ, cây củ hạ... Em đã bao giờ thử rễ cây hoa chuông chưa?” Cô lắc đầu. “Cây hoa chuông rất tốt cho sức khỏe và anh trồng nó ở trong vườn. Anh sẽ chỉ cho em, em sẽ biết cách phơi khô nó và chắc rồi em cũng sẽ thích trà từ rễ của nó thôi.”

“Chắc chắn em sẽ thích mà, Karl”, cô nói, nhận ra sự ngạc nhiên nơi anh trong nỗi lo sợ nơi cô.

“Anh có rất nhiều thứ để nói cho em biết, Anna. Em có bao giờ câu cá vượt chưa? Em sẽ thấy nó quấy mạnh đến mức nào, vậy của nó có thể khiến em bị đứt tay khi em giữ nó. Em sẽ thích câu cá à xem và cả cậu bé này cũng vậy. Ở thành phố Skåne, nơi anh sinh ra và lớn lên ở Thụy Điển, cha và anh thường xuyên đi câu cá, cả các anh trai của anh cũng vậy. Ở đây có nhiều cá hơn, có cả gà, nai và nai Bắc Âu nữa. Anh đã từng thấy một con nai Bắc Âu gần nhà, anh đã không biết điều đó nhưng Hai Sừng, bạn của anh, đã nói cho anh biết. Thật là tuyệt vời! Em có tưởng tượng được nơi nào có nhiều sản vật thiên nhiên ban tặng cho con người đến như vậy không? Vào mùa thu khi những con ngỗng bay về phía Nam Canada, em sẽ thấy có những tiểu đoàn ngỗng ở đây. Vì vậy, rất nhiều người đem súng ra và bắn vài con. Cả cái cách mọi vật phát triển ở đây nữa. Anna này, có thể em sẽ không tin vào mắt mình! Khoai tây có kích cỡ như quả bí đao còn bí đao thì to như bí ngô vậy.”

Karl đột ngột dừng lại, nhận ra anh đã quá say sưa kể những điều mình thích thú và càng lúc càng đi quá xa. “Anh nghĩ mình cứ nghiền răng như sóc vậy”, anh nói với vẻ ngượng ngùng, nhìn xuống mặt bàn, thấy tay cô đang ôm lấy cốc trà.

“Không sao! Nhưng anh chưa kể vụ lũ sóc đấy!” Câu trả lời của cô làm cho họ cùng cười trước khi cô nhìn xuống cốc và nói tiếp, “ở đây rất khác so với Boston. Em đã dần dần nhận ra sự khác biệt. Em nghĩ nơi này rất hợp với James. Thăng bé có vẻ đã thích nơi này”.

Họ trầm ngâm đôi chút trước khi Karl bình tĩnh nói, “Còn em thì sao, Anna?”.

Họ nhìn nhau trong khi ngọn lửa thấp sáng một bên khuôn mặt và đổ bóng xuống nền nhà, khiến ỗi người như chỉ có nửa khuôn mặt để người kia ngắm nhìn. Vẫn còn nhiều thứ đọng lại nơi hai cái bóng chỉ có thời gian mới có thể đem mọi thứ ra ánh sáng.

“Em... em cần thời gian để làm quen với mọi việc...” Anna cúi xuống.

“Nhưng phải từ từ.”

Anh không hiểu ý cô, ý nào là đúng nhất? Sau một hồi lâu, anh chỉ có thể nói, “Em mệt không, Anna?”

Cô chợt nhìn James, cậu bé vẫn nằm đó. “Chút ít”, cô trả lời nửa vờ.

“Nước nguội rồi.” Tất nhiên, nó sẽ phải nguội. Nó đã sôi từ lúc pha trà. Cùng lúc, họ nhìn vào làn hơi mờ bốc ra từ ấm nước. “Nhưng anh chỉ có xà phòng chứa kiềm tự làm thôi.”

“Ôi, thế là tốt lắm rồi!”, cô hào hứng nói. Anh không đứng lên và cô cũng ngồi im trên ghế.

“Bồn tắm đặt ở phía ngoài, gần chỗ chiếc ghế dài. Anh sẽ đổ nước vào cho em.”

“Cám ơn anh.”

Anh lấy ấm nước ra khỏi chiếc móc và đi ra ngoài. Khi cô đi ra ngoài cùng anh, cô thấy anh đi đâu đó vào trong bóng tối. Anna tắm rửa nhanh hết mức có thể. Dù không thích tắm nhưng cả chặng đường dài vẫn khiến cô phải tắm. Cô nhìn ra ngoài sân nhưng chỉ có những con đom đóm bay lập lờ trong bóng đêm. Phía chuồng ngựa phát ra một tiếng động khe khẽ sau đó, mọi thứ đều chìm trong im lặng.

Cô rón rén đi vào trong nhà, tìm áo ngủ ở trong rương, mặc vào và đứng loay hoay, cô nhìn James đang ngủ, sau đó, cô nhìn qua chiếc giường. Cô quyết định đi tới, tung chăn ra và ngồi một chân trên giường. Nhưng cô bỗng nghe tiếng kêu tanh tách, tiếng vỗ ngô được nhồi vào trong chăn. Ôi, Chúa ơi! Cái gì thế này? Cô thận trọng đưa tiếp chân còn lại vào và lại nghe tiếng kêu tanh tách. Không còn nơi nào để đi, cô nằm im và kéo chăn qua ngực.

Cửa mở ra, ánh sáng khép dần trước khi Karl cài chốt cửa lại và cẩn thận buộc dây quanh nó. Anh đi đến bên chiếc giường, không thể quên bó hoa đã được anh đặt ở đó sáng hôm qua. Cô nhìn anh nghiêng người nhặt nó lên, bên cạnh tóc cô.

“Đây là cỏ xạ hương thảo”, anh vụng về nói.

“Nó thơm lắm”, cô khẽ nói.

“Không có mùi thơm nào ngọt ngào hơn xạ hương thảo ở Minnesota này.”

Sau đó, anh nuốt nước bọt. “Ôi, Anna! Anh chỉ định dùng nó để chào đón em, nhưng khi đã để nó ở đây, anh lại nghĩ mình không nên làm vậy. Anh nghĩ...”

Anh nhìn xuống bó hoa trên tay anh. “... Anh nghĩ nó làm em sợ.”

“Không, em không sợ.” Nhưng toàn thân cô đang run lên phía dưới tấm chăn, cả mái tóc của cô cũng vậy. Anh đi đến phía lò sưởi và ném bó hoa vào trong đó. Cô nhìn ánh lửa cháy rực lên trong một lúc rồi nhìn sang bóng Karl. Anh chống tay lên hông, ngắm ngọn lửa trong lúc cô nhìn anh. Anh ngồi xuống và bỏ than vào, tạo ra những tia lửa nổ lộp bộp theo khói bay lên. Karl có vẻ lưỡng lự, quỳ ở đó và suy nghĩ khi ánh sáng trong căn phòng chỉ còn là những đốm sáng đỏ. Nhưng anh vẫn còn việc phải làm, anh không thể đi đâu khác ngoài chiếc giường. Anh đưa tay vuốt lại mái tóc.

Mắt cô như dán chặt vào ánh sáng yếu ớt nơi lò sưởi khi anh quay trở lại chiếc giường, cởi quần áo ra và nằm xuống bên cạnh cô. Vỗ ngô cọ sát vào nhau, kêu lạo xạo. Âm thanh đó từ từ được điều chỉnh theo trọng lượng của anh và cô cảm nhận một mối đe dọa to lớn nếu quay mặt qua phía anh. Cô ôm chặt vai để tránh điều đó sẽ xảy ra.

Họ nằm ngẩng mặt lên trần nhà và nhìn những thanh gỗ. Cuối cùng, Karl quay mặt sang phía cô, nhìn cô và nói thầm, “Nhìn anh nào, Anna, khi ngọn lửa vẫn còn chưa tắt”.

Cô làm theo, mắt mở to và hơi sợ hãi, không nhớ ra đây đã là lần thứ mấy cô có cảm giác này? Cô cố gắng nhìn vào khuôn mặt anh nhưng ký ức về Saul McGiver chợt ùa về, khiến cô cảm thấy vừa kinh hãi vừa xấu hổ.

“Anh không nghĩ em cuối cùng cũng đã ở đây”, Karl thì thầm. “Anh muốn quên cái cách mà chúng ta đã bắt đầu gặp nhau. Anh muốn đối xử tốt với em.”

Cô run sợ đến nỗi không dám nuốt nước bọt, huống hồ là nói chuyện. Anh tự hỏi liệu cô có nhận ra sự hỗn loạn trong anh? Anh thấy cô đặt bàn tay lên ngực, vuốt nhẹ trái tim đang đập thình thịch của anh.

Trái tim anh cũng đang nổi loạn như trái tim mình sao? Cô hoài nghi.

“Em còn trẻ lắm, Anna. Em chỉ mới mười bảy tuổi... không khác gì một đứa trẻ, trong khi anh mong muốn một người phụ nữ.”

“Mười bảy tuổi... là lớn rồi”, cô thì thầm, ít căng thẳng hơn.

“Em biết mình đang nói gì không, Anna?” Anh tự hỏi liệu cô có hiểu anh muốn nói gì.

Cô tự hỏi liệu cô đã hiểu anh muốn nói gì. Cô chỉ thấy cô cần phải nói như vậy với người chồng đã đối xử rất tốt với mình. Cô biết nhiệm vụ của mình và cô sẽ đáp ứng những gì được yêu cầu. Nhưng cô không biết Karl sẽ phản ứng ra sao?

Ký ức từ trong quá khứ và nỗi lo sợ vào tương lai như bóp nghẹt cô. Đến giây phút này vẫn chưa có gì xảy ra, vì vậy, cô nói tiếp, “Em biết nhiều cô gái khác kết hôn khi chỉ mới mười bảy tuổi”. Nhưng cô thật sự không biết người nào như vậy. Cô chỉ biết những người đàn bà bản thủ ở tuổi ba mươi, ba lăm, bốn mươi, những người đã không còn hy vọng gì để kết hôn.

“Anna, những việc như thế này không xảy ra ở Thụy Điển, đó là khi hai người không quen biết nhau trước lại kết hôn với nhau. Nếu chúng ta đang sống ở Thụy Điển, anh phải gặp mặt em, anh sẽ mua cho em một dây ruy băng lụa để tán tỉnh em. Em có quyền nói, ‘Đúng, mình nghĩ là mình đã nhận một dây ruy băng lụa từ Karl’ hoặc ‘mình sẽ không nhận thêm dây ruy băng nào từ Karl nữa’. Nhưng nếu em nhận sợi dây ruy băng đó, cười và quấn nó ngang hông trên chiếc túi đeo, anh sẽ dẫn em về gặp cha mẹ anh để em biết gia đình anh. Anh luôn muốn gặp người phụ nữ của mình theo cách đó, cách mà các anh trai của anh đã làm ở Skåne.” Anh đưa tay xoa lưng cô trong khi cô đặt tay lên ngực anh.

Anna chỉ biết đến mùi đàn ông khi ở trên giường vì cô bị ảnh hưởng từ môi trường xung quanh khi cô đang ở tuổi trưởng thành, khi quanh cô chỉ có những con người buôn bán thân xác. Nhưng cô dần dần nhận ra rằng Karl không như cô nghĩ, trái tim anh đập không chỉ vì hưng phấn mà còn cả do dự nữa.

“Em đã từng tưởng tượng đến lúc này”, cô thú nhận, “khi em còn nhỏ”.

“Ừ, anh nghĩ tất cả các cô gái đều như vậy. Anh từng nghĩ anh sẽ kết hôn với một cô gái tóc vàng, có bím tóc, đội chiếc mũ trắng có nếp gấp, đeo một cái tạp dề có dây buộc quanh eo mà cô ấy tự thêu vào ngày Lễ Thánh John. Gia đình của anh và cô ấy đều ở đó, mọi người sẽ cùng nhảy múa và nô đùa.” Giọng của anh đầy cảm xúc. Anna cũng cảm thấy như vậy. Cô đã từng quan sát những đám đông nhảy múa, nô đùa và cũng mong muốn được tham dự vào cuộc vui. Cô rất cảm động về nỗi nhớ nhà của anh. Cô chưa từng đội mũ gấp, đeo tạp dề có dây buộc. Cô chưa bao giờ được những chàng trai nông thôn ve vãn, cô cũng chưa từng được tặng dây ruy băng, cười đùa và về nhà gặp cha mẹ họ. Cô không phải một người cần sự thương hại nhưng vào lúc này, cô đang khao khát được hưởng thụ nó.

Nhưng Karl là một người đàn ông điển trai, sốt sáng, thành thật và giọng nói thì thầm của anh vào lúc này bỗng đưa Anna quay về giấc mơ thời thiếu nữ.

“Em đã nghĩ rằng mình sẽ kết hôn ở St. Mark’s. Em luôn cảm thấy yên ổn khi ở St. Mark’s. Đôi khi, em mơ mình sẽ kết hôn với một người lính mang đôi ủng cao và đeo huy hiệu cấp sĩ quan trên vai.”

“Một người lính à, Anna?” Anh biết mình khác xa so với một người lính.

“Ở Boston luôn luôn có lính. Đôi khi em thấy họ.”

Vẫn còn đó, cả bóng đêm và bàn tay của Karl.

“Ở đây không có lính đâu”, Karl nói với vẻ thất vọng.

“Ở đây cũng không có huy hiệu nữa”, cô nói, giọng điệu rụt rè làm Karl rất ngạc nhiên.

Karl nuốt nước bọt. “Anh nghĩ anh có thể sống ở đây mà không có cô gái có bím tóc vàng nào”, anh thì thầm. Bên dưới bàn tay của Anna, trái tim anh đập nhanh hơn.

Mặc dù anh tỏ vẻ nhẹ nhàng nhưng cô cảm thấy rất run sợ để có thể đáp lại anh, ngay cả khi anh lính đeo huy hiệu đã chìm vào dĩ vãng.

Anh cuộn người về phía cô. “Anh nghĩ anh vội vàng quá! Xin lỗi em!” Anh hôn lên tay cô, một nụ hôn nồng ấm, hơi thở nhẹ nhàng, một cái chạm khẽ. Sau đó, anh đặt tay cô lên gối, nơi bó cỏ xạ hương thảo đã được đặt trước đó. “Nhưng anh sống cô đơn đã lâu rồi, Anna! Anh không có ai để nói chuyện, âu yếm, có những lúc anh tưởng mình không sống nổi. Khi bão tuyết đi qua, thỉnh thoảng anh lại đem con dê vào nhà để chuyện trò và anh thường xuyên nói chuyện với những con ngựa. Anh sẽ chạm vào chiếc mũi mềm như nhung của chúng hay vuốt ve tai của con dê... nhưng cảm giác thì không giống nhau. Anh luôn mơ đến một ngày mình có thêm ai khác để trò chuyện không phải lũ động vật, cũng không chỉ có tiếng be be của con dê trả lời anh.”

Một lần nữa, anh đưa tay cô lên môi mình, nhưng lần này thì khác, như thể hơi ấm từ nó đang chữa lành cho anh. Cách anh đặt những ngón tay cô lên môi mình rồi di chuyển bàn tay lên trên như để gột rửa bản thân bằng những cái chạm từ nó, cô cảm thấy mình đang được nâng niu mặc dù không xứng đáng. Anh thì thầm trong cổ họng, “Ôi! Anna! Anna! Em có biết bàn tay em cho anh cảm giác như thế nào không?”

Rồi anh đặt tay cô lên má anh. Nó rất ấm áp, mượt mà, và cô vuốt ve từng góc cạnh trên khuôn mặt anh. Đầu ngón tay cô lần theo hàng lông mày của anh, trong chốc lát, anh nhắm mắt lại, cô thấy lông mi của anh khẽ rung, lòng bỗng trào dâng một niềm khao khát khi nhận thấy sự dồn nén ẩn chứa từ bên trong người đàn ông đáng trân trọng này.

“Em không biết... Anh chưa từng kể cho em nghe những chuyện này trong thư.”

“Anh nghĩ nó sẽ làm em sợ, Anna và anh không muốn làm vậy. Em còn quá trẻ và anh thì đã chờ đợi quá lâu.”

“Nhưng em đã đồng ý rồi mà, Karl”, cô kiên quyết nói.

“Anh thấy em đang run sợ, Anna.”

“Em thấy anh cũng đang run mà”, cô thì thầm.

Đúng vậy, Karl nghĩ, anh run vì anh đang rất hứng khởi nhưng cũng có chút e dè, anh sợ sẽ làm cô cảm thấy bị đe dọa. Đây là lần đầu tiên của anh và anh muốn cả hai phải cùng ưng thuận, hơn thế nữa, cả hai phải yêu nhau. Anh có thể chờ đợi cô thêm một khoảng thời gian nữa nhưng anh đã sống trong sự cô đơn quá lâu rồi. Anh đưa tay ra và ôm cô, đặt ngón cái lên cằm cô, cảm nhận sự mềm mại trên da thịt cô sau những năm tháng sống trong cô đơn.

“Anh hôn em được không, Anna?”

“Chồng không cần phải xin phép để hôn vợ mình”, cô thì thầm.

Nhưng anh chỉ chậm chậm nghiêng qua phía cô, lấy ngón tay sờ lên môi cô, cầu mong sao anh không làm cô sợ.

Anna nằm cứng đờ, chờ đợi điều tồi tệ tiếp theo sẽ xảy ra. Nhưng nó đã không xảy ra. Karl không giống những người đàn ông khác. Anh hoàn toàn khác họ, anh chỉ chờ đợi và vuốt ve cô, chỉ để cô yên tâm về anh. Anh hoàn toàn khác họ, anh chỉ nghiêng người qua để gần cô hơn một chút, làm cho đồng cỏ ngó vào nhau. Anh hoàn toàn khác họ, anh chỉ nhích lại gần cô hơn, sờ lên môi cô để biết cô từ chối hay chấp nhận. Anh hoàn toàn khác họ, khi anh chỉ nhẹ nhàng, nhẹ nhàng chạm vào môi cô.

Không có áp lực, sự ép buộc, hay sự sợ hãi nào giữa họ, chỉ có chút ánh sáng nắn nắn trên da thịt, hơi thở hòa quyện vào nhau ột màn dạo đầu. Tên cô, “Anna...”, được thì thầm phát ra từ khuôn miệng anh theo cách mà chưa có ai từng nói. Ngón tay anh trượt dài trên mái tóc mềm mại, buông xỏa của cô trong khi cô

hiếu thêm một vài điều về người đàn ông này. Kiên nhẫn, anh chờ đợi sự đồng ý của cô. Nâng nhẹ cầm cô lên, anh đưa môi cô đến gần môi mình. Rồi môi chạm môi, ấm áp hơn, gần gũi hơn, tràn ngập hơn, để cô cảm nhận sự mới lạ trong anh.

Lần đầu tiên trong đời, Anna cảm thấy cô rất sẵn lòng gần gũi người đàn ông này. Nhưng khi anh di chuyển chậm chậm xuống dưới xương sườn cô, cô cứng đờ cả người, không biết phải phản ứng ra sao. Anh hôn cô, cố gắng để cô không lo lắng vì anh thấy cô dụi đầu vào ngực mình.

“Anna, anh không nên vội vàng. Chúng ta có nhiều thời gian mà.”

Nhẹ nhôm, nhưng Anna cảm thấy mình thật ngớ ngẩn và thiếu thốn. Trái tim cô đập hoang dại trong khi cố kiếm tìm lời nói thích hợp vào lúc này. Anh vẫn đang ôm cô, cô cảm thấy hơi ấm của anh tỏa ra trên mặt mình. Anh có mùi hương của bột cacao và thuốc lá nhưng môi anh có vị của những cánh hồng.

Tại sao mình phải run sợ trước một người đàn ông có vị hoa hồng?, cô nghĩ.

Nhưng cô vẫn run sợ. Cô biết rõ đàn ông sẽ làm gì với phụ nữ. Còn người đàn ông này chỉ chọn cách chịu đựng. Nhưng anh sẽ quay lưng lại với cô và cô sẽ không được cảm nhận hơi ấm của anh nữa.

“E... em xin lỗi, Karl”, ngừng lại một chút, cô nói tiếp trong run rẩy, “và cảm ơn anh”.

Sự thất vọng tràn vào từng mạch máu nhỏ của Karl. Nhưng anh vẫn nâng cầm cô lên bằng sự chai sạn nơi ngón trỏ. Cảm giác an toàn lướt qua da thịt mỏng manh như sương mai của cô.

“Chúng ta còn nhiều thời gian mà, Anna. Bây giờ, em hãy ngủ đi.” Sau đó, anh đặt lưng xuống nhưng cảm thấy không thoải mái vì anh đã biết mùi vị của da thịt cô.

Anna quay lưng lại, đối diện với bức tường, co người và kéo tấm chăn lên cao. Một cảm giác lạ lẫm chạy khắp người như thể cô đang làm điều gì đó sai trái nhưng lại không thể cắt nghĩa được đó là điều gì. Cô như muốn khóc! Sau đó, cô quay sang và thì thầm, “Chúc anh ngủ ngon, Karl!”.

“Chúc em ngủ ngon, Anna”, anh nói nhanh.

Đối với Karl, đây không phải là một đêm ngon giấc. Anh nằm im như tượng nhưng có một con người khác bên trong cứ như muốn thôi thúc anh nhảy ra khỏi giường và chạy thẳng vào bóng tối lạnh lẽo, phủ đầy sương. Và ở nơi đó, anh có thể nói chuyện với bầy ngựa hay nhúng đầu mình vào thùng nước ở dòng suối, hay làm một điều gì khác! Nhưng anh vẫn nằm im ở đó, không thể giữ yên tâm trí đang nổi loạn của mình. Bây giờ, anh đã biết cảm xúc nơi da thịt cô, mùi vị môi cô, vóc dáng nhỏ nhắn của cô đang nằm cong cong như nửa luống cày trong đồng chăn bằng vỏ ngô. Bao lâu? Bao lâu nữa đây? Bao lâu nữa thì anh mới có thể âu yếm vợ mình?

6. Chương 6

Buổi sáng, Karl đi ra ngoài để dắt dê về trước khi Anna và James thức giấc. Khi anh quay lại, họ đã dậy, mặc quần áo và đang nói chuyện. Họ nghe tiếng chuông kêu leng keng và nhìn nhau qua làn khói trắng dày đặc. Anna phe phẩy tay trước mặt.

“Ôi không, chị nghĩ anh ấy đang về”, cô than vãn.

“Ở đây cũng tốt mà”, James quan sát xung quanh.

Một lúc sau, Karl bước vào nhà. “Hai người đang làm gì vậy? Đốt nhà à?” “Cỏ thì không...”, Anna ho, “không thể cháy nhà được”.

”Vậy là anh đã rất may mắn hay sẽ trở thành người vô gia cư ngay bây giờ.

Em có nghe nói đến mất gió chưa?” Tất nhiên là họ đã từng nghe đến từ “mất gió”. Tất cả những bếp lò bằng gang đều có mất gió đặt phía trên, nhưng họ không biết lò sưởi của Karl cũng có một cái như vậy.

Anh tiến đến phía lò sưởi, điều chỉnh lại ngọn lửa, sau đó, lùa hai người ra ngoài để không khí trong nhà trở nên thông thoáng dần.

“Anh hiểu là mình phải trông chừng hai người từng phút để hai người không gây ra chuyện”, anh nói với vẻ tươi cười.

“Tụi em nghĩ có thể giúp anh nhóm lửa trước khi anh về.”

“Ồ, đúng rồi, sẽ có ích đấy nếu không phải là cái đồng hồ độn này. Nhưng kiểu nhóm lửa đó sẽ rất có ích nếu em muốn đuổi muỗi.”

Kiko_Xiao

Karl, có vẻ như anh ấy đã có nhiều cơ hội để luyện tập lòng kiên nhẫn như lời đã hứa. “Tối nay, anh sẽ chỉ em cách nhóm lửa. Còn bây giờ, chúng ta đi gặp Nanna nào.”

James cũng đi theo và tự thấy mình rất biết cách chăm sóc động vật.

“Nanna, đây là James”, Karl nói với vẻ trù mến, kéo tai con dê ra sau. “Nếu cậu ta vắt sữa mầy như lúc cậu ta nhóm lửa, tao sẽ chạy ngay về vùng đất Anh-

điêng nếu tao là mầy”, anh thì thầm vào tai con Nanna.

Anna cười, Karl nhìn thẳng vào mắt cô, tay vẫn còn nắm tai con dê. Mỉm cười, anh nói, “Chào buổi sáng, Anna”.

“Chào buổi sáng, Karl”, cô đáp lại, đôi mắt nhìn sang ngón tay trỏ xước của anh và thấy con dê huých nhẹ rồi dúi đầu vào bàn tay đó. “Em có thể làm bánh quy không?”, anh hỏi.

“Không”, cô trả lời.

“Em biết vắt sữa dê chứ?”

“Không.”

“Vậy em biết rán thịt lợn muối và nấu cháo ngô?”

“Có lẽ thế, em không chắc.”

“Bây giờ, chúng ta sẽ làm một việc nào đó!”

Đây là lúc James bắt đầu công việc vắt sữa dê vào buổi sáng khi Karl chỉ cậu bé cách làm. Anna nấu cháo trên một chiếc nồi trong khi Karl đem nước từ suối lên để sử dụng trong nhà và chà rửa phía ngoài sân.

Anh rửa mặt ở chiếc ghế dài bên cạnh cánh cửa. Anna bị thu hút bởi cách anh cạo râu ngay từ lúc anh bắt đầu, cô nhìn cách anh kéo tay áo lên và run rẩy vì độ lạnh của nước. Anh đem ra một cái dao cạo và mài nó lên cái liếc dao trong khi James dán mắt theo từng chuyển động của anh.

“Cạo râu có đau không, Karl?”, cậu hỏi.

“Chỉ khi lưỡi dao không được bén. Nếu lưỡi dao bén sẽ dễ cạo hơn. Đợi anh một chút, anh sẽ chỉ em cách mài lưỡi rìu. Khi một người đồn gỗ đi đến bất kỳ nơi nào, anh ta phải đem theo đá để mỗi giờ lại có thể sử dụng. Anh có nhiều thứ cần chỉ cho em.”

“Không, em không thể đợi quá lâu được.”

“Em phải đợi thôi. Ít ra là đến khi chúng ta ăn xong món cháo ngô và thịt lợn muối do chị em nấu.”

“Này Karl!”

“Sao hả?”

James hạ giọng. “Em không nghĩ là chị Anna đã từng nấu món này. Chắc sẽ dở tệ!”

”Nếu có như thế đi chăng nữa, em cũng không được nói chị mình như vậy.

Còn nếu không, lần đầu em cạo râu dở tệ, anh cũng sẽ chê bai em như vậy.”

Đúng là nó dở thật. Thịt lợn còn sống và cháo thì vón cục. Thật ngạc nhiên khi Karl không nói gì. Thay vào đó, anh nói về một ngày tươi đẹp, về công việc sẽ phải làm và về niềm vui sướng của anh khi được dùng bữa cùng với họ. Nhưng Karl và James có những chia sẻ riêng mà Anna không biết. Cô rất vui khi thấy anh chấp nhận cậu bé.

Ngày hôm nay, vạn vật như được chạm khắc trong tranh vẽ - bầu trời trong xanh, cây cối mơn mớn, tràn đầy sức sống; mặt trời như mạ vàng trên những hàng cây. Khi ba người ra ngoài, mặt trời cũng chưa hẳn lên cao và ra khỏi phạm vi của sân trước. Karl lấy từ những cái móc trên bệ lò sưởi xuống một chiếc riu to, anh đưa cho Anna chiếc riu nhỏ, còn James một lần nữa tự hào ôm khẩu súng trường.

“Đi nào”, anh nói. “Đầu tiên, anh sẽ chỉ nơi chúng ta sẽ xây nhà.” Anh bước những bước dài, băng qua sân trước, đi đến một khối đá hình chữ nhật, có kích thước khoảng năm nhân ba mét rưỡi. “Đây sẽ là cửa ra vào, đối diện hướng Đông. Anh đã sử dụng la bàn, một ngôi nhà đẹp cần phải được đặt vuông vức trên nền đất.”

Quay đầu sang phía Anna, anh nói tiếp, “Sàn nhà bên trong sẽ không hề dơ bẩn, Anna. Chúng ta sẽ lót sàn bằng ván gỗ. Anh đã phải kéo những tảng đá này từ cánh đồng, băng qua con lạch bằng phẳng nhất mà anh từng thấy và tìm kiếm những khúc gỗ to”.

Sau đó, anh quay lại, chỉnh tư thế của cái riu cho đến khi thấy thoải mái, đổi vị trí cán riu cho đến khi thấy vừa tay. Chỉ vào nó, anh nói, “Anh đã dọn con đường này, đặt những cây xà cừ từ đây cho đến những cây thông Mỹ phía trên kia”. Một con đường có hai làn xe được làm từ những khúc gỗ trải dài trước mắt, nhìn nó trông giống như đường ray xe lửa bằng gỗ chạy thẳng theo hướng Bắc ra đến những hàng cây. “Trên mảnh đất này, anh có những cây thông Mỹ còn nguyên vẹn và thẳng tắp nhất mà không nơi nào có. Những khúc gỗ thẳng như vậy sẽ rất thích hợp để làm nhà, rồi em sẽ thấy. Anh không xẻ đôi chúng mà dùng nguyên cây, chỉ gọt giữa một chút để chúng thật thẳng, và như vậy, tường nhà của chúng ta sẽ rất khít và ấm áp.”

Những cây xà và những khối gỗ xẻ không có ý nghĩa gì đối với Anna, nhưng cô có thể nhìn thấy sự dày đặc của cây cối trong khu rừng này và hình dung được anh đã phải đốn, xẻ gỗ, tạo thành đường đi ra sao?

“Đến đây nào, chúng ta sẽ lắp yên cương cho Bill và Belle để bắt đầu lên đường.”

Khi họ đi ngang qua chuồng ngựa, Karl hỏi, “Em có bao giờ lắp yên cương cho ngựa chưa, em trai?”.

“Chưa,... thưa anh”, James trả lời, vẫn nhìn những cây xà cừ qua vai anh.

“Nếu em muốn trở thành người đánh xe ngựa, việc đầu tiên em cần làm là học cách lắp yên cương. Em sẽ được học ngay đây!” Karl nhìn họ. “Cả chị em cũng vậy, chị em cũng cần phải biết.”

Họ đi vào chuồng, Karl nói giọng nhỏ nhẹ như để chào hỏi hai con ngựa. Anh đến gần hơn, vỗ khê vào người, vai và trán chúng, sau đó dịu dàng vuốt mắt chúng. Đây là một chuồng ngựa nhỏ, không gian bên trong rất hẹp.

“Tiến lên nào”, Karl nói với con Bill. Nhưng con ngựa cứ đứng đấy, vùi vỉnh thêm những cái vuốt ve. “Đi thôi!”, giọng Karl nghiêm khắc, anh đứng giữa con ngựa và bức tường, vỗ vào con Bill những cú thật mạnh, như để thúc giục nhưng không làm nó đau. Con Bill tiến về phía trước trong khi Anna rất kinh ngạc và lo lắng bởi Karl trông rất nhỏ bé giữa bầy ngựa và bức tường. Nhưng nhìn Karl rất vô tư và tự tin. Anh nói với James, “Lũ ngựa không thể hiểu khi con người nói ‘tiến lên nào’, chúng ta cần phải nói chuyện với chúng theo cách khác”. Nhưng ngay cả lúc anh đang nói, nụ cười vẫn khiến đôi má anh căng ra và bàn tay anh luôn vuốt ve phía sau lưng con ngựa. “Nhớ nhé cậu bé! Hãy nói với lũ ngựa nhiều hơn. Giọng nói của em cũng phải dịu dàng như bàn tay của em vậy. Giọng nói thể hiện điều em muốn nói. Còn bàn tay sẽ nói lên tất cả. Con ngựa sẽ tin tưởng vào bàn tay của người đàn ông trước và tin tưởng người đàn ông đó sau.” Trong lúc nói, bàn tay của anh vẫn vuốt ve lưng và vỗ nhẹ lên hai bên vai con Bill. Anh nhìn vào mắt nó khi nói, “Mày biết tao đang nói gì không, Bill?”.

Anh dẫn con ngựa đến bên cạnh bức tường có treo bộ yên cương trên hai cái chốt. “Ngựa bị cận thị, em biết điều đó không em trai? Đó là lý do vì sao nó nhút nhát khi di chuyển trên đường - bởi vì nó không nhìn thấy rõ. Nhưng nếu em chỉ đường cho nó thì nó sẽ rất biết ơn em.”

“Đầu tiên là dây cổ”, Karl tiếp tục. Anh nhắc phần vành bằng da lên. “Cái này là của Bill.” Nghe tên mình,

nó giật đầu và Karl nói với nó, “À, mày biết tao đang nói về mày, phải không? Dây cổ của mày đây, anh bạn tò mò ạ”.

Kiên nhẫn, anh đưa cho nó xem cọng dây trước khi quàng qua đầu nó, hành động này cũng để hướng dẫn cho hai người mới. “Em phải đảm bảo rằng những cọng dây này không bị nhầm lẫn, vì nếu đeo sai dây cho chúng, chúng sẽ bị đau phần cổ và vai. Ngựa thường quen với cọng dây cổ của nó, giống như chúng ta quen xỏ vào đôi giày của mình. Em sẽ không đưa cho người lính điều hành đôi giày của người khác chứ, đúng không?”

“Không, anh Karl, chắc chắn là không rồi”, James trả lời, mắt cậu luôn nhìn vào Karl khi anh quàng cọng dây vào cổ con Bill, sau đó kéo xuống dưới lưng nó và vòng qua hai bên vai của nó.

Bàn tay anh vuốt từ cổ con ngựa xuống phía dưới, anh nói, “Nó cần phải vừa vặn và không được quá chật vì khi đó cọng dây sẽ siết vào khí quản, làm cho con ngựa bị nghẹn thở. Còn nếu cọng dây quá dài, nó sẽ chà xát lên người con ngựa và làm vai nó bị sưng.”

Từ hai cái móc trên tường, Karl nhắc bộ yên cương đầu tiên xuống, khiến cơ bắp của anh căng ra.

Anh tiến đến con Bill từ phía bên trái, đặt những cọng dây lên cổ nó và khóa chúng lại, đi sang phía bên hông, anh điều chỉnh lại độ căng của dây. Sau đó, anh đi lên phía trước, tiếp tục buộc dây vào phần ngực của con ngựa. Lúc nào cũng vậy, khi di chuyển, anh luôn đặt tay lên người hoặc trấn an con Bill bằng những lời thì thầm. Con ngựa đứng im, không ai biết nó đang thức nếu nó không chớp mắt. Karl hướng dẫn hai người họ cũng cùng một giọng nói với con Bill. Cách anh hướng dẫn họ và lời anh được trộn lẫn trong một cảm giác êm đềm. Tiếp theo, anh điều chỉnh lại dây buộc cổ con ngựa. Xuyên suốt quá trình, Anna dường như bị thôi miên bởi sự vuốt ve nhẹ nhàng của anh trên cơ thể con ngựa và cả giọng nói thì thầm dịu dàng của anh vào tai nó. Cô nghĩ đến buổi tối đêm nay, liệu anh có đối xử với cô nhẹ nhàng và trìu mến như lúc này không? Cô chợt thức tỉnh, tiếp tục nhìn anh buộc một phần dây lên mõm con ngựa. Khi anh buộc phần dây cương vào quanh những sợi dây này, anh đang muốn hỏi cô liệu cô có thể làm được như anh?

“Em... em không biết nữa. Em nghĩ là nếu em nhắc được bộ yên cương xuống đất, em có thể làm những việc còn lại.”

“Anh phải vỗ béo cho em thôi để tay em có cơ bắp”, Karl nói. Cô thấy anh nhìn cô với vẻ trêu chọc hơn là nói thật.

Nhưng James rất tự tin, “Em nghĩ em có thể làm được, Karl, em thử được chứ?”.

Karl cười thầm và giao công việc lại cho cậu bé. James cố nâng bộ yên cương lên với sự giúp đỡ từ người thầy, bộ yên cương cũng được đặt trên lưng ngựa tuy chưa thật đúng vị trí.

“Em có trí nhớ tốt đấy”, Karl khen ngợi khi cậu bé làm xong. James cười rạng rỡ với Anna như thể cậu là người vừa phát minh ra bộ yên cương này vậy.

Tiếp đến, Karl kiên nhẫn giải thích lý do và nơi để nối một khúc gỗ sồi to vào hai khúc gỗ khác nhỏ hơn. Chính giữa mỗi khúc gỗ nhỏ có một cái khoan, cuối cùng, chúng đã sẵn sàng để được nối vào với nhau. Quả là một cái ách to!

Anna tiếp tục nhận ra sức mạnh tiềm ẩn trong con người của Karl khi anh đẩy cái ách nặng nề này qua một bên và kéo chúng vào trong cái gọng. Anh quỳ xuống, cẩn thận tìm khớp nối để lắp vào cho chính xác. “Khi đã gỡ hai thứ này ra giống như vậy đừng bao giờ để chúng bị treo lủng lẳng. Nếu không, lũ ngựa sẽ bị thương.” Anh lên giọng, tiếp tục vuốt ve chú ngựa bên cạnh. “Dù sao, ngựa vẫn là mối quan tâm hàng đầu. Nếu không có chúng, con người không làm được việc gì cả.”

“Vâng, thưa ngài”, James trả lời.

Karl nhìn sang Anna, cô nhìn lại anh với kiểu chào của một người lính, lặp lại lời nói của James, “Vâng, thưa ngài”.

Ki.ko.Xiao

Karl cười. Cô thật đáng yêu cho dù đôi vai nhỏ và dáng người mỏng manh như cây liễu. Hôm nay, cô mặc một bộ quần áo không phù hợp để làm việc bên ngoài như bộ quần áo. Cô mặc hôm qua. Cô nên sớm biết

điều này. Một khi công việc bắt đầu, cô sẽ sớm nhận ra quần áo đơn giản phù hợp hơn bất cứ loại váy áo nào.

Vậy là giây phút Karl từng mơ ước về một cuộc sống không còn đơn độc đã trở thành hiện thực. Giây phút vợ chồng có nhau, cùng làm việc dưới ánh mặt trời và cùng nghĩ về tương lai. Ba người họ cùng đứng dưới bầu trời Minnesota. Họ đi như một đội dưới nắng ấm mặt trời, dọc theo con đường trải gỗ hai bên. Những chú ngựa với kiểu đi gật gù, chậm chậm đi từng bước dài. Kéo tay áo lên cao, Karl cầm bốn bộ yên cương, nghiêng người ra phía sau, dẫn ngựa bước đi, nhưng anh và đội của anh vẫn hòa chung một nhịp, cơ bắp căng tràn, họ chuẩn bị cho công việc sắp sửa bắt đầu.

Anna từng nghĩ rằng chân mình rất dài nhưng cô vẫn phải cố sải bước mới theo kịp hai người họ. Chiếc đầm dài của cô ướt đầm sương mai đọng trên cỏ và không lâu sau, nó đã ướt đến đầu gối. Cô không thêm bận tâm mà chỉ lắng nghe, ngửi và nếm thử mùi vị của buổi sáng tinh mơ. Buổi sáng luôn có âm thanh của riêng mình, và buổi sáng ở nơi đây có âm thanh của đời sống hoang dã đang thức giấc, tiếng rin rít của những mảnh da cọ sát vào nhau, tiếng loảng xoảng của những sợi xích, tiếng ồ ồ của những chú ngựa bị trướng bụng. Những giọt sương vẫn còn đọng trên lá, mặt đất có hương thơm của mùa hè. Phảng phất trong không gian có mùi ẩm mốc của gỗ, mùi vị rất rõ rệt của thảm thực vật đang thay đổi. Cây chi dương, cây sồi, quả óc chó, cây du, cây dương và cây liễu đang đâm chồi nảy lộc cùng cuộc sống.

Karl chỉ từng loài cây và gọi tên chúng một cách say sưa, “Mỗi một loại cây đều được sử dụng với mục đích khác nhau”, như thể anh được cho tiền thưởng để nói về chúng, dù đây đã là lần thứ mấy anh nói rồi.

“Vui thật!”, cô trầm ngâm, “Em từng nghĩ rằng cây cối chỉ là cây cối.”

“À, vậy là em đã học được nhiều điều rồi đó. Mỗi một cây đều có câu chuyện của riêng nó. Mỗi một cây đều có một đặc điểm riêng khiến nó... giống con người, từng người riêng biệt. Và đây là Minnesota nên không ai phải lo lắng không có loại cây mình cần đâu.”

Họ đi về phía những cây thông Mỹ, thân cao, hình dáng như những con quay với thân cây như có vảy và đầu lá nhọn, đứng đưa giữa lưng trời. “Còn đây là những cây thông Mỹ của anh”, Karl nói với niềm tự hào khi anh nhìn lên. “Chắc cao khoảng năm mét nếu tính từ ngọn”, anh tự hào. “Hiểu ý anh nói gì không? Tốt nhất đấy! Liệu một căn nhà cao năm mét có đủ cho chúng ta không?” Anh nhìn Anna, tự hỏi không biết cô có tin anh sẽ xây cho cô một ngôi nhà lớn vậy hay không?

“Đây là cây lớn à?” cô hỏi, nghiêng người, nhìn lên phía ngọn cây.

“Hầu hết những cây khác đều cao khoảng ba mét bảy. Một số cây cao khoảng bốn mét ba. Cũng tùy từng cây nữa em. Ở đây, nếu một người có những cây thông này... thì anh ta sẽ có được rất nhiều thứ khác.” Karl dừng lại một lúc.

“Phải nói là rất, rất nhiều thứ khác.”

Nhìn xuống phía thân cây, Anna thấy Karl đang nhìn mình. Một điều gì đó rất ấm áp và được mong chờ chạy khắp người cô, khiến cô đồng ý với anh.

“Đúng là rất nhiều”, cô nhẹ nhàng nói. “Năm mét là rất dài.”

Đột nhiên, Karl nhìn qua James như vừa nhớ ra cậu ta đang đứng đó. “Còn nhiều công việc đang chờ chúng ta đấy. Đến đây nào, em trai, anh sẽ chỉ em cách đốn cây.”

Anh xách cái rìu to và đi đến bên cây thông, anh đi vòng quanh nó, đo đạc thân cây, ước tính vị trí cây sẽ đo, anh nhìn lên rồi lại nhìn xuống, ước tính lực cần phải bỏ ra để có thể đốn cây. Sau khi đã tính toán cẩn thận, anh nói, “Đúng, đây là cây tốt nhất. Nó có đường kính khoảng ba mươi sáu centimet. Nhớ nhé em trai. Em sẽ thấy dễ dàng hơn nếu tìm được cây có cùng kích thước. Trước khi bắt đầu, em phải xem hướng gió đấy.”

James nhìn lên trời và nói, “Em không thấy có gió”.

“Tốt! Nhưng em phải để ý điều này. Nếu có gió, em phải theo hướng gió để chặt nhất rìu đầu tiên.”

Anna chỉ lơ đãng nhìn và nghe Karl giải thích bước đầu của việc đốn cây trong khi James lại lắng nghe rất chăm chú. Cậu bé nghe như nuốt từng chữ một rồi còn vô tình bắt chước cách Karl đứng dang rộng hai

chân, nhìn lên thân cây và dự đoán vị trí cây sẽ đổ xuống. Khi James hỏi, Karl bước qua một bên và chặt những cây nhỏ trên mặt đất. Anh chặt một khúc cây khá to quỳ xuống và vẽ một vòng tròn lớn trên mặt đất.

Anna cười khi James cũng bắt chước Karl, quỳ một bên gối và chống tay xuống đất một cách rất nam tính. Nhưng tấm lưng gầy của James trông như còng gầy hơn khi cậu ngồi bên cạnh Karl, lúc hai người khom lưng về phía trước, xem xét hình vẽ phác thảo. Nó chỉ ra vị trí của những nắc gỗ mà Karl gọi là “đường cửa”. Karl giải thích rằng nhát rìu đầu tiên phải ngược với hướng cây sẽ đổ.

Sự chỉ dẫn của Karl khiến Anna phải tập trung hơn nữa vì lúc anh chỉ vào vị trí đó, cánh tay anh vươn dài làm chiếc áo căng ra, kéo lên đến nửa lưng. Cô nhìn xuống hông anh, bị lôi cuốn bởi da thịt anh lộ ra khi lớp áo bị kéo lên. Eo anh nhỏ nhưng bắp đùi lại vô cùng rắn chắc.

Anh xoay nửa người lại. Mắt Anna hướng về phía những cây thông.

James rất ngạc nhiên khi Karl nói đến từ “đường cửa” và cậu hỏi anh về vị trí của nhát chặt cùng độ sâu của nó. Karl toét miệng cười với cậu bé, sau đó, anh nhìn qua Anna trong khi vẫn trêu chọc và chỉ bảo cho cậu.

“Anh biết đốn cây vì anh đã từng đốn nhiều, rất nhiều cây ở Thụy Điển với cha và các anh trai của anh, và cả ở đây nữa, trước khi bọn em đến. Để biết cách chặt cây, em cần phải luyện tập nhiều đấy.”

Anh thật kiên nhẫn! Anna ngưỡng mộ. Ngay cả giọng nói, dáng đứng và cả nét mặt của anh cũng vậy. Nếu như cô có biết đọc biết viết đi nữa, cô vẫn thấy mình may mắn nếu được anh dạy bảo dấu bản thân cô rất thiếu kiên nhẫn. Khuôn mặt James tỏ vẻ rất vui sướng khi nghe những điều Karl chỉ dạy cho cậu.

Karl chống tay vào rìu để đứng dậy. Khi anh di chuyển, cơ thể của anh rất uyển chuyển, lúc nào tay anh cũng cầm rìu. Anna bắt đầu hiểu ra ý nghĩa của câu nói rằng “Bất cứ nơi nào người đàn ông đi đến, chiếc rìu cũng đi theo anh ta”. Anh đã nói câu đó và anh là một minh họa cho nó.

Chiếc rìu rất nặng nhưng Karl cầm nó lên một cách dễ dàng ở vị trí dưới cùng của cán rìu. Anh đo khoảng cách giữa mình và thân cây, đứng thẳng người và vuông góc với thân cây. Khi anh vươn dài cánh tay ra, mạch máu phía trong cánh tay nổi lên như những dòng sông xanh rồi biến mất phía trong tay áo, ngay phía trên khuỷu tay. Cánh tay với cơ bắp cuộn cuộn của anh gơ lên theo chiều vuông góc khi anh đã sẵn sàng. Anh giải thích rằng nhát đầu tiên phải thẳng như đường chân trời, ngang với vị trí của hông, và anh mô tả động tác chặt cây khi đang nói. Anh xoa phần hông và vai, cơ bắp bên dưới lớp áo căng ra, Anna thấy rõ sức mạnh ẩn chứa bên trong cơ thể săn chắc này.

Karl nâng rìu lên và để cán của nó trượt xuống lòng bàn tay cho đến khi nắm chắc nó. Anh chỉ vào lưỡi rìu, “Em hãy dặt chệch của em ra ngoài kia vì khi cây đổ xuống, nó có thể trở thành kẻ sát nhân nếu chúng ta lơ là. Thân cây này có thể vươn rất xa, ngay cả một cậu bé lanh lợi như em cũng khó lòng mà tránh khỏi”. Anh đưa đôi mắt màu xanh nhìn Anna nhưng cô chỉ nhìn xuống đất và nhanh chóng đi theo James.

Khi họ đã đi đủ xa và đủ an toàn, Karl đi qua khoảng đất trống và nhìn về phía họ giờ đây chỉ còn trông như những con nòng nọc ở xa xa. “Người nào biết được giá trị của muối thì phải biết chính xác vị trí cây sẽ đổ. Có người bảo rằng bạn có thể đóng một cây cọc xuống đất và một người Thụy Điển đúng nghĩa phải biết thân cây đổ xuống vị trí nào.”

Anh cười toe toét, nhìn những nốt gỗ lồi lên trên phần rễ cây sồi, anh cầm rìu chỉ vào nó. “Em có thấy rễ cây sồi này từ chỗ mình không? Nó sẽ bị tách ra làm đôi khi cây nhú lên mặt đất”. Sau đó, anh quay về phía cây thông. Từ sự chuyển động đầu tiên của anh, Anna cảm thấy rõ rệt có điều gì đó rất huyền diệu xảy ra trong cô. Anh vung rìu lên, quăng tay, đầu tiên là sang trái, sau đó là sang phải. Với những chuyển động mềm dẻo, anh cầm rìu theo một nhịp điệu hoàn hảo, tay phải của anh di chuyển xuống để chạm vào tay trái ở một thời điểm quyết định. Với cơ thể vạm vỡ trời phú, anh thay đổi trọng lực theo từng nhát rìu, trái rồi phải, trái rồi phải, những dăm gỗ cứ thế bay vèo lên không trung. Nhịp điệu chẳng những không chậm lại mà ánh mắt anh cũng không rời khỏi thân cây. Chiếc rìu tạo ra một giai điệu như tiếng sáo thổi khi cắt vào không khí, tiếng bịch bịch từ bộ gõ như được phát ra mỗi khi lưỡi rìu bằng thép chạm vào thân cây.

Anna và James dán mắt vào những đường rãnh sâu trên thân cây đang rung rinh. Sự rung chuyển như vậy cũng đang xảy ra trong bao tử của Anna. Người đàn ông, chiếc rìu, sự chuyển động, cái cây - tạo ra một cảnh tượng chóng mặt khiến nhịp tim cô tăng lên và cô phải ôm chặt bao tử của mình bằng cả hai tay.

Cuối cùng, thân cây cũng đã bắt đầu nứt ra và nghiêng qua một bên.

Karl đặt rìu xuống, đẩy thân cây ra phía trước rồi lại kéo nó về phía mình. Anh liếc nhìn hai chị em Anna đang ngẩng mặt nhìn lên không trung. Anna ôm chặt bao tử trong khi James vắt chéo hai tay trên đỉnh đầu, vẻ như sững sờ. Lưỡi rìu nằm hướng ngược với thân cây đang nghiêng ngả cho đến khi nó kêu răng rắc, cành lá rung rinh và thân cây đổ ập xuống một cách ngoạn mục, che phủ cả một khu đất. Con ngựa chột hí vang rồi sau đó là một sự yên lặng kéo dài. Anna nhìn Karl qua lớp bụi mờ dưới những tia nắng mặt trời và thấy anh đang nhìn cô mỉm cười. Anh đứng đó một cách thoải mái, Karl và chiếc rìu của anh, như thể không phải anh mà một ai đó vừa mới chặt cái cây này - hoàn toàn thư giãn, thả lỏng một chân, các ngón tay ôm lấy cán rìu, một lớp bụi phủ trên vai anh, những cành thông đang rơi xuống ngay gần cạnh.

Ở khắp nơi... khắp nơi... mùi hương choáng ngợp của thông - ngọt ngào, tươi mát và cần thiết.

Trước khi có thể kiểm soát bản thân, một cảm xúc kỳ diệu tràn ngập từ những gì đang chứng kiến lóe lên trong mắt cô. Vì đây có lẽ là lần đầu tiên trong cuộc đời, cô được tận mắt chiêm ngưỡng một cảnh đẹp toàn diện như vậy. Trong giây phút ngắn ngủi, Karl Lindstrom đọc được những xúc cảm trên khuôn mặt cô và biết rằng cô đang cảm nhận được những điều anh cảm nhận khi cái cây đã hoàn toàn đổ xuống đất, ngọn cây nằm xa tận chỗ gốc cây sồi - một sự thỏa mãn hoàn toàn. James sức tỉnh và đi lại phía Karl, nhảy chân sáo, tay vỗ bôm bốp, và cậu không giấu được vẻ hoan hỉ, “Ồi chào! Đúng là phép màu! Khi nào em mới có thể làm được như anh?”.

Karl cười khi anh chậm chậm tiến lại và thúc nhẹ cán rìu vào cậu bé. “Anh nghĩ em sẽ thấy cái cây này chẳng là gì khi chúng ta xong việc, phải không Anna?” Anh miễn cưỡng chia sẻ cảm xúc thân thuộc của hai chị em.

“Anh định đốn bao nhiêu cây trước khi xong việc?”, cô hỏi, đi lại gần anh hơn trong khi vẫn còn vẹn nguyên nỗi kinh ngạc vì cảnh tượng trước mắt.

“Càng nhiều càng tốt”, anh trả lời, “trong khi đó thì hai người sẽ giúp anh nhặt những cành cây nhỏ kia và kéo gỗ về phía đường mòn. Bây giờ, chúng ta phải tách cành và xẻ gỗ ra”.

“Xẻ gỗ?”, James hỏi kỹ lại.

“Chúng ta sẽ chặt gỗ ra theo chiều dài mà chúng ta mong muốn.”

Họ cùng nhau làm việc, sử dụng rìu để chặt những cành nhỏ trên thân cây.

Anna được giao nhiệm vụ đem những cành cây này ra một chỗ khác và chất đống chúng lên.

Khi cây đã được tước vỏ xong, Karl đo chúng bằng chiều dài của cây rìu, khắc lên vị trí đủ chiều dài năm mét để đánh dấu trên thân cây. Thu rìu lại, anh nhìn qua đồng hồ rồi đứng giăng chân ra bằng chiều rộng của một nửa chiếc rìu hoặc bằng một nửa đường cưa. Lần này, giọng anh nói xen lẫn trong những tiếng chặt cây, giải thích cho James biết hai nhát chặt phải đối diện nhau trên thân và chúng phải tạo thành một góc bốn mươi lăm độ.

Chiếc rìu cứ lần lượt vung lên rồi hạ xuống. Với mỗi nhát chặt, Karl lại cúi người xuống, cứ thấp dần, thấp dần đến vị trí dưới hông để anh có thể chặt vào sát gốc cây. Sau đó, anh quay lại nhanh như cắt, hầu như không cần quay mũi chân, để nhìn hướng ngược lại của những vết chặt. Anh nhảy ra khỏi khúc cây, để lại phía sau lưng phần thân cây đã bị đứt, mỗi đoạn đều có những nhát chặt tạo hình chữ V thật hoàn hảo.

Thêm bốn cây thông nữa được tách vỏ và chặt thành từng khúc. “Một người đốn củi có đạo đức sẽ không phá rừng, mà chỉ làm thưa thớt đi mà thôi”, Karl giải thích. “Do đó, chúng ta chỉ chặt một cây ở đây, một cây ở kia và một cây ở đằng xa kia.”

Những khúc gỗ tách vỏ đã sẵn sàng để được kéo về, Karl làm mẫu kỹ thuật nâng gỗ lên, khụy đầu gối xuống thay vì đặt chúng ngay trên lưng. Với nỗ lực từ sức mạnh của mình, anh nhấc một đầu của khúc gỗ lên khỏi mặt đất còn James buộc dây để cột chúng lại với nhau.

Khi đã cột xong, Karl hướng dẫn, “Đem đồng gỗ này đến gần cái cây phía đằng kia, em trai, như thế này, như vậy sẽ dễ dàng hơn ấy con ngựa”.

Đi kèm những tiếng kêu răng rắc như những cái móc sắt va vào nhau, Karl cảnh cáo, “Nhưng khi em tự mình làm việc này, em phải đứng về một bên đấy. Chỉ có gã gốc mới đứng phía dưới đồng gỗ”.

Sau đó, Karl ra lệnh cho lũ ngựa kéo gỗ về đầu bên kia của con đường.

Thậm chí cả khi họ đang di chuyển, Karl cũng hướng dẫn cho cậu bé đang đi bên cạnh và sai những bước chân đầy bỡ ngỡ cách làm việc. “Khi cho ngựa kéo gỗ, em phải suy nghĩ thật chu đáo trước khi bắt tay vào việc. Em phải luôn giữ cho sợi dây đủ dài để nó không cựa vào người lũ ngựa. Nếu dây càng thẳng thì lũ ngựa càng dễ kéo gỗ.”

Khi dắt ngựa quay lại để kéo gỗ lần hai, giọng Karl thay đổi, chẳng khác gì tiếng kêu túc túc trong cổ họng khi anh điều khiển chúng. Nhưng khi lượng gỗ nặng hơn, Karl lại dùng giọng điệu khác để nói với chúng. “Đ... đi nào!”, và lũ ngựa để bảo khom vai lại, nghiêng về phía đồng gỗ, kiên nhẫn tiến về phía trước, như những gì chúng được ra lệnh. Cứ vậy, lũ ngựa kéo thêm những khối gỗ mới. Đó là lời khuyên cho cậu trai trẻ và mệnh lệnh cho chúng, hai cách đối xử khác nhau, rất khéo léo bởi một người thông minh và đầy tài năng.

Chưa bao giờ Anna thấy James vui vẻ đến vậy. Cậu lắng nghe chăm chú từng lời nói của Karl, quỳ gối khi Karl quỳ, đứng dậy khi Karl đứng, nhìn những gì Karl làm, sai bước đi theo Karl. Cuối cùng, khi Karl đưa cho James những bộ dây cương, bảo James hướng dẫn lũ ngựa kéo thêm những khối gỗ mới, cậu bé mới thấy lo lắng. “Thật sao, anh Karl?”

“Thật chứ! Em muốn trở thành một người chăn ngựa phải không nào?”

“Vâng, thưa anh... nhưng...”

“Lũ ngựa phải từ từ làm quen với em và bây giờ là cơ hội tốt cho em.”

James lau tay vào hai bắp đùi.

“Anh sẽ đứng ngay cạnh em”, Karl trấn an. “Em chỉ cần nắm dây cương như anh đã chỉ và đừng có kéo mạnh đấy. Bill và Belle sẽ biết làm gì. Chúng cũng sẽ dạy cho em, rồi em sẽ thấy.”

Cậu bé nắm lấy sợi dây da rịn mồ hôi bằng bàn tay nhỏ xíu của mình và thử thử, “Đi nào!”. Khi những con ngựa bắt đầu bước đi, James trở mắt nhìn chúng.

Nhưng Karl tiếp tục trấn an cậu bé, thay vì ra lệnh cho lũ ngựa tiếp tục đi. “Em đang làm rất tốt đấy em trai, thả lỏng dây cương nào... Đúng rồi... Bây giờ, kéo dây qua phía bên trái nhẹ thôi nào... tốt.”

Khi lũ ngựa sắp đến gần khối gỗ tiếp theo, James cười mãn nguyện.

Karl cũng có vẻ hài lòng. “Em sẽ làm tốt thôi miễn là em phải nhớ không siết gỗ quá chặt, không đi gần lũ ngựa khi chúng ta bắt đầu kéo gỗ về và gỗ sẽ bị lệch qua một bên. Nếu khối gỗ va trúng gốc cây, nó sẽ bay lên và đập trúng chân em ngay lập tức. Nhớ là phải đi phía sau đấy.”

“Vâng, thưa anh. Em nhớ rồi.”

Càng có nhiều lời hướng dẫn hơn khi khối gỗ được cột vào và được kéo xuống phía đường mòn. Họ cùng nhau đi xuống dốc với khối gỗ đầu tiên. Karl để James cầm dây cương, chỉ cho cậu tốc độ vừa phải và cách tránh bị va vào gốc cây. Anh cũng giải thích cho cậu hiểu độ dốc khi đi xuống và cần phải nhẹ nhàng để khối gỗ không va vào chân của mấy con ngựa.

Khi gỗ đã được chất xuống khoảng đất trống, Karl cho ngựa uống nước và nói rằng chúng không uống được nước quá lạnh. Do đó, anh dùng nước mình đã múc lên từ sáng hôm nay. Tiếp theo, chúng được cho ăn cỏ, ngũ cốc, rồi lại uống nước. Cuối cùng, anh cho chúng nghỉ ngơi trong khi ba người họ ăn trưa.

Sau bữa ăn, James dắt ngựa ra ngoài và quay lại phía đường mòn. Cậu bảo đảm với Karl rằng cậu sẽ nhớ lắp yên cương vào cho chúng trước khi bắt đầu. Karl và Anna đi phía sau, người cậu bé đẩy mồ hôi, đeo bên mình chiếc rìu và khẩu súng. Cô hãnh diện, đem theo một cái rổ để đựng dăm gỗ và chiếc rìu nhỏ.

“Anh đúng là một người thầy giỏi, Karl”, cô nói, nhìn theo mũi giày anh sột soạt trên cỏ nhưng không nhìn ánh mắt anh.

“Cậu bé rất ham học và học rất nhanh”, anh khiêm tốn trả lời nhìn về phía trước.

“Em chưa bao giờ thấy James vui đến vậy”, Anna nhìn Karl.

“Chưa à?” Đôi mắt xanh của anh liếc sang khuôn mặt của cô, khuôn mặt đang di chuyển theo cái bóng của anh.

“Chưa bao giờ”, cô nói một cách đăm chiêu. “Nó chưa từng sống chung với người đàn ông nào cả.”

“Còn cha của bọn em đâu?” Anh nhìn xéo qua phía Anna nhưng cô nhanh chóng nhìn sang James và lữ ngựa phía trước.

“James không biết mặt cha mình.”

“Còn em thì sao?”

Cô chớp mắt nhìn anh thật nhanh trước khi thú nhận, “Em cũng vậy”.

Sau đó, cô cúi người xuống, không bước nữa, cô nhặt lên một cái que nhỏ và bẻ nát nó ra từng khúc.

“Anh xin lỗi, Anna! Con cái nên biết cha mình là ai. Bản thân anh cũng không thể sống được ở đây nếu không có sự dạy dỗ của cha anh.”

“Bây giờ, anh sẽ dạy hết cho James”, cô nói theo phản xạ tự nhiên.

“Đúng rồi, anh rất may mắn.”

“May mắn à?”, cô hỏi.

“Người không may mắn là người biết nhiều điều nhưng không có cơ hội chỉ bảo lại ột cậu bé ham học hỏi như thế.”

“Vậy là em đã được tha thứ rồi, phải không Karl? Vì em đã đem theo James mà không thông báo trước với anh.”

“Em hoàn toàn được tha thứ, Anna”, anh nói và sai bước bên cạnh cô, tự hỏi liệu mình có bao giờ nổi giận với cậu bé?

“Anh thích dạy cho nó à?”

“Ừ, rất thích là đằng khác.”

“Nó học được rất nhiều thứ trong buổi sáng ngày hôm nay. Em cũng vậy.”

“Đây là một buổi sáng đáng nhớ đấy. Dạy dỗ là một phần của công việc.”

Sau đó, anh nhìn lên đôi vai gầy ốm của cậu bé đang dẫn hai con ngựa đi phía trước và vùng đất đầy cây cối xung quanh. Cuối cùng, anh nhìn Anna và nói, “Buổi sáng mà chúng ta bắt đầu bắt tay xây dựng ngôi nhà của riêng mình.”

Khuôn mặt anh trông rất hiền lành, với cái nhìn ấm áp, tự chủ của một người đàn ông biết mình đã ở đâu, đang ở đâu và sẽ ở đâu?

Đối với Anna, người chưa từng có may mắn để được đi học, cái nhìn đó còn nói lên sự yên bình trong con người anh là từ những hiểu biết thật đơn giản. Không, Anna nghĩ, mình không biết cha mình là ai. Mình không biết mình từ đâu đến. Mình cũng sẽ không biết phải đi đâu nếu Karl biết được bí mật của mình. Nhưng bây giờ, mọi thứ đều rất ổn. Đúng rồi, bây giờ mọi thứ đều rất ổn, cô nghĩ, cô đang đi bên cạnh chồng mình để tiếp tục công việc của họ dưới ánh nắng mặt trời rực rỡ, dầm gỗ lại tiếp tục bay lên không trung và tỏa hương thơm, âm thanh của những nhát rìu vọng ra từ những thân cây cứ vang mãi xung quanh họ.

7. Chương 7

Ba người tiếp tục công việc chặt cây, xẻ gỗ, kéo gỗ, chở gỗ xuống đồi cho đến khi ngày làm việc trôi qua. Mặt trời đã xuống thấp quá vai. Karl cởi áo ra và phơi tấm lưng trần.

Anna không thể nào rời mắt khỏi mái tóc vàng, thân hình rám nắng, vòng hông săn chắc và cánh tay vạm vỡ của anh. Anh thực hiện mọi động tác nhịp nhàng giống như một điệu nhảy. Hai cánh tay nhón dần như hình cây thông, từ hông lên đến vai. Cơ bắp săn chắc thu lại, cuộn lên theo nhịp điệu của công việc, gân cổ anh lộ ra. Mạch máu trên cánh tay bắt đầu nổi rõ mỗi khi anh giơ rìu lên cao quá đầu. Từ phía sau, cô nhìn cơ bắp trên vai anh hiện lên như những rặng núi ở mỗi đường dốc thoải, rồi lại tiếp tục cong lên.

Anh cúi xuống, phủi những miếng gỗ vụn và những cành nhỏ trên người, nghiêng người về phía cán rìu, trụ một chân phía sau. Anna cảm thấy cô đang nhìn vào một điểm mà bóng cây thông to dần và mất hút phía sau anh. Đôi khi, anh quay lại nhìn cô và thấy cô đang nhìn mình, cô vội vàng cup mí mắt xuống để tránh phải nhìn vào bộ ngực lực lưỡng, phủ đầy lông măng kia.

“Em mệt không, Anna?”, anh hỏi. “Em có khát không? Uống nước nhé!”, anh nói. Cô luôn luôn lảng tránh ánh mắt anh và nhìn xuống phía dưới con đường.

Nhanh chóng, một cây nữa đổ xuống và hai người cùng tận hưởng cảm giác ngắm nhìn thành quả là đồng gỗ mà họ thu thập được. Sau đó, đôi mắt họ lại gặp nhau dù chỉ thoáng qua. Anh với tay lấy chiếc rìu to còn cô cầm chiếc rìu nhỏ, chặt những cành cây con trên thân cây trong khi James dắt lũ ngựa vận chuyển gỗ xuống đồi.

Sau đó, Karl đứng thẳng dậy và nói, “Đôi má của em như bị lửa thiêu đốt ấy. Đây, cầm lấy mũ của anh”. Anh chụp ngay cái mũ đầy mồ hôi và mùi cơ thể của mình lên đầu cô.

“Lúc trước, em có một cái mũ thơm”, cô nói, trong khi vẫn tập trung vào công việc. “Một người phụ nữ em biết đã cho em, nhưng nó đã rất cũ và nhàu nát khi đó.” Cô bẻ một nhánh cây và nói tiếp, “Nó có một sợi dây ruy băng màu hồng cột xung quanh”.

“Mũ có dây ruy băng màu hồng ở đây chắc không có.”

“Không sao”, cô nói. “Em quen rồi.” Cô bắt đầu chặt đồng những nhánh cây chồng lên nhau.

Anh để ý thấy cánh tay cô dính những vệt đen và nói, “Ổ con lạch của anh có một chỗ sâu, chúng ta có thể mát mẻ ở đó khi xong việc”.

“Sâu bao nhiêu?”, cô hỏi, tự hỏi anh có ý gì khi nói “mát mẻ”. Mình phải mặc gì đây?

“Qua khỏi đầu của em.”

“Em không biết bơi.”

“Anh sẽ dạy em.”

“Nước có lạnh lắm không?”

“Không lạnh bằng nước ở suối đâu!”

“Ồ! Không tồi!”

“Vậy là em sẽ thử chứ?”

Cô dừng tay lại và nhìn qua anh. “Để xem sao.”

“Chắc em không thích tắm phải không?”

Hơi bối rối, cô tiếp tục chặt và bẻ cành cây. “Chỉ vì chúng ta chưa từng tắm chung. Ý em là, không ai nói cho chúng ta biết. Không ai nói cho chúng ta biết phải làm gì? Không ai nói cho chúng ta biết nên làm gì?”

“Vậy mẹ của em thì sao?”, Karl hỏi một cách ngạc nhiên.

Anna kéo mạnh tay để cô không bị té nhào. “Bà ấy không thể quan tâm bọn em nhiều được”, cô nói trong vô cảm.

Khi Anna và James chở thuyền gỗ cuối cùng xuống đồi, bóng của họ trải dài ra và bước chân của họ ngừng lại. Họ vấp ngã ngay bên cạnh Karl trong khi anh vẫn vững vàng và mạnh mẽ.

Nhìn sự tàn tạ của hai người giúp đỡ anh, Karl cười. “Thôi, đi về nhà cả hai người đây, nhưng đừng có nhóm lửa. Anh sẽ về sau, ngay khi tìm được lũ ngựa.” Anh biết họ đã rất mệt sau một ngày làm việc vất vả.

Anh nhanh chóng nhóm lửa, chỉ James cách làm và dạy Anna cách nấu món thịt hầm. Ôi, Chúa ơi! Họ quan sát anh với khuôn mặt bơ phờ, gần như là ngủ gục trên ghế. Khi thịt nai, củ cải và hành tây đã sôi trên bếp, Karl không thể nhịn được cười khi nhìn thấy hai người họ đã đổ rạp trên bàn.

“Nếu anh không thể đánh thức hai người dậy, anh sẽ ăn hết nồi thịt hầm một mình đây! Anh cũng thường xuyên ăn tối một mình mà. Thôi nào, lại đây!” Anh huých nhẹ họ. “Anh nghĩ đã đến lúc chúng ta phải đi tắm rồi.”

Cả hai vẫn ngồi ủ rũ trong khi anh đi lấy quần áo sạch và khăn nỉ để lau khô.

“Đi cùng anh nào. Lấy quần áo và đi theo anh.”

“Karl, anh đúng là đồ con lừa độc ác!” Anna than phiền, cô cảm thấy hết sức bức bối.

“Ồ, đúng vậy”, anh cười đồng tình. “Còn James, Anna, hai em là đồ mồm meo.”

Cảm thấy xấu hổ, cô lặng lẽ đi theo anh, ra hiệu bảo James đi theo.

Phía sau con đường mòn là hai bên bờ của con lạch, một lối đi bộ nhỏ hẹp có dấu chân của người Anh-điêng và động vật. Con lạch thật ra là một cái thác nước, đổ xuống một vài hồ và chảy êm đềm qua những hồ nước khác. Ở hầu hết mọi điểm giao nhau, nước chảy tràn qua những tảng đá. Ở chỗ Karl dẫn họ đến, những con hải ly đã tạo ra một cái hồ lặng nước phía trên đập. Cỏ đuôi chồn, cỏ dương xỉ chạm vào đầu gối họ trong khi phía bên dưới, một lớp cỏ lợp và cỏ lông vũ dày mọc lên.

Dòng nước êm đềm, lập lờ những bông hoa violet dại, những cây đu nghiêng mình đổ bóng xuống dòng nước, ngay cạnh dòng suối phía trên bờ là một hàng dài những rừng liễu buông rủ.

Việc cuối cùng trong cuộc đời Anna muốn làm là ngâm mình trong làn nước lạnh buốt xương này. “Anh tắm ở nơi này mỗi ngày sao?”, cô hỏi Karl.

Anh đã cởi áo ra. “Mỗi ngày, nhưng vào mùa hè. Nếu vào mùa đông, anh sẽ tắm trong phòng tắm giống như khi ở Thụy Điển.”

“Chắc anh tôn thờ chủ nghĩa sạch sẽ à?”

Anh nhìn qua cô, áo vắt trên tay trong khi cô không nhúc nhích và cũng không muốn cởi bỏ quần áo. “Con người thì phải sạch sẽ”, anh nói một cách đơn giản.

“Đúng”, cô miễn cưỡng đồng ý.

“Tại sao em không...” Đột nhiên, anh cảm thấy ngại. “Tại sao em không vắt quần áo lên cây và xuống đây khi anh và James đã xuống nước?”

Im lặng, cô quay đầu và che người lại.

“Thôi nào, James”, cô nghe tiếng anh hai giây sau đó. “Chúng ta sẽ nấp sau đập hải ly để chị em xuống đây.”

Cô trút bỏ quần áo và len lỏi đi qua bụi cây. Cô không nhìn thấy hai người nhưng quần áo của họ vẫn còn đó.

Anna do dự. Cô đưa một ngón chân xuống nước trước. Nước thật lạnh! Con người thì phải sạch sẽ, cô tự nói với bản thân, nhắm mắt khi quăng mình xuống nước.

Sau cú té nước chói tai, cô nghe thấy tiếng cười, sau đó, James gọi, “Xuống đây đi chị Anna. Không lạnh lắm đâu nếu cơ thể chị đã làm quen với nước, hãy chịu khó di chuyển một chút.”

Cô ngồi xuống và hét lên. “James Reardon và Karl Lindstrom, cả hai người đều là những kẻ nói dối! Tôi ghét cả hai người!”

Trả lời cho câu nói của cô là một tràng cười khác từ phía những con chim đậu gần đó, chúng đang nhìn những con người ngu ngốc trút bỏ quần áo trước khi tắm kia.

“Em xuống rồi, hai người có thể ra đây!”, cô gọi họ. Khi Karl và James ló đầu lên và đi về phía cô, cô không còn sự lựa chọn nào khác là hụp xuống nước, sâu đến tận cổ. Cô không muốn ai trong số họ nhìn thấy bộ dạng của cô trong lớp áo mỏng manh như thế này.

“James, em đúng là đứa phản bội!”, cô trêu chọc. “Em cũng đâu thích tắm rửa hơn chị là mấy.”

“Tắm rửa sẽ khác chứ.” Cái đầu cậu mất hút rồi lại hiện lên với một nụ cười toe toét. “Em thách chị ngụp đầu xuống đây, Anna!”

“Thế à?” Cô cũng thử nhúng đầu mình xuống nước, rồi nhanh chóng ngoi lên với giọng điệu lấp bắp và rùng mình vì lạnh. Mắt vẫn còn đang nhắm, cô mắng yêu anh, “Em ghét hồ nước này của anh, Lindstrom! Anh có thể đun nước cho nóng lên giúp em được không?”

“Anh sẽ xuống dưới để hỏi xem.” Anh lật chân lại, lặn xuống và chỉ trong chớp mắt, anh biến mất. Anh ngoi lên phía đối diện và hét to, “Xin lỗi nha, Anna. Hải ly không đồng ý. Nó nói là nước như vậy đủ ấm áp rồi”.

Anh quạt tay bơi ra xa, gần như là đập vào nước nhưng không tốn nhiều sức lực rồi từ từ bơi lại gần cô. “Đến đây, anh sẽ dẫn em ra chỗ nước sâu, sau đó, chúng ta sẽ bơi vào bờ. Đừng sợ!”

Anh nắm lấy tay cô đang để dưới nước và chậm chậm kéo chân cô. Người cô trượt dài theo, miệng uống một ngụm nước. Anh cười khi thấy những giọt nước đọng trên lông mi và tóc cô.

“Đừng dẫn em ra xa.” Cô nài nỉ.

“Đừng lo. Em nghĩ là anh sẽ để em gặp nguy hiểm khi đang ở đây với anh à?”

“Có thể lắm chứ!”, cô lấp bắp. “Anh sẽ làm gì với một người phụ nữ không biết nấu món thịt hầm đây?”

“Nhiều thứ lắm và anh sẽ từ từ nghĩ ra”, anh bình tĩnh nói để James không nghe thấy. Một nửa miệng cậu cũng đang nằm dưới nước giống như chị mình. Họ nhúng người trong nước, đầu ngoi lên trên, nắm tay và nhìn vào mắt nhau, lông mi thì bị ướt, tóc ôm sát vào da đầu theo đường chẻ ngôi và làn da được nước hồ bao phủ xung quanh.

“Còn người phụ nữ không biết nướng bánh thì sao?”

“Cô ấy sẽ được dạy”, anh cẩn thận, nước trôi ngang qua miệng anh.

“Hoặc là làm xà phòng?”

“Cô ấy cũng sẽ được dạy”, anh lặp lại.

“Để dùng nó hay để làm ra nó?”

“Cả hai.” Anh mở miệng ra và ngậm một ngụm nước, sau đó, anh phun chúng vào giữa hai mắt cô.

“Anh đúng là tên Thụy Điển to con thích bắt nạt người khác!” cô hét lên, bơi theo sau anh nhưng anh đã lặn xuống như dòng thủy ngân đến bên cạnh James.

“Em phải ngoan thì anh mới quay lại và dạy em bơi”, anh nói vọng lại.

“Tại sao chứ? Dù sao em cũng đâu có thích cái hồ nước chẳng tiện nghi chút nào này của anh.”

Nhưng anh chợt nghiêm mặt lại. Sau đó, anh chỉ vào một nơi phía sau lưng cô và hỏi James, “Đó có phải là con rùa đang bơi không?”.

Tội nghiệp cho Anna, cô gần như gãy cả cổ khi cứ quay qua quay lại, hai tay đập xuống nước để tìm đường lên bờ. Khi gần lên đến nơi, chiếc áo của cô đột nhiên tuột xuống để lộ cả một bên ngực khi cô đứng chống tay lên hông và ném cơn giận vào họ, “Này Karl Lindstrom, để anh xem tôi có bước xuống đó lần nữa không? Thật là nực cười!”

Nhưng Karl và James đang vui vẻ chơi tạt nước cùng nhau, ngả lưng xuống nước như chẳng nghe thấy gì trong khi Anna đang nổi giận. Cô đau khổ ngồi lên trên bờ, ôm lấy hai cánh tay run rẩy trong khi hai người họ hết lặn xuống, đuổi bắt nhau rồi lại bơi vòng quanh đập hải ly.

Cô cứ ngồi lì ra đấy cho đến khi Karl bơi về phía mình. “Thôi nào, Anna.

Anh sẽ không trêu chọc em nữa.”

Cô vòng hai tay trước ngực, nhũ hoa của cô lộ ra như hai viên ngọc trai.

“Em đợi anh trèo lên và lôi em xuống đây à?”, anh đe dọa, đến gần cô thêm một bước. Mắt cô nhìn xuống vùng nước ngang hông anh, nó tạo thành một cái hố sâu phía dưới xương hông.

“Không! Em tự xuống.” Cô nhảy lên và lao mình xuống, mạo hiểm bơi ra xa.

Karl chỉ cho cô cách cuộn tròn lưng và quạt nước, giống như con cá sử dụng vây của mình vậy. Nhưng khi cô nằm ngửa và tay anh đỡ phía dưới lưng cô, ngực cô nổi lên trên mặt nước như những hòn đảo nhỏ được che phủ bởi một lớp mây mỏng làm bằng vải cotton, bám vào da thịt cô như để ngụy trang cho chúng. Cô nhanh chóng nhồm người dậy.

Anna và Karl nhấp nhô trên mặt nước, gần chỗ những phiến đá rồi bơi về phía bờ hồ một vài vòng. Một lần nữa, cô quay lại, bước ra khỏi chỗ nước cạn và cảm thấy hoảng sợ khi thấy chân mình không chạm đáy. Karl ôm cô từ phía sau và nhanh chóng sử dụng tay còn lại bơi vào trong, lúc đó cô mới cảm thấy chân mình chạm cát. Nhưng cánh tay anh vẫn quấn quanh khi cô đã an toàn, chạm vào phía dưới bầu ngực cô, kéo cô lại gần để hai cơ thể hòa quyện dưới nước.

Sau đó, James đến gần họ và Karl bỏ Anna ra. Cả ba người bước lên bờ.

Khi Karl tuyên bố món thịt hầm đã gần xong, Anna cảm thấy rất ngạc nhiên vì cô đã quên hết mệt nhọc khi họ nô đùa cùng nhau. Mỗi người đi một nơi để lau khô người và thay quần áo, họ gặp lại nhau trên đường và cùng đi về nhà. Đồng hành với họ là lũ ếch nhái đang đồng diễn khúc nhạc hoàng hôn.

Mùi thơm đón chờ họ ngay cửa ra vào...

Karl thưởng thức món ăn, nhìn Anna và James đang ngồi bên cạnh. Sau khi đĩa thức ăn sạch trơn, James đã ngủ gục còn chị cậu thì đã thay áo ngủ nhưng Karl vẫn chưa đi ngủ. Khi màn đêm buông xuống, anh cầm ống tẩu và đi lang thang đến bên chuồng ngựa. Belle và Bill với hơi thở chậm chậm, từng nhịp đều đặn, giậm chân chào đón anh. Chúng biết ai đang đi vào vì chỉ có một người đến thăm chúng vào giờ này. Bàn tay rắn chắc của anh lắc mạnh đầu con ngựa. Cuối cùng, khi thuốc trong ống tẩu đã tàn hết, một giọng trầm ấm vang lên. “Cô ấy là một người can đảm, Anna của tao. Mà nghĩ sao, Bill? Chắc cũng giống chuyện không thể chia rẽ mà và Belle của mày, đúng không?”

Trong bóng tối tĩnh lặng của căn nhà, Karl nằm bên cạnh tẩu thuốc và quần áo của mình trên một tấm chăn bằng vỏ ngô. Theo quán tính, anh đưa tay ra để ôm lấy Anna đang ngủ. Anh kéo cô vào lòng và biết bản thân mình đang rất hạnh phúc cùng khao khát. Anh nghĩ đến khuôn ngực cô lúc trông thấy chúng ở dưới nước. Lúc này, họ đang nằm rất gần nhau. Những gì anh cần làm là từ từ di chuyển cánh tay, trượt tay lên phía trên và cuối cùng chạm vào bầu ngực cô. Anh rất thèm muốn được âu yếm, cảm nhận cô. Nhưng cô đã ngủ, có vẻ như cô đã kiệt sức trong khi Karl luôn muốn đối xử công bằng với cô. Anh muốn rằng khi mình âu yếm cô, đó là sự chia sẻ giữa hai người. Anh muốn cô thức dậy, thức dậy để có thể đón nhận và đáp trả anh.

Anh nên dừng lại. Anh chờ đợi rất lâu trong nỗi cô đơn. Những gì họ chia sẻ cùng nhau ngày hôm nay - cả ba người họ - đã là quá đủ. Điều đó cùng với cảm giác có cô nằm ngủ bình yên bên cạnh, mái tóc cô buông xõa trên khuôn mặt của anh đã là quá đủ.

8. Chương 8

Anna thức giấc khi muôn ngàn âm thanh đang trỗi dậy, có tiếng chim hót líu lo không theo một giai điệu cụ thể nào, tiếng kêu răng rắc của lưỡi rìu, giọng nói của những người đàn ông, tiếng cười của ai đó. Chỗ nằm bên cạnh trên chiếc giường của cô trống không. Có một tấm kê bằng gỗ trên nền nhà. Cửa ra vào đang mở, những vệt sáng dài chạy dọc trên nền nhà với màu sắc rực rỡ. Cô nắm tay lại, đuổi người ra như một chú mèo và quay người sang hai bên, tận hưởng những điều tốt đẹp đang ở ngay trước mắt - âm thanh, ánh nắng mặt trời và cả sự ngái ngủ.

Khi đã tỉnh hẳn, cô thấy tấm chăn đã được khâu thành tấm rèm để làm phòng thay đồ ính. Karl đi vào trong, nhìn thấy lưng cô, rồi nhìn cô chui đầu vào trong chiếc chăn để xem xét không gian riêng tư của cô.

“Chào buổi sáng, Anna.”

Cô xoay người lại và thấy anh đang cười với mình, vệt nắng rực rỡ chiếu ngay lưng anh, anh đang ôm một bó củi phía trước ngực. Tay còn lại cầm chiếc rìu như lúc nào cũng vậy.

“Chào buổi sáng, Karl.” Cô đứng trên đôi bàn chân trần, cong cong ngón chân trên nền nhà dơ bẩn, chiếc áo ngủ nhàu nát, mái tóc rối bù.

Karl rất thích thú bộ dạng này của Anna. Đột nhiên, Anna nhận ra cả hai người họ đang nhìn nhau cười một cách ngớ ngẩn, trong khi anh thì ôm đồng củi khoảng mười bốn ký trên tay, còn cô đang cuộn tròn tấm chăn phía trước người. Cô nhìn lên sợi dây bên trên đang đung đưa làm tấm chăn chuyển động theo và hỏi, “Anh đã thiết kế nhà lại cho em sao?”

Anh cười và trả lời, “Anh nghĩ anh đã làm thế.” Sau đó, anh đi đến bên lò sưởi với đồng củi trên tay.

“Cám ơn anh”, cô nói với tấm lưng khỏe mạnh của anh lúc anh cúi người bỏ củi xuống.

Anh quay lại, mắt dừng nơi ngực cô trong chốc lát, sau đó di chuyển lên khuôn mặt. “Hôm qua, đáng lý anh đã làm nó, với cậu bé và mọi người.”

Nhìn theo ánh mắt của anh, cô cảm thấy luống cuống, và vội hỏi, “Anh đang dạy nó cách sử dụng rìu à?”

“À, bọn anh làm ít việc, nhẹ nhàng hơn việc đốn cây nhiều.”

“Vậy, nó làm được không?”

James từ từ xuất hiện, trả lời câu hỏi của cô.

“Nhìn này, chị Anna! Em đã xẻ gần hết số gỗ mà Karl đem ra.”

“Gần hết à?”, Karl lặp lại, đầu hơi nâng lên cao.

“Em và anh ấy mỗi người một ít... dù sao cũng là phân nửa.”

Cả ba người cùng phá lên cười, sau đó, James hỏi, “Em nên sử dụng cái thùng nào để đựng sữa đây?”

“Cái nào cũng được, ở trong nhà suốt đấy.” Karl gật đầu.

Trước khi phóng ra ngoài với vẻ hớn hở, James lấp bắp, “Anh nói đúng, anh Karl. Nanna tự đi về nhà để chúng ta vắt sữa, và nó đi thẳng đến chỗ em, rúc đầu vào tay em như thể nó biết em là người sẽ làm công việc đó vậy.”

Trong sâu thẳm tâm hồn Anna như đang dấy lên một cảm nhận, cảm nhận về nơi đây, về nhiệm vụ của mình, về người đàn ông này, về lời lẽ của cậu bé, và điều tuyệt vời là khi cậu được trưởng thành trong một môi trường như ở đây.

“Nó đang rất vui đấy, Karl”, cô nói, không biết làm gì để diễn đạt ý mình muốn.

“Anh cũng vậy”, Karl trả lời, quay sang nhìn cô qua vai khi anh đang ngồi xổm trước lò sưởi. Anna kéo rèm lại, Karl bỗng thấy mình tò mò khi nhìn trộm chân cô và không biết nên làm gì? Anh thấy áo ngủ của cô

rơi xuống đất xung quanh mắt cá chân. Tấm rèm phất phơ trong gió. Chân của Anna quay về phía thân cây đang ở trong tấm rèm.

Sau đó, cô đứng thẳng bằng trên một chân.

“Ôi!” Anna nghe tiếng anh từ chỗ lò sưởi.

“Karl! Chuyện gì vậy?”

“Không có gì.”

“Vậy, tại sao anh nói ‘ôi’?”

“Anh nghĩ chắc có một ít da đang bị cháy, nhưng không sao.”

Anna không cử động. Karl bị lưỡi rìu cắt vào tay sao? Cô tự hỏi. Karl? Sau đó, cô nhìn vào đôi chân trần của mình cùng khoảng cách giữa nền nhà và tấm rèm, cô cười thầm trong bụng.

Khi lửa bắt đầu cháy lên, anh gọi cô, “Em biết làm món bánh kẹp không?”

“Không.”

“Em sẽ biết cách làm ngay sau ngày hôm nay. Anh nghĩ mình đã có thể từ bỏ những công việc trong nhà bếp này khi em đến đây. Nhưng chắc anh phải dạy em cách làm bánh kẹp trước đã.”

Anna nhăn mặt. Bản thân cô thích công việc ngoài rừng hơn là công việc bếp núc này, nhưng cô vẫn cài nốt cúc áo cuối cùng và bước ra để đối mặt với số phận của mình.

“Vậy thì, dạy em cách làm bánh kẹp đi”, cô yêu cầu như thể ra lệnh cho anh. “Ừ!”, anh thốt lên như vừa mới nhìn thấy cô lần đầu.

“Em đang mặc cái gì vậy?”

“Quần ống túm”, cô đập đập tay.

“Quần ống túm? À, anh biết đây là quần ống túm nhưng... nhưng em là phụ nữ mà.”

”Karl, chiếc đầm của em đã bị ướt ngày hôm qua khi chúng ta ra rừng thông.

Nó thường vướng phải cành cây, lại còn làm em bị vấp và khó di chuyển khi phải kéo lê nó qua bụi rậm. Và... và nó làm công việc của em khó khăn hơn, nên em đã quyết định mặc quần của James. Anh nhìn này!” Cô quay một vòng. “Nó rất vừa.”

“Đúng, anh thấy rồi nhưng anh không biết phải nói sao. Ở Thụy Điển, phụ nữ không mặc kiểu quần áo này khi đứng trước tủ thức ăn.”

“Thật vớ vẩn!”, cô tiếp lời anh. “Em cá với anh là ở Thụy Điển, phụ nữ không cần phải giúp đàn ông trong việc xây nhà đâu đúng không?”

“Ừ, đúng rồi”, anh miễn cưỡng thú nhận. “Nhưng, Anna, anh không thích loại quần áo em đang mặc.”

“Ồ, em biết. Em biết là mình không nên mặc những bộ quần áo nào khác ngoài đầm dài. Nhưng ở đây, có ai khác nhìn em đâu, ngoài anh và James?”

Anh còn không thể tự mình nghĩ ra câu trả lời hợp lý như vậy. Anh chỉ nghĩ bộ quần áo cô mặc không thích hợp cho công việc nội trợ. Nhưng còn quần ống túm? Anh không thể không hỏi cô, “Anh nghĩ là ở Boston, không ai ngăn cản em mặc quần áo kiểu này đâu.”

Cô liếc mắt nhìn anh, sau đó, nhìn đi chỗ khác. Cô thấy chiếc giường vẫn chưa được xếp gọn lại và cô quay lại thu dọn nó. “Em làm đẹp vì em cảm thấy vui về điều này.”

“Chắc chắn rồi! Vậy là em không vui khi làm bánh kẹp chứ gì?”

“Em đang đứng đây đó thôi”, cô lật lòng bàn tay lên, “sẵn sàng để học cách làm. Nhưng em không hứa là em thích làm bánh”.

Karl giải thích rằng anh phải điều chỉnh lại công thức làm bánh kếp Thụy Điển của mẹ anh để cho nó trong suốt và nhẹ hơn vì ở đây không có trứng.

Nhìn anh thật lố bịch, Karl to lớn của cô, đang đứng đó bên chiếc bàn, trộn bột làm bánh kếp, cô không thể không chọc tức anh. Suốt cả buổi học, cô luôn tỏ vẻ không nghiêm túc trong khi anh hướng dẫn cô rất tận tình.

“Xoa bột vào lòng bàn tay.”

Kik0.Xia0

“Tay ai? Tay anh hay tay em?”, cô đùa với anh.

“Hai nhúm muối.”

“Có lẽ em phải mượn tay anh khi đến lượt mình thôi vì tay anh to hơn tay em.”

“Cho ít bột nở vào để hỗn hợp nở ra và thêm nửa hộp hạt phỉ vào.”

“Còn nếu em nói là em chưa từng thấy hạt phỉ?”, cô tinh nghịch hỏi, gợi ý anh chỉ cho cô xem, khiến anh buộc phải đưa ra một lời yêu cầu nghiêm túc và tập trung dù trước đó đã nghiêm mặt với cô.

“Một ít mỡ lợn bằng khoảng hai hạt óc chó, đại loại vậy.”

“Bây giờ thì, hạt óc chó đã là nguyên liệu cuối cùng chưa? Em biết! Đây có phải là cách đo lường chính xác mà anh chỉ cho em?”

“Không có trứng”, anh nói, vẻ thất vọng, “Không có gà nên không có trứng.” “Không có trứng!”, cô thốt lên, giả vờ bất mãn. “Vậy thì em có thể làm gì?”

Em chắc là bánh của em sẽ bị dai và khô vì thiếu trứng!”

Anh đã cố hết sức để vượt qua khó khăn này và hôn lên khuôn mặt bé nhỏ của cô. Anh hứa rằng anh sẽ sớm bày vài con gà, nuôi chúng để có trứng. Tiếp theo là sữa dê.

“Vừa đủ cho độ dày của bánh”, khi cô quan sát ở cự ly gần nhất, đưa đầu chắn ngang tầm nhìn để anh không thể thấy được rồi ngậy thơ nói với anh khi nghĩ rằng bánh đã vừa đủ dày.

Món bánh kếp không trứng được bày ra đĩa như một món ăn xa xỉ, đặc biệt là khi được đồ xi rô lên phía trên. Karl tự hào giải thích rằng nó được khai thác và chế biến từ cây thích anh trồng ngay phía dưới dòng suối và anh hứa sẽ sớm chỉ nó cho cô xem.

Anna đã bỏ lỡ buổi đóng yên cương ngựa vào sáng hôm nay vì cô phải ở lại trong nhà để rửa bát đĩa và chùi rửa những thùng gỗ đựng sữa dê bằng loại xà phòng giặt quần áo có màu vàng găm ghiếc, làm bong cả da của cô. Lý do người đàn ông này cần người giúp đỡ giữa nơi hoang dã này dần trở nên rõ ràng. Anh sao có thể không cần người để làm những thứ công việc nhà chứ?

Nhưng một lần nữa, khi bước ra khỏi ngôi nhà, tâm hồn cô lại nở hoa. Cô yêu thích khung cảnh bên ngoài này biết bao, gió lùa mái tóc cô, lũ ngựa thở mạnh và sốt sắng đưa đầu của chúng, và James đang vui vẻ giúp đỡ đóng yên cương cho lũ ngựa, cô thuộc lòng công việc một cách nhanh chóng, còn Karl thì cầm chiếc riệu và “năm người” bọn họ cùng hướng tầm nhìn ra phía những cây thông ở đằng xa.

Họ bắt gặp một bầy gà gô, Karl đã bắn hạ một con chỉ bằng một phát đạn, anh cười khi thấy Anna ngồi sụp xuống và bịt tai lại.

“Nó chỉ là con gà gô thôi mà”, anh nói, “chú bé mặc quần ống túm của tôi ới ! ”

“Chỉ là con gà gô thôi à? Nó giống cơn bão ập đến vậy.”

“Lần sau, nếu em nghe tiếng súng, em sẽ cảm thấy giống như một cái đập cánh thôi, và chẳng cần trốn như một chú chuột vậy đâu.”

Cách Karl bắn rơi con chim một cách dễ dàng cũng thuyết phục cô rằng anh còn là một tay súng lão luyện ngoài những khả năng khác nữa. Anh móc bỏ ruột con gà gô ngay lập tức. Buổi trưa, anh nhanh chóng làm

xong nước sốt ón gà, trong khi James nhìn anh và học hỏi. Mọi việc được hoàn thành một cách chóng vánh và thành thực đến mức Anna phải bịt miệng vì kinh ngạc.

Karl tủm tủm cười với niềm tự hào khi chỉ cho cô nơi anh cất giữ gạo. Nó được thu hoạch trên mảnh đất của anh ở phía Đông Bắc và đã được tách lớp vỏ trấu. Anh đem gạo ra và ngâm vào nước sôi, hứa hẹn rằng đây sẽ là một món ăn hấp dẫn. Sau đó, anh dạy họ cách nhồi gạo có mùi vị ẩm mốc này vào bên trong con gà, gói chúng lại bằng lá cây mã đề và lụi nó trong đồng than cùng với khoai mỡ. Anh chỉ họ cách tẩm ướp khoai mỡ với xi rô từ nhựa cây thích. Bữa tối của họ sẽ rất ngon sau khi đi tắm về.

Anna không còn cảm thấy mệt như ngày hôm qua và cũng không thấy thích thú để ngâm mình vào làn nước lạnh kia trong khi Karl và James đứng ở trên những phiến đá to và ném những viên đá hồng xuống đáy nước, họ rất tập trung vào việc đó như thể họ sẽ lặn xuống dưới để nhặt chúng lên.

Anna thở dài, từ từ ngâm mình xuống nước phía sau Karl và cắn vào mắt cá chân anh. Karl hét lên. Anh lấy tay quạt nước, nói lấp bấp trong miệng, cát dưới chân anh xoáy tít khi anh nhảy căng lên để đá con gì đó trong nước đã cắn mình.

“Ôi Karl anh thật hài hước!”, cô thở hổn hển. “Sợ một con cá nhỏ như vậy thì làm sao mà nấu nót phần còn lại của con gà đây?”

Nhưng khi nhìn Karl cô mới biết trò đùa của mình đã khiến anh nổi giận.

Anh cúi xuống, bóp chặt khuôn mặt cô, ép hai mắt của cô lại và hạ khuôn mặt của mình xuống giống như một con cá sấu đang ngâm mình dưới nước, chỉ có đôi mắt của anh ngoi lên mặt nước. Cô quay ra phía sau, lấy tay đẩy anh ra.

“Karl... không, Karl... em chỉ đùa thôi mà!”, cô vùng vẫy, vừa cười vừa hét lên, cố gắng thoát khỏi anh. James cũng hét to theo, “Tóm lấy chị ấy, anh Karl!”

Tóm lấy chị ấy!”

“James, em đúng là thằng em thói tha! Chị là chị của em mà! Em phải bênh vực chị chứ!”, cô hét lên, vẫn không ngừng vùng vẫy. Cô quay ra phía sau và biết rằng mình không thể chạy đi đâu được.

“Tóm lấy chị ấy đi, anh Karl! Chị ấy dám gọi em là thằng thói tha kia!”

“Anh nghe thấy rồi. Em có nghĩ người phụ nữ miệng lưỡi đanh đá này phải bị trừng phạt không?”

“Có! Có chứ!” James vui mừng một cách giả tạo nhưng vẫn rất thích thú chứng kiến cảnh này.

“Đồ phản bội!”, cô mè nheo khi Karl đang tiến tới với cặp mắt hoang dại.

Đột nhiên, anh mất hút. Anna quay vòng tròn nhưng bề mặt nước chỉ gợn sóng. “Anh ấy đâu? Karl đó! Anh ấy...” Giống như một con cá voi lao mình lên khỏi mặt nước, Karl ngoi lên, tóm lấy Anna từ phía sau đầu gối của cô, nâng cô lên và khu rừng chỉ còn tiếng la hét xé tai của cô. Cô lộn người và rơi tòm xuống nước. Cô ngoi lên mặt nước, tóc tai rối bù, dính bết không thấy mặt mũi trong khi James và Karl phá lên cười, rất ăn ý và thân thiết với nhau.

“Anh nghĩ anh vừa thấy một con quái vật biển!” Karl chỉ vào Anna vừa gằm gừ, vừa đưa những ngón tay xương xẩu lên vuốt lại mái tóc. Karl giả vờ bắt lực khi cô tóm lấy hông anh từ phía sau và vật anh xuống nước. Điều tồi tệ là cô ngay lập tức bị lộn ngược lại và anh ngoi lên người cô. Ở dưới nước, cánh tay cô trượt xuống cơ thể anh, gần với phần bụng của anh. Nhanh chóng, anh quay người lại trong nước, tóm lấy người cô ở phía đối diện, cả hai ngoi lên mặt nước như một mạch nước phun lên và cùng cười vang.

“Ôi, Anna! Con quái vật biển bé nhỏ của anh”, anh nói, “Anh đã làm gì khi em chưa đến đây?”

Họ đi ngủ khi trời đã tối, trong một căn phòng đầy mùi thuốc lá và tình thân. Khi vỏ ngô kêu lạo xạo, giọng James cất lên. “Ngủ ngon, anh Karl. Ngủ ngon, chị Anna.”

“Ngủ ngon, James”, cả hai nói cùng lúc.

Karl dùng đầu ngón tay kéo tay Anna lại. Rồi anh kéo cô lại gần, quay người cô đối diện với mặt mình và đưa mặt lại gần cô hơn. “Em mệt không?”, anh thì thầm, rất gần môi cô.

“Không”, cô cũng thì thầm và nghĩ, không, không, không, không, không, “Em không mệt tí nào!”

“Tối hôm qua, anh cảm thấy thất vọng vì em đi ngủ sớm quá!”

“Vậy à?”, cô thì thầm, cảm động vì lời nói đơn giản của anh và cảm thấy ngón tay anh chà nhẹ lên tay mình. Trái tim cô đập nhanh hơn và lòng bàn tay nóng lên khi Karl cầm nó.

Họ nằm im, đôi mắt mở to, mũi gần như chạm vào nhau, hơi thở hòa quyện. James thở dài và Karl dừng lại. Hơi thở anh tỏa ra, làm khuôn mặt cô ấm áp.

Anh nhẹ nhàng cử động, chạm nhẹ mũi vào mặt cô. Anh để sự im lặng nói thay cảm xúc của mình lúc này. Anh bóp chặt tay cô làm cô thấy đau, anh di chuyển nhẹ nhàng và chạm môi mình vào môi cô.

Làm lại nào! Karl... mạnh hơn nữa, cô nghĩ, trong khi trái tim đang đập điên loạn. Họ nằm trong im lặng, không cử động, cũng chẳng biết phải làm gì, đầu gối chạm đầu gối, mũi chạm mũi, môi chạm môi, hơi thở chạm hơi thở và tận hưởng xúc cảm tuyệt vời của sự gần gũi đơn giản này.

“Hôm nay thật tuyệt, Anna, vì có em và cậu bé ở đây! Anh... anh cảm thấy vậy”, anh thì thầm.

“Về điều gì?”

“Về cả ba chúng ta”, anh thì thầm, giọng anh khàn khàn, thầm ước sao mình có thể diễn tả cho cô hiểu.

“Đón cây chung với nhau - nó thật tuyệt. Dùng bữa chung với nhau, tắm chung. Anh cảm thấy... anh cảm thấy hạnh phúc, Anna.”

“Vậy thôi à? Làm việc chung và những thứ khác?” Cô đẩy tay anh ra và đập vào lòng bàn tay của anh. Hơi thở anh ngừng lại trên khuôn mặt cô, sau đó, cô nghe tiếng anh nuốt nước bọt.

“Em có cảm thấy không, Anna?”

“Em nghĩ là em... em không biết nữa, Karl. Em chỉ biết rằng ở đây khác với Boston. Ở đây tốt hơn nhiều. Chúng em chưa từng làm việc. Làm việc... để giúp anh... em không biết nữa. Nó không giống như là làm việc.” Cô muốn nói thêm nhưng cô không biết phải nói gì, về nụ cười của anh, về sự trêu chọc của anh, về sự kiên nhẫn của anh, về tình yêu của anh đối với mảnh đất này, bằng cách nào đó, nó đang rịn ra và ngấm dần trong cô, ngay cả sự yên bình cho buổi tối mệt nhọc ngày hôm qua, một sự mệt mỏi đầy mãn nguyện mà cô không hề hay biết. Đây là những điều cô đã cảm nhận được nhưng chưa có cơ hội thổ lộ.

“Từ lâu, anh đã mơ có em bên cạnh để giúp anh trông nom việc nhà. Bây giờ, mọi việc đã giống như những gì anh từng nghĩ. Chúng ta cùng đi làm vào buổi sáng, làm việc cả ngày, và cùng nhau thư giãn vào buổi tối. Anh cảm thấy... rất thích được cười một lần nữa, cười cùng em.”

“Anh dễ dàng làm cho em cười, Karl.”

“Tốt. Anh muốn thấy em cười. Em và cả thằng bé nữa.”

“Karl?”

“Hử?”

“Chúng em chưa từng cười nhiều đến như vậy. Nhưng ở đây thì khác.” Anh hài lòng vì đã tạo ra mái nhà này, một nơi mà anh chưa từng nghĩ đến. Anh cảm thấy sự thú nhận của cô không đơn giản chỉ là một câu nói vui mà đó còn là tình cảm cô muốn thổ lộ với anh. Không nói thêm lời nào, anh di chuyển, ngậm môi trên của cô trong môi anh, kéo nhẹ ra, như thể anh muốn nói, đến gần đây nào.

Anh từ từ nhích đầu gối đến gần hơn. Lần này, anh hôn trọn môi cô, không đòi hỏi, nhưng cái lưỡi ẩm ướt, ấm áp của anh cứ tìm kiếm, quét lên môi cô như thể muốn lau sạch những hạt đường dính trên đó. Anh cảm thấy môi cô hé mở bên dưới lưỡi mình. Bạo dạn, anh ôm lấy gáy cô, kéo cô vào nụ hôn của mình, trêu chọc cô khi anh tạm ngừng lại để cô hôn anh. Những gì Karl chờ đợi là những dấu hiệu đầu tiên, một chuyển động hay một cái chạm khích lệ từ nơi cô. Sự khám phá của anh đã được cô đáp ứng và cô cũng duỗi thẳng chân ra.

Thận trọng, cô đặt tay lên gò má anh. Dù sao, cô cũng chưa bao giờ vuốt ve anh như vậy. Bàn tay cô chạm vào da thịt làm dâng trào ham muốn trong anh theo một cách không thể nào kiểm soát nổi. Bên dưới bàn

tay mình, Anna cảm thấy cơ bắp nơi gò má anh dần ra khi môi anh hé mở. Lưỡi anh mạnh mẽ tiến sâu vào miệng cô trong khi cô cảm nhận được sự chuyển động của nó qua lòng bàn tay mình và gò má anh. Điều này chẳng có gì xấu xa và bẩn thỉu. Cũng chẳng có sự ép buộc nào mà đẩy người đàn ông này ra, chẳng có sự chuyển động của da thịt, cũng không có những giọt nước mắt chua cay.

Thay vào đó, chỉ có cảm giác anh tôn trọng cô, sự tôn trọng lẫn nhau. Cô cảm thấy cơ thể anh mở ra, tự hỏi anh có đủ kinh nghiệm để kéo cô vào sâu thêm một bước nữa? Anna cũng cảm thấy cơ thể mình mở ra, như những cánh hoa từ từ hé nở, cho đến khi vẻ đẹp trọn vẹn được phơi bày.

Cơ thể thả lỏng, anh hạ thấp ngực mình xuống ngang người cô, để yên chúng trên ngực cô và chờ đợi sự phản ứng từ cô. Nhưng cô chỉ để tay lên đôi vai trần của anh, trải nghiệm một lần nữa điều đúng đắn mà cô đang làm. Cô để tay lên tấm chăn bằng vỏ ngô phía dưới và nhớ rất rõ nó đã héo úa dưới ánh mặt trời như thế nào hai ngày trước đây.

Karl gục mặt mình lên chiếc gối mà anh đã nhồi cỏ chi hương bồ cho cô, nằm ngẩng mặt lên và tay cô đặt phía dưới lưng anh. Cần nhiều không gian hơn, anh cong người để cô rút tay ra. Nhưng khi cô dường như không hiểu anh đang cần gì anh cảm thấy bàn tay dưới lưng anh di chuyển lên vai rồi từ từ rút ra, anh giấu mặt trong gối bên cạnh cô.

Anna nhớ đến nét mặt của anh khi anh nói mình phải dắt con Nanna vào nhà để trò chuyện trong những đêm đông.

Cô cũng nhớ cái cách bàn tay Karl nô đùa trên đôi tai của nó.

Cô chưa bao giờ biết rằng đàn ông cũng cần đến những cái ôm.

Những năm tháng cô đơn trượt theo mỗi lần bàn tay cô đi qua da thịt anh.

Trái tim của họ nép chặt vào nhau, nói thay họ những nhu cầu thiết yếu của con người mà cả hai đã ấp ủ từ lâu. Trong thâm tâm của Anna một tiếng nói tuyệt vọng cảnh báo cô rằng cô có thể mãi mãi đánh mất sự ấm áp này một khi Karl khám phá hoàn toàn con người cô. Nhưng một tiếng nói khác cho cô biết đây chính là những sợi dây tình cảm. Cô không thể ngăn cản bàn tay mình vuốt ve lưng anh lâu thêm một chút nữa.

“Ôi, Anna! Em đang làm gì vậy?”, giọng anh mạnh mẽ, đột nhiên, anh bật dậy, nắm lấy hai cánh tay cô. “Em có biết em đang làm gì không vậy?”, anh thì thầm, tràn đầy vẻ hào hứng, có lẽ cảnh báo cho cô biết rằng cô đã đi quá xa. Nhưng mỗi lúc Karl chuyển động, vỏ ngô lại kêu lạo xạo và họ nghe tiếng James đang trở mình. Karl nhấc đầu qua một bên.

Họ nằm im lặng một lát trước khi Anna thì thầm, “Em nghĩ mình biết, Karl, nhưng...” Cô đã cảm nhận được sự trì hoãn từ sự can thiệp của James. Cô lưỡng lự tự hỏi mình đang thích mọi việc đi quá xa hay chỉ đang lo lắng vì mọi việc đã đi quá xa? “Karl, em ước...” Chưa bao giờ, cô cảm thấy sợ khi phải làm tổn thương tình cảm của người khác như lúc này. Cô biết cô phải chọn lựa con đường mình đi một cách cẩn thận.

“Chỉ mới có ba ngày. Em cảm thấy mỗi ngày chúng ta lại hiểu nhau nhiều hơn, nhưng em nghĩ chúng ta cần thêm thời gian.”

Anh đã làm một việc mà anh muốn tránh né, đó là đã dẫn dắt cô đi quá xa.

Lúc này, Karl rất thích Anna và anh biết cô cũng thích anh. Nhưng anh sẽ thử nhìn nhận sự việc khi đứng trên lập trường của cô. Có lẽ, cô sợ bị tổn thương. Nếu vì điều này thì Karl không thể đổ lỗi cho cô được. “Anh không nên ép buộc em”, anh thú nhận. “Anh chỉ muốn âu yếm em nhưng anh cảm thấy rất khó để quay đầu lại.”

“Karl, anh đừng tự trách mình nữa. Em thích mà, em vẫn ổn khi anh ôm em và hôn em. Em chỉ muốn anh biết rằng em cũng muốn vuốt ve anh, như những người phụ nữ khác âu yếm chồng mình. Hãy hiểu cho em, Karl...”

Cô tự hỏi liệu mình đã nói chính xác những điều muốn nói với anh chưa. Cô muốn anh, đúng, nhưng cô không muốn những giây phút này vì cô e sợ hậu quả rằng anh sẽ cảm thấy ghê sợ cô, và đây sẽ là cái kết cho

vở kịch ngắn ngủi mà cô được hưởng thụ. Bản thân cô cũng muốn được anh âu yếm nhiều hơn. Cô mong muốn điều này cho dù cô có còn trong trắng hay không. Cô là phụ nữ, với một giấc mơ về người lính cùng huy hiệu trên vai. Nhưng làm sao để anh hiểu mơ ước này chỉ là mơ ước nhỏ nhoi thôi nếu so với mong muốn được anh tán tỉnh và trêu đùa cô nhiều hơn chút nữa? Cô muốn được tán tỉnh ngay cả khi đã kết hôn. Nghe có vẻ thật vô lý khi cô tự nói với chính mình.

Nhưng cô vẫn cố gắng giải thích. “Anh biết em cần điều gì không?”

“Không, Anna. Cái gì nào?” Anh nghĩ anh sẽ cho cô bất cứ thứ gì nếu cô không từ chối.

“Đầu tiên... em muốn có nhiều ngày như ngày hôm nay hơn nữa. Em muốn được cười đùa, được anh tán tỉnh, được nhìn anh và... ồ, em cũng không biết nữa. Những điều mà anh và em sẽ làm nếu chúng ta gặp nhau ở Thụy Điển và anh sẽ mua cho em một sợi ruy băng lụa, em nghĩ vậy. Cô gái nào cũng thích điều này, như chúng ta đã nói chuyện với nhau mấy hôm trước. Anh hiểu không, Karl?”

“Anh hiểu, nhưng em muốn những thứ này đến bao giờ?” Giọng anh có vẻ mệt mỏi và cô nghĩ có lẽ cô đã thành công trong việc lẩn tránh anh.

“Chỉ là một sợi dây nhỏ màu trắng thôi, Karl. Chỉ một sợi dây nhỏ màu trắng để anh có thể trở thành người cầu hôn em thay vì là chồng em. Một sợi dây màu trắng nhỏ để anh và em hiểu nhau hơn.”

“Vậy là em thích được trêu chọc và...” Karl không thể nghĩ ra từ nào cho thật chính xác.

“Tán tỉnh?”, cô thêm vào.

“Đúng từ Mỹ đó rồi: Tán tỉnh.”

“Vâng, Karl có lẽ em muốn thế. Cho cả hai chúng ta.”

“Em đúng là một cô gái kỳ lạ, Anna! Em viết thư chấp nhận làm vợ anh cho dù chúng ta chưa gặp mặt, còn bây giờ, em yêu cầu anh phải tán tỉnh em? Anh phải làm gì với cô gái tóc nâu bé nhỏ này đây?”

“Làm những gì cô ấy muốn”, Anna nói một cách duyên dáng, có điều gì đó rất mới mẻ đối với cô.

“Em sẽ được như ý, Anna. Nhưng trước hết, hãy để anh hôn em thêm một lần nữa. Chỉ một lần nữa thôi.”

Cô làm theo và hai đôi môi nhẹ nhàng gặp nhau, môi họ hé mở, do dự, hy vọng nhưng cũng rất đổi ngây thơ trong sự chậm rãi và sẵn lòng cùng chờ đợi nhau. Chỉ có nụ hôn thuần khiết ấy cho đêm nay. Nhưng nó đã được tiên đoán sẽ lại bắt đầu vào lúc mặt trời lên cùng câu “Chào buổi sáng” đầu tiên, trong khi Karl đứng đó ôm bó củi còn Anna thì vịn tấm rèm.

Và trong suốt cả ngày, nụ hôn sẽ dần được bồi đắp và trở nên kiên định hơn qua những lần họ trêu chọc hay nô đùa cùng nhau, để rồi ngày càng thân mật với nhau hơn.

9. Chương 9

Nếu Anna muốn được tán tỉnh thì cô phải biết cách ứng xử khôn khéo trong những ngày sắp tới. Karl thường hành động ngay tức thì, sẽ khiến cô phải đổ mặt, hoặc chạy trốn, hoặc nhìn qua xem James có đang nhìn họ không? Karl thường lấy chiếc khăn tay màu đỏ trong túi quần ra và cời trần dưới trời nắng mà không hề nhìn cô, nhưng anh biết chắc cô đang ngắm nhìn cơ bắp cuộn cuộn của mình.

Anna sẽ cúi xuống, nhặt một nhánh cây lên, giấu nó trong túi quần của James mà cô đang mặc và chỉ vào anh theo cái kiểu ngây thơ của cô. Anh sẽ cời mũ ra - cô đã từng rất cần một chiếc mũ nhưng cô thấy Karl cần nó hơn cô - lấy cánh tay vuốt ngang trán, liếc nhìn lên bầu trời và nói, “Ngày hôm nay nóng quá!”

Thật vậy ư? Anna thì không nghĩ vậy. Túm lấy mớ tóc phía sau gáy, cô sẽ đồng tình, “Đúng đấy!”

Ở ngoài hồ nước, họ nô đùa, rượt đuổi nhau, theo cách của những con vịt, họ học bơi, người làm giáo viên, người làm học sinh.

Thường thì ánh nắng chiếu trên những ngọn thông, báo hiệu rằng nắng sẽ còn gay gắt hơn. Nhưng vào ngày hôm nay, khi cả ba người thức dậy thì trời đang mưa, những cây thông cũng sẽ tạm thời bị quên lãng. Karl nhìn những cơn mưa phùn sau bữa sáng, nâng ống tẩu lên, nghĩ ngợi, sau đó, anh vào chuồng ngựa để lấy cây ba chĩa và đi đào giun. Không lâu sau, anh và James đi ra ngoài và cầm theo giỏ đựng cá.

Một mình Anna ngồi trong nhà, rửa rau củ, cô rất buồn khi bị bỏ lại. Cô lăm bằm một mình, ném những hạt đậu từ chậu nước vào trong chảo với vẻ khó chịu. Đậu này! Cô than phiền trong im lặng. Mình bị bỏ lại để rửa đậu trong khi hai người họ đi câu cá vượt!

Đột nhiên, ánh sáng bên ngoài mờ dần. Anna nhìn lên và hét lớn. Một đám người Anh-điêng đứng sừng sững trước cửa nhà cô với những khuôn mặt u tối trong khi cô nhảy căng lên, làm đậu văng tung tóe khắp nơi. Mái tóc của họ bóng lũng, kéo ra phía sau và tết thành bím dài, họ khoác trên mình những miếng da thuộc có tua rua.

Người đang đứng gần cửa nhất cười toét miệng, khoe hàm răng lỏm chỏm khi thấy cô hét lên vì sợ hãi. Họ hành động như là muốn cô bước ra ngoài. Cô phải làm gì đây? Cô cố dẹp tan nỗi sợ hãi của mình và bước ra ngoài trời đầy mưa gió.

“Tóc Cáo”, Răng Lỏm Chỏm càu nhàu.

Cô đứng đấy, dưới trời mưa, tự hỏi mình nên làm gì trong khi họ cứ nhìn vào tóc cô. Không lẽ cô phải đứng ngoài mưa và nói chuyện với một tên Anh-điêng nào đó hay cứ bước lại vào trong và bọn họ sẽ theo sau cô?

“Anna”, cô chỉnh sửa. “Anna Lindstrom.” Cái tên làm mọi người ngạc nhiên, kể cả cô.

Răng Lỏm Chỏm tò mò nhìn một tên khác, người có khuôn mặt giống như một con trâu già được đặt trên thân hình của một con nai con.

“Tóc Cáo”, Răng Lỏm Chỏm lặp lại và gật đầu.

Mặt Trâu cười toe toét. Tuy khuôn mặt hằn xấu xí nhưng hàm răng lại rất đẹp. “Tóc Cáo cười Tóc Trắng, để lọt ra đứa bé giống con mèo đen trắng.”

Tất cả bọn họ cùng cười hết sức vui nhộn.

“Mấy người muốn gì?”, cô xen ngang. “Nếu mấy người đến đây để trêu đùa mái tóc của tôi thì hãy biến đi! Nếu mấy người muốn gặp chồng tôi thì anh ấy không có ở nhà. Lúc khác, mấy người hãy quay lại.” Cô đang run sợ trong chiếc quần ống túm, nhưng cô sẽ giống như một kẻ lố bịch nếu để bọn họ ăn cắp vặt và nhạo báng cô ngay trên mảnh đất của cô.

“Tonka Squaw!”, một người trong số họ nói, kiểu như đang tuyên bố điều gì, nhưng cô không biết vì sao mình lại đoán như vậy.

“Mấy người muốn gì?”, cô hỏi lại, giọng điệu chẳng mấy tử tế.

“Tonka Squaw!”, một tên Anh-điêng hỏi Mặt Trâu. “Sao mày biết cô ta là squaw?” Họ có vẻ buồn cười trước chiếc quần cô đang mặc. Họ vừa chỉ vừa xì xầm bằng những thứ tiếng bản địa trong khi cứ nhìn vào chiếc quần của cô. Cô nổi giận khi họ cứ nói chuyện và xem cô như người vô hình.

“Nói bằng tiếng Anh!”, cô gào lên. “Nếu đi qua nơi đây, đám chết tiệt mấy người chỉ được nói tiếng Anh thôi! Tôi biết mấy người là người như thế nào đấy, vì Karl đã kể cho tôi nghe!”

“Tonka Squaw!”, một người nói từ đó và cười toe toét.

“Tuôn trào lửa!”, một người khác thêm vào.

Sau đó, bọn họ tiếp tục cười vào chiếc quần cô đang mặc.

“Này, nếu mấy người không thô lỗ như vậy thì tôi còn mời mấy người vào nhà chờ Karl. Mấy người không lấy làm lạ nếu tôi mời mấy người vào nhà để cười cợt tôi à!”

Cô quay đầu, bước vào nhà, họ im lặng đi theo cô. Cô đã thách thức họ ở ngay cửa ra vào.

“Bất kỳ ai muốn bước vào đây thì nên quên cái quần của tôi đi và nên thông minh một chút, đừng có nói năng lung tung!”

Nhưng họ vẫn đi theo sau cô. Im lặng, họ quỳ xuống và ngồi vắt chéo chân trước lò sưởi. Cô tự hỏi mình đã làm gì để họ cứ nhìn cô và cười hoài.

Cô quyết định hành động, tốt nhất là phải hành động.

Cô giả vờ bận rộn chuẩn bị bữa tối, có thể họ sẽ mệt mỏi khi nhìn cô và sẽ bỏ đi. Đầu tiên, cô cố gắng nướng miếng bánh thịt băm vào chảo đặt trên lò sưởi thay vì bỏ vào lò nướng. Cô cố gắng nhớ công thức mà Karl đã dạy cho cô, và chiếc bánh đã hỏng hoàn toàn ở lần thực tập đầu tiên này. Nhưng cô không quan tâm, cô chỉ cố gắng bận rộn và phân tâm để không chú ý đến họ. Nhưng họ cứ ngồi đó, lầm bầm nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng lại cười như thể cô đang làm những việc buồn cười nhất trên thế gian này.

Cô bắt đầu trộn các thành phần của bánh lại với nhau, nhận ra thịt được làm từ bí ngô và giấm, cô đặt tô hỗn hợp lên bàn trong khi với tay lấy cái thìa sạch. Cô quay lại và thấy một người Anh-điêng với chiếc mũi giống con hải ly đang nhúng bàn tay của hắn vào tô thịt của cô. Không chút suy nghĩ, cô lấy thìa gỗ đập vào tay hắn, ra vẻ mắng nhiếc.

“Bỏ tay ra!”, cô hét lên. “Kiểu gì vậy? Anh vào nhà tôi và nhúng bàn tay bẩn thỉu của anh vào tô thức ăn của tôi ngay sau lưng tôi à? Ngồi xuống và tránh xa tôi ra, và có thể, có thể tôi sẽ cho anh vài cái sau khi tôi nấu xong! Còn bây giờ, hãy lấy bàn tay của anh ra!”

Những người bạn của Mũi Hải Ly được một trận cười hả hê trước cảnh tượng này. Trong khi hắn rút tay lại, những tên khác ngồi đó và ôm bụng cười, cứ lặp đi lặp câu nói, “Tonka Squaw, Tonka Squaw.”

“Im lặng ngay! Mấy người cũng không hơn gì hắn đâu”, cô khua khua chiếc thìa, cảnh cáo họ, “mấy người đều là những kẻ không mời mà đến!” Cô quay lại và tiếp tục trộn bột, năm người họ ngồi đó, bối rối nhìn cô. Dù sao, họ có vẻ tôn trọng sự dũng cảm của cô. Miễn là điều gì có hiệu quả, cô sẽ áp dụng ngay. Cô không có ai để bảo vệ mình trong lúc đang sợ hãi như thế này.

Trước khi đập vào tay hắn, cô cũng đã làm mọi thứ lộn xộn cả lên. Nhưng cô vẫn bỏ bột lên chảo để rán như thể đây là một món tinh tế dành cho người sành ăn. Những người Anh-điêng nhìn cô và lẩm nhẩm nói như thể cách nấu ăn này hấp dẫn họ. Những chiếc bánh nhỏ nhìn còn hấp dẫn hơn cái mũi của Mũi Hải Ly, nhưng cô không thể dừng lại. Cô tiếp tục rán cho đến hết phần bột bánh.

Giống như họ, cô khách sáo đựng bánh trong một chiếc đĩa to và nói, “Bây giờ, nếu mọi người kiên nhẫn, tôi sẽ đi pha trà hoa hồng ọi người.”

Cô đặt đĩa bánh lên bàn, luôn để mắt đến họ, sợ họ lấy mất một cái cho đến khi cô thật sự mời họ. Vì đói bụng nên họ nhìn đĩa bánh, nhưng không một ai di chuyển vì nhớ đến cái thìa gỗ cô đã phát vào tay Mũi Hải Ly.

Cô nghiền nát và đổ nước sôi vào những cánh hồng, nhớ rằng Karl nói chúng có thể phòng ngừa những bệnh do thiếu vitamin C, tự hỏi vì sao cô lại phải phòng ngừa bệnh tật cho những kẻ đem đến sự phẫn nộ ỉnh? Khi trà đã pha xong, cô chợt nhớ ra ở đây không có đủ ly tách để phục vụ cho năm người bọn họ cùng một lúc, nhưng cô tự nhủ mọi việc sẽ ổn thôi!

Cô đi ra cửa, dừng lại và chỉ tay vào những người đàn ông đang ngồi dưới đất. “Mấy người dám chạm vào những cái bánh đó cho đến khi tôi quay lại không?” Sau đó, cô chạy ra nhà suối để lấy gàu nước và vài cái tách.

Cô quay trở lại và nghe tiếng họ đang lầm bầm, cô đổ trà hoa hồng vào một cái gàu, hai cái tách và ba cái cốc. Cô thấy mình không nên uống bằng gàu nên đưa nó cho Mặt Trâu vì hắn là người pha trò với chiếc quần cô mặc. Hãy để hắn ta uống bằng gàu! Cô là phụ nữ nên cô sẽ uống bằng cốc, cho dù cô có mặc quần ống túm hay không!

Một lúc sau, Karl và James trở về từ con lạch nhỏ với một con cá vượt miệng rộng. Anna được ưu tiên, chỉ có cô ngồi trên ghế. Dưới chân cô là năm cái đầu tóc bóng lưỡng, khoác áo da thuộc, đang uống trà hoa hồng và ăn những chiếc bánh thịt băm kinh khủng nhất mà Karl từng thấy - họ vừa ăn vừa gật đầu biết ơn vì món bánh thần tiên này!

Anna giật mình quay lại khi anh bước vào. Anh có thể thấy đôi vai cô giật mạnh vì sự xuất hiện của mình. Anh tự hỏi những người Anh-diêng đã ở đây từ lúc nào?

“Tóc Trắng! Ha!”, một người Anh-diêng chào anh.

“Chào Hai Sừng”, Karl đáp lại, “Anh đã gặp vợ tôi rồi chứ!” Thì ra đây là bạn thân của Karl, Hai Sừng, người mà cô đã sỉ nhục, cho hắn uống trà bằng gàu. Nhưng hắn không để tâm.

“Tonka Squaw!”, Hai Sừng lại nói câu đó.

“Tonka Squaw!”, tất cả bọn họ đều đồng thanh, cũng có thể gọi là hòa âm.

“Vâng”, Karl đồng ý, anh cười giả tạo và nhướn chân mày lên, khiến Anna há hốc miệng.

“Tonka Squaw mặc quần áo giống Tóc Trắng. Anh biết cô ấy chứ?”

Karl cười. “Tôi còn biết những thứ bên trong nữa kìa.”

Vậy là, Anna đã biết Tonka Squaw nghĩa là một người phụ nữ mặc quần ống túm! Đây Karl Lindstrom, hãy đợi đến lúc chỉ còn tôi với anh đi nào!

Nhưng tất cả bọn họ đều cười vì sự gợi ý của Karl. Anna nhìn thấy điều tồi tệ hơn khi anh còn pha trò về chiếc quần ống túm của cô trước mặt đám bạn của anh.

“Tôi câu được cá này. Các bạn ở lại đây ăn tối”, Karl nói.

Ồ, vậy là quá tốt! Anna nghĩ. Cô đã chịu đựng bọn họ từ trưa đến bây giờ.

Anh làm sao thì làm, nhưng đừng để cô phải chịu đựng họ thêm một chút nào nữa!

“Anna có thể ném thêm khoai tây vào lò”, Karl nói thêm.

Đó là những gì Anna đã làm. Cô cảm thấy hoàn toàn nổi giận. Cô giậm chân bước xuống hầm để lấy thêm khoai tây.

Cô biết người Anh-diêng thích khoai tây và bánh mì trắng của họ được làm từ ngô. Cô quay lại và lúi thêm khoai tây vào trong than, không buồn tước bỏ những cọng dây mã đề quấn quanh chúng. Cô sẽ không tháo những cọng dây ẩm ướt đó cho đám người Anh-diêng thẳng như ruột ngựa này!

Karl bắt đầu làm sạch cá trên mặt bàn. Đám người Anh-diêng bày tỏ sự không hài lòng, như đổ thêm dầu vào cơn giận đang bùng cháy trong người Anna. “Tại sao Tonka Squaw không làm cá? Tóc Trắng ngồi và hút thuốc với bạn của anh ấy.”

“Anna không giỏi việc này”, Karl giải thích, làm cô thấy bối rối. “Dù sao, cô ấy cũng chưa học cách làm sạch cá. Đây là con cá đầu tiên chúng tôi có từ lúc cô ấy đến đây.”

“Khởi đầu tôi tệ cho hôn nhân đấy”, là sự nhất trí của bọn họ.

Anna nhận ra rằng không có người đàn ông Anh-diêng có lòng tự trọng nào làm cá nếu anh ta có vợ để làm việc này.

Cô bắt đầu giận lây sang Karl vì không để cô làm công việc đáng ghét đó. Cô đi ra suối lấy nước, quay lại và khăng khăng đòi rửa phần thịt cá sau khi nó đã được cạo sạch vảy bằng con dao của anh. Đám người Anh-diêng kéo anh ngồi xuống, gọi anh là Một - Người - Có - Mắt - Cửa - Mèo bởi vì anh có đôi mắt màu xanh, rất lạ lẫm đối với họ. Khi họ đem tẩu thuốc ra, họ mời James hút thuốc.

“Ôi không, em đừng có hút”, Anna phản đối. “Mấy người đừng có dạy hư nó. Nó đang tuổi trưởng thành đấy.”

Họ nhìn James rút tay lại sau khi cậu đã định cầm điếu thuốc, và một lần nữa, những cái gật đầu đồng ý, “Tonka Squaw”. Nhưng đến lúc rán cá, trò đùa lại chuyển sang anh chàng Thụy Điển da trắng với người đàn bà không biết làm những công việc bếp núc đơn giản nhất. Tuy nhiên, họ cũng ăn phần của mình, nếm gia vị vào khoai tây. Loại khoai tây họ ăn là khoai tây rừng, nó không ngon bằng khoai tây người da trắng trồng.

Khi bữa ăn kết thúc, Anna phải rửa bát đĩa trong khi đám đàn ông ngồi hút thuốc. Cô tự hỏi khi nào bọn họ sẽ về, vì cô quá mệt mỏi và muốn phát bệnh khi bị gọi là Tonka Squaw theo mỗi bước đi của cô, cùng sự soi mói tập trung vào chiếc quần ống túm cô đang mặc, còn nữa, cô luôn bị chê trách vì không làm tròn bổn phận mà người phụ nữ phải làm.

Cuối cùng, họ cũng về dù trời đã rất khuya, cô tự hỏi họ tìm đường về nhà bằng cách nào khi ngoài trời tối đen như mực. Karl đứng ở cửa, vẫy tay chào tạm biệt và họ giơ lòng bàn tay lên chào Karl. Họ cũng chào James như vậy nhưng thậm chí không liếc qua cô, gần như để chọc giận cô thêm lần nữa, trong khi cô là người đầu tiên mời họ vào nhà.

Karl quay trở vào nhà và thấy cô còn đang rửa bát đĩa nên anh để cô làm nốt công việc. Anh và James nói chuyện với nhau về những người Anh-điêng, Karl nói anh biết sớm muộn gì họ cũng đến đây để gặp mặt squaw của anh.

Cô quăng mình lên giường và quay mặt vào tường, thật sự bức bối vì anh vừa kêu cô là squaw! Cô đã nghe đầy tai bọn người da đỏ gọi cô như vậy rồi!

Khi ngọn lửa sắp tàn, căn phòng trở nên tối hơn, Karl nằm bên cạnh cô. Thay vì nói chuyện và để cô nằm yên, anh nghiêng người qua vai cô và thì thầm vào tai cô, “Có phải Tonka Squaw đang giận chồng mình không?”

Cũng cái kiểu thì thầm như vậy, cô rĩ rả, “Anh dám gọi em là squaw một lần nữa xem! Em đã nghe từ này suốt cả ngày nay rồi. Anh và cả đám bạn Anh-

điêng to con của anh đều bắt nạt em!”

“Đúng rồi! Bọn anh là đám người to con, thích bắt nạt người khác, còn gọi em là Tonka Squaw. Có lẽ em không xứng đáng để được gọi như thế.”

Bây giờ, anh lại đang làm cô tò mò. Cô quay mặt qua phía anh và hỏi, “Xứng đáng gì chứ?”

“Đúng rồi! Em nghĩ em xứng đáng à? Nó có nghĩa là người phụ nữ vĩ đại, và đây là lời khen tặng cao quý nhất mà người Anh-điêng dành cho người xứng đáng. Em nên làm gì đó để họ biết em là một kẻ nhỏ nhen.”

“Nhỏ nhen?” Cuối cùng, sự kìm nén từ trưa đến giờ của cô cũng vỡ òa. “Karl em đã rất hoảng sợ khi nhìn thấy họ đứng trước cửa nhà suốt đến nỗi em làm văng đậu tung tóe cả mấy trăm dặm!”

“Thảo nào, đậu có mùi chân người.”

“Em đã rất sợ mà Karl”, cô lặp lại, mong tìm được sự thông cảm từ anh.

“Anh đã nói với em, họ là bạn anh.”

“Nhưng em chưa từng gặp họ mà Karl. Em không biết họ là ai. Tên có hàm răng lởm chởm trên chọc mái tóc của em, còn Hai Sừng trên ghẹo chiếc quần em mặc. Lúc đó, em chỉ có thể nghĩ họ đã quá thô lỗ... ở ngay trong nhà của em.”

“Anh cũng đã suy nghĩ về điều đó. Có lẽ em không quen với cách cư xử của họ. Người Anh-điêng rất tôn trọng chủ quyền. Khi em nói người khác, em nên xem lại mình trước, và họ sẽ tôn trọng em.”

“Họ à?”, cô hỏi với vẻ ngạc nhiên.

“Vì thế họ mới gọi em là Tonka Squaw, người đàn bà vĩ đại, vì em khiến họ cư xử với em như vậy, vì người đàn ông Anh-điêng có những quan điểm riêng về người phụ nữ.”

“Họ à?”

“Đúng đấy!”

Anna không thể nhịn cười. “Được rồi, Karl anh có biết em đã làm gì không?”

Em đã dùng thìa gỗ phát cho tên Mũi Hải Ly già đó một phát rõ đau, vì vậy, anh đã thấy những vết thâm tím trên đốt ngón tay của hắn trước khi hắn về nhà đấy.”

“Em làm thế sao Anna?”, anh hỏi, sững sờ nhìn vợ mình.

“Thì là do hấn đã thọc bàn tay bẩn thỉu của hấn vào tô thịt của em.”

“Vậy là em dùng thìa gỗ để phát vào tay hấn?”

“Đúng đó, Karl. Em đã làm vậy”, cô cười khúc khích.

“Chắc em đáng sợ lắm, phải không?” Tiếng cười khúc khích của cô càng to hơn khi cô nghĩ đến sự khinh suất của mình.

“Có vẻ như em là người đàn bà mà những người đàn ông Anh-điêng muốn có, nhưng chắc là không, vì họ không muốn bị ràng buộc như anh.”

“Ồ không!” Anna ngắt lời anh. “Anh quên rằng anh vừa gọi em là người đàn bà vĩ đại sao? Em nghĩ cái tên Anna là rất hay rồi, dù cho em là kiểu đàn bà nào đi nữa!”

“Vĩ đại!” Karl nhắc lại.

”Chắc anh nghĩ em vui vẻ với chuyện này lắm à? Em sợ hãi muốn chết đấy!

Em còn đưa ra điều kiện với họ là không được trêu chọc mái tóc và cái quần của em nữa.”

“Họ cũng trêu ghẹo mái tóc của em nữa sao, Anna?”, bây giờ Karl mới hỏi.

“Cả tóc của anh nữa, tóc của hai chúng ta.” Đã quá muộn khi cô nhận ra rằng mình đã đi quá trớn, cô đã nói một điều mà lẽ ra cô không nên nói.

“Vậy, họ đã nói gì?” Rõ ràng, Karl rất muốn nghe phần còn lại của câu chuyện.

“Không gì cả!”

“Không gì cả à?”

“Không gì cả, em nói rồi!”

Nhưng trong bóng tối, anh nghiêng người qua và véo tai cô.

“Khi em nói không gì cả thì anh biết đã có điều gì đó nhưng em không muốn kể cho chồng của em nghe.” Anna cười ngặt nghẽo khi anh đưa tay véo cằm của cô.

“Đại loại vậy”, cô thú nhận.

“Em sẽ móc ruột cá nếu lần sau anh đem cá về nhà chứ?”, anh trêu cô. “Em sẽ thích công việc này ngay ấy mà, anh cá đấy!”

Anh thấy gò má cô phồng lên khi cô tiếp tục cười vì câu nói của anh.

“Anh muốn vết bầm tím hình gì? Bây giờ, đến phiên Tonka Squaw đe dọa anh đây.”

“Anh không sợ”, anh thì thầm trên má cô. “Không phải vì chuyện này mà anh run đâu.”

“Vậy tại sao anh lại đang run lên thế kia, Tóc Trắng?”, cô thì thầm.

Tay anh mò mẫm.

“Người anh đang run lên vì anh buồn cười đám người Anh-điêng kia, họ tưởng rằng anh có một người đàn bà vĩ đại.” Tay anh tìm đến ngực cô.

Cô chụp lấy tay anh và đưa lên miệng mình rồi nói, “Em nghĩ rằng em phải chứng minh là đám người Anh-điêng đó nói đúng.” Sau đó, cô cắn mạnh vào tay anh.

Khi anh hét toáng lên, James hỏi họ có chuyện gì ở đó vậy.

“Tonka Squaw đang chứng minh cô ấy còn tonka hơn thế!”

Một trong những lý do em nổi điên với những người bạn da đỏ của anh là họ cứ tự nhiên như đây là nhà của họ vậy, cô vui vẻ nói cho Karl biết.

Anh ôm chặt cô, khiến cô cảm thấy bị chinh phục. Võ ngộ kêu rằng rắc khi hai người họ lăn lộn, cười đùa và trêu chọc nhau. Họ kết thúc bằng một nụ hôn và Karl nói vào tai cô, “Này, Anna, em rất đặc biệt.”

“Nhưng không phải tonka chứ?”, cô thì thầm, cảm giác ngực cô đang áp sâu vào ngực anh.

“Điều đó không quan trọng”, cô nghe giọng anh trong đêm tối. Anna cười hạnh phúc.

Buổi sáng, khi họ thức dậy, họ nhìn thấy hai con gà lôi đang bị buộc ngay trước cửa. Làm thế nào mà những người Anh-điêng có thể quay lại đây khi trời chưa sáng vẫn là sự bí ẩn đối với họ. Nhưng Karl giải thích rằng người Anh-điêng muốn cảm ơn Anna vì lòng hiếu khách của cô. Đây cũng là vật phẩm họ dành cho cô khi họ tôn vinh cô là “Người đàn bà vĩ đại” là sự chào đón của họ dành cho cô và cũng là vinh dự dành cho cô. Người Anh-điêng không bao giờ lấy của ai thứ gì mà không đền đáp lại.

10. Chương 10

Đến nay đã được mười tuần từ lúc Anna và Karl kết hôn. Họ cảm thấy hợp nhau ở rất nhiều điểm nhưng cũng có những điểm rất khác biệt. Giống như những cặp vợ chồng son khác, họ luôn bộc lộ cái tôi của mình ngày này qua ngày khác. Có lẽ, điểm giống nhau nhất giữa hai người là rất thích trêu chọc nhau mỗi ngày.

Điểm yếu duy nhất của Anna mà Karl cảm nhận được là cô không thích làm việc nhà. Nếu được tự do làm việc mình thích, cô sẽ đi ra ngoài cả ngày từ lúc mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn và bỏ bê tất cả công việc nhà. Khi bị bỏ lại để làm việc nhà, cô thường hay hờn dỗi và cong đôi môi Ireland lên như để nói cho anh biết rằng cô không thích kiểu làm vợ như vậy.

Còn nếu có điều gì đó Anna cảm thấy phiền lòng về Karl thì đó chỉ là anh quá hoàn hảo. Cô ngớ ngẩn đến mức câu nói ấy luôn vang lên trong đầu ngay cả khi đang ở gần bên anh mà anh vẫn chẳng hề hay biết. Chưa bao giờ Anna thấy có việc gì đó mà Karl không thể làm được, không biết cách làm, hoặc không thể chỉ dạy cho James và cô. Ở anh có những đức tính mà bất kỳ người đàn ông nào cũng muốn có: biết yêu thương, biết nhẫn nhịn, lại dịu dàng... Ôi, danh sách đó cứ dài ra trong đầu cô và có những lúc, ở bên cạnh anh, cô cảm thấy mình không sánh được với anh.

Nhưng Karl không bao giờ than phiền. Khi cơn nóng giận trong cô bắt đầu bộc phát, anh xoa dịu cô bằng những câu chuyện vui. Khi cô cáu kỉnh vì không làm được việc, anh kiên nhẫn nói cho cô biết cô cần phải có thời gian mới có thể biết hết mọi việc trong nhà. Anh dành chút thời gian nghỉ ngơi quý báu của mình để dạy họ những bài học mà Cha Pierrot sẽ khiển trách anh nếu biết anh không làm như vậy, ngay cả khi Anna biết rằng Karl mong muốn dành nhiều thời gian hơn để xây dựng nhà mới.

Nhưng khi ở trên giường ngủ, Karl mới luyện tập sự kiên nhẫn nhiều hơn bao giờ hết và Anna biết điều đó. Sự ve vãn và nói bóng gió cứ diễn ra đều đặn. Nó bắt đầu từ lúc chiều tối sau khi họ đã đi tắm ở hồ về, nơi mà Anna được đùa nghịch nhiều hơn bất kỳ nơi nào. Sau đó, họ đi ngủ và cô cảm thấy sáng khoái và bị khêu gợi.

“Biết không, Karl?”, cô thì thầm.

“Chuyện gì?”

“Em chưa từng hôn anh.”

“Nhưng chúng ta vẫn hôn nhau mỗi tối đấy thôi!”

“Là anh hôn em mỗi tối. Bây giờ, hãy để em hôn lại anh.” Cô đang suy nghĩ về điều này, về sự cám dỗ. Nhưng cô biết mình cần phải cẩn thận hơn vì bất kỳ sự lấn át nào từ phía cô cũng sẽ dẫn đến sự đáp trả mãnh liệt hơn từ phía anh.

Karl rất ngạc nhiên, tự hỏi cô sẽ làm điều quái quỷ gì đây, “Đến đây nào, hôn anh đi, anh thích thế.” Anh quay sang, hai cánh tay đặt sau đầu. Anna rất kinh ngạc, cô quỳ trên gối bên cạnh anh. Mặc dù trong nhà lúc này rất tối nhưng anh vẫn có thể vẽ chân dung cô một cách sống động trong tâm trí: Cô đang ngồi đó,

về mặt thơ ngây, quỳ gối bên cạnh anh trong chiếc váy ngủ với những đốm tàn nhang nhảy múa trên sống mũi. Nếu nghĩ về cô như thế, với dáng điệu của một đứa trẻ, thì có lẽ, anh sẽ trải qua một đêm nữa phải chịu đựng tương tự như những đêm trước.

Ôn Chúa! Cô chỉ tặng anh một nụ hôn trên má, nhưng để làm điều đó, cô ấn cả hai tay mình lên ngực anh. Sau nụ hôn, họ nằm trong im lặng.

Mình đang đùa với lửa, Anna nghĩ, nhưng việc đó rất vui.

Anh ở trần, da thịt ấm áp, ngực phủ đầy lông. Dưới lòng bàn tay mình, cô có thể nghe rõ từng nhịp đập của trái tim anh, và trong một giây phút cô chần chừ. Cô có thật sự muốn ân ái với anh hay không? Cả ngày ở bên anh, nhìn anh chặt gỗ hay vuốt ve những chú ngựa, hay té nước tung tóe về phía anh khi họ cùng tắm trên hồ nước, cô không thể nào cưỡng lại khao khát muốn tiến đến và vuốt ve cơ thể tuyệt vời của anh.

Trong đêm tối, anh chỉ còn là một cái bóng, một giọng nói, nhưng là một cái bóng ấm áp, đáng tin cậy và một giọng nói trầm ấm. Lúc này đây, cô đã biết màu sắc của làn da anh ẩn dưới bóng đêm, sự rạng ngời của mái tóc anh đặt trên chiếc gối bên cạnh cô. Cô không cần phải chạm vào chúng mới biết được chúng như thế nào, nhưng chính trí nhớ về chúng lại cảm dỗ cô, tay cô từ từ di chuyển nhẹ nhàng lên phía ngực anh và thăm thò, “Karl?”

“Hử?”

Âm thanh từ câu trả lời của anh nghe mới căng thẳng làm sao? Cô tự hỏi.

“Anh đã nghĩ gì khi lần đầu gặp em?”

“Em rất trẻ và rất gầy.”

“Cô kéo mạnh vài sợi tóc và anh nhăn mặt nhưng vẫn để cánh tay phía sau đầu. Anh muốn một người vợ vừa béo vừa già sao?”, cô trêu anh.

“Ở Thụy Điển, các cô gái thường tròn trịa hơn.”

“Tròn trịa hơn?” Cô cảm thấy anh đang nhún vai tỏ vẻ xin lỗi và hứa hẹn với sự chân thành giả tạo, “Em sẽ cố gắng tròn trịa hơn, chỉ vì anh thôi, Karl. Em nghĩ em có thể tăng cân nhanh, chỉ cần ăn nhiều một chút. Nhưng sẽ rất lâu đấy nếu anh muốn thấy em già đi.”

Trong bóng tối, anh cười. “Có phải anh đã lấy nhầm một cô vợ muốn anh cười đến chết mới thôi hay sao?”

Cô tiếp tục đẩy mạnh ngực anh như thể đang nhào nặn một cục bột. “Đúng vậy, một người gầy ốm, còn trẻ, thích trêu chọc, là em đó. Em sẽ trêu anh một cách không thương tiếc.”

Cô ngồi lên gót chân mình, tay trái đặt trên xương sườn anh để có thể nói nhiều điều về anh khi chạm vào anh như thế hơn những gì cô thấy lúc ban ngày.

Karl cười vui vẻ và hào hứng trêu đùa cùng cô. Mọi thứ sau đó lại chìm trong im lặng, và Karl cố cắn môi để không hỏi những điều anh đang nghĩ trong đầu. Nhưng sau đó, vì cô cứ tiếp tục đùa nghịch với anh như vậy, anh buột miệng hỏi cô.

“Em đã nghĩ gì khi lần đầu gặp anh?”, giọng anh như bị lạc đi.

Cô nhớ lại ngày đầu tiên, khuôn mặt anh xuất hiện sau chiếc xe ngựa, bàn tay to lớn của anh từ từ nhấc mũ ra khỏi đầu, cái nhìn trẻ con trên khuôn mặt điển trai và đôi mắt anh đi lang thang trên khuôn mặt cô. Cô nhớ trái tim mình lúc đó cũng đập những nhịp đập gấp gáp như lúc này.

“Rằng anh nói dối!”, cô nhẹ nhàng nói.

“Anh?”

“Đúng, vì anh không mô tả gì về mình trong thư.”

Cô lấy tay vuốt ve ngực anh. Nó cứng như đá cuội, và cô bắt đầu nghĩ, những người đàn ông khác cũng sẽ như vậy sao? Cô nhanh chóng rút đầu ngón tay lại, tự hỏi liệu có khó khăn không để kích thích anh hay mọi việc sẽ cứ như thế này?

Ngực cô như thắt lại và chúng khiến cô nhói đau.

Một luồng cảm giác của sự kiêu hãnh chạy dọc người Karl khi anh nghe từ cuối cùng trong lời nói của Anna. Cô đơn giản chỉ đang sờ soạng ngực anh... ừm, cô có biết anh đang sung sướng thế nào không? Nhưng anh bỗng cảm thấy tội lỗi với ý nghĩ của mình, anh nói bằng một chất giọng khàn khàn, “Con người bên trong mới quan trọng.”

“Cái gì mà bên trong mới quan trọng, những thứ khác cũng quan trọng vậy?” Tay của Anna tiếp tục di chuyển nhiều, nhiều, nhiều hơn trên ngực Karl.

“Những thứ khác là thứ gì?”, anh khẳng khái hỏi.

“Kích thích, hình dáng, màu tóc, tính cách, khuôn mặt.”

“Anh... anh nghĩ có thể em nói đúng”, Karl thú nhận, nhớ đến câu nói của Cha Pierrot về vấn đề này trước khi họ kết hôn.

“Em tưởng tượng rất nhiều đến ngoại hình của anh khi James và em đang trên đường đến Minnesota. Và khi em đến đây, nhìn thấy anh lần đầu tiên, em rất vui. Em thích những điều anh nói, nhưng nếu em nhớ không lầm... em ngạc nhiên với vóc dáng của anh. Rất... ổn nhưng em hơi sợ.”

Tay cô như đang lướt trên ngực anh, để lại những vết sưng vô tình trên hai cánh tay anh.

“Anh là một người đàn ông to lớn, Karl”, cô thì thầm trong bóng tối.

“Giống cha anh”, anh tiếp lời.

Sau đó, họ tay trong tay, cô đo độ dài của cánh tay anh.

“Rộng bảy gang tay”, cô đếm.

“Do anh sử dụng rìu hàng ngày đấy!” Khi cô tiếp tục chạm vào người anh, tim anh đập nhanh hơn, nhưng anh vẫn không cử động, cô di chuyển hai tay qua hai bên bả vai anh.

“Anh trông rất mạnh khỏe.”

Anh thì thầm vào tai cô nhưng cô nghe như muốn điếc cả tai, “Anh còn phải dọn cỏ nữa.”

“Giống cha anh à?”

“Đúng thế, giống cha anh”, anh run rẩy.

“Còn đây là cổ của cha anh à?”, cô hỏi, đặt cả hai tay quanh nó, cảm thấy tay mình quá bé nhỏ và đang bị những sợi tóc phía sau châm vào.

“Anh nghĩ vậy.”

“Em không thể ôm vòng quanh cổ anh được. Em muốn để tay như thế này lâu nhất có thể, để biết cảm giác ra sao thôi.”

Anh nghĩ nếu cô tiếp tục làm vậy lâu hơn, cô sẽ biết cảm giác khác, không chỉ là cổ của anh. Nhưng tiếp sau đó, cô sờ lên tóc anh.

“Anh có mái tóc vàng. Em chưa từng thấy người nào có mái tóc vàng.”

“Anh là người Thụy Điển”, anh nhắc nhở cô một cách không cần thiết.

“Vậy là người Thụy Điển nào cũng nghĩ mình có bề ngoài như vậy à?”, cô hỏi và suy nghĩ, còn anh đang tận hưởng. Anh nằm bất động, choáng ngợp bởi sự vuốt ve của cô.

“Anh chỉ có thể nói về mình như thế thôi”, giọng anh ồm ồm.

“Răng mặt của anh không búng ra sữa?”

“À!”

Cô di chuyển tay qua hai bên thái dương, đặt lòng bàn tay vào hai gò má và dùng một đầu ngón tay di chuyển theo đường chân mày của anh.

“Phải dùng từ ngữ nào để nói về một khuôn mặt như thế này? Rằng nó không bùng ra sữa à?”

Tiếp theo câu nói đó là một sự im lặng kéo dài và sự căng thẳng như ngày càng tăng lên, có vẻ hai trái tim đã bị sét đánh trúng và tiếng đập dồn dập của nó vang vọng ra khỏi bốn bức tường, tan vào màn đêm u tịch.

“Phải không?”

“Không, Karl! Không phải như thế”, cô thì thầm, ngón tay cô di chuyển đến môi anh, sau đó biến mất.

Ngực anh căng ra như đang tìm một chút không khí để thở, “Khuôn mặt của mẹ anh.”

“Mẹ anh là một người đàn bà đẹp.” Lòng ngực Karl dãn ra.

Anna biết rõ những điều mình đang làm, những điều đang xảy ra với Karl.

Cô cũng biết điều đó không công bằng.

Nhưng cô đã khám phá ra thứ sức mạnh toàn năng của một người phụ nữ và không cưỡng lại được việc sử dụng nó. Minh thật là tàn nhẫn, cô nghĩ. Minh biết điều gì đang diễn ra trong cơ thể anh, và mình cũng biết đêm nay mọi chuyện sẽ chẳng đi đến đâu cả nhưng mình không thể ngừng công kích anh và buộc anh phải tuân theo ý mình.

Kiko_Xiao

Dồn ép anh? Cô chắc chắn đã làm vậy, vào một góc để anh phải chịu đựng chút ít trước khi vùng lên chống trả. Anh vẫn nằm vật cả hai tay ra phía sau đầu, nhưng bây giờ, anh chạm một tay vào vai cô trong bóng đêm và bóp mạnh nó.

Bàn tay cứng như sắt trước khi bắt đầu nhẹ nhàng hơn, anh tiến đến, quay người cô lại, huých cô từ phía sau lưng bằng một nụ hôn để nói cho cô biết rằng anh không thể chịu đựng trò đùa của cô thêm được nữa.

Ôi, Chúa ơi! Em đã nghĩ anh sẽ cứ như thế này đến sáng mai mất, cô nghĩ.

Miệng anh ẩm áp, rộng mở và mãnh liệt. Lưỡi anh chạm lưỡi cô rồi di chuyển vòng quanh môi cô. Cô cảm nhận được sự mềm mại phía bên trong môi anh ở dưới môi cô, một rung động từ tận sâu thẳm bên trong thúc đẩy phần thân dưới của cô để sẵn sàng được bùng nổ ham muốn. Chiếc lưỡi của anh liếm láp và khám phá những đường nét ẩm áp giữa răng và môi trên của cô. Anh tìm kiếm eo cô, rồi di chuyển tay lên phía trên, phủ cho đầy sự trống rỗng và cảm nhận bàn tay mình đang ôm trọn lấy ngực cô trong khi tay còn lại vòng quanh lưng cô.

Anh để môi mình nghỉ ngơi bên cánh mũi của cô và cất giọng nài nỉ, “Anna, đừng đùa cợt với anh như thế nữa. Anh đã chờ đợi quá lâu rồi!”

Nói với anh ấy đi, cô tự ra lệnh ình nhưng cô chưa kịp nói thì anh lại hôn môi cô nồng nàn và thân mật. Đôi bàn tay ấy đã từng đồn cây, chặn ngựa, cầm rìu để như trò chơi của trẻ nhỏ thì bây giờ đây chính lòng bàn tay chai sần ấy lại dịu dàng kích thích bầu ngực cô. Vâng, vâng, cô nghĩ, đúng là như thế này. Đêm nay, cô mới cảm nhận được sự vui thú xác thịt, cảm giác sướng rơn, mùi vị ngọt ngào trên cơ thể đầy ham muốn của cô nhiều và nhiều hơn nữa.

“Ôi, Anna! Em là một đứa trẻ hay một người đàn bà vậy? Em thật nồng nàn.” Anh nhẹ nhàng vuốt ve bầu ngực cô, cảm thấy nhũ hoa của cô cứng lại và đầy khoái cảm.

“Ôi, Karl! Em e rằng cả hai. Đợi nào, Karl!”

“Anh không thể, Anna! Em đừng sợ.” Bàn tay anh lướt xuống hông cô, xoa bóp xung quanh trong khi môi anh dính chặt lấy môi cô.

Anna nhận ra cô không chỉ lừa dối anh mà còn lừa dối chính bản thân mình. Cô muốn anh đến phát điên, mặc dù cô muốn chạy trốn khỏi anh vì đã lừa dối anh, lừa dối bản thân mình, và điều đó đang hành hạ cô. Cô chụp lấy tay anh.

”Karl, em xin lỗi... đợi nào! Em... em không nên trêu chọc anh tối nay. Em... em đang đến tháng.”

Anh dừng lại, căng thẳng nhìn cô. Cô nghe hơi thở anh dồn dập và hốt hoảng, trước khi âm thanh rên rỉ tắt hẳn, anh đưa tay lên lau mồ hôi trên trán. Cô nghĩ cô đã nghe tiếng anh nghiêng răng.

“Tại sao em không nói trước với anh, Anna?”, anh hỏi, dần mạnh từng chữ.

“Tại sao em lại bắt đầu đêm nay như thế mà không phải là những đêm trước?” Sự thất vọng ở anh hoàn toàn có thể nhìn thấy rõ.

Cô cảm nhận được anh buông cô ra trong sự tức giận như thế nào khi anh nằm xuống và vắt tay phía sau đầu.

“Em xin lỗi, Karl. Em không biết trước.”

Chỉ có sự im lặng lạnh giá trả lời cô.

“Đừng giận. Em... anh không biết em thích điều này nhiều hơn anh đến thế nào đâu.” Với tư thế phòng thủ, cô thu mình về một phía của chiếc giường, giật mạnh tấm chăn và lấy hai cánh tay giữ lại.

“Ngay từ đầu, em đã biết trước mà còn chủ động bắt đầu.”

“Em nói là em xin lỗi mà Karl.”

“Anh đã phải chịu đựng trò đùa của em suốt hai tuần nay rồi. Anh nghĩ từng đó đã là quá sức chịu đựng của anh. Anh không nghĩ em lấy chuyện này ra để đùa đấy.”

“Đừng giận mà.”

“Anh không giận.”

“Anh có giận mà, Karl. Em sẽ không làm thế nữa đâu!”

Anh nhìn chăm chăm vào bóng tối phía trên trần nhà rất lâu rõ ràng đang ngó lơ cô. Cuối cùng, anh lên tiếng, “Chuyện này đối với phụ nữ kéo dài trong bao lâu?”

“Khoảng một vài ngày nữa”, cô thì thầm.

“Một vài ngày? Hai ngày phải không, Anna?”, anh thông thả hỏi.

Cô đang bị dồn vào thế bí nên chỉ có thể nói, “Vâng, hai ngày”, và nhận ra rằng lời cô nói ra đã là một cam kết về khoảng thời gian chính xác với anh. Hai đêm nữa, tính từ hôm nay, cô sẽ phải làm hoặc không làm việc này, tùy thuộc vào Karl có nhận ra quá khứ của cô không, một khi họ ân ái với nhau.

“Được rồi!”, anh nói, “vậy thì hai ngày nữa”.

Anna không thể ngừng sợ hãi. Cô còn không biết phải suy nghĩ ra sao, nếu Karl biết sự thật, liệu anh có gửi trả cô về Boston? Dù sao đi chăng nữa, cô biết anh sẽ không làm vậy.

Nhưng mặc cảm tội lỗi và trạng thái lưỡng lự khiến cô phải thu mình lại, tránh sự bất mãn từ phía anh. Cô chỉ nói để anh không nghi ngờ và để Karl nghĩ rằng cô đang gặp phải tình huống khó xử. Cô tự thú nhận với chính mình rằng cô còn phải chứng minh nhiều thứ khác vào hai ngày sắp đến.

Cô bắt đầu buổi sáng hôm sau với nỗ lực tự làm bánh kếp. Khi Karl và James quay trở về nhà, họ thấy Anna gan dạ đang chuẩn bị đổ bột vào chảo rán.

“Vậy là anh có thể đi đốn gỗ cả ngày được rồi!” Karl vừa nói vừa cười trong khi Anna lo lắng chùi tay vào hai ống quần.

“Có thể đấy!”, cô run run và đổ bột vào chảo rán trước khi Karl kịp nhắc cô phải ỡ lộn vào trước. Khi bánh đã chín một mặt, cô trở mặt bánh và nhận ra nó không giống với chiếc bánh anh đã làm. Bánh không định hình và bột không nở. Nhưng cô vẫn đưa cho anh chiếc bánh đầu tiên và vội vàng đổ tiếp chiếc bánh thứ hai cho James.

Karl nhìn vào chiếc bánh với đường viền lượn sóng.

Quá nhiều sữa, anh nghĩ, và không đủ bột nở. Nhưng anh vẫn ăn để động viên cô, thêm một chiếc bánh nữa và không một lời phàn nàn. Khi Anna cắn miếng bánh đầu tiên, quai hàm cô cứng lại. Karl và James quay mặt đi nơi khác và cười thầm.

Sau đó, cô phun ngược trở lại đĩa với vể kinh tởm.

“Chúa ơi!”, cô lặp lại. “Nó giống như móng bò vậy!”

Hai người kia cuối cùng cũng phì cười trong khi Anna cầu nài về món ăn kinh tởm này. “Em muốn làm anh ngạc nhiên nhưng em quá ngu ngốc khi không nhớ được công thức làm bánh. Em tệ thật! Em không biết vì sao anh có thể ăn nhiều bánh như vậy được?”

“Nó cứng quá, phải không James?”, Karl nói trong khi không thể nhịn cười.

James cong lưỡi lại và trợn tròn mắt.

“Anh muốn chọc quê em sao, Karl Lindstrom? Ít ra là em đã cố gắng lắm rồi! Còn em nên thu lưỡi lại đi, đồ trẻ con!”, cô hét vào mặt em trai mình.

Karl đã thôi không cười nữa nhưng đôi má anh vẫn phồng lên.

“Chị mới là người nói bánh cứng như móng bò đấy chứ”, James nhắc nhở cô.

“Chị có quyền nói!”, cô cướp lời cậu. “Em thì không được.” Cô gạt đĩa bánh ra khỏi bàn và quay lưng lại phía họ.

“Nói chị em đừng vứt hết bánh đi đấy”, Karl nói sau lưng cô. “Chúng ta có thể dùng nó để đóng móng ngựa.”

Nhưng khi cô quay sang nhìn anh, anh đã nhìn ra phía cửa trước. Những chiếc bánh bay vụt qua đầu anh ra ngoài nơi con Nanna đang đứng, nó ngửi ngửi vì tò mò nhưng sau đó, không thể tin nổi, nó quay mặt đi, tỏ vẻ không thích thú.

Anna đứng ngay trước cửa, tay chống ngang hông, chửi đổng ra phía ngoài sân trong khi Karl đứng lùi ra sau, “Được rồi, người thông minh này, em đã làm sai gì nào?”

“Có thể em quên cho bột nở vào”, anh vui vẻ nói nhưng lại muốn quay lưng bỏ chạy.

Cô đá vào những chiếc bánh đang nằm lăn lóc trên đất, sau đó, cô quay lại phía trước cửa và lầm bầm, “Bột nở à? Người khờ dại này đã quên cho bột nở à?”

Để cung cấp thông tin chính xác hơn, Karl quay lại và nói thêm, “Em còn cho quá nhiều sữa!” Anh nhìn cơn nóng giận đang quay lưng vào trong nhà. Anh đã nghĩ ngờ tối hôm qua cô nói dối để từ chối anh thêm một thời gian nữa. Nhưng bây giờ, anh lại nghĩ cô nói thật. Anh có chị gái và anh nhớ lại những cơn nóng giận bùng phát vô cớ của họ. Anna đang giận mình đến mức phát khóc. Sau những điều cô hứa hẹn, sẽ cố gắng làm tốt mọi việc để anh vui lòng, thì giờ đây, cô đã làm được gì? Ném đĩa bánh vào anh và quăng bánh lung tung như thế đây là lỗi của anh. Nhưng không, những chiếc bánh này mới thực sự bất hạnh!

Bữa trưa thật tệ, lẽ ra, nó nên đơn giản hơn. Những gì cô cần làm là cắt bánh mì thành từng lát và nướng thịt nai. Cô xung phong đi ra phía con đường để đem ít củi về nhà trong khi Karl và James có thể dễ dàng làm việc này hơn.

Những lát bánh mì của cô trông cũng bắt mắt. Thịt nai trông rất ngon miệng khi cháy ở cạnh ngoài và bên trong còn sống, nước thịt đỏ vẫn chảy ra. Không ai để ý đến quá trình chuẩn bị thức ăn và kết quả là món thịt gần như không thể nhai được.

Sự vụng về của Anna ở trong bếp là nguyên nhân của mọi việc. Cô giận dữ cho rằng phải làm việc liên tục như một cái máy phát điện để thoát khỏi nỗi thất vọng của bản thân. Buổi trưa hôm đó, vì vẫn còn dư thừa năng lượng, cô và James đi đốn cây với Karl cây này qua cây khác. Trong khoảng hai mươi phút, Karl đốn được một cây, Anna lột vỏ và chặt những cành nhỏ xung quanh thân cây trong khi James vận chuyển gỗ xuống đồi. Chỉ cần một tháng thôi, Anna sẽ cho Karl biết cô có thạo việc hay không?

Vào lúc cuối ngày, bao tử cô lại lên cơn đau dữ dội. Nó sôi trào khi cô đang đứng gần Karl anh có thể nghe thấy và không thể không mỉm môi cười. Nhưng anh vẫn tiếp tục công việc lưng trần và khuôn mặt cực kỳ lầu lỉnh.

Anna không thể chịu nổi nữa. Khi cây tiếp theo đổ xuống, mặc dù thời gian vẫn còn sớm, nhưng với tiếng sôi âm ỉ trong bụng, cô nhìn Karl hỏi, “Karl chúng ta về nhà sớm một chút được không?”

“Tại sao?”, anh hỏi, vẫn đang cầm rìu trong tay và đốn cây tiếp theo.

“Vì em cảm thấy đói bụng, em không đủ sức để làm tiếp.”

“Em cũng vậy”, James xen vào khi cậu vẫn còn đứng ở xa xa phía những hàng cây thông. Nhưng cậu vẫn thận trọng nhìn chị mình trong lúc thú nhận.

Đột nhiên, Anna cảm thấy buồn cười vì hoàn cảnh lúc này. Trong khi mọi người làm việc thì cô cứ càu nhàu, lẩm bẩm giống như một kẻ thích nổi giận vô cớ! Cô biết cô sẽ phá lên cười ngay thôi. Bắt đầu bằng một tiếng cười khúc khích, nhưng trước khi cô biết việc gì đang xảy ra, James cũng cười khùngkhục, rồi đến Karl. Sau đó, một tiếng kêu như một tiếng ngáy phát ra từ mũi cô, vậy là cả ba người họ đều lăn ra cười.

Cô nằm lăn lộn trên đồng mặt cưa và không thể nhịn được cười. Karl đưa một chân lên, tay ôm rìu, ngược mặt lên bầu trời nhuộm màu mây trong khi James khuyu gối về phía Anna và tay chống xuống đất. Nghe thấy âm thanh đó, đàn quạ liền cất tiếng kêu quác quác phía trên những ngọn cây.

Cả ba người cứ cười cho đến khi ruột họ quặn lại. Cuối cùng Anna cũng ngồi dậy, mệt mỏi, kiệt sức và vui vẻ. Karl âu yếm nhìn cô, tóc cô dính đầy mặt cưa, mồ hôi bết lại bên dưới cánh tay và rêu dính đầy trên cằm cô. Anh cảm thấy không có gì đẹp hơn thế.

“Anh nghĩ anh nên dẫn em đi xem những con chó lúc mới sinh, Anna. Nhìn em đi! Vợ anh không thể nào như thế được, ngồi đó với chiếc quần ống túm, người dính đầy mặt cưa.”

Nhưng cách anh nhìn cô cho cô biết anh đã tha thứ cho cô về buổi tối hôm qua. Cô nhìn anh và hỏi, “Chúng ta đi xuống đồi ngay bây giờ được không, Karl?”

“Ngay bây giờ?”

“Đúng, ngay bây giờ!”

“Nhưng chúng ta phải tĩa và chặt cái cây này trước đã, và...”

“Và anh sẽ chôn xác em! Làm ơn đi mà, chúng ta đi thôi! Em đói rồi cả ruột đây, Karl!”

“Được rồi!” Karl cười, thu rìu lại và đặt nó lên chân, đưa nó ra phía trước Anna. “Đi thôi!”

Cô nheo mắt nhìn chồng mình, làn da anh rám nắng, khuôn mặt tươi cười rịn mồ hôi, những lọn tóc ngổ nghếch phủ quanh hai thái dương. Cô tự hỏi vì sao cô lại may mắn đến như vậy? Trái tim cô đập trong niềm hứng khởi khi cô nhìn anh, tay anh cầm chặt cán rìu, đôi mắt màu xanh nghiêng nghiêng nhìn cô. Cô nhút nhát đưa tay chụp lấy lưới rìu nhưng anh đã túm lấy hai chân và kéo mạnh trong một cơn mưa của bụi gỗ. Cô gần như bay lên không trung trong khi anh ôm lấy cô bằng tay còn lại, kéo cô lại gần phía hông mình, nhìn xuống cô và cười. Cô nhìn lên anh và cũng không thể giấu được nụ cười.

James cười, nhìn họ và nói, “Em sẽ đi dắt Belle và Bill.”

Karl ngưng tay, ngược mặt nhìn mái tóc của Anna và đưa tay nhặt lấy một cành thông nhỏ trên tóc cô.

“Em lôi thôi quá”, anh cười và búng nó ra xa.

Cô lấy ngón trỏ của mình, chỉ vào thái dương của anh và lần theo vệt mồ hôi trên cạnh của mái tóc. “Anh cũng vậy thôi”, cô đáp lời anh. Sau đó, cô đặt ngón tay lên đầu lưới, đôi mắt nâu không rời khỏi anh, cô mở to đôi mắt trước khi duyên dáng quay vòng vòng.

Họ đi xuống đồi, cả “năm người”, Anna tuyên bố rằng cô chưa từng thấy họ đi chậm như thế này; cô nghĩ chắc chắn mình sẽ ngã gục ngay trước cửa nhà nếu họ không đi nhanh hơn. Cùng một nụ cười ranh mãnh, Karl nhắc cô rằng vì sức khỏe của lũ ngựa nên họ không thể vội vàng. Cô bước nhanh hơn lên phía trước Karl với những bước chân thiếu kiên nhẫn, nhưng vẫn đảm bảo họ không cách nhau quá xa.

“Anh định nấu món gì cho bữa tối?”, cô hỏi người chồng đang bước phía sau lưng.

Cô châm chích anh bằng một cái nhìn khô héo qua vai, sau đó, cô quay lên và buông lời trách mắng, “Đừng tỏ vẻ thông minh, Karl.”

“Anh nghĩ có ai đó đang tỏ vẻ thông minh ở đây trong khi cô ấy không chịu nhìn lại xem mình đã biết nấu ăn hay chưa?”

Anna quay vòng tròn, bỏ qua vài bước và biện hộ với giọng điệu thành thật nhất, “Em sẽ làm bất cứ điều gì để nấu được một bữa ăn ngon và khiến cho ai đó phải thay đổi cái nhìn về mình.”

“Bất cứ điều gì?”, anh hỏi, sải bước dài để bắt kịp Anna, người đang đi đột nhiên quay vòng tròn, không màng đến lời nói bóng gió của anh và cứ tiếp tục nhắc đến bữa tối.

“Quay lại đây, Anna”, anh nhẹ nhàng ra lệnh.

“Sao chứ?”

“Anh nói quay lại đây, quần áo em bám đầy mặt cửa kia!”

Cô đi giật lùi xuống đồi để có thể nghe anh nói. Nhưng Karl đã bắt kịp cô, tay anh vòng quanh ngực và bụng cô, kéo cô về phía mình. Với chiếc riu vác trên vai bên kia, họ đi xuống khoảng đất trống.

Tối hôm đó họ ăn một món ăn thịnh soạn với những lát thịt dăm bông, món ăn chế biến nhanh nhất mà Karl có thể nghĩ đến. Anh lấy nó xuống từ trên mái nhà suối, được treo dốc ngược xuống đất như một con dơi. Anh chỉ cô cách làm nước sốt từ nước thịt đỏ với bột và sữa. Dùng với nước sốt là khoai tây luộc mà cô đã cố gắng gọt vỏ cho thật đẹp - đây là công việc bếp núc đầu tiên mà cô làm thành công và cảm thấy tự hào về nó.

Trong khi chuẩn bị bữa tối, Karl hăm dọa cô, “Chúng ta sắp hết bánh mì rồi đấy. Ngày mai, sẽ chỉ em cách nướng bánh.”

Chán nản, cô than vãn, “Ôi, không! Nếu em không thể làm bánh kếp thì em cũng sẽ làm hư bánh mì thôi!”

“Sẽ mất thời gian nhưng em phải học thôi!”

Cô vung tay với vẻ vô vọng. “Nhưng có nhiều thứ phải nhớ quá, Karl! Mỗi món ăn anh chỉ em luôn luôn có thành phần khác nhau. Em không thể nhớ hết được.”

“Hãy tự mình thời gian và em sẽ làm được.”

“Nhưng anh sẽ phát ốm và mệt mỏi vì em mất! Em sẽ phá hỏng tất cả thực phẩm quý giá của anh trong khi anh phải làm việc cực nhọc để có chúng.”

“Em không kiên nhẫn với chính mình rồi, Anna. Anh có trách mắng em không?” Anh ngược đôi mắt xanh lên nhìn cô.

“Không, Karl! Nhưng em chỉ muốn học nhanh hơn để anh không phải làm mọi việc một mình. Nếu em chưa làm được anh sẽ không bỏ mặc em trong khi vẫn lo lắng rằng em sẽ đốt nhà và làm cháy khét bữa tối của anh. Tại sao em không thể chùi sạch những vết bẩn này?”

“Một ít cát sẽ sạch ngay”, anh khuyên, không nói thêm gì nữa.

Cát rất tốt, cô đã làm sạch chảo và khoe nó với sự tự hào. Nhưng sau đó, khi món thịt dăm bông đã chảy mỡ và tỏa mùi thơm quyến rũ không thể cưỡng lại, Anna dừng lại trước cửa, tay cầm tô khoai tây đã gọt vỏ phía trước bụng.

“Karl?”

Anh nhìn lên, thấy cô đang ngoáy ngón tay một cách điên cuồng vào đồng khoai tây.

“Chuyện gì vậy, Anna?”

Cô chăm chú nhìn vào đồng vỏ khoai tây vừa gọt. “Nếu em biết đọc thì anh sẽ viết công thức làm món ăn để em có thể làm đúng cách. Ý em là...” Cô nhìn lên trông đợi.

“Ý em là, mọi việc đã không sao nếu trí nhớ của em tốt.” Cô lại cúi xuống với đồng vỏ khoai tây.

“Trí nhớ của em ổn mà, Anna. Em sẽ nhớ hết thôi.”

“Nhưng anh sẽ dạy em biết đọc chứ, Karl?” Mắt cô đi lang thang phía sau lưng anh. “Chỉ cần đủ để biết tên những thứ như là bột, mỡ lợn... và bột nở?”

Một nụ cười rộng mở, thông cảm, nở trên khuôn mặt anh.

“Anna, anh sẽ không chỉ em tất tần tật mọi thứ trong một lần được. Em nên nhớ điều này ngay bây giờ, từng chút một.”

“Em biết. Chỉ vì em thấy anh làm mọi việc thật tốt còn em không thể làm được việc gì khi không có anh đứng bên cạnh. Em muốn làm tốt mọi việc hơn, vì anh.”

Anh không muốn gì khác ngoài việc bước đến cánh cửa, nhắc tô khoai tây ra khỏi tay cô, kéo cô vào lòng và hôn cô say đắm cho đến khi thịt cháy khét.

“Anna, em có biết là điều ước của em là quá đủ đối với anh không?”

“Vậy à?”, đôi mắt trẻ con của cô mở to ra.

Kiko.Xiao

“Tất nhiên rồi!” Anh tưởng thưởng ình bằng nụ cười của cô.

“Nhưng mà anh có dạy em biết đọc không, Karl?”

“Có thể trong mùa đông, khi có nhiều thời gian hơn.”

“Bởi vì sau đó, em sẽ phá hỏng hết lượng bột quý giá của anh”, cô tinh quái nói.

Cô quay lưng bỏ đi với tô khoai tây, lúc này, cô cảm thấy vui vẻ.

“Anna?”

“Sao chứ?”

“Giữ vỏ khoai lại. Chúng ta sẽ trồng những cái mắt đó xuống đất để xem thời tiết có cho phép chúng ta trong mùa vụ thứ hai không? Vì vậy, chúng ta cần nó.”

Cô quay lại, nhìn anh dò xét. “Có điều gì mà anh không biết không, Karl?”

“Có chứ!”, anh trả lời. “Anh không biết làm gì cho đến tối ngày mai.”

Tối hôm đó, anh chỉ Anna cách làm men bia khô từ nước khoai tây mà anh giữ lại sau bữa tối. Anh đổ vào một loại xi rô mà anh nói được làm từ lõi trắng của dưa hấu, cung cấp rất nhiều đường. Còn xi rô cây thích, do anh trồng, có mùi vị rất đậm đà đối với món bánh mì. Anh nấu xi rô dưa hấu vào mỗi mùa hè, bảo quản trong lọ và đổ sập ồng xung quanh miệng lọ để dùng dần.

Những nguyên liệu làm men bia được để qua đêm trong góc tường bên cạnh bếp lò, ba người họ tiếp tục thưởng thức phần còn lại của món xi rô dưa hấu, một sự tiếp đãi mà Anna và James chưa từng được hưởng thụ.

“Em uống thêm được không, anh Karl?”, James hỏi. Karl đổ hết rượu trong bình vào cốc của James. “Ngon quá!”, Anna đồng ý.

“Anh còn nhiều món ngon khác chưa giới thiệu cho em biết. Minnesota không thiếu những thứ này.”

“Anh nói đúng, Karl. Đây đúng là vùng đất có nhiều sản vật.”

“Sẽ sớm thôi, những quả phúc bồn tử sẽ chín và em sẽ được thưởng thức chúng.”

“Còn gì nữa?”, James hỏi.

“Quả mâm xôi. Em có biết là quả mâm xôi chưa chín lại có màu đỏ không?”

James bối rối trong một lúc rồi cười. “Vậy em đổ ngược lại anh đấy, khi chín, nó có màu như thế nào?”

“Khi ấy, nó có màu đen như đồng tử rấn chuông vậy”, Karl nói.

“Có rấn chuông ở đây không?”, Anna hỏi, mở to mắt.

“Có rấn chuông gỗ nhưng không nhiều. Anh đã giết hai con từ khi anh đến đây. Rắn ăn những động vật gặm nhấm trên cánh đồng ngũ cốc, nên anh cũng không muốn giết chúng. Nhưng rắn cũng rất độc nên anh vẫn phải giết chúng.”

Anna run lên. Từ sau bữa tối, họ vẫn chưa đi tắm vì họ vội vã ăn ngay, nhưng khi đề cập đến rắn chuông, Anna lại muốn tắm trong bồn. James cũng đồng ý rằng hôm nay họ sẽ không đi bơi.

Đến giờ đi ngủ, Anna nói trước, giọng cô thì thầm như mọi khi. “Karl?”

“Hử?”

“Anh có nghĩ đến bếp lò cho nhà mới không?”

“Không, Anna. Anh rất bận rộn và anh không nghĩ đến.”

“Cả em luôn à?”

“Em nghĩ rằng bếp lò sẽ giúp em nấu ăn tốt hơn à?”, anh trêu cô. “Đúng, có thể chứ!”, cô trả lời bừa. Nhưng Karl chỉ cười.

“Nếu không thể thì Karl Lindstrom này lại phải tốn tiền vô ích.” Một nắm đấm đang ở phía bên mặt anh.

“Có lẽ chúng ta sẽ thương lượng, em và anh. Đầu tiên, Anna sẽ phải học nấu ăn đàng hoàng, sau đó, Karl sẽ mua cho cô ấy một cái bếp lò.”

“Thật sao, Karl?” Ngay cả khi thì thầm, giọng cô nghe vẫn rất hào hứng.

“Karl Lindstrom này không phải kẻ nói dối. Tất nhiên là anh nói thật.”

“Ôi, Karl!” Cô hào hứng nghĩ về nó.

“Nhưng anh sẽ kiểm tra xem em có nấu ngon hay không đấy.”

Cô cười trong bóng tối.

“Em sẽ làm món bánh mì ngon vào sáng mai. Anh sẽ thấy!”

“Anh sẽ làm món bánh mì ngon vào sáng mai và em sẽ nhìn anh làm.”

“Được thôi! Em sẽ nhìn anh làm. Nhưng lần này, em sẽ nhớ mọi thứ”, cô hứa, “giống James vậy. Anh sẽ phải mua bếp lò cho em trong tháng này à xem”. Cô tưởng tượng đến lúc sở hữu một cái bếp lò bằng sắt và cô sẽ hãnh diện biết bao nếu có thể nấu được những món ăn ngon và nhận ra rằng nấu ăn không phải là một công việc đáng ghét.

“Karl?”

“Hử?”

“Sao có thể nướng bánh mì mà không có lò nướng?”

“Anh dùng lò nung ở ngoài sân. Em chưa thấy à?”

“Chưa. Anh để ở đâu?”

“Phía sau đồng gỗ.”

“Ý anh là đồng bùn khô đó à?”

“Ừm.”

“Nhưng mà nó không có miệng lò!”

“Anh sẽ dùng đất sét khô bịt miệng lò lại khi bánh đã ở trong.”

”Ý anh là mỗi lần em nướng bánh, em phải lấy đất sét bịt miệng lò lại sao?”

Cả đời à?”

“Ý anh là em hãy đến đây và ngậm miệng lại. Anh đã nói là anh sẽ suy nghĩ về cái bếp lò và anh sẽ làm. Anh mệt mỗi khi cứ phải nói đến bánh mì, đất sét và bếp lò lắm rồi!”

Cô tìm cánh tay anh để nép mình vào và làm theo điều anh yêu cầu: ngậm miệng lại. Khi nụ hôn của anh tìm đến, cô cũng ngậm miệng. Anh làm lại, thử cách thuyết phục nhất có thể nhưng miệng cô vẫn ngậm chặt.

“Chuyện gì vậy?”, anh hỏi.

“Em chỉ làm những gì mình được yêu cầu thôi. Em đã hứa là sẽ nghe lời chồng em mà, phải không? Nên khi anh bảo em ngậm miệng lại thì em ngậm lại.”

“Vậy thì chồng em yêu cầu em mở miệng ra.”

Cô làm theo. Há hốc mồm ra.

11. Chương 11

Một Lò nướng bánh mì to hơn Anna tưởng tượng, nó có thể chứa khoảng mười bốn ổ bánh mì cùng lúc, đủ cho họ dùng trong hai tuần. Vào buổi sáng, bong bóng sỏi bọt trong bình trà hốt bỏ được lọc qua chiếc lưới lọc làm bằng lông ngựa rồi đổ vào một khúc gỗ óc chó đen được khoét sâu và có chân mà Karl gọi là hộp bột nhào. Cho thêm nước và mỡ lợn cùng nhiều, thật nhiều bột. Anna đang tập làm quen với công việc, cô đứng nhào bột cùng với Karl một cách nhịp nhàng. Trước khi bột được nhào mịn, tay cô đã mỏi như thể đang cầm rìu chặt cây họ Karl chứ không phải nhào bột nữa. Hộp bột nhào được đẩy lại bằng một chiếc nắp hình lông chèo cũng được làm bằng gỗ được khoét sâu và cuối cùng được đặt bên cạnh lò sưởi để hơi nóng làm dậy bột.

“Vậy em đã biết cách trộn bột rồi đấy”, Karl nói.

“Lúc nào anh cũng làm nhiều vậy sao?”

“Như thế bột dễ trộn hơn. Em mỏi tay không?”

“Không”, cô nói dối, một lời nói dối ngọt ngào, để anh không nghĩ cô quá yếu đuối, không thể làm nổi công việc này.

“Tốt, bây giờ chúng ta sẽ đi ra rừng thông, nơi chúng ta đã để gỗ ở đó ngày hôm qua.”

Ngày hôm nay khác hẳn những ngày khác. Anna và Karl không cười đùa như mọi khi. Thay vào đó, họ tránh ánh nhìn của nhau, tránh đụng chạm và tránh cả nói chuyện với nhau.

Vì ngày hôm nay đã là ngày của hai hôm sau!

Họ cột bó gỗ vào phía sau con Belle và Bill. Hôm nay, Karl cầm cương thay vì đưa nó cho James. Sợi dây cương như rất dễ chịu khi được nằm trong lòng bàn tay anh. Những cái lắc móng quen thuộc của lũ ngựa khiến Karl an tâm nhìn về phía trước trong khi với Anna thì chẳng có ý nghĩa gì. Lời ra lệnh nhẹ nhàng của anh với lũ ngựa lại có vẻ như rất cộc cằn.

Karl không tìm ra được lời nào để nói với vợ mình mặc dù họ đang đi cùng nhau. Anh không cần phải nhìn cô để biết cô đang di chuyển ra sao hay muốn nói điều gì. Anh biết rõ ông quần cô ướt đẫm sương mai, đầu cô nghiêng nghiêng như một con chim trĩ và tiếng va chạm của cái rổ có đang cầm. Anh cũng hình dung rõ cách cô đánh hông qua lại khi di chuyển, ngắm nhìn những con vật nhỏ bé khi đi ngang qua chúng; cách cô chặt những nhánh cây với động tác dứt khoát hay nâng bình nước lên môi khi cô khát và chùi miệng sau khi uống xong; cách cô cong lưng khom người bỏ vụn gỗ vào rổ hay đặt khúc gỗ lên mũi rồi giữ thẳng bằng trước khi bỏ nó xuống và dừng lại cột tóc khi nóng nực; cả tiếng í ới gọi mỗi khi đến khúc quanh, cười để trấn an James khi cậu có vẻ thắc mắc điều gì. Vì sao những điều này đột nhiên lại bị thay đổi?

Anna cũng nhận thấy cảm giác của cô đối với Karl đột nhiên như sợi dây đàn bị đứt, vắng trống người cô và vắng sang anh, nó khởi đầu ột bản giao hưởng mới kể từ hai tuần trước đây. Sự rung động này, giống như một bản cộng hưởng vui tươi, lặp đi lặp lại và biến mất lên phía trên những ngọn thông xanh. Nó dần được thay thế bằng một cảm giác chậm rãi theo từng nhịp chân họ bước đi. Ngay cả lưỡi rìu của Karl cũng có vẻ hòa chung nhịp điệu, âm điệu êm tai của nó cứ lặp lại từng phút đến khi mặt trời lặn. Anna đang đứng cạnh bên Karl khoác tay anh như thể họ đã từng đứng bên cạnh nhau trước đây.

Cô cũng biết rõ từng chuyển động của anh mặc dù không nhìn thẳng vào anh suốt cả ngày nay. Anh vuốt ve con Belle, vỗ về nó rồi quay lưng ra sau, ngược nhìn bầu trời, đổi rìu từ vai này qua vai khác, hơi thở của anh mạnh mẽ, những bước chân di chuyển đều đặn, mái tóc vàng nhẹ bay trong gió, anh ngược mắt lên để ước tính vị trí cây sẽ đổ, neho mắt khi lột vỏ cây và hài lòng nhìn cây đổ xuống. Anh dùng một tay mở cúc áo, xoay người cởi chiếc áo ra còn hai chân kẹp lấy chiếc rìu, chiếc áo bay lên không trung, cánh tay anh mở rộng trước khi bỏ nhát rìu kế tiếp. Anh huyết sáo rồi đột nhiên im lặng khi James chỉ vào gốc cây, Karl rón rén như một chú mèo, tìm kiếm và giơ lên ột con sóc, nhìn nó như bị thôi miên khi nghĩ đến bữa tối. Karl đột nhiên quay lưng lại, vẻ sững sờ như bị ai lấy bóng súng đập vào đầu còn con sóc tự do thoăn thoắt chạy đi.

Một trong những lần hiếm hoi trong ngày, ánh mắt họ giao nhau nhưng Anna lại nhìn đi chỗ khác, cười thầm vì biết anh không thể không nhìn mình. Cả ngày hôm đó, ý nghĩ của họ cứ quanh quẩn những chủ đề song song.

“Cô ấy sẽ nghĩ gì về mình?”

“Anh ấy sẽ nghĩ gì về mình?”

“Cô ấy sẽ đi tắm một mình sao?”

“Anh ấy sẽ muốn đi tắm.”

“Mình sẽ cạo râu.”

“Mình sẽ gọi đầu.”

“Mình ước gì mình có thêm xà phòng.”

“Mình ước gì mình có thêm quần áo.”

“Bữa tối sẽ dài lắm đây.”

“Mình sẽ không cảm thấy đói.”

“Mình có nên đi đến chuồng ngựa không?”

“Mình có nên đi ngủ trước không?”

“Khi nào thì hai ngày dài đằng đẵng này mới chấm dứt?”

“Khi nào thì hai ngày ngắn ngủi này chấm dứt?”

“Liệu cô ấy có từ chối không?”

“Liệu anh ấy có đòi hỏi không?”

“Cô ấy thật nhẹ nhàng.”

“Anh ấy thật cao to.”

“Phụ nữ muốn gì nhỉ?”

“Liệu anh ấy có tử tế không?”

“Cô ấy có biết đây là lần đầu tiên của mình không?”

“Anh ấy có biết đây không phải lần đầu tiên của mình không?”

“Mình phải chờ cho đến khi James ngủ.”

“James, ngủ sớm đi!”

“Cô ấy chắc sẽ thích để lửa nhỏ.”

“James sẽ thấy nếu để lửa sáng!”

“Đẹp bỏ cái đồng vỏ ngô ấy đi!”

“Ôi trời! Cái đồng vỏ ngô ấy!”

“Mình có nên cởi bỏ áo ngủ của cô ấy không?”

“Anh ấy có cởi bỏ áo ngủ của mình không?”

“Bàn tay mình thật chai sần.”

“Bàn tay mình thật thô kệch.”

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu mình làm đau cô ấy?”

“Liệu nó có đau đớn như lần đầu không?”

“Cô ấy có biết những điều mình đang nghi ngờ không?”

“Anh ấy có biết mình đang sợ hãi không?”

“Sẽ không có máu.”

“Sẽ không có máu đâu!”

“Để mình chứng minh điều đó cho xem.”

“Đừng để anh ấy nghi ngờ.”

Buổi trưa, họ tiếp tục nhào bột và Karl dạy Anna cách tạo hình những ổ bánh mì, anh rắc bột khô lên mặt chảo trước khi đặt ổ bánh mì đầu tiên vào. Anh nói họ còn nhiều gỗ để chặt nên không cần quay lại khu rừng vào buổi chiều hôm đó. Nếu Anna muốn thì cô có thể dọn cỏ ở vườn rau vì nơi đó đã bị lãng quên quá lâu rồi. Vỏ khoai tây cũng cần được gieo xuống đất trước khi bị khô héo và không thể sử dụng được nữa. Củi ở lò nung cũng phải sẵn sàng cho việc nướng bánh.

Sau đó, Karl đi chặt gỗ và Anna đi nhổ cỏ. Thánh thần ơi! Anna không thể phân biệt được đâu là cỏ dại và đâu là thảo mộc nên cô đã nhổ bỏ hết những cây hoa chuông của Karl, những cái cây đã mọc cao hơn những cây khác và trông không giống rau trồng. Cô không hề biết đến sai lầm của mình cho đến khi Karl đến chỉ cô cách gieo vỏ khoai tây xuống đất.

Nhìn khu đất rồi đồng cỏ dại, Karl hỏi, “Những cây hoa chuông của anh đâu?”

“Cái gì của anh?”, Anna hỏi.

“Những cây hoa chuông của anh. Chúng mọc ngay cuối hàng này lúc trước.”

“Ý anh là những cái cây cao, to ấy à?”

“Đúng.”

“Đó là cây hoa chuông?”

Karl lần nữa nhìn vào đồng cỏ dại, sau đó Anna cúi xuống, nhặt đồng cỏ lên.

“Đây à?”

“Anh nghĩ thế. Nó đấy!”

“Ôi, không!”

Lại một ngày nữa họ cười ngặt nghẽo vì những việc cô làm. Đến hôm nay, họ đã quá hiểu nhau. Anna rùng mình lo sợ còn Karl thì cười, không phải cười nhạo cô mà cười vì đồng cây hoa chuông khô héo. “Hoa

chuông sống rất lâu”, anh nói, lấy tay với chúng. “Anh nghĩ chúng có thể sống sót dù em không chăm sóc. Anh sẽ trồng lại chúng nhưng chắc sẽ cần một ít nước.”

“Em sẽ đi lấy nước, Karl”, cô đáp lời và nhanh chóng chạy đi, nhảy qua những hàng rau, chạy về phía nhà suối trong khi anh đứng nhìn mái tóc màu rượu Whisky bay theo từng nhịp bước chân của cô, mớ cây hoa chuông khô héo bị bỏ quên trên tay.

Cô quay trở lại với một thùng nước đầy, Karl đào một cái lỗ, đứng ra phía sau để cô đổ nước vào, sau đó anh quỳ xuống, đặt cây vào trong đất, lấy lòng bàn chân hất đất ẩm phủ lên rễ cây. Phía trên anh, Anna cầm thùng nước bằng cả hai tay, cô bị thôi miên bởi tấm lưng trần với đường xương sống chạy dọc trên lưng anh. Anh đã chặt gỗ trước khi đến đây, hai bả vai anh lấm tấm mồ hôi. Phần tóc phía sau lưng ướt đẫm, xoắn tít dưới sức nóng của mặt trời. Anh đứng dậy, cầm lấy thùng nước từ tay cô, nhắc nó lên và uống một hơi, rồi anh lấy tay chùi miệng và nói, “Anh phải quay lại để chặt nốt phần gỗ đây.”

Cô ước mình có thể giúp anh chặt gỗ thay vì gieo vỏ khoai tây xuống đất. Đột nhiên, cô cảm thấy bối rối khi đứng bên cạnh Karl. Có lẽ, họ làm việc riêng rẽ sẽ tốt hơn.

Mặt trời dịu lại, những con chim bồ câu đang vỗ cánh.

Không khí mát mẻ hơn khi những chú chim đậu trên bờ tường của khoảng sân rộng, sau đó, chúng bay lên mái nhà suối với những tiếng kêu túc túc. Bên dòng suối, đôi chim sẻ mắt đen đang nhúng mỏ xuống uống nước. Đàn chim én thoắt ẩn thoắt hiện bay lượn trên nền trời xám nhạt, đuổi bắt đàn muỗi đang bay tán loạn trên không trung. Bầy chuồn chuồn đậu trên những bông hoa của cây khoai tây, mắt hút ở một nơi nào đó, gập đôi cánh đầy màu sắc lại trong bóng đêm. Lũ sâu đo ngừng công việc đo đạc trên thân cây cải bắp, uốn cong người lần cuối và biến mất vào phía trong những chiếc lá, nơi lũ chim hâu ăn không thể tìm ra mình.

Karl cũng uốn cong người lần cuối. Cán rìu trượt trong lòng bàn tay và anh chặt nhát rìu vào lớp gỗ đầu tiên, đóng gỗ như vẫn còn nguyên đó. Anna rời khỏi vườn rau rồi đi về phía nhà suối.

“Sao thế em trai, em nghĩ sao?”

“Em mệt.”

“Quá mệt đi chứ vì bây giờ em phải đi đến hố đất sét.”

“Nó ở đâu?”

“Nó nằm phía trên con lạch nhỏ. Chúng ta cần đất sét để bịt miệng lò.”

“Chắc chắn rồi anh Karl em sẽ đi với anh.”

“Tốt. Cả chị em nữa nếu chị ấy muốn. Bảo chị em đem theo một cái thùng nhỏ, lấy trong nhà suối ấy.”

James nghĩ Karl có thể tự mình nói với Anna nhưng cả ngày hôm nay, hai người họ cư xử rất kỳ lạ như thể đã có chuyện gì xảy ra giữa họ vậy. Dù sao đi nữa, James cũng gọi, “Chị Anna ơi, anh Karl hỏi chị có muốn đi lấy đất sét với tụi em không?”

Cô quay người lại ngay trước cửa nhà suối. Karl đang đứng phía sau James, nhìn cô.

“Nói với Karl là có nhé!”, cô nói vọng ra.

“Anh ấy nói chị đem theo thùng nước.”

Cô đi vào trong để làm theo lời Karl bảo.

Anna xách thùng nước, James cầm cuốc còn Karl ôm khẩu súng trường. Karl dẫn đường và giải thích, “Những con gà lôi đang ăn ngoài đó, chúng sẽ bỏ sỏi dọc theo bờ lạch. Anh muốn hai người đứng phía sau anh nếu anh bắn chúng.” Cả James và Anna đều nhớ Karl đã thả chú sóc ra như thế nào sáng hôm nay.

Họ đi dọc theo con đường mòn đầy dấu chân người ra phía bờ lạch. Đi được nửa đoạn đường, đột nhiên họ nhìn thấy một con nhím đang chậm chậm bò đến phía mình. Nó khệnh khạng bò trên những bàn chân mập mạp, dùng cái mũi phẳng đánh hơi mà không nhận ra mình đang có bạn đồng hành. Sau đó, nó khịt khịt mũi, rúc đầu vào trong và xù lông nhọn ra để tự bảo vệ.

“Để nó yên đi!” Karl cảnh báo, anh dẫn đường ọi người đi vòng quanh những cây bút nhọn hoắt đang cắm xung quanh lưng con vật kia. “Phải nhớ là chúng ta đang sống trong cùng một khu rừng với chúng và chúng rất thích mùi mồ hôi có vị mặn mặn trên tay người. Đó là lý do vì sao anh luôn dặn hai người phải nhớ treo rìu lên lúc cuối ngày. Nếu không, chúng có thể sẽ ăn mất cán rìu chỉ trong chớp mắt còn chúng ta thì phải mất nhiều thời gian để làm lại cán rìu mới.”

Họ tiếp tục bước đi và đến nơi có đất sét vàng đang gắn chặt dưới những gốc cây liễu. Có vô số dấu chân ở đây. James thích thú quỳ gối xuống, hỏi xem đây là gì. Cậu và Karl ngồi xổm, nghiên cứu khá lâu về những dấu chân này, Karl kiên nhẫn phân tích từng dấu chân cho James hiểu. Dấu chân của gấu mèo Mỹ, chồn hôi, chuột, rái cá và nhím có móng vuốt dài. Nhưng Karl nói không có dấu chân của thỏ hay sóc đất ở đây dù chỉ cần nhìn vào độ ẩm của những giọt sương mai đọng trên lá. Cuối cùng, Karl cũng trả lời hết mọi thắc mắc của James. Họ bỏ đầy đất sét vào trong thùng và bắt đầu quay trở về nhà trong ánh sáng nhàn nhạt màu xanh lục bảo của cánh rừng.

Khi quay lại khu đất trống, họ thấy lò nung đỏ rực than hồng, Karl lấy bột than ra, chỉ để lại một lượng vừa đủ. Sau khi đã chất bánh vào lò, anh nhanh chóng lấy đất sét lấp quanh miệng lò, nhẹ nhàng định hình chúng, thêm nước rồi lại định hình, miết đất sét theo những đường ngang ngoằn ngoèo từ giữa các ngón tay xuống lòng bàn tay.

Có điều gì đó rất thú vị và Anna không thể rời mắt khỏi cảnh tượng này. Cô cứ nhớ mãi hình ảnh Karl lấy tay vuốt ve lũ ngựa và tối đến đôi bàn tay ấy lại dịu dàng âu yếm cô. Trong cô dâng tràn một cảm xúc hoang dại khi đứng sau vai và nhìn anh làm việc. Cô nhìn xuống cổ, vai anh và những đường quanh co khi anh mở rộng tay ra để tạo hình những đường đất sét mới trên miệng lò. Cô nhớ đến vị mặn của những giọt mồ hôi, nhỏ giọt từ trán anh lên đầu lưỡi cô.

Đột nhiên, Karl xoay người lại và nhìn Anna trong tư thế ngồi xổm. Anh thấy khuôn mặt cô chuyển sang màu dưa hấu chín, cô nhanh chóng nhìn đi nơi khác rồi lại nhìn xuống đôi bàn tay dính đầy bùn đất trong các kẽ ngón tay khi làm vườn của mình.

Một nỗi vui sướng chạy dọc người Karl anh quay lại, phủ lớp đất sét cuối cùng lên miệng lò. “Chúng ta sẽ mở miệng lò vào sáng mai và sẽ có bánh mì nóng cho bữa sáng.”

“Nghe hấp dẫn nhỉ!”, Anna nói nhưng khuôn mặt vẫn chưa nhạt màu và ánh mắt nhìn chằm chằm vào bức tường đối diện.

Karl đứng dậy và vươn vai. “Ngay cả những người Anh-điêng cách xa mười dặm cũng sẽ đến đây vì họ ngửi được mùi bánh mì trong vòng bốn mươi mẫu.”

“Thật thế à?”, James hào hứng hỏi. “Em thích những người Anh-điêng. Bây giờ, chúng ta đi bơi được không?”

Karl trả lời James nhưng lại nhìn vợ mình, “Anna sợ rắn từ lúc anh nói đến rắn chuông.”

“Không, em không có!”, cô nhanh chóng phủ nhận.

“Đúng, em, nhưng... ý em là... thôi, chúng ta đi thôi. Dù sao thì người em cũng đang dính đầy bùn đất.”

Karl cố nhịn cười. Có vẻ không có điều gì làm khó cô được. Anh chăm chú nhìn cô khi nói, “Còn người anh thì toàn là đất sét.”

Nhưng cô ngoe nguẩy bỏ đi, anh tự hỏi không biết khuôn mặt cô còn ửng đỏ hay không.

“Đi thôi!” James nói và mở đường.

Một sự e ấp thật sự đang nảy nở giữa Karl và Anna.

Nó làm gia tăng mối nghi ngờ và nỗi lo sợ khi màn đêm gần buông xuống.

James đang nghĩ gì? Anna lo lắng, cô biết rõ sự khập khiễng trong cách cư xử giữa cô và Karl suốt ngày hôm nay.

Nhưng biết làm sao được, James có thể tưởng tượng những điều nó muốn.

Nhưng nói cho cùng, James chính là phước lành mà Cha Pierrot đã tiên đoán.

Và có một sự thật thường trực dành cho những người đang thâm yêu rằng vấn đề không phải ở những điều họ nói ra mà là những điều họ đã không thổ lộ.

“Anh chưa bao giờ thấy rắn chuông xuất hiện vào thời điểm này cả. Chúng đi tìm thức ăn suốt cả ngày và chúng không biết bơi.”

“Em không sợ chúng đâu, anh Karl. Chị Anna đấy.”

“Nếu anh cảm thấy không an toàn, chúng ta sẽ không xuống hồ.”

“James, đi chậm nào! Em đi nhanh quá đấy!”

“Không phải em, là anh Karl mà. Đi chậm thôi, anh Karl! Chị Anna không theo kịp.”

“Ồ, anh đi nhanh quá à?”

“Chị Anna này, xuống chỗ nước sâu này với tụi em!”

“Không, không phải tối nay.”

“Sao thế?”

“Chị phải gọi đầu.”

“Gọi đầu à? Nhưng chị luôn nói chị ghét thứ xà phòng nhờn nhớt ấy mà!”

“Để chị em yên, cậu bé!”

“Anh lại cạo râu nữa à, anh Karl? Anh vừa mới cạo sáng nay đấy thôi.”

“Để anh ấy yên, James!”

“Này, bơi xong em đói quá! Đưa em đĩa thịt hầm!”

“Tất nhiên là được... đây này!”

“Sao tối nay hai người không ăn uống gì hết vậy?”

“Anh không thấy đói.”

“Chị cũng vậy.”

“Này, chị Anna, chị im lặng cả ngày nay rồi đấy.”

“Chị à?”

“Đúng vậy. Sao thế?”

“Chị nhớ những cây hoa chuông anh Karl trồng, chị nghĩ anh ấy đang giận chị.”

“Vậy là hai người giận nhau, không nhìn mặt nhau luôn à?”

“Anh không giận chị em.”

“Chị không giận anh ấy.”

“Giúp chị em rửa bát đĩa nhé, James! Chị em vất vả cả ngày nay rồi!”

“Vậy là em phải giúp chị Anna sao?”

“Cứ làm những gì anh bảo đi, James.”

“Em sẽ đi trông chừng lũ ngựa.”

“Có cái gì để mà trông chừng khi trời đã tối thế này chứ?”

“Để anh Karl yên nào, James!”

“Cái quái gì vậy? Em chỉ hỏi thôi mà.”

“Chuẩn bị đi ngủ đi, được chứ?”

Trong chuồng ngựa, Karl đốt ống tẩu, mùi hương của nó bám vào tay anh.

“Chào, Belle. Tao chỉ muốn chúc mày ngủ ngon.” Karl vượt nhẹ phần cổ của nó, vượt ngược bờm cho đến khi con Belle lắc mạnh đầu. “Mày nghĩ gì thế, cô gái? Mày có nghĩ cô ấy đã trải xong giường rồi không?”

Belle nháy mắt trong bóng tối. Nhưng tối nay, Belle và Bill, chúng ít nô đùa với Karl như mọi khi.

“Thôi được rồi!”, anh nói. “Chúc chúng mày ngủ ngon.” Anh vỗ nhẹ chúng và từ từ quay trở vào nhà. Anh lấy ngón tay đẩy chốt cửa, dừng lại suy nghĩ, sau đó quay trở ra chỗ vòi nước và rửa sạch mùi của lũ ngựa còn vương trên tay.

Quay vào trong, anh thấy James vẫn còn thức. Thời gian cứ trôi chậm chậm như con ốc sên đang bò trong buổi sáng tỉnh mơ. Anna chải tóc trong khi James hào hứng chơi với mấy khúc gỗ, cứ dựng lên thành hàng rào rồi lại phá tan.

Những câu hỏi của cậu cứ kéo dài đến nhàm chán. Karl cứ trả lời hết câu hỏi này sang câu hỏi khác, cuối cùng, anh đứng dậy, vươn vai, quay hông và ngáp.

“Đừng có nói với em”, James cảnh báo Karl, “ngày mai là một ngày khác...”

em biết rồi! Nhưng em không buồn ngủ”.

Anna nghiêng người sang một bên. “Nhưng Karl thì có, anh ấy không thể chơi với em suốt đêm được, đi ngủ thôi, anh chàng bé nhỏ!”

Cuối cùng, James cũng nằm xuống.

“Anh sẽ chất thêm than vào lò sưởi”, Karl nói. Anh quỳ gối, nghe thành giường kéo kẹt phía sau, anh khơi lại ngọn lửa cho đến khi vỏ ngô cháy bùng lên. Rồi anh đứng dậy, kéo vạt áo xuống, bước qua chân James và lướt qua vùng ánh sáng lơ mơ phía chiếc giường. Karl tự hỏi liệu tiếng đập trái tim mình có phát ra tiếng kêu kéo kẹt như thế không?

Rõ ràng, có một sự hỗn loạn đang ngự trị trong con người anh, nó như muốn làm nổ tung cả thế giới này!

Cuộc đời còn lại của anh sẽ giống như thế này, nằm bên cạnh người phụ nữ này, người con gái trinh trắng này; cha anh đã dạy anh rất kỹ cách làm một người đàn ông để sống trên cuộc đời nhưng không phải điều này. Cha đã dạy anh phải luôn biết tôn trọng phụ nữ.

Anh học hỏi từ cuộc hôn nhân của các anh trai mình rằng phụ nữ không thích khía cạnh này của cuộc hôn nhân, chính bởi vì nó đem lại cho họ sự đau đớn là trong lần đầu tiên. Anh phải làm gì để cô cảm thấy dễ chịu? Làm sao để dẫn dắt cô, khéo gợi cô? Anna suy nghĩ gì khi đang nằm đó? Cô có mặc áo ngủ không? Mình đừng có ngu ngốc nữa, tất nhiên là cô ấy có mặc áo ngủ rồi! Tối nay cũng không khác gì những đêm trước.Ồ, đúng rồi! Mình đã nằm bên cạnh cô ấy như một cậu nam sinh run sợ đã bao lâu nay!

“Đến đây nào!” Anna nghe tiếng anh thì thào và thấy anh đưa cánh tay vòng quanh mình. Cô nhấc đầu lên và anh ôm sát cô hơn. Anh nhẹ nhàng xoa tròn trên chiếc áo ngủ của cô.

Sự run rẩy chạy dọc xương sống Anna. Anh dừng lại, di chuyển nhẹ nhàng hơn cho đến khi thấy cô thả lỏng hơn một chút. Anh khéo léo quay người cô lại tới lúc tai cô chạm vào bắp tay mình.

Cô nghe trái tim anh đang đập mạnh. Cô đã nằm im, cứng đờ như thế bao lâu rồi? Bàn tay anh tiếp tục mơn trớn cô. Ngậm miệng lại, cô tự nói với bản thân mình, nếu không anh ấy sẽ nghe thấy hơi thở của mày như tiếng con thỏ rừng vậy và sẽ sợ mày đến chết khiếp. Nhưng hơi thở ra từ mũi cô ngày càng trở nên dồn dập hơn. Khi môi Karl chạm môi cô, chúng hòa quyện với nhau.

Anh kéo cô vào lòng ột cái hôn trọn vẹn. Môi cô thật mềm mại và mời gọi. Giữa chừng nụ hôn của họ, anh nuốt nước bọt. Thật ngớ ngẩn! Anh nghĩ. Thằng bé sẽ nghe thấy mày đấy! Nước bọt trong miệng ứa ra và anh lại phải nuốt xuống. Nhưng khi Anna cũng nuốt nước bọt, anh không cảm thấy lo lắng nữa. Vấn đề đã được giải quyết.

Một tay anh ôm cô, kéo cô về phía mình và một tay anh kéo tay cô đặt trên ngực anh. Khi nụ hôn nồng nàn và say đắm hơn, tay cô rụt rè di chuyển như thể cô chỉ biết có da thịt anh đang nằm dưới tay mình. Cô lướt tay lên mái tóc mềm mại vẫn thường thấy mỗi buổi sáng. Nó mềm như những sợi bông và trái ngược hoàn toàn với cơ bắp chắc nịch trên cơ thể anh.

Sự chuyển động nhẹ nhàng của cô đã đánh thức những giác quan, những sợi dây thần kinh mà anh không biết mình sở hữu. Cô vô tình chà nhẹ lên núm ngực anh và nhanh chóng bỏ tay ra. Anh nắm lấy tay cô, đặt chúng lại vị trí anh cảm thấy dễ chịu. Cô tiếp tục di chuyển một cách mạnh mẽ những ngón tay trên ngực anh theo hình cánh bướm, tự hỏi anh đang chờ đợi điều gì?

Anh chờ đợi cánh tay cô vòng quanh người mình, ép chặt ngực vào người anh. Cuối cùng, anh thì thầm, “Ôm anh nào, Anna”. Cánh tay cô ôm trọn cơ thể anh, tay cô đùa nghịch với cơ bắp của anh. Karl từ từ nghiêng người qua, lòng bàn tay anh nhẹ nhàng ôm lấy bầu ngực cô. Tay cô vẫn để đẩy, cơ thể cô bất động trong sự chờ đợi, hơi thở phả ra ầm ập trên má anh cho đến khi anh vuốt ve xuống phần dưới cơ thể cô.

Vũ trụ như đắm chìm trong hơi thở cùng với Karl và Anna khi anh từ từ, tìm kiếm những chiếc cúc, mở chúng ra, từng cái một. Đứng cử động, Anna, anh nghĩ. Hãy để anh cảm nhận hơi ấm của em. Cô không chút kháng cự và đón nhận sự âu yếm của anh. Anh lướt nhẹ bàn tay để kéo áo cô lên, đặt tay lên hông cô và để yên trên phần xương ức của cô. Anh nâng cầm cô lên, ôm nhẹ cổ cô, vuốt ve vòng quanh và tiếp tục mơn trớn ngực cô, tận hưởng khoái lạc của cả hai trong sự chờ đợi và ham muốn.

Cô nhắm mắt lại, ra hiệu cho anh vuốt ve bầu ngực trần của mình, xoa bóp nó, mơn trớn nó, đốt cháy nó cho thỏa những khát khao. Anh cảm nhận cơ thể cô hoàn toàn khác với cơ thể mình khi dạo vòng quanh nó. Ngực cô mềm như những cánh hoa hồng dại, mềm đến mức không thể nào tin nổi. Khuôn mặt anh nhăn lại không kiểm soát được. “Anna”, anh thở ra, đôi môi vẫn lướt trên người cô, “em thật ầm ập, thật mềm mại”, anh nhẹ nhàng vuốt ve nhũ hoa cô, “nhưng ở đây lại cứng” và khoái trá đùa nghịch với nó. “Anh không thể tưởng tượng nổi!”

Cô nằm đó, đôi môi hé mở, cảm nhận từng lời nói của anh trên da thịt mình, không tìm được câu trả lời nhưng cô vẫn tận hưởng sự vuốt ve của anh trong khi anh đang khám phá sự huyền bí màu nhiệm trong sự giao cảm giữa đàn ông và đàn bà. Anh tôn thờ cô, anh yêu quý điều tốt đẹp mà họ đang làm cho nhau.

Trong Anna dấy lên một mối hoài nghi về sự tôn trọng anh dành cho điều họ đang làm, và khi anh vuốt nhẹ chiếc áo ngủ từ đôi vai cô xuống, có điều gì đó tốt đẹp dâng trào giữa hai người trước cả khi cơ thể họ hòa làm một. Anh hôn lên tóc cô, lên vai và lòng bàn tay cô, sau đó, đặt cô nằm trên gối. Anh nghiêng người để làm một điều mà anh đã ấp ủ từ lâu; anh hôn ngực cô, làm cả anh và Anna đắm say trong cảm giác tuyệt vời này. Ầm ập, ầm ụt, cái lưỡi đầy kích thích, lướt nhẹ và vuốt ve. Những nụ hôn cháy bỏng, tràn đầy, kéo dài không dứt.

Cơ thể Anna dâng lên một khao khát khó tả khi anh hôn ngực cô, khao khát dục vọng mãnh liệt nhưng cũng là khao khát được yêu thương. Một đau đớn tuyệt diệu dấy lên khi Anna ngã đầu ra phía sau để hòa chung nhịp điệu đó. Xương sườn cô nâng lên, lưng uốn ra, tay cô nắm lấy tóc anh. Anh khê rên lên khi cô kéo căng từng sợi tóc của anh. Tay cô kéo mạnh hơn để đưa lưỡi anh lên phía trên ngực mình, cô đón nhận khuôn miệng mở rộng của anh đang chiếm hữu từng thớ thịt của mình. Cách anh tìm kiếm nó, nuốt trọn nó tạo cho Anna một cảm giác như da thịt cô đang bị xâm chiếm. Cơ thể được thỏa mãn cơn thèm khát nhưng vẫn còn khao khát, no nê nhưng vẫn còn thèm muốn, mệt mỏi nhưng mạnh mẽ, uể oải nhưng đầy sức sống, thư giãn nhưng vẫn bị kéo căng. Anh nhìn khắp cơ thể cô trong khi Anna đang còn choáng ngợp trước những xúc cảm diệu kỳ anh mang lại. Dưới đôi môi mình, anh thấy cô nằm duỗi người ra như một chú mèo khi anh hôn xuống phía dưới ngực cô. Bàn tay anh vuốt ve những đường cong trên eo cô. Cô nâng tay qua khỏi đầu, uốn người cao hơn nữa như biểu đạt cảm giác thỏa mãn đến tận cùng mà anh không thể ngờ tới. Hông cô cong cong như ngọn đồi, ầm ập, mềm mại, vòng eo bé nhỏ phía dưới bàn tay anh. Anh nhẹ nhàng duỗi người nằm bên cạnh cô, tìm đến môi cô trong khi tay vòng ra sau ôm ghì lấy cô.

“Karl”, cô thì thầm, nằm đó chờ đợi anh khám phá sự huyền diệu quý báu trong con người mình.

“Ôi Anna!”, giọng anh nghẹn lại, đôi môi chôn sâu phía dưới tai cô và chiếc gối. “Anh không thể tin nổi.” Điều mới mẻ mà người phụ nữ này đem đến cùng cách cô đáp trả làm tâm trí anh tràn ngập cảm giác ngất ngây. Anh chà tai mình vào miệng cô, rồi anh hôn cô.

“Nó thật khác biệt”, cô thì thầm. “Em sợ.”

“Anna, anh không làm tổn thương em đâu.” Cùng với sự đón nhận của cô, anh tiếp tục khám phá cơ thể cô cho đến khi bản thân anh không thể nào chịu đựng thêm được nữa.

Anh ghì chặt lấy cô, anh nghĩ, Anna, Anna, em chính là em! Em không từ chối anh, cũng không làm anh cảm thấy mình thật non nớt. Anh đẩy hông mình về phía cô, tiếng sột soạt vang lên trong căn phòng. Anh ôm lấy cổ cô, kéo tai cô sát lại và thì thầm, “Anna, ra ngoài với anh nào... làm ơn đi.” Anh đưa tai mình xuống miệng cô.

“Vâng”, cô thì thầm.

Anh ra khỏi giường, quờ quạng lấy quần áo trong bóng tối trong khi cô thu tay vào trong chăn, cài lại cúc áo rồi thấy Karl đang kéo tay mình ra khỏi giường. Tiếng ồn của họ làm James trở mình, giọng ngái ngủ vang lên từ dưới nền nhà.

“Anh Karl hả?”

“Ừ, anh và Anna. Tụi anh muốn nói chuyện nên sẽ đi dạo một lúc. Em ngủ đi nhé, James!”

Kéo chốt cửa lại phía sau lưng, họ đi chân trần trên cỏ đêm, tay chân run rẩy theo từng bước đi. Sương đêm vương đầy trên đầu như bột kem cạo râu khi họ chầm chậm tiến về phía chuồng ngựa. Anna thấy mình bị kéo mạnh và cô nhìn lên, tìm kiếm khuôn mặt Karl và thấy đường viền môi anh như khắc lên ánh trăng. Anh dừng lại rồi vòng tay qua vai cô, phủ chắn lên vai cô, tấm chắn mà anh đã vội vàng lấy xuống từ trong góc tường. Cánh tay cô ôm chặt cổ anh, bám vào nó khi anh nhấc bổng cô lên, anh dang chân ra và quay người giữ thăng bằng. Chiếc áo mặc vội của anh vẫn mở cúc, cô đưa tay mình vào trong đó, mân mê đôi vai lực lưỡng trong khi anh hôn lên cổ họng đang ngẩng cao trên nền trời đêm của cô.

“Cuối cùng, anh cũng đã đợi được đêm nay”, anh rên rỉ. Những đường cong và mặt phẳng trên cơ thể cô bị ép chặt khi anh ôm cô trên cao.

“Chỉ cần cái ôm của em thôi, Anna...” Cô hôn gió vào lời nói của anh, tay cô đùa nghịch trên lưng anh cho đến khi anh thả cô xuống. Ngón chân cô chạm vào hơi sương, rồi hai người tay trong tay chạy về phía chuồng ngựa, chiếc chăn tung bay phía sau họ.

Anh kéo cô đi trong màn đêm dậy hương thơm của cỏ.

Cô nghe tiếng sột soạt khi chiếc chăn chạm vào đồng cỏ khô.

Cô định mở cúc áo nhưng anh ngăn cô lại. “Đây là công việc của anh”, anh nói. “Anh muốn mỗi phút giây vui vẻ đêm nay đều là của anh.” Anh kéo áo cô xuống quá vai và cầm tay cô đặt lên bụng mình. “Ngay lúc này đây, Anna, mọi việc phải được làm theo cách riêng của nó.”

Không nói lời nào, cô làm theo lời anh, tay cô run rẩy, cho đến khi họ đứng trước mặt nhau, không một mảnh vải che thân. Máu dồn lên tai. Họ ngẩng nhìn nhau trong giây phút ngại ngùng trước khi Karl đưa tay nắm chặt vai cô, bồng cô lên và đặt cô nằm xuống chiếc chăn trên đồng cỏ.

Anh dịu dàng, đắm chìm và bị lôi cuốn vào cô, anh hôn đắm đuối khắp cơ thể đến nỗi cô không tưởng tượng được có điều gì tuyệt vời hơn thế. Tay cô bám vào anh, môi kiếm tìm và người cô ưỡn lên. Phía trên cô, anh đã sẵn sàng.

“Anna, anh không muốn làm em đau, dù chỉ một chút.”

Cô không nghĩ anh lại bày tỏ sự quan tâm chu đáo đến thế.

“Không sao đâu, Karl”, cô nói, tiếp tục với suy nghĩ về sự chờ đợi quá lâu của mình đến khi cả hai người họ hòa vào làm một.

Anh xích lại gần hơn, run rẩy, sau đó nhẹ nhàng nằm lên người cô. Anh thấy cô đưa tay vịn hông mình, anh ôm cô thêm một chút. Lần nữa, anh chờ đợi sự phản ứng của cô. Cô chuyển động nhẹ nhàng, đẩy người lên phía anh. Họ tìm được nhịp điệu chung, hơi thở vang lên trong đêm và khẽ gọi tên nhau. Họ chuyển động uyển chuyển, nhẹ nhàng, chậm rãi như những bậc thầy vũ đạo trong cùng một nhịp điệu, tựa như đây

không phải lần đầu tiên của họ. Karl nghe thấy tiếng mình rên rỉ trong một cơ thể như đang được nung nóng. Một tiếng khóc khó hiểu đột nhiên cất lên từ phía Anna, anh ngừng lại, lo lắng.

“Không... đừng...”, cô khóc to.

Anh muốn ngồi dậy. Cô kéo anh xuống.

“Chuyện gì vậy, Anna?”

“Em ổn... làm ơn đi...”

Cô nói với anh bằng thứ ngôn ngữ như thể đã bị đè nén hàng mấy thế kỷ qua và giờ mới được giải thoát. Cùng với cái ôm ghì chặt và cú đẩy lên của cô, Karl bỗng rùng mình, kiệt sức rồi anh gục đầu xuống và ôm lấy cổ cô.

Cô ôm anh, ghì chặt mái tóc ướt đầm vào phía sau lưng anh, tự hỏi mình có thể khóc được không, e sợ đây không phải là sự lựa chọn mà cô có thể quyết định. Lồng ngực cô như muốn nổ tung. Anna cảm thấy mũi mình cay cay. Cổ họng khô rát. Sau đó, cô òa lên khóc nức nở, vang khắp cả chuồng ngựa và làm Karl thức tỉnh.

“Anna!”, anh kêu lên, sợ rằng mình đã làm đau cô. Anh lăn sang bên cạnh và ôm lấy cô nhưng cô quay mặt đi, lấy tay che mắt lại.

“Chuyện gì vậy, Anna? Anh có làm gì em không?” Hối hận, anh không ôm cô nữa mà kéo cánh tay đang che mắt của cô xuống.

“Không có gì!”, cô ghen ngào.

“Vậy tại sao em khóc?”

“Em không biết... Em không biết”, cô thành thật thú nhận.

“Em không biết sao?”, anh hỏi.

Cô lắc đầu trong im lặng vì không thể tự đào bới quá khứ của mình lên.

“Anh có làm đau em không?”

“Không... không.”

Anh vuốt ve cô trong vô vọng. “Anh nghĩ là có...” Anh nài nỉ, “Nói cho anh nghe đi, Anna.”

“Điều gì đó rất tuyệt vời đã xảy ra, Karl, điều gì đó mà em không thể ngờ.”

“Vậy là em khóc sao?”

“Em thật ngớ ngẩn!”

“Không, Anna! Em đừng nói vậy.”

“Em nghĩ anh không hài lòng về em. Chỉ vậy thôi.”

“Không, Anna, không! Tại sao em lại nghĩ như thế?”

Nhưng cô không thể nói ra nguyên nhân sâu xa của nó.

Không thể tin được, anh có vẻ không biết.

“Chính anh mới cảm thấy mình đã làm sai điều gì. Cả ngày nay, anh nghĩ đến điều này và bắt đầu lo lắng. Bây giờ, nó đã xảy ra và chúng ta đã biết, Anna. Chúng ta đã biết. Nó không thể tránh khỏi, làm sao chúng ta tránh được?”

“Vâng, không thể nào tránh khỏi.”

“Cơ thể của em, Anna, cách em chuyển động, cách chúng ta hòa vào nhau”, anh nâng niu cô, “là một điều kỳ diệu”.

“Ồ, Karl! Sao anh nói vậy?” Cô ôm chặt anh như thể đang rất tuyệt vọng, như thể anh sắp bỏ đi.

“Anh như thế nào, hử?”

“Anh... em không biết... anh đủ đầy mọi thứ. Ví như anh luôn muốn tìm kiếm những điều tốt đẹp.”

“Vậy em không tìm kiếm những điều tốt đẹp sao? Em không mong muốn điều này diễn ra một cách tốt đẹp sao?”

“Em không nghĩ đó là anh đâu, Karl. Cuộc đời em chưa có điều gì tốt đẹp cho đến lúc gặp anh. Anh là điều tốt đẹp nhất mà em có, ngoài James ra.”

“Câu nói này làm anh rất vui. Em làm anh vui lắm, Anna! Mọi việc ở đây cũng tốt đẹp hơn từ lúc em đến và anh cũng không còn phải sống trong cảnh cô đơn nữa.” Sau đó, anh vẽ vẽ lên mặt cô như ký tên mình lên đó và anh cúi sát mặt mình vào cổ của cô.

Họ nằm bên nhau trong im lặng. Cô vuốt ve cánh tay anh đang để quanh người mình, vuốt ngược lông măng trên đó rồi lại vuốt xuống. Anh để im bàn chân mình phía sau bắp chân cô, dùng nó kéo cô lại gần anh hơn. Họ bắt đầu hôn vào cằm, vào cổ, vào ngực nhau, bất kỳ vị trí nào đôi môi họ lướt qua.

“Anh nghĩ tối nay anh sẽ chết mất.”

“Em cũng vậy chứ, Anna?”

“Ừm... hừm. Em cũng vậy. Anh cũng vậy chứ?”

“Anh đã lo lắng đến điều tồi tệ nhất.”

“Em không biết nên nhìn anh hay nên phớt lờ anh đây.”

“Anh đã lo lắng đến đồng vỏ ngô.”

“Anh lo à?”

Anh gật đầu. Cô mỉm cười.

“Em có lo không?”

Cô lại cười.

“Anh không biết phải làm sao nếu em không chịu ra đây.”

“Em cảm thấy nhẹ nhõm khi anh hỏi em.”

“Anh sẽ nhanh chóng làm xong ngôi nhà gỗ và James sẽ có chỗ ngủ riêng.”

Họ im lặng, suy nghĩ đến điều này.

Một lát sau, cô hỏi, “Karl, anh đoán đi!”

“Đ đoán gì?”

“Tối nay anh đã nói dối.”

“Anh?”

“Anh nói với James rằng chúng ta ra ngoài đi dạo. Anh đã nói không có điều gì khiến Karl Lindstrom này phải nói dối, thế mà anh đã nói dối.”

“Có thể nó sẽ còn lặp lại”, anh dọa cô.

Dĩ nhiên, điều đó đã xảy ra.

12. Chương 12

Hai James có thể nói ngay lúc tỉnh giấc rằng mọi chuyện giữa Karl và Anna vẫn tốt đẹp. Thứ nhất hôm nay là lần đầu tiên Karl không thức dậy sớm hơn Anna rồi đi ra ngoài khi cô rửa mặt và thay quần áo. Khi James mở mắt nhìn họ, cậu thấy chị mình và anh rể vẫn đang nằm trên giường. Họ thì thầm với nhau và James nghĩ cậu đã nghe họ cười khúc khích. Một cảm giác an tâm dấy lên trong lòng cậu bé. Mọi việc luôn luôn khủng khiếp khi Karl và Anna căng thẳng với nhau. Nhưng ngày hôm nay, James biết rằng nó là một trong những ngày tốt đẹp mà cậu thích nhất.

Karl đang nằm dụi mũi vào mũi vợ mình. Anh ôm cô sát vào lòng. “Không có tí khoảng trống nào giữa hai người này”, cậu tự nhủ.

“Tối qua anh có vẻ không hề lo lắng?”, cô nói nhỏ.

“Anh có nói mình lo lắng sao!”

Cô giả giọng Thụy Điển và nói nhỏ, “Nếu anh muốn một cô vợ trông như một con chuột và nở hoa như quả dưa hấu thì anh phải quay về Thụy Điển. Ở đây chỉ có hai quả việt quất nhỏ bé mà thôi.”

Karl cười sặc sụa và dụi đầu vào ngực cô.

“Nhưng Anna, anh nói với em rồi, anh rất thích việt quất”, anh không muốn nói hết câu.

“Anh không ngớ ngẩn như em! Em hiểu anh!”

“Con người không thể không có sở thích được.”

“Ừ, sở thích, phải nói là sở thích ngớ ngẩn. Anh ấy phải nhớ là nếu anh ấy không có đủ tay như chúng ta để rửa bát đĩa, họ sẽ khiến anh ấy bị ngớ ngẩn ngay!”

Một trận cười sặc sụa nữa bám lấy Karl. Từ phía dưới, anh cảm thấy ngực Anna cũng đang nảy lên vì cười.

“Nếu em không khôn ngoan hơn khi đối xử với chồng mình, em sẽ có nhiều tay đấy.” Anh chụp lấy tay cô và đặt vào bên dưới mình.

“Vâng, chắc chắn rồi”, Anna nói, lúc này giọng Thụy Điển của cô trở nên ngọt ngào hơn, “như em nói đấy, anh ta là một kẻ ngớ ngẩn. Mặt trời đã lên cao rồi và em vợ đang nằm dưới đất, anh ta mới chịu thức dậy như một quả dưa leo!”

Lần này, họ không thể giữ im lặng được nữa. Họ cười vang cùng tiếng khịt khịt mũi trong khi Karl đưa cánh tay to khỏe của mình ra kẹp chặt Anna lại, họ lăn lộn trên giường và bật lên những trận cười.

“Hai người làm gì trên đó thế?” James hỏi từ phía dưới sân nhà.

“Anh chị đang nói đến vụ làm vườn”, Karl trả lời.

“Lúc sáng sớm như thế này à?” James không dễ bị lừa. Cậu biết có chuyện gì đó còn to tát hơn từ nãy giờ.

“Ồ! Anh vừa nói với Anna rằng anh rất thích quả việt quất và chị em nói với anh rằng chị ấy rất thích dưa.” Từ cuối trong câu nói của Karl không thể nào nghe rõ vì Anna đã lấy tay bịt miệng anh lại.

Sau đó, James nghe nhiều tiếng cười khúc khích hơn, tiếng vỗ ngô kêu lạo xạo, to đến nỗi cậu chưa từng nghe thấy bao giờ, cùng với những tiếng cầu nhàu và âm thanh từ trận chiến đùa nghịch của họ. Nhưng James đã khôn ngoan đi thẳng ra ngoài sân, không quay lưng nhìn họ lấy một lần. Cậu cười tủm tỉm.

Karl nói đúng, những người Anh-điêng đã có mặt ở trong sân trước khi bữa sáng bắt đầu, họ nhìn vào lò nung và chờ đợi. Anna không thể làm gì khác hơn là mời họ vào nhà và dùng bữa chung.

Cám ơn Chúa, lần này chỉ có ba người và chỉ một ổ bánh mì phải chia sẻ.

Karl cầm rìu đi ra ngoài. Anna, James và ba người khách nhìn theo khi anh bỏ rìu vào lò nung, tiếp đến miệng lò mở ra. Mười bốn chiếc bánh mì có màu nâu tuyệt đẹp và vẫn còn nóng hiện ra.

“Tonka Squaw làm bánh mì ngon quá!”, Hai Sừng khen ngợi khi hắt ném bánh.

“Hai Sừng bắn gà lôi mập”, cô đáp lời. Với câu nói này, tình bạn giữa cô và những người Anh-diêng đã được tạo dựng. Karl cảm thấy không cần thiết cho họ biết ai là người đã làm bánh. Thay vào đó, anh để Anna tự hào trước sự ngưỡng mộ mà người Anh-diêng dành ình. Đối với họ, cô vẫn mãi là một Tonka Squaw, một người đàn bà vĩ đại, và Karl cảm thấy tự hào vì cô đã dành được danh hiệu cao quý đó.

Bây giờ, khi đã hiểu được ý nghĩa của nó, cô trở nên cởi mở hơn với những người bạn của Karl.

Cô vẫn cảm thấy kỳ lạ khi Karl nói những người bạn Anh-diêng này sẽ vào nhà lấy trộm thức ăn nếu họ không có ở nhà bởi vì họ tin rằng không có người nào sở hữu chim bay trên trời nên cũng tin rằng không có người nào sở hữu thức ăn dưới mặt đất. Nếu họ muốn bánh mì, họ vào nhà lấy bánh mì. Nếu họ muốn khoai tây, họ vào nhà lấy khoai tây. Nhưng lòng tự trọng ngăn cản họ lại khi họ nhìn thấy một thanh gỗ nằm chắn ngang phía trước cửa.

Bữa ăn sáng với những người Anh-diêng khiến cho công việc hàng ngày bắt đầu muộn hơn nhưng điều này không quan trọng. Cả ba người họ đang có tâm trạng phấn khởi vì hôm nay là ngày họ sẽ đóng cọc gỗ cho ngôi nhà, không điều gì có thể ngăn cản sự hào hứng trong họ. Anna trông rất rạng rỡ. Karl thì tràn đầy năng lượng. James đang rất hớn hở. Tất cả thời gian trong ngày đều dành để dựng các bức tường lên. Karl lấy ra một cái búa để đeo và bắt đầu đóng cọc, giải thích kỹ thuật khá nguy hiểm này cho cả Anna và James. Đứng giạng chân hai bên một khúc gỗ thông, Karl quét qua một đoạn ngắn trên thân cây xuống phía đầu ngón chân trong đôi ủng của anh. Anna cảm thấy thực sự khùng khiếp khi cô nhận ra độ sắc bén của đầu búa đeo lướt trên khúc gỗ mỗi khi nó quét qua phía dưới chân Karl. Anh di chuyển lên khoảng tám centimet sau mỗi nhát búa, khúc gỗ từ từ hiện ra một màu trắng kem với bề mặt nhẵn mịn.

“Karl anh có làm mình bị thương không đấy?”, cô mắng yêu.

“Em nghĩ vậy à?”, anh hỏi ngược lại, mắt vẫn nhìn vào khúc gỗ, sau đó cong ngón chân bên trong đôi ủng lên. “Một người thợ mộc chuyên nghiệp phải biết đứng giạng hai chân ra để không chạm vào khúc gỗ hay ngón chân mình. Anh chỉ em nhé?”

“Không!”, cô hét lên. “Anh và cái tôi thợ mộc của anh làm đi!”

“Nhưng chỉ có như vậy thôi, Anna.”

“Em không quan tâm. Em chẳng thà có anh còn nguyên vẹn mười ngón chân còn hơn cái đồng gỗ xẻ kia!”

“Chỉ em thích ngón chân của anh đấy”, Karl vừa cười vừa nói với James, “vì vậy, anh nghĩ rằng anh phải chứng tỏ cho cô ấy biết chúng không gặp nguy hiểm gì”. Sau đó, anh quay sang Anna và nói, “Đến đây nào, giúp anh và James lẩn đồng gỗ lại chỗ kia.”

Cả ba người họ lại bắt đầu gia tăng cường độ công việc, Anna sử dụng những bộ đồ để lăn gỗ sang những mặt phẳng và Karl tiếp tục đeo phần đầu. Sau không quá sáu nhát đeo, anh đã tạo thành một cái rãnh hình chữ nhật, dài khoảng hai mươi centimet phía dưới một khúc gỗ. Anh cũng làm thế với những khúc gỗ khác và cả ba người nâng chúng lên trên nền nhà. Họ luôn có những khớp nối hoàn hảo giữa các khúc gỗ.

Trong suốt nhiều ngày sau đó, những bức tường dần dần được dựng cao hơn, Karl hăng say hơn với từng rãnh nối.

Đó là những ngày làm việc quần quật quần áo họ ướt đầm mồ hôi dưới ánh mặt trời đổ lửa, cơ bắp rã rời nhưng họ cảm thấy rất mãn nguyện.

Mọi việc với Karl lúc này đều mang lại sự mãn nguyện.

Cho dù là lúc anh chỉ cho James cách để cạnh cùn của lưỡi rìu vào đường rãnh nhằm đảm bảo an toàn, đo khoảng cách của rãnh nối bằng chiều dài của cán rìu, ghép những rãnh nối với nhau sao cho an toàn, hay chỉ là dừng tay để uống nước, đối với Karl mọi thứ trong cuộc sống đều quý giá. Trên hết, mỗi việc anh làm đều dạy cho người khác một bài học quan trọng: Không nên phung phí cuộc sống. Một người sẽ nhận được từ cuộc sống những gì anh ta vun trồng trên đó. Ngay cả những công việc gian khổ nhất cũng được xem là có ích, cuộc sống rồi cũng sẽ đem lại vô số những tưởng thưởng cho công việc này.

Nâng lên một kỹ thuật khó hơn trong công việc chặt gỗ, anh nằm dài phía trên bức tường, vỗ vỗ vào khúc gỗ và nói, “Đây sẽ là một ngôi nhà tuyệt vời! Hãy nhìn xem những khúc gỗ thông này nằm thẳng tắp chưa

kia!” Mồ hôi nhễ nhại, tóc ướt đầm, dính sát vào da đầu, cơ bắp căng lên và run rẩy theo những nỗ lực lắp ráp để các khối gỗ khít thật chặt, thật hoàn hảo. Anh như tìm thấy niềm tự hào vô tận trong công việc này.

Phía dưới anh, Anna đang nhìn lên, lấy cánh tay khum khum trên mắt, cô cảm thấy mệt mỏi hơn bất kỳ ai nhưng vẫn cố vận chuyển từng khúc gỗ lên trên giúp họ, cô biết rằng khi mọi việc đã xong, cô sẽ lại được cảm nhận cảm giác căng tức nơi ngực mình một lần nữa, cảm giác mãn nguyện đầy vinh quang mà chỉ có Karl mới có thể dạy cô cảm nhận được.

Vì vậy một hôm, cô đứng dưới và gọi với lên chỗ chồng mình, “Ồ! Quả thật là trắng lệt, nhưng em nghĩ nó là một cái lồng chim trắng lệt!” Thực sự trông nó rất giống một cái lồng chim. Thậm chí dù những rãnh nối của Karl rất hoàn hảo nhưng những thanh gỗ vẫn không khít lắm. Giờ đây, Anna biết chắc chắn rằng tất cả những ngôi nhà bằng gỗ đều được làm theo cách này, nhưng cô vẫn rất muốn trêu chọc Karl.

“Em biết có một chú chim nhỏ mà em sẽ bỏ nó vào đây, nuôi nó và cho nó ăn để vỗ béo!”

“Giống như mấy con gà mái bán ngoài chợ à?”

“Ồ, không! Con gà mái này không phải để bán.”

“Cho dù là vậy, nhưng nếu em muốn vỗ béo nó trong cái lồng này, em sẽ gặp rắc rối đấy vì em đã quên mất cánh cửa rồi.”

Anh cười đắc ý, nâng mái đầu vàng óng của mình lên cao cho đến khi mặt trời chiếu ánh sáng vào nó, phản chiếu rực rỡ trên bầu trời xanh trong. “Con gà mái nhỏ thông minh đó, nó nói là, nó chú ý một điều: Người đàn ông Thụy Điển ngớ ngẩn này nói rằng anh ta đã quên xây cửa mất rồi.”

“Hay cửa sổ!”

“Hay cửa sổ”, anh tinh nghịch thừa nhận. “Em chỉ cần nhìn ra khe cửa thôi.”

“Làm sao mà em nhìn ra khe cửa được trong khi em không thể chui vào bên trong?”

“Em chỉ cần tìm cách leo lên nóc nhà này. Anh đoán thế.”

“Điều đó sẽ dễ dàng hơn nếu nhà không có nóc đấy.”

“Vậy con gà mái có muốn thử không?”

“Thử cái gì?”

“Thử cái lồng của nó.”

“Ý anh là đi vào bên trong à?”

“Đúng ý anh là đi vào bên trong.”

“Nhưng làm sao mà vào được chứ?”

“Lên đây đi, con gà con gầy gò bé nhỏ của tôi ơi, và anh sẽ chỉ cho em biết phải làm sao.”

“Lên đó à?” Trên đó trông rất cao so với nơi cô đang đứng.

“Anh đã nhìn em mặc cái quần ống túm này lâu rồi nhưng đây sẽ là lần đầu tiên em biết được lợi ích của nó. Em có thể leo tường rất nhanh đấy. Thôi nào!”

Anna không phải người dễ bị lung lay trước bất kỳ thử thách nào. Cô trèo lên. Tay này nối tiếp tay kia, ngón chân này nối tiếp ngón chân kia. “Cẩn thận đấy”, anh gọi với xuống dưới. Karl nghiêng người chụp lấy cánh tay của cô, giúp cô đu người lên phía trên nóc nhà. Tất nhiên, cô dùng đưa chân phía dưới thay vì phía trên, gần như muốn kéo luôn Karl xuống. Nhưng anh đã nhanh chóng nâng phần lưng của cô và Anna đã an toàn lên đến đỉnh. Mọi thứ trông thật nguy nga, trắng lệt ở độ cao như thế này! Cô có thể nhìn thấy những hàng ngang thẳng tắp của vườn rau và bắp của họ đang vào mùa thu hoạch. Cánh đồng ngũ cốc trông giống như những đợt sóng biển màu xanh lá phía dưới cô. Lưng của con Bill và con Belle rất to! Cô không biết chính xác nó to như thế nào! Trên mái nhà có một cái tổ của lũ sóc đối diện với ống khói. Con đường phía khu đất trống trông thẳng tắp phía xa xa.

Từ phía sau cô, giọng Karl vang lên, “Tất cả những thứ này là của chúng ta, Anna. Chúng ta có nhiều thứ đấy chứ?”

Anh bước ra phía trước, đưa tay vòng quanh thắt lưng cô và kéo cô về phía bắp đùi mình, anh kéo mạnh để buộc cô phải ngã đầu vào vai anh. Karl ngửi thấy mùi gỗ mới, mùi mồ hôi, mùi của những con ngựa, mùi da thú và cả những mùi hương tuyệt vời khác.

Anh xoa xoa lên xương sườn ngay phía dưới ngực cô trong khi cô vòng tay ra sau ôm lấy cổ anh. “Vâng, Karl bây giờ em mới biết ý anh muốn nói gì khi nói mình có rất nhiều thứ. Không phải là số lượng, đúng chứ?”

Để trả lời, anh ngắt mạnh vào xương sườn của cô, sau đó thì thầm, “Nào, chúng ta vào bên trong nhé!”, và anh đu người vào phía trong nhà.

Họ cùng nhau trèo xuống dưới và đứng trong bốn bức tường gỗ mới. Mặt trời chiếu qua những khe gỗ, tạo thành những vệt sáng dài, đổ bóng lên mặt, lên vai, lên tóc họ. Ngôi nhà trông giống như một nhà thờ xanh tươi, mát mẻ với trần nhà là bầu trời cao trong. Nó thật toàn diện, riêng tư, đượm nồng mùi gỗ khô và sạch sẽ. Cả hai tự động cùng nhìn lên.

Phía trên những bức tường, có một nhánh cây nhỏ đang đung đưa nhẹ theo chuyển động từng cơn gió mùa hè.

Ngay lập tức, họ nhìn xuống. Cơn gió khê rít qua những khe gỗ những chú chim lười biếng kêu chirp chirp trên những cây du phía bên ngoài, tiếng róc rách của dòng suối nhỏ đang chảy êm đềm. Nơi nào cũng tràn đầy ánh sáng mặt trời, ngôi nhà nho nhỏ của họ sẽ sớm có cửa ra vào, cửa sổ, lò sưởi, gác xép và giường. Cánh tay anh mở ra và đôi mắt khê nhắm lại khi cô nép người vào anh. Hai tay cô vắt chéo quanh cơ thể đầy những vật nặng của anh, trên những múi cơ căng ra khi bàn tay cô chạm vào. Mỗi chạm môi, họ quay mặt vào nhau như để trả lời với mọi vật xung quanh rằng họ đang đi cùng nhau, bên nhau trong sự hòa hợp hoàn toàn.

“Ôi, Anna! Thật hạnh phúc nhường nào khi chúng ta ở đây”, cuối cùng, anh thốt lên ngay phía trên tóc cô.

“Chỉ cho em nơi anh đặt giường ngủ của chúng ta đi”, cô nói. Anh dẫn cô đến góc nhà, nơi chỉ có cành cây, lá cây và cỏ trang trí.

“Ở đây”, anh chỉ vào và hình dung ra nó. “Còn ở đây, anh sẽ khoét một lỗ để làm lò sưởi. Đây sẽ là cầu thang lên phòng của James. Còn ở đây, anh sẽ đặt một tủ đựng bát đĩa. Em có muốn đặt tủ đựng bát đĩa trong nhà bếp không, Anna? Anh có thể dùng gỗ cây thích để đóng tủ. Anh cũng muốn có một cái ghế bập bênh. Với cái búa đeo này, anh có thể tạo ra cái ghế có những khe hở và dùng dây liễu để tạo nên những con quay phía sau ghế. Chiếc ghế này sẽ như thế nào, Anna nhỉ?”

Cô không thể nhịn cười. Cô nghĩ mình thà có một cái bếp lò bằng sắt hơn là một cái ghế bập bênh và một cái tủ bát đĩa nhưng không nói ra. Sự nhiệt tình của anh quá lớn để cô có thể làm anh nản chí.

“Khi nào thì chúng ta bắt đầu đóng chúng?”, Anna hỏi.

“Sớm thôi”, anh trả lời. “Anh phải đem xà ngang vào trước. Anh phải chọn lựa nó hết sức kỹ lưỡng.”

“Khi nào thì mọi thứ được làm xong, Karl? Khi nào chúng ta có thể dọn vào nhà mới?”

“Em lo lắng nhiều quá rồi đó, cô gái bé nhỏ!”

“Em đã quá mệt mỏi khi cứ phải nói dối James về những lần dạo trong đêm khuya của chúng ta rồi.”

Anh ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên cổ cô rồi để nguyên môi mình trên đó, nếm vị mặn mặn của mồ hôi và cảm thấy yêu thích nó. Anh đặt tay lên hông cô, kéo về phía mình, âu yếm cô. Cô sẽ cảm nhận được tình yêu anh dành cho cô, cô phải hào hứng tìm kiếm nó như anh đã làm.

“Nếu Tonka Squaw của anh cứ như vậy, cô ấy sẽ phải nói dối em mình lần nữa và cậu ta sẽ biết rõ rằng hai người họ không phải đi dạo khi trời nắng gay gắt như thế này trong khi nhà cửa chưa xây xong.”

“Nếu cậu ta biết sự thật, có lẽ Tonka Squaw nhỏ bé này sẽ chỉ việc nói luôn sự thật cho cậu ta biết, rằng người anh rể to con, nóng tính này đã đi ra ngoài vườn dưa leo lần nữa.”

Tràng cười của anh lướt quanh bốn bức tường và giọng cười của cô theo sau.

Công việc nâng xà ngang lên là một dịp tốt vì đây là cơ hội thực sự đầu tiên để James chứng tỏ bản lĩnh của một người đánh xe ngựa thực thụ. Đó là một công việc phức tạp, theo cái cách mà Anna thấy ánh mắt cậu bé cứ phóng tới phóng lui theo chiều cao của những bức tường. James hít một hơi thật sâu, sau đó thở mạnh ra, hai má căng phồng lên, đưa tay vuốt tóc ra phía sau.

Cây thông Karl chọn là cây to hơn, dài hơn và nhiều tuổi hơn những cây trước đó. Lúc này, nó đang nằm chờ phía bên ngoài ngôi nhà. Bốn cây khác nhỏ hơn đã được lột vỏ và mài nhẵn, dựng cạnh những khúc gỗ khác dưới ánh nắng mặt trời.

Những sợi dây xích to được nối vào nhau và James cảm thấy lòng bàn tay mình vã mồ hôi. Trong cả cuộc đời, cậu chưa bao giờ muốn làm hài lòng một người đàn ông như đang làm cho Karl. Sau khi lau mồ hôi trên trán, James lần nữa ngược mắt nhìn lên nóc nhà, mong ước sao có thêm một người đàn ông khác ở đây để giúp Karl, để cậu có thể được nghỉ ngơi.

Nhưng cùng lúc nhận ra mình phải đối mặt với thử thách là phải làm tốt công việc này.

James lục tìm trong trí nhớ, cố gắng nhớ lại những bài học Karl đã dạy ỉnh, cách thúc ngựa đi nhanh chỉ bằng một lời nói thì thầm trước và trong khi nó đang làm việc.

Nhưng giọng của cậu lại trở nên chói tai khi cố gắng trấn an con Belle.

Những con ngựa đã quen làm việc cùng nhau, bên cạnh nhau, và giờ, cậu không dễ dàng gì để tách chúng ra để mỗi con kéo một thanh xà ngang.

Chỉ khi được yêu cầu phải làm việc riêng rẽ, nếu không con Belle sẽ lại lượn về phía con Bill, và James buộc phải ra lệnh “Họ! Họ!” Nhưng sự lo lắng làm cho giọng cậu trở nên đánh thếp hơn.

Ở phía bên kia, Karl giải thích, “Em trai, đừng quên là em chỉ đang ra lệnh cho con Belle lúc này, nhưng con Bill cũng nghe những gì em ra lệnh. Khi muốn con ngựa nào làm việc gì, em hãy gọi tên nó.”

James nuốt nước bọt, kiểm tra cẩn thận những điều Karl vừa chỉ dạy. Những con ngựa rất thích được vuốt ve, nếu la mắng nó thì chẳng khác nào tự la mắng bản thân mình; ra lệnh một cách bình tĩnh và cứng rắn luôn là lựa chọn tốt nhất.

“Giữ dây cương thật chặt cho đến khi anh gạt đầu ra hiệu, sau đó, chúng ta sẽ ra lệnh cho cả hai”, Karl hướng dẫn.

“Nhớ là đừng buông lỏng con Belle quá đấy, nếu không, thanh xà ngang sẽ rơi ra ngoài!”

Anna vô tình nắm tay lại như thể dây cương đang trong tay cô chứ không phải trong tay cậu em trai. Tim cô đập nhanh và cô chắc chắn trái tim James cũng đập nhanh như vậy. Cô nhìn qua Karl. Sự tin tưởng anh dành cho James thể hiện qua lập trường vững chắc và sự thư thái trên khuôn mặt khi cuối cùng cũng quay qua trấn an cậu bé.

“Em đã điều khiển chúng bao nhiêu lần rồi, James?”, Karl hỏi.

“Nhiều lần rồi. Mỗi ngày, kể từ khi em đến đây.”

“Chúng có làm em thất vọng không?”

“Không, thưa anh.”

“Em có làm chúng thất vọng không?”

“Không, thưa anh.”

“Có bao nhiêu con trong một đội?”

“Cái gì ạ?” Khuôn mặt James đầy vẻ ngạc nhiên vì câu hỏi này.

“Một đội. Có bao nhiêu con trong một đội?”

“H... hai, tất nhiên là hai.”

“Em đã luôn làm việc cùng với hai con Percheron đã trưởng thành này. Bây giờ, em chỉ điều khiển phân nửa số lượng đó thôi, đúng không?”

Sau một hồi do dự, James đáp lại, “Đúng vậy”, dù nhận ra đó là cả vấn đề.

“Một người đàn ông lấp xà ngang vào đúng chỗ sẽ có thể làm bất kỳ điều gì với đội của anh ta.” Với câu nói này, Karl nhìn thẳng vào James khi cậu đang đứng phía sau con Bill.

Trước đây, chưa bao giờ Karl dừng từ “người đàn ông” để nói với James.

Bây giờ, khi nghe thấy từ đó và biết được đây là công việc của một người đàn ông thực thụ, James cố gắng tỏ vẻ tự tin với niềm tin Karl dành ình.

Dây cương trong tay James như trơn tuột. Mồ hôi đổ ra như tắm trong khi nỗi sợ cứ chạy quanh bắp chân cậu. Chân con Belle rất to và không có sợi dây da nào có thể ngăn cản sức mạnh của nó nếu muốn chạy về phía trước. Nắm lấy dây cương, James bắn loạn tự hỏi liệu mình có bỏ lỡ một mắt xích nào trên sợi dây không, dù cậu vừa mới kiểm tra xong? Liệu Belle có kéo mạnh không? Liệu những cây gỗ vừa dày vừa cồng kềnh này có quá nặng không? Nhưng đã quá muộn để có thể sửa chữa điều gì khi sợi dây xích đã được kéo căng trong tiếng loảng xoảng.

James nhìn qua Karl. Người đàn ông to lớn ấy cũng neho mắt nhìn cậu. Sau đó, Karl im lặng gật đầu và cả hai cùng hét to, “Đứng lên nào, Bellie. Đứng lên nào, Bill.” Lúc đầu, chúng từ chối, sau đó có một âm thanh va chạm và xà ngang đã nằm trên cái chèn phía sau hai con ngựa Percheron. Bộ ngực của chúng ưỡn ra. James liền nghiêng người ra sau, tiến về phía trước như những gì Karl đang làm. Tiếng những cây gỗ va chạm trên mặt đất kêu lạo xạo, sau đó là tiếng rít kèn kẹt của cái chèn phía sau lũ ngựa khi nó oằn mình vì sức nặng.

“Đứng lên nào, Belle”, James ra lệnh trong khi Belle cảm thấy sức ép dồn lên ngực nó. Đầu của nó cúi về phía trước, bước chân chậm hơn và cao hơn.

“Đứng lên nào, Belle. Đứng lên nào, cô gái!” Thanh xà ngang dài khoảng sáu mét với trọng lượng khá nặng khiến con Belle đi xiêu vẹo.

Hai con ngựa tiến về phía trước và thay phiên nhau cản đường đối phương. Những người điều khiển chúng cũng ở trong tình trạng như vậy. Giờ đây, họ chỉ thấy thanh xà ngang thấp thoáng phía sau và cũng chỉ có thể hình dung phần còn lại của nó đang di chuyển lên phía trên, gần chỗ nút thắt. Đến khi phổi của những con ngựa như muốn nổ tung ra, có một âm thanh nghe như ai bị té một cái bịch, và giọng của Karl hồ hởi vang lên từ phía bên kia ngôi nhà, “Chúng ta làm được rồi em trai! Chúng ta đã làm được!”

James như không thể kiểm soát được bản thân, cậu vừa reo hò, vừa nhảy cẫng lên, làm con Belle tội nghiệp đang đứng bên cạnh khiếp hoảng.

Anna thở phào nhẹ nhõm và chạy về phía trước trong niềm hân hoan, cô cũng vui như James đang hôn hỏ vì sự thành công của mình. “Em làm được rồi!”

E m l à m đ ư c r ò i !”

Cô hét vang, hết sức hài lòng khi thấy em trai mình đang trưởng thành từng ngày, cậu bé đã có thể tự hoàn thành mọi việc giống như một người đánh xe ngựa thực thụ.

“Em làm được rồi, phải không?”

“Với chút ít giúp đỡ từ con Belle.”

“Chút ít”, James đồng ý nhưng sau đó lại cười. “Belle, mà đúng là một người yêu lý tưởng!” James thốt lên và hôn say đắm vào một bên bụng của con Belle.

Ngay lúc đó, Karl đi đến. “Chuyện gì vậy? Em vợ tôi đang hôn con ngựa của tôi à?” Câu nói của anh lại đem đến thêm một trận cười.

“Em làm được rồi, anh Karl”, James nói lại lần nữa với vẻ mặt tự hào.

“Đúng vậy, chắc chắn rồi! Em còn có thể chỉ lại cho những người Thụy Điển cách đưa xà ngang lên nóc nhà đấy.”

James biết rằng Karl chẳng bao giờ tự phụ về bản thân mình. Cả hai người họ đứng đó và nhìn lên thanh xà đang vắt ngang tại một vị trí an toàn.

“Mặc dù vậy nhưng em đã rất sợ, anh Karl.”

“Đôi khi, chúng ta buộc phải làm, dù chúng ta sợ hay không sợ. Để có thể nói thêm điều gì nữa sau khi mọi việc đã xong xuôi, anh muốn nói rằng câu nói của em, ‘em đã rất sợ’ đã biến một cậu bé trở thành một người đàn ông trưởng thành, chứ không phải ngược lại.”

“Em không muốn anh biết là em đã sợ như thế nào khi cầm cương.”

Karl không thể nhịn được cười vì cách cậu bé thú nhận.

Anh cười và gật đầu. “Còn anh, anh cũng đã rất sợ khi thanh xà được nâng lên cao. Nhưng chúng ta đã làm được rồi, hử?”

“Chúng ta đã hoàn toàn làm được.”

13. Chương 13

Ba Công việc nâng xà ngang đã trở thành chất xúc tác để nuôi dưỡng tình cảm giữa Karl và James.

Sau ngày hôm đó, giữa họ hình thành một mối tương thích mà James chưa từng có với bất kỳ một người đàn ông nào khác còn Karl cũng cảm thấy điều đó không giống sự chia sẻ giữa anh với các anh trai mình.

Họ đã có thể trao đổi với nhau nhiều hơn kể từ khi James có được một lượng kiến thức nhất định về công việc đánh xe ngựa. Họ dễ dàng làm việc với nhau, kẻ học hỏi, người dạy dỗ, và dễ dàng thảo luận với nhau hơn. Họ cảm thấy giữa họ đã có những mối dây liên kết bền chặt để có thể chuyện trò thân mật, cùng có nhiều kỷ niệm đáng nhớ hơn, và cũng có nhiều hy vọng cùng nhau hơn. Karl đã kể cho James nghe vô số những câu chuyện về cuộc sống của mình khi anh ở Thụy Điển, về gia đình gần gũi và yêu thương của anh, về sự cô đơn mà anh đã phải gánh chịu trong hai năm đằng đẳng trước khi Anna và James đến đây. Karl cũng thú nhận thẳng thắn rằng cuộc sống thật tuyệt vời làm sao khi anh không phải ngủ một mình, ăn một mình như trước nữa.

Họ cũng thường nói đến Anna. Trong suy nghĩ của James, cậu không nghi ngờ gì việc Karl đã yêu chị của cậu.

Kiến thức, kỹ năng để sinh tồn là thứ mà James không có.

Nhưng thật ảm áp khi anh từ từ gỡ từng trang sách để chỉ dạy cậu trở thành một người đàn ông thực thụ. Dần dần, Karl đã đem những tia nắng ảm áp đến với cuộc đời của cậu và Anna, đó cũng chính là những mong mỏi của họ khi đến đây. Nhưng có rất nhiều điều mà James muốn nói. Có những khoảng trống mà cậu không thể lấp đầy, như thể nó quá đau khổ để buộc phải nhớ đến. Một trong những khoảng trống ấy là về mẹ. Mỗi khi nhắc tới bà, cậu lại muốn trốn chạy ra phía sau những chiếc thùng phi, rất giống với những bức tường của ngôi nhà này. Anna cũng không muốn nói nhiều đến bà.

Nhưng Karl đã ít nhiều hiểu được rằng rõ ràng hai người không muốn anh biết đến người đàn bà họ gọi là “Barbara” kia. Anh cũng không ép uống họ và chỉ nói đến từ “Boston” trong những mẩu đối thoại giữa anh và James trước đây hoặc như lúc này để khuyến khích cậu bé kể cho anh nghe những câu chuyện trong quá khứ của mình.

Trong suốt khoảng thời gian đó, Karl đã dạy cho James và Anna vô số công việc vặt trong nhà như cách gom sập ong từ những tổ ong. Sập ong dường như là thành phần cần thiết để làm xà phòng. Họ định chờ đến mùa thu với hy vọng sẽ săn được một con gấu, lấy mỡ rồi trộn với sập ong để làm nến.

Nó cũng sẽ được dùng để sửa yên cương, lưu trữ thức ăn và làm thuốc.

Karl dạy Anna cách đun sôi quần áo, chà sạch chúng trên mặt ván giặt và vắt lên bụi cây để hong khô. Công việc giặt quần áo quả là rất khó khăn đối với Anna. Cô than phiền về việc xà phòng làm bỏng tay cô cho đến khi Karl giải thích với họ rằng cô sẽ quen với triệu chứng mà người ta thường gọi là “nước ăn tay” mà hầu hết những người mới đến từ đồng bằng đều nói rằng da tay họ bị co lại. Triệu chứng này vẫn còn là một bí mật, chưa có cách điều trị, người ta vẫn phải chịu đựng sự ngứa ngáy và sưng phồng tay lên, nó làm Anna và cả James phải chịu đựng những vết bong tróc trên tay rất khó chịu. Và còn công việc làm vườn nữa chứ? Cô cũng chẳng cảm thấy thích thú với nó chút nào trong khi cả công việc giặt giũ và làm vườn về cơ bản là nhiệm vụ của cô.

Karl đi tìm sự giúp đỡ từ những người Anh-diêng và làm theo lời vợ Hai Sừng khuyên. Anh làm một hỗn hợp thuốc mỡ bằng cách hái những lá nguyệt quế đầu non còn xanh tươi, đem về phơi khô, rồi tán nhuyễn thành bột và trộn với mỡ lợn. Anna thoa hỗn hợp đó vào tay trước khi đi ngủ.

James cũng vậy. Đôi lúc, họ cũng rửa tay với bột lá nguyệt quế và nước.

Có vẻ như không còn gì để học hỏi công việc chăn ngựa nữa. Nhưng việc bảo quản bộ yên cương lại là một chuyện khác. Họ phải cẩn thận rửa sạch mồ hôi bám trên nó, nếu không mùi da hôi thối sẽ bốc lên nồng nặc, giống như mùi nước tiểu trong chuồng ngựa không được dọn dẹp nhanh chóng. Karl không phải thợ rèn nên Belle và Bill không được đóng móng ngựa. Do đó, chỉ cần giữ óng và chân của chúng luôn ở trong tình trạng sạch sẽ. Những đau nhức dai dẳng có thể làm cho con ngựa bị què nếu chân không sạch sẽ, móng không được tỉa tốt hoặc nếu nó sống trong một cái chuồng dơ bẩn.

Một ngày nọ, Karl và James cùng chăm sóc móng ngựa trong chuồng. Như thường lệ, James nghiêng người để nhìn từng cử động của người đàn ông to lớn này khi Karl miêu tả kỹ thuật túm lấy cái móng ngựa và bắt ngựa phải khụy chân xuống. Anh quỳ xuống, cầm chân trước của nó, miêu tả cách lấy đất và sỏi ra từ vị trí được gọi là miệng ếch.

“Anh rất hài lòng khi em đã dần dần học được cách trở thành một người thợ đóng móng ngựa”, Karl tự hào. “Em học nó cũng nhanh như khi em học cách đánh xe ngựa. Nếu không biết trước, chắc chắn anh sẽ nghĩ rằng em biết đánh xe ngựa trước khi em đến đây.”

“Không, chưa bao giờ”, James nói. Sau đó, như chợt nhớ ra điều gì, cậu nhanh chóng nói thêm, “Vâng, em có thử một lần. Có một người đàn ông ở Boston đã cho em thử đánh xe ngựa và chỉ có một lần đó.”

Kiko.Xiao

“Vậy mà anh cứ tưởng em chưa bao giờ đánh xe ngựa cả,” Karl trêu cậu bé.

“Ồ, nhưng đó không phải là một bầy ngựa đâu. Chỉ có một con thôi. Nhưng mà là một con như thế nào chứ? Nó là con ngựa đẹp nhất mà em từng thấy và nó đeo một sợi dây da màu đỏ đẹp nhất quả đất. Thỉnh thoảng, em lại muốn đi vòng quanh chuồng ngựa chỉ để nhìn ngắm nó. Sau khoảng thời gian đó, em đã có một cơ hội. Em không thể tưởng tượng nổi vì sao Saul để cho em dẫn cô nàng đi ra ngoài dạo chơi. Sau ngày hôm ấy, hẳn ta không cho em đến gần cô nàng nữa, cho dù em có ý xin hẳn để mình đưa cô nàng đi dạo. Em choáng váng cứ như bị ai đá ột phát khi hẳn ta đứng dậy và nói em có thể cầm sợi dây cương xinh đẹp kia và dẫn ngựa đi dạo.”

Karl vừa tiếp tục chỉ bảo vừa trò chuyện với James, cố gắng để câu nói của anh không quá khó hiểu.

“Em phải nhìn cái miệng ếch này trên móng ngựa, nó không nên bị dính bẩn bởi nếu không, con ngựa sẽ bị nổi mụn nhọt. Vì vậy, nếu em biết người đàn ông đó... Saul gì đó, tại sao anh ta không để em thử chăm sóc ngựa?”

“Thật ra, em không biết hẳn ta, kiểu như là không thân thiết gì cho lắm. Hẳn ta là một người bạn của Barbara. Hẳn ta là kiểu người cứ sáp vào chị Anna sau khi Barbara mất.”

“Vậy anh ta trẻ tuổi chứ? Anh ta bằng tuổi Anna sao?”

“Không hẳn ta già rồi, thậm chí còn lớn tuổi hơn Barbara.”

“Khi miệng ếch đã được vệ sinh sạch sẽ, em phải kiểm tra phía xung quanh móng ngựa, xem có vết nứt nào không?”

Karl cầm lấy một dụng cụ dùng để chặt, bẻ cong nó, cạo cạo cái móng ngựa và chà vào trong vạt áo. “Cho dù là vậy, khi mẹ em mất, Saul vẫn là bạn của bọn em chứ?”

“Em đã nói với anh rồi. Hẳn ta chẳng là bạn bè gì cả. Hẳn ta thậm chí chẳng thèm nhìn mặt bọn em khi đến thăm mẹ em. Bà ta thường đuổi bọn em ra ngoài mỗi khi hấn đến.”

“Một khi móng ngựa đã được tĩa tốt, chúng ta phải làm tiếp một việc là giữa nó.” Karl cầm lấy cây giữa. “Nhưng tự nhiên ngày hôm đó, Saul lại để cho em điều khiển con ngựa và xe ngựa của hấn à?”

“Em còn cho cô nàng chạy nước rút xung quanh khu đất đó. Quả là cô nàng chạy rất nhanh và giá mà anh biết mọi người đã nhìn cô nàng chằm chằm như thế nào. Và em đã cười con ngựa hồng xinh đẹp đó tới chỗ Brat của Barbara. Đó là tất cả câu chuyện, Karl em vừa kể cho anh nghe!”

Brat của Barbara? Karl nghĩ. Nhưng anh không muốn cắt ngang sự hồi tưởng của James về cuộc sống trong quá khứ của họ khi ở Boston. Thay vì hỏi James những câu hỏi xoáy sâu vào câu chuyện mà cậu đang kể, Karl chỉ tỏ vẻ đồng ý, “Ừ, anh cũng nghĩ vậy. Bây giờ, em nhìn anh và xem cách anh đánh bóng móng ngựa để Bill có thể đứng thẳng bằng. Anna nghĩ gì khi cô ấy ngồi phía sau con ngựa đang phi nước rút như vậy?”

“Ồ! Chị ấy có chịu ngồi trên đấy đâu?”

“Không! Tội nghiệp Anna khi phải lâm vào hoàn cảnh như vậy!”

”Chị ấy có vẻ rất sợ và nói rằng chị ấy không tin tưởng con ngựa ấy được.

Chị ấy nói cô nàng này hưng phấn quá và đá phăng em ra ngoài.”

“Anna nên phản ứng mạnh hơn thế nữa để em không dẫn con ngựa đó ra ngoài khi nó quá hưng hăng.”

“Chị ấy nghĩ rằng chắc em không sợ sệt gì, em đoán thế! Chị ấy nói em đã có một cơ hội tốt để cưỡi ngựa, em không nên bỏ lỡ và nên cưỡi nó dù không có chị ấy đi cùng. Lần đó, chị ấy ở lại và tên Saul cũng có mặt ở đó.”

Tiếng giữa móng ngựa cứ đều đặn vang lên.

“Anna nghĩ gì về người đàn ông đó? Ý anh là Saul.”

“Chị ấy không thích hấn ta cho lắm.”

“Nhưng hấn ta cứ sáp vào Anna hử?”

“Ôi, anh Karl! Anh đang ghen sao? Thật buồn cười! Anh không cần phải ghen tuông với tên Saul đó đâu! Chị Anna luôn luôn chạy trốn mỗi khi hấn ta đến. Chị ấy nói hấn ta luôn đem lại cho chị ấy sự bức bối.” James cười khi Karl chăm chú lắng nghe cậu nói, biết rằng anh sẽ không có lý do gì để cau mày tức giận. Anna không bao giờ yêu một người đàn ông nào trước khi gặp Karl. Đây là điều mà James có thể chắc chắn.

Nhưng Karl vẫn chưa hết thắc mắc. Anh buộc phải cười gượng và cười để James vui, nhưng tiếng cười của anh nghe rất lạ lẫm, không giống với mọi ngày, nó xuất phát từ phía trên vòm họng của anh. Anh cố gắng tưởng tượng hình ảnh Anna đang đứng với một người đàn ông mà cô luôn cảm thấy bức bối, người đàn ông mà cô luôn muốn trốn chạy trong khi James đang cười trên con ngựa và phi nước rút. Một khi anh đã tưởng tượng ra sự thật, anh không muốn suy nghĩ về nó nữa.

Ngoài mặt, anh tỏ vẻ rất chú tâm vào công việc mài giữa móng ngựa, anh nhìn chăm chăm vào nó khi anh nói, “Anh nghĩ ông ta là một người đẹp trai, giàu có hử, người đàn ông tên Saul ấy? Nên ông ta mới sở hữu sợi dây cương tuyệt đẹp đó.”

“Em cũng nghĩ vậy. Hấn ta lúc nào cũng mặc đồ đẹp.”

Một cảm giác nóng rất mệt mỏi len lỏi trong người Karl.

“Này, cậu bé! Em thử đánh bóng bên còn lại xem và anh sẽ nhìn xem em làm đúng hay chưa.” Nhưng Karl không nhìn vào cậu bé đang đánh bóng móng ngựa, mà chỉ nhìn thấy cảnh Anna đứng bên cạnh chàng công tử tên Saul đó trong khi James đang cưỡi ngựa phóng đi.

Buổi tối hôm ấy, Karl có vẻ trầm tư. Khi Anna hỏi anh James làm công việc đánh bóng móng ngựa như thế nào, anh nhìn vào cô rất lâu cho đến khi cô phải hỏi lại anh lần thứ hai.

Họ cùng nhau đi tắm hồ như thường ngày nhưng Karl không vui vẻ cười đùa như mọi khi. Anh bơi một mình với một sức mạnh đáng kinh ngạc, anh cứ bơi tới bơi lui chỗ nước sâu từ bờ bên này sang bờ bên kia, bỏ James và Anna với theo bóng mình nếu họ muốn đuổi theo anh. Hiện tại, Anna đã có thể bơi ra chỗ nước qua khỏi đầu cô. Nhưng mỗi khi cô muốn vượt ve Karl ở góc hồ, phía đối diện đập hải ly, anh lại bảo cô hãy để mình yên, anh không có tâm trí để đùa nghịch cùng cô lúc này.

Đến giờ đi ngủ, anh lăm bầm một điều gì đó cùng thái độ khó chịu, nói rằng anh đã có một ngày vất vả. Anh ra hiệu và quay mặt đi, không nhìn cô. Lập tức, cô ôm anh từ phía sau, đặt cánh tay vòng quanh người anh. Nhưng anh không cầm tay cô lâu. Anh chỉ cầm khi cô đưa tay vuốt ve anh, anh siết chặt tay cô đến nỗi cô phải kéo các ngón tay mình lại và đau đớn cắn nhằn. Thuốc mỡ trên những vết thương nơi tay cô dính đầy tay anh và anh phải ngồi dậy, đi lấy khăn để lau tay, không ngừng lăm bầm than phiền về cô.

Cuối cùng Anna đã ngủ nhưng Karl vẫn còn thao thức.

Mỗi khi muốn chìm vào giấc ngủ, trí tưởng tượng của anh về quá khứ của Anna và James lại hiện về, xé toạc tâm trí anh, gửi gắm vào trong đó những ý nghĩ mơ hồ. Giống như những mảnh ghép, rất nhiều sự việc được kết nối với nhau, nhưng đến khi bức tranh đã hoàn thành, đó luôn là hình ảnh Anna đang đứng cạnh một người đàn ông ăn mặc bánh bao với tuổi tác gần bằng mẹ cô, trong khi James đang cưỡi ngựa phóng đi.

Cảm thấy tội lỗi, Karl mở to mắt trong bóng đêm để xua tan những hình ảnh về Anna mà có thể làm anh phải thẳng thốt kêu lên. Nhưng sau đó, những câu nói của James lại xuất hiện, “hắn ta luôn khiến chị em cảm thấy bức bối”. Rồi là, “lần đó, chị ấy không chịu ngồi ở phía sau lưng ngựa mặc dù Saul cũng có mặt ở đó”.

Trong lúc những tia sáng rạng đông đang bay liệng phía chân trời, Karl cũng bắt đầu tìm kiếm thấu đáo về điều mà anh đã lường lự suốt cả đêm qua. Anh nhớ lại đêm đầu tiên mình và Anna ân ái với nhau. Quả thật rất tồi tệ khi anh nghi ngờ cô về điều này. Nhưng anh vẫn để những ký ức của đêm hôm đó ùa về. Anh đã làm việc quá mệt mỏi để có thể chiêm ngưỡng thời khắc quan trọng. Điều quan trọng nhất là có ba điều đã không xảy ra với Anna: Đau đớn, kháng cự và máu.

Karl tự hỏi liệu dự cảm của anh có phần nào đúng đắn?

Làm sao anh biết được cô có chịu đựng đau đớn hay không?

Có lẽ, cô đã che giấu điều này với anh. Nhưng anh nhớ lại lời cô nói khi anh nói với cô, “Anh không muốn làm đau em, Anna”. Cô ấy đã nói gì? Chính xác là cô ấy đã nói gì? Anh nghĩ là cô ấy nói, “Em không sao đâu, Karl.”

Sau đó, anh nhớ cô nói thêm điều gì khác nữa, “Điều gì đó tốt đẹp đã xảy ra, Karl, điều gì đó mà em không ngờ đến.”

Anh đặt tay lên trán và cảm thấy người mình đổ mồ hôi. Một điều gì khác lại xuất hiện trong trí nhớ của anh, nó rất rõ ràng.

Trong ngôi nhà, trước khi họ chạy ra ngoài chuồng ngựa, cô ấy đã nói, “Thật khác biệt, Karl...” Khác biệt cái gì chứ? Anh đang tự hỏi bản thân mình. Ôi, Chúa ơi! Khác biệt với ai chứ?

Khi anh không thể chịu nổi sự giằng vò thêm được nữa, anh đứng dậy và đi ra phía chuồng ngựa, nơi mà Belle và Bill đang quay lại nhìn anh với vẻ tò mò. Nhưng anh không vuốt ve chúng, anh chỉ đứng đấy, cho hai tay vào túi quần và nhìn vô hồn về phía trước.

“Khi nào chúng ta đi cắt cánh cửa đây, Karl?”, Anna hỏi với vẻ hờn hờ và vô tư như mọi khi.

“Sau khi mái nhà đã được làm xong”, anh trả lời.

“Nhanh chút, hử?”, cô hỏi với vẻ cay cú, nghiêng đầu qua một bên.

Thay vì tiếng tắc lưỡi hay véo cằm cô như mọi khi, anh quay gót và để cô nhìn James với vẻ thắc mắc vì sao chồng mình đột nhiên lại trở nên xa lạ như vậy?

James suy nghĩ lại những điều mình đã nói, liệu có điều gì đó làm Karl không hài lòng? Nhưng cậu không nghĩ ra.

Cậu đã nói cho anh nghe những bí mật của họ về Barbara, nhưng cậu không thật sự nghĩ Karl là loại người thích đổ thừa cho người khác nếu anh không biết Barbara là ai. Đó không phải là Karl. Karl là người tốt nên anh sẽ không làm vậy. Nhưng James vẫn tự hỏi về cuộc trò chuyện mà cậu đã đề cập tới Saul. Liệu Karl có ghen với Saul sau mọi chuyện không? Nhưng không thể nào! Sau tất cả, cậu đã nói với Karl rằng Anna không thích con người của Saul. Nếu có nói điều gì thì cậu đã nhớ ra rồi. Việc Karl ít cười đùa đã trở nên đáng chú ý hơn khi thời gian còn lại trong ngày trôi qua. Anna cố gắng gợi ý những đề tài mà Karl thường hay quan tâm và nhắc đến. Nhưng anh không bị cuốn theo ý cô, thậm chí còn không nở một nụ cười. Anh từ chối việc ân ái cùng cô cho đến một đêm anh thay đổi ý định, đối xử thô lỗ với cô và để cô nằm đó, choáng váng chịu đựng sự đau đớn vì hành động của mình. Đau đớn và bị tổn thương, cô không dám hỏi cũng không dám làm phiền anh. Dẫu trước đó cô đã hỏi nhưng anh vẫn không trả lời.

Trong khi ấy, bản thân Karl cũng phải chịu đựng những ngày nặng nề và những đêm không ngủ. Càng ngày càng có nhiều bằng chứng hiện lên trong đầu anh để chống lại Anna.

Theo cách riêng của mình, anh không nói gì với cô cho đến khi có thể đưa ra những bằng chứng rõ ràng nhất cho sự nghi ngờ của mình. Nhưng sau cùng, anh không tìm thấy điều gì khác để chứng tỏ những gì mình đang nghi ngờ là sự thật. Có quá nhiều sự trùng khớp, những sự việc mà anh chưa bao giờ đồng hành cùng với Anna trong cuộc sống quý báu của cô và mẹ cô. Karl nhận ra mình không thể cứ như vậy mãi vì khuôn mặt anh đã hiện rõ sự tàn phá của những đêm mất ngủ và lo lắng. Anh hoảng sợ khi phải đối mặt với nó nhưng anh vẫn cần phải biết sự thật.

Anna đang chà quần áo lên tấm ván giặt quần áo ngoài sân, cô vẫn mặc chiếc quần của James. Karl không thể nhớ nổi chiếc váy đầm cô đã mặc hôm đầu tiên xuất hiện trên chiếc xe chở hàng từ Long Prairie. Anh đã không thể nhớ ra cho đến tận sáng hôm nay, khi anh đi ra phía gốc cây và nhìn thấy nó và Anna đang bận rộn ngoài sân. Anh chăm chú nhìn cô đang làm việc. Tóc cô xỏa lòa xỏa trước mặt khi cô cúi xuống chà quần áo. Ô mái tóc màu rượu Whisky mà anh đã ao ước được nhìn thấy hàng mấy tháng ròng trong nỗi cô đơn và chờ đợi.

Anh lặng lẽ đi đến phía sau cô.

“Anna, Saul là ai vậy?”, anh hỏi một cách đơn giản. Anh thấy đôi vai cô đột nhiên cứng đờ và cô gục đầu lên tay mình.

Anna cảm thấy như có vật gì to lớn đang đâm mạnh vào bao tử của cô. Cô chợt nhận ra mình đang ôm chặt tấm ván giặt quần áo, cô giật tay ra và nhìn xuống bồn tắm.

“Saul?”, cô dò xét điều cô đang nghi ngờ với một câu nói ngắn gọn.

“Anh ấy là ai?”

“Ông ta là... một người bạn của Barbara.”

“James nói anh ta luôn tìm cách tiếp cận em.”

“J... James nói vậy sao?” Cầm Anna cúi sát xuống ngực.

Cô mong muốn được quay lại với công việc mình đang làm dang dở.

Karl bước đến bên cô và nắm lấy khuỷu tay, quay người cô lại để có thể nhìn thấy mặt cô.

Nó có màu đỏ đậm và cằm cô đang run lên phía bên dưới đôi môi hé mở. Cô rùng mình liếc xuống nhìn những cúc áo trên chiếc áo sơ mi Karl đang mặc, không dám nhìn vào đôi mắt dữ tợn của anh.

“Phải không?”, Karl hỏi, giọng anh nghe có vẻ lạ lẫm và bị tổn thương.

“Em đã nói đó là bạn của Barbara, không phải bạn của em.”

“Bạn kiểu nào?” Ngón tay anh ấn vào da thịt cô.

“Chỉ là bạn”, cô nói, thỉnh linh giật mạnh tay ra và quay trở lại chỗ giặt quần áo.

Karl cố gắng khiến cô nhìn mình bằng cách hơi nghiêng người ra phía trước cô, nhưng cô vẫn cương quyết không nhìn lên và lao mình vào công việc giặt giũ với một năng lượng điên cuồng.

“Người đã đuổi em và James đi khi hẳn ta muốn ở một mình bên cạnh mẹ của chúng?”

Một cơn đau quặn lên trong bao tử của cô. “James nói vậy à?”

“Đúng, James đã nói vậy.”

James đáng nguyên rủa! Sao em lại dám nói thế? Rằng Anna cắn chặt lấy phần trong của môi dưới để nó không run rẩy.

“Em của em cũng nói rằng em sợ tên Saul đó... rằng hẳn ta luôn khiến em bực bội.”

“Nó nói vậy à? Thì ông ta luôn khiến em sồn da gà mỗi khi nhìn thấy ông ta.” Lúc này, cô đang chà quần áo một cách thô bạo, tâm tư cô bị những ký ức bấn thiêu dồn ép khi những câu hỏi của Karl cứ ào xối chúng lên.

“Vậy là em để James cưỡi cỗ xe ngựa đẹp đẻ của ông ta đi còn em thì ở lại cùng với người đàn ông luôn khiến mình sồn da gà hay sao? Tại sao vậy?”

Cô không biết phải nói như thế nào. Cô nên nói gì đây?

Làm ơn giúp chị với... James ơi... có ai không, giúp tôi nói cho anh ấy hiểu.

Nhưng Karl đã hiểu quá rõ bằng một giọng điệu cứng cỏi khi tiếp tục nói.

“Hãy nói cho anh biết tại sao người đàn ông giàu có đó với con ngựa chiến và dây cương bằng da cao cấp lại có thể để ột thằng bé mười ba tuổi cưỡi ngựa đi để rồi chẳng bao giờ cho thằng bé chạm vào nó như trước?”

Mí mắt cô bắt đầu rung lên. “Làm sao mà em biết được?”

“Sau lúc đó, em phải biết chứ? Tại sao chị của thằng bé không tóm lấy cơ hội nhảy lên phía sau cỗ xe trong khi cô ta biết rõ điều này sẽ giúp cô ta tránh mặt người đàn ông luôn khiến mình sồn da gà?”

“Làm ơn đi, Karl...” Mí mắt cô khép lại. Nhưng lần này, anh buộc cô phải nhìn thẳng vào mình.

“Anna, những người đàn ông giàu có như thế không thèm tán tỉnh những cô thợ may đầu và lại càng không có lý do để nhận những cô con gái nuôi.”

“Ông ta không tán tỉnh em!” Đôi mắt Anna mở ra và cô nhìn anh với vẻ rụt rè. Trên khuôn mặt của Karl, cô đọc được sự thật rằng anh cũng đang cảm thấy khốn khổ vì chuyện này như cô đã từng cảm thấy vậy. Anh nói theo cô với vẻ đồng tình. “Anh cũng không nghĩ ông ta tán tỉnh em... vì ông ta đáng tuổi mẹ em, người mẹ mà bọn em không nói gì khác ngoài từ Barbara. Tại sao bọn em không gọi bà là ‘mẹ’ như những đứa trẻ khác gọi mẹ của chúng?”

Cô không thể trả lời.

“Có phải là vì bà không đơn giản là một thợ may? Có phải là vì bà không muốn những người đàn ông như Saul biết bà có hai đứa con? Có phải là vì nó sẽ không tốt cho công việc của bà nếu người khác biết điều này?”

Anna nhắm mắt lại. Cô không thể nhìn vào khuôn mặt chân thành của Karl Lindstrom trong khi anh đã đoán ra tội lỗi của cô.

“Bà có phải là thợ may không, Anna? Hay đó cũng là một lời nói dối?”

Khi cô không trả lời, anh nói tiếp, “Tiền đâu để em lo cho James, mua vé xe và cả quần áo mới nữa?”

Đôi má cô nóng bừng lên, bao tử đau kinh khủng và cô sợ mình sẽ nôn ra.

Karl ôm lấy khuôn mặt cô bằng một bàn tay to lớn của mình.

“Những bộ quần áo nào mà em từ chối mặc chúng trước mặt anh?”

Khi những giọt nước mắt lăn xuống từ trong đôi mắt đang khép chặt của Anna và rơi vào những ngón tay của Karl đang ôm lấy khuôn mặt cô, sự thật cuối cùng và cũng thật khủng khiếp nhất đã được tiết lộ. Vì lúc này, những câu hỏi trên hiển nhiên đã được trả lời. Và bởi vì chúng đã được trả lời, chúng không cần thiết phải được hỏi.

Nhưng Karl không muốn dừng lại. “Đêm đầu tiên anh và em ân ái với nhau, Anna...” Nhưng anh không thể khiến bản thân mình đi xa hơn nữa để có thể khám phá đến cùng những điều anh không hề muốn biết. Giọng anh vẫn như vậy.

Anh bỏ tay ra khỏi khuôn mặt cô, quay đầu và chạy băng qua sân về phía chuồng ngựa, nơi James đang làm việc với những cái móng ngựa.

Khi Karl xông vào, James nhìn lên, có lẽ cậu đang mong chờ một lời khen.

Thay vào đó, Karl nói với vẻ dứt khoát, “Em trai, anh cần biết sự thật từ em.”

James nhìn lên đôi chân to lớn, rậm rạp phía trước đùi mình.

“Có phải mẹ em là thợ may không?”

James trở nên lúng túng khi cầm cái giữa trong tay. Đôi mắt cậu mở to như hai cái đĩa. “Không, thưa anh”, cậu thì thầm.

“Em có biết bà làm nghề gì để kiếm sống không?” Câu hỏi giống như đang được châm ngòi nổ từ một khẩu súng trường.

James nuốt nước bọt. Belle đang giậm chân lách cách trên nền nhà.

“Vâng, thưa anh”, cậu lại nói thì thầm, lúc này, đôi mắt cậu liếc xuống đôi bàn chân của Karl.

Karl không hỏi lại, cũng không cần phải hỏi thêm. Làm sao anh có thể buộc một cậu bé ở tuổi mười ba nói ra sự thật rằng mẹ cậu chỉ là một con điếm, hưởng hồ lại còn chị của cậu, người mà James rất yêu thương, thậm chí nhiều hơn cả mẹ mình?

Giọng của Karl có vẻ nhẹ nhàng hơn. “Vâng là đủ rồi, cậu bé. Em đã đánh bóng cái móng ngựa rất tốt và sạch sẽ. Anh có thể nói rằng cái móng ngựa này có góc độ rất giống với cổ chân ngựa. Sau khi làm xong, em nên cho nó đi ra ngoài đồng cỏ một lúc. Vì nó có thể cảm thấy mệt mỏi vì phải đứng quá lâu.”

“Vâng, thưa anh.” Nhưng câu nói gần như lắp bắp, đôi mắt cậu vẫn dính chặt xuống nền nhà.

Anna cư xử rất bất thường trong suốt khoảng thời gian còn lại của ngày hôm đó, với những cảm xúc rất mập mờ. Lúc đầu cô tránh ánh mắt của Karl, nhưng sau đó cô lại liếc nhìn anh chỉ để xem anh có đang nhìn mình hay không. Anh đang đứng gần góc cạnh của ngôi nhà, thận trọng lui lại và cất sâu vào, khi anh chừa một khoảng trống cho cô đứng, chú ý để quần áo của cô không bay vào người mình. Cô cảm thấy tự ghê tởm bản thân vì đã hoàn toàn làm anh thất vọng.

Khi hoàng hôn buông xuống, nỗi lo sợ của Anna càng tăng lên gấp bội, nó như tóm lấy và bóp nghẹt cuộc đời cô, xóa sạch chút tự tin cô lượm lặt được trong những tháng ngày làm vợ của Karl.

Đêm đó, khi anh đặt lưng nằm lên chiếc giường bên võng cùng cô, chẳng có âm thanh nào khác, ngoài tiếng kêu lạo xạo Karl nằm im, cứng đờ. Sau những bài học từ cuộc sống mình vừa trải qua, anh vòng hai cánh tay ra phía sau đầu.

Khuỷu tay anh chạm vào tóc Anna và cô thấy anh cẩn thận nhích sang một bên để tránh chạm vào người mình, dù chỉ là một va chạm nhẹ nhàng.

Sau những giây phút nặng nề và chậm chạp nằm bên cạnh thân xác cứng đờ của Karl, Anna không thể nào chịu đựng hơn được nữa, cô nhận ra một trong hai người họ phải mở miệng trước để đi đến hòa giải. Thu hết can đảm, cô quay người lại và dịu dàng đặt lòng bàn tay lên vai anh.

Như thể sự vuốt ve của cô là một điều hèn hạ, anh lập tức quay phắt người đi và ngoảnh đầu sang phía đối diện, để lại trong cô nỗi hoang mang, hụt hẫng, cổ họng như nghẹn cứng và đôi mắt thần thờ.

Ôi Chúa, ôi Chúa ơi, mình đã làm gì thế này? Karl, Karl, quay lại đây với em. Hãy để em nói cho anh hiểu em cảm thấy hối lỗi như thế nào. Hãy để em cảm nhận cánh tay mạnh mẽ của anh quấn quanh người mình, hãy tha thứ cho em. Em xin anh đấy, hãy yêu em như trước và chúng ta sẽ lại sống cuộc sống của trước đây.

Nhưng anh đã hoàn toàn từ chối cô. Cô chịu đựng điều này không chỉ đêm hôm đó mà còn những ngày và những đêm tiếp theo. Cô chịu đựng nó trong im lặng của sự chối từ, biết rằng mình xứng đáng phải hứng chịu nỗi đau khổ này. Ban ngày như những trận đòn tra tấn cô còn ban đêm lại càng tệ hơn vì đây là khoảng thời gian họ hồi tưởng lại những lúc gần gũi nhau, vui vẻ cùng nhau và cảm thấy gắn bó với nhau hơn, tình yêu giờ đây đã trôi đi... thật xa...

James biết đêm nay đã là mấy đêm kể từ khi Karl và Anna không còn đi ra ngoài dạo đêm, vì vậy cậu cảm thấy ngạc nhiên vì nghe tiếng cửa mở sau khi hai người họ đã nằm cả trên giường. Rồi cậu nhận ra chỉ có Karl đi ra ngoài còn Anna vẫn ở trong nhà. Cô quay người lại và thở dài.

Trái tim cậu như trĩu nặng vì những chuyện xảy ra, James nghĩ cậu có thể mở những nút thắt cho chúng. Có thể, cậu sẽ đi ra ngoài và giải thích cho Karl hiểu không phải lỗi của họ khi mà mẹ của họ là một con người như vậy; có thể, cậu sẽ giải thích với Karl một cách chắc chắn rằng Anna ghét chuyện này biết bao nhiêu, chị ấy đã thề thốt với James như thế nào để James có một cuộc sống tốt đẹp hơn, có thể, sau này Karl sẽ không còn cay đắng với chuyện đó nữa.

James mặc quần vào rồi đi ra ngoài. Cậu băng qua sân và đi về phía chuồng ngựa, nhưng khi vào trong, cậu nhận ra những con ngựa vẫn bị cột phía ngoài ở chỗ mà cậu cột chúng lúc chiều nay. Cậu chắc chắn rằng Karl đang ở bên cạnh lũ ngựa.

Và cậu đã đứng. Ngay cả từ vị trí này, cậu vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng Karl đang đứng bên cạnh một con ngựa. James tiến đến và gần như không gây ra tiếng động nào trên cỏ, cậu thấy con Bill đang đứng bên cạnh người đàn ông to lớn ấy. Ánh trăng chiếu rọi lên trán nó và mái tóc của Karl trong đêm. James thấy Karl dụi đầu vào cổ con ngựa, hai tay anh nắm chặt vào cái bờm của nó.

Trước khi cho Karl biết cậu đang có mặt ở đây, tiếng khóc nức nở vang dội về phía cậu, đó là những âm thanh không rõ ràng pha trộn giữa tiếng của những con ngựa và vạn vật trong đêm. James chưa từng thấy người đàn ông nào khóc cả. Cậu cũng không biết đàn ông có thể khóc. Cậu nghĩ là một đáng nam nhi thì không thể khóc được. Nhưng lúc này đây, Karl đang đứng trước mặt cậu, người yêu Anna hơn ai hết, ôm chầm lấy con Bill và nức nở nghe thật thảm hại.

Âm thanh đó như vỡ òa ra, nó khác với giọng nói thường ngày hay bảo vệ, che chở cho cậu, James chắc chắn đây là lần đầu tiên cậu nghe thấy âm thanh như thế kể từ khi đến ở ngôi nhà này. Lo sợ, cậu không biết phải làm gì, cậu quay người và bỏ chạy vào nhà, quăng mình lên chiếc giường của cậu, trống ngực đập liên hồi, cậu nuốt nước mắt vào trong, không muốn cởi bỏ y phục, chờ đợi bước chân Karl quay trở vào nhà và lên giường ngủ với Anna. Nhưng cậu không khóc. Cậu không khóc. Bất cứ người nào ở đây cũng không nên khóc.

14. Chương 14

Anna và James đang lấp những khe hở của ngôi nhà. Họ đi hết chuyến này đến chuyến khác để vận chuyển đất sét và trộn đất sét với cỏ trên thảo nguyên, rồi dùng để lấp khe hở giữa những khúc gỗ. Thảo nguyên vì thế mà bị đào xới trông thật nham nhở và lởm chởm. Trong khi đó, Karl tiếp tục làm việc trên mái nhà, sử dụng những sợi dây liều nhỏ hơn cho lớp đầu tiên. Chúng được xếp dốc xuống phía dưới theo những lớp đã được khoan từ trước, được cố định lại bằng những khúc cây nhỏ.

Vì Karl đã chủ động đặt câu hỏi về Saul, mỗi buổi tối đi ngủ của họ giờ đây không còn những trò đùa vui để xóa tan nỗi cô đơn trong anh và sự vất vả của công việc ban ngày cũng vì thế mà không thể nhẹ nhàng hơn chút nào. James đã nhận ra khoảng cách giữa chị mình và anh rể, cậu cũng chịu đựng lấy sự căng thẳng

giữa hai người họ. Cậu ước ao lại được nằm trên chiếc giường của mình, lắng nghe tiếng thì thầm của họ, tiếng cười nói và ngay cả tiếng vỗ gối vào nhau một cách bí ẩn.

Nằm thao thức bên cạnh Karl, Anna cảm thấy anh đang quay người đi và giả vờ ngủ. Cô khóc thầm, những giọt nước mắt đã làm bạn đồng hành cùng mình hàng đêm, nhưng cổ nuốt chúng vào trong và nén tiếng nức nở lại cho đến khi hơi thở của Karl trở nên sâu hơn và thậm chí anh đã chìm vào giấc ngủ. Chỉ sau khi đó, những giọt nước mắt của cô mới lăn dài trên má, đọng lại thành vũng trong lỗ tai trước khi trào ra ngoài làm ướt đầm chiếc gối cô đang nằm, cho đến khi cô tuyệt vọng úp mặt, vùi đầu mình vào trong gối, để cho những tiếng nức nở dâng trào.

Phía sau cô, Karl vẫn chưa ngủ, anh muốn đưa tay vuốt ve Anna mà anh đã từng biết. Nhưng lòng tự trọng kiên định của một người Thụy Điển rừng rậm Áncan và làm tổn thương anh.

Karl không muốn nghĩ đến ngày cắt gỗ để tạo thành rửa ra vào. Anh đã từng nghĩ ngày đó chính là ngày trọng đại nhất - ngày mà Anna, James và anh lần đầu tiên bước vào ngôi nhà của họ. Nhưng giờ đây, cô trông có vẻ rất gầy gò và mệt mỏi với đôi mắt thâm quầng. James luôn giữ im lặng, tâm trạng nặng nề, không biết cư xử ra sao giữa hai người họ. Bản thân Karl luôn hăng say với công việc, điềm tĩnh và lịch sự.

Cái cửa đã được mở ra, đối diện hướng Đông như lời Karl đã hứa. Nhưng khi bước vào nhà lần đầu tiên, những tia nắng mặt trời không thể chiếu sáng và đổ bóng vào trong nhà như họ nghĩ. Những thanh xà ngang dùng để lợp mái đã được đóng và những khe hở hầu như đã bị lấp kín. Chỉ có ánh sáng xuyên qua từ phía cửa ra vào. Anna cảm thấy phía trong căn nhà này thật ảm đạm. Cô kín đáo đứng tránh xa góc nhà nơi cô và Karl đã đứng hôn nhau hoặc vị trí của chiếc giường anh đã chỉ cho cô xem trước đó.

James rất hào hứng với ngôi nhà này, cậu đi vòng quanh khuôn viên nhỏ hẹp của nó và thốt lên, “Tuyệt thật! Nó to gấp ba lần so với ngôi nhà chúng ta đang ở!” .

“Sẽ nhiều hơn gấp ba đấy nếu tính luôn gác xép.”

James nói, “Em chưa từng có phòng riêng của mình”.

“Đã đến lúc chúng ta phải tiếp tục làm việc và ngừng ngay những giấc mơ giữa ban ngày như thế này. Chúng ta còn nhiều việc phải làm trước khi bắt tay xây gác xép. Em đã sẵn sàng đem những viên đá này vào chưa, em trai?”

“Vâng, thưa anh.”

“Tốt! Vậy thì em đi dắt Bene và Bill ra đây, anh sẽ đi cùng với em và chỉ nơi đổ đồng đá cho em.”

Với thể trạng như của một người đang hấp hối, Anna bước theo hai người họ, giúp James chất đá lên chiếc xe kéo mà Karl nói là của mình trong những ngày đông. Karl chỉ cho họ chỗ đồng đá nằm ở phía Đông cánh đồng ngũ cốc đã thu hoạch xong, rồi anh quay lại ngôi nhà, bỏ họ lại đó với công việc buổi sáng đầy cực nhọc. Đúng, đó là cảm giác của Anna trong ngày hôm nay: cực nhọc.

Những ý nghĩa đẹp đẽ của buổi sáng đã tan biến theo công việc họ đang làm.

Khi James đem chiếc xe kéo quay trở lại chỗ Anna đang đứng bên đồng đá, cả hai người họ đều rất mệt mỏi và ê ẩm mình mẩy.

Cô kéo lê bước chân băng qua sân, đi đến phía cánh cửa của ngôi nhà. Bên trong giờ đây đã sáng sủa hơn vì Karl đã cắt một cái khung để làm lò sưởi.

Cô đứng phía sau anh, anh quay người lại và thấy cô đang nhìn mình chăm chú.

“Anh đang xây lò sưởi, phải không Karl?”, cô hỏi.

“Ừm, ngôi nhà nào cũng cần một cái lò sưởi.”

Còn cô đâu thì phải còn trong trắng, cô nghĩ. Em nói có đúng không, Karl?

Vì vậy, cô phải đắm đầu vào những công việc như nấu ăn, đun nước sôi, xà phòng để giặt quần áo và phải sử dụng cái lò sưởi này suốt cả cuộc đời sao? Và rồi Karl, người thù dai này, có thể sẽ đối xử tốt với cô hơn.

Cô muốn khóc, đừng làm vậy với em mà, Karl! Em không được lựa chọn, em xin lỗi anh... xin lỗi anh mà Karl!

Karl, với trái tim như muốn vỡ tung, vẫn tiếp tục công việc chặt gỗ và nhớ lại anh đã tưởng tượng công việc xây lò sưởi này vui và ý nghĩa biết bao nhiêu. Anh đã mơ đến giây phút được đem Anna của anh đến bên nó trong mùa đông lạnh giá và thấp ngọn lửa bùng sáng lên, anh sẽ vui đùa cùng cô, ôm cô vào lòng, cuộn tròn cô lại trong chiếc chăn nhồi cỏ trâu ấm áp, và họ sẽ ngủ bên nhau không một chút suy tư trên chính sàn nhà này.

Những viên đá xây lò sưởi đã được chất cao lên, từng viên một.

Thời gian trôi qua và Karl thông báo rằng họ phải quay trở lại để kiểm tra những cây hốt bổ dại. “Anh nghĩ chúng ta nên đi kiểm tra những cây hốt bổ dại. Nếu muốn ăn bánh mì vào mùa đông sắp đến, chúng ta nên đi ngay bây giờ”, anh nói điều đó với James. Anh rất ít khi nói với Anna, và dù có nói gì đi nữa, anh luôn tỏ vẻ lịch sự. Nhưng sự lịch sự đó không phải là những điều Anna mong muốn. Cô muốn Karl trêu chọc tán tỉnh cô, lớn tiếng với cô về tài nấu nướng thảm họa của cô. Bây giờ, tuy việc nướng của cô chẳng tốt hơn trước đây là mấy nhưng anh không thêm đếm xỉa đến nó, chỉ điềm tĩnh ngồi ăn, ăn xong lại đứng lên xách riu và súng đi ra khỏi bàn. Anh vẫn tiếp tục chỉ dạy cho cô những công việc cô chưa biết làm, nhưng những trò trêu đùa và vui vẻ đã biến mất khỏi những bài học đó.

“Em có nên dắt Bene và Bin theo không?”, James hỏi với vẻ hớn hờ. Những ngày này, cậu luôn cố gắng làm những việc có thể để mong thấy Karl cười, nhưng điều đó đã không xảy ra.

“Có đấy! Chúng ta sẽ đi ngay sau khi em lấy sữa của con Nanna xong.”

Đến lúc họ đi, Anna cảm thấy họ không chỉ đơn giản là kéo xe kéo chứa vật liệu xây dựng qua sân. Lần đầu tiên, những con ngựa được chỉ định đi về phía con đường mà lúc trước cô đã đến. Cô bước vào phía trong cửa ra vào, đứng nép mình trong bóng tối để Karl không nhìn thấy mình. Cô tự hỏi họ đang đi đâu? Đột nhiên, cô cảm thấy sợ họ sẽ bỏ lại cô một mình ở đây vì không ai ngó ngang đến cô cả. Karl lấy những cái rổ đựng những sợi liễu và bỏ chúng lên phía sau xe. Cô thấy anh nhìn qua James trong khi cậu bé phi nước kiệu về phía ngôi nhà cũ. Anna bị bỏ lại phía sau cánh cửa.

“Karl nói đã đến lúc đi kiểm tra những cây hốt bổ dại. Anh ấy hỏi chị có muốn đi không?”

Trái tim cô hất văng và cô muốn khóc, cả hai thái cực xảy ra cùng một lúc. Anh không có ý định bỏ cô lại nhưng anh cũng không định đích thân đến mời cô đi chung. Cô bỏ cái gàu vào trong một cái thùng và đi theo James, lưỡng lự khá lâu trước khi đóng cửa lại. Khi cô đến bên chiếc xe, Karl đã ngồi trên xe. Anh quay lại liếc nhìn ngôi nhà và Anna hy vọng anh sẽ đưa tay xuống, giúp cô trèo lên, nhưng anh không làm vậy. Thay vào đó, khi cô đang trèo lên phía bên này của xe, anh trèo xuống phía bên kia của xe, đi về phía đóng gỗ, lấy một cây gỗ to và chặn ngay trước cửa nhà.

“Tại sao anh không nhắc nhở em, Karl?”, cô hỏi, tự nhủ bản thân mình có thể học hỏi để trở thành một người vợ như anh ấy cần không? Thậm chí, cô còn không nhớ nổi việc đơn giản mà lấy một khúc gỗ chặn trước cửa nhà trước khi đi ra ngoài.

“Không sao đâu!”, anh nói.

Cô buồn rầu nghĩ tại sao không sao chứ? Có điều gì để anh bận tâm về em không, Karl?

Vào thời điểm này, những cây hốt bổ trong rừng đã chín. Những cành cây trĩu nặng như những sợi tóc, đang cố gắng giúp thân cây chống đỡ và nâng những quả hốt bổ lên. Hai sợi dây xoắn ngược chiều nhau theo một cách đặc biệt lên phía trên thân cây, Karl giải thích rằng đây là cách để nhận biết nó. Những bông hoa nửa vàng nửa xanh, lá khô héo đi, giòn mỏng như giấy, bết dính, mang những hạt cứng màu tím. Họ hái tất cả những quả chín, đựng đầy trong rổ cho đến khi thấy đủ hoặc thừa những gì họ cần.

“Chúng ta sẽ phải ăn bánh mì trong suốt mùa đông này, chỉ mới nhìn chúng thôi là em đã biết vậy rồi”, Anna nói.

“Anh sẽ bán những quả bột bổ còn lại. Chúng đem lại cho chúng ta một ít tiền”, Karl giải thích.

“Ở thành phố Long Prairie này à?”, cô hỏi.

“Đúng, ở thành phố Long Paine này”, anh trả lời, không cho cô biết thêm thông tin gì khi chuẩn bị quay trở về.

Khi số rổ họ mang theo đã chất đầy quả hốt bố và cả ba người đã sẵn sàng khởi hành, Anna cúi xuống, định chạm vào một chồi non mới nhú, mọc bên cạnh cây mẹ. Karl gọi cây con này là “một nhánh dây leo”.

“Karl! Vì chỗ nhà anh không có cây hốt bố, sao chúng ta không đem cành về và trồng chúng ở đó?”

“Anh đã từng thử qua cách này nhưng chúng không sống được.”

“Sao chúng ta không thử lại?”

“Chúng ta có thể thử lại nếu em muốn, nhưng anh không có đem theo vật dụng nào để đào chúng lên.”

“Còn cái rìu của anh thì sao? Chúng ta không thể đào đất bằng rìu à?”

Biểu cảm trên khuôn mặt Karl trông thật kinh hoàng. “Với cái rìu của anh sao?”, giọng anh nghe rất hoảng hốt khi nghĩ đến việc phải sử dụng chiếc rìu quý báu này để đào xuống mặt đất lổm chổm kia. “Không có ai sẵn lòng lấy rìu của mình để đào xuống đất cả. Rìu dùng để chặt gỗ.”

Cảm thấy mình thật ngu ngốc, cô nhìn xuống những nhánh dây leo và nói “Ồ!” bằng một tiếng kêu nhỏ nhỏ. Nhưng cô quỳ xuống, nhất quyết phải nhổ một cây lên cho bằng được.

Cảm thấy ngạc nhiên, anh quỳ xuống bên cạnh cô, họ cùng nhau đào đất lên, cố gắng tìm đến vị trí của rễ cây. Đây là lần gần gũi nhất trong những ngày làm việc này của họ, và tay của họ chạm vào nhau, vừa đào sâu vừa cào đất xung quanh rễ cây. Anna cảm thấy tuyệt vọng trong nỗ lực để làm Karl vui lòng dù chỉ bằng một việc nhỏ thôi. Nếu cây được trồng và phát triển, cô biết đây sẽ là món quà dành cho Karl.

“Em sẽ tưới cây mỗi ngày”, cô hứa.

Anh nhìn lên, thấy cô đang quỳ dưới đất với lời hứa chân thành trong mắt.

Sau đó, anh nhìn ra chỗ khác và nói, “Chúng ta nên dùng rêu để gói cái rễ này lại, nếu không nó sẽ bị khô trước khi chúng ta về đến nhà”. Anh đi tìm rêu, bỏ lại Anna cùng với lời hứa đang hấp hối trong mắt và trái tim của mình.

James quay lại sau khi đem những rổ cây hốt bố lên xe. “Chị có đào được cây nào chưa?”

“Có, Karl đang giúp chị.”

“Có thể chị cũng không trồng được vì anh Karl đã không thể”, James đáp lời.

Sự vô tâm của James làm Anna muốn khóc. Nhưng em mình đúng, cô nghĩ.

Song ý nghĩ đó nhanh chóng bị gạt đi khi cô nhận ra James đã quá tôn thờ Karl mà không chịu bỏ chút thời gian ra để suy nghĩ, quan tâm, ủng hộ cô như trước đây cậu từng làm.

Karl quay lại với bó rêu, quấn nó quanh rễ cây, sau đó, đứng lên và nói, “Tốt hơn là nên lấy hai cây, Anna”.

“Hai cây sao?”

“Ừm.” Anh đã quá quen với cách biểu lộ sự ngạc nhiên của cô. “Cây hốt bố chỉ phát triển tốt nhất khi có hai cây, cây đực và cây cái. Cây em vừa nhổ lên là cây cái, nhưng nếu em nhổ thêm một cây đực nữa thì em sẽ thu hoạch được nhiều hơn khi cây lớn.”

“Làm sao anh biết đây là cây cái?”, cô hỏi.

Anh nhìn cô trong giây lát rồi bước đến gần, chỉ cô xem những chóp hình nón còn lại phía trên cây mẹ. “Bằng những cái chóp này”, anh giải thích. Anh đưa tay chạm vào chúng. “Cây cái ngắn hơn, chỉ khoảng năm centimet.” Anh bước lại gần một cây khác, với tay hái một chùm hoa hình chùy trên thân cây. Nó dài khoảng mười lăm centimet. “Cây đực dài hơn rất nhiều.” Anh nhanh chóng quay đi, hái thêm một rổ quả hốt bố nữa, để cô một mình đào cây đực lên nếu như cô muốn thế.

Kiên quyết, cô đào thêm một cây nữa và bỏ nó lên xe, cẩn trọng không nhìn vào mắt Karl. Cô quần nó vào trong đồng rêu cùng với cây cái trong khi Karl kiên nhẫn đứng chờ cô trèo lên xe. Quỷ tha ma bắt, làm sao cô ấy có thể trồng chúng được!

Khi họ đã đi được nửa đoạn đường, Karl kéo xe ngựa dừng lại. “Anh vừa nảy ra ý định sẽ lấy gỗ cây bách hương về làm ván lợp”, anh thông báo. “Mặc dù những cây này không phải của anh nhưng anh nghĩ khu đất này không thuộc quyền sở hữu của bất kỳ ai, nên anh không lấy gỗ của người khác. Chỉ cần một cây cũng đủ lợp ván cho cả ngôi nhà và anh sẽ đi chặt nó.”

Đối với Anna, cây cối ở đây đều giống nhau. Nhưng khi Karl bắt đầu chặt cây, cô ngửi được một mùi thơm. Mùi hương của cây bách hương rất nồng và cô nghĩ một người nào đó có thể bị say vì mùi hương này. Cô lại được chiêm ngưỡng vẻ đẹp và sự uyển chuyển của cơ thể Karl khi anh cầm rìu. Cô không thấy anh biểu lộ cảm xúc từ khi họ trở nên xa cách. Nhưng hình ảnh này giờ đây khiến cô rung động, trong lòng cô dấy lên một niềm khao khát, cô mong rằng rạn nứt giữa anh và cô có thể được hàn gắn lại.

Đột nhiên, cô thấy Karl đang giảm dần tốc độ, nhịp điệu cũng thay đổi theo, anh chưa bao giờ làm vậy!

Anh chặt thêm hai nhát nữa, mỗi một nhát đều vang dội khắp nơi. Nhưng khi anh dừng tay, âm thanh vang dội vẫn còn. Anh đứng yên dò xét như một con gà trống đang đứng trước một con gà mái. Anh quay đầu lại, có vẻ như đã nghe thấy tiếng động nào đó, hình như là tiếng chặt cây ở hướng Bắc.

Anna và James cũng nghe thấy tiếng động đó và họ phòng thủ.

“Hai người có nghe thấy không?”, Karl hỏi.

“Chỉ là tiếng rìu thôi”, James nói.

“Chỉ là tiếng rìu hả em trai? Chỉ là tiếng rìu sao! Em có biết điều này nghĩa là sao không?”

“Hàng xóm?” James mạo hiểm trả lời, một nụ cười lướt ngang môi cậu.

“Hàng xóm”, Karl nhắc lại, “nếu như chúng ta may mắn”.

Đó là một nụ cười thật sự mà Anna nhìn thấy trên khuôn mặt Karl trong suốt mấy ngày qua. Anh thu rìu lại, lần này, anh cố gắng suy đoán từng nhịp của âm thanh, không vội vã, như một người đang chậm chậm chạy trên con đường dài.

Âm thanh đó đột nhiên ngưng lại. Cả ba người họ hình dung ra một người mà họ chưa bao giờ gặp, anh ta có lẽ cũng đang ngừng tay để lắng nghe tiếng rìu của Karl trong khu rừng của mình.

Nhịp điệu xa xa lại vang lên, nhưng lần này nó ở phía sau, hoặc ở gần cái cây Karl đang chặt, và hai người họ đang nói chuyện với nhau bằng một ngôn ngữ mà chỉ có những người đồn gỗ trong rừng mới hiểu được. Họ đo đạc khoảng cách theo một giọng điệu rất quen thuộc, hỏi và trả lời lẫn nhau.

Cạch! Tiếng rìu của Karl vang lên.

Cọc! Tiếng rìu đáp trả.

Cạch!

Cọc!

Cạch!

Cọc!

Cuộc đối thoại như những tiếng trống gõ, và lúc này, Karl làm việc với nụ cười nở trên môi. Khi anh bước lui về sau để nhìn cây đổ xuống, Anna cảm thấy rất phấn khởi như thể lần đầu tiên cô chứng kiến cảnh tượng này.

Sự hớn hở của Karl cũng lây sang cô. Khi tiếng động của cây đổ xuống dội vào tai họ, ánh mắt anh liếc sang cô như lúc trước. Anh thấy cô cười rạng rỡ trong khi một mùi thơm thâm lặng tỏa ra, anh không thể không nhìn cô và cười lại.

Trong không gian im lặng, tiếng rìu của người thợ đồn gỗ kia lại vang lên.

“Họ đang nghe chúng ta!”, James nói.

“Lấy rõ lại đây để đựng vụn gỗ”, Karl nói, “trong khi anh cắt cây ra. Vụn gỗ bách hương rất tốt để xua đuổi bọ. Bỏ một ít vào thân cây sẽ giúp chúng không bị mọt. Nhanh lên nào”.

Cô chưa từng, chưa bao giờ thấy Karl Lindstrom vội vã. Nhưng anh đang vội vã. Cô cũng đang vội vã. Trong khi cô gom vụn gỗ lại, Karl lại làm cô ngạc nhiên, “Thử ngậm một miếng gỗ xem”.

Cô làm theo. James cũng vậy. “Nó có vị ngọt!”, Anna thốt lên với vẻ ngạc nhiên.

“Đúng, rất ngọt là đằng khác”, Karl đồng ý, nhưng anh đang nghĩ đến âm thanh ngọt ngào của tiếng rìu từ phía xa xa. Cần chút ít thời gian để tìm ra nguồn gốc của âm thanh đó.

Một con đường có hai hàng cây phỉ chạy dọc hai bên, dường như đã bị che khuất khi họ đi ngang qua lúc trước. Bây giờ, khi họ đi lại từ phía sau, hàng cây đã hiện ra một cách rõ ràng. Họ bị lôi cuốn bởi âm thanh tiếng rìu ngày một gần hơn, giống như một thổi sắt đang bị nam châm hút.

Họ gặp một người đàn ông mập lùn, tuổi trung niên đang đứng bên một cây thông Mỹ dọc theo con đường. Họ cho xe dừng lại trong khi người đàn ông kia cũng gác rìu lên tay, đứng nghỉ ngơi, giống cách Karl thường làm sau khi đã chặt cây xong. Ông ta lấy chiếc mũ len xuống, chiếc mũ giống với chiếc mũ của Karl. Sau đó, ông ta nhìn Anna, cầm chiếc mũ trên tay và đi về phía xe của họ.

Một mình Karl bước xuống, đi về phía người đàn ông với lòng bàn tay mở ra. “Tôi nghe thấy tiếng rìu của ông.”

“À, tôi cũng nghe thấy tiếng rìu của anh!”

Họ bắt tay nhau.

Người Thụy Điển! Karl nghĩ.

Người Thụy Điển! Olaf Johansons nghĩ.

“Tôi là Karl Lindstrom.”

“Còn tôi là Olaf Johansons.”

“Tôi sống cách đây khoảng sáu đến tám dặm về hướng này.”

“Còn tôi sống cách đây cả trăm dặm về hướng này.”

Anna sững sờ nhìn họ chào hỏi nhau và cả sự trùng hợp kỳ lạ khi hai người Thụy Điển lại gặp nhau trong một khoảng cách gần đến vậy. Họ cười với nhau, chạm vai nhau, hai bàn tay siết chặt khiến Anna dâng lên niềm hạnh phúc vì cô biết Karl nhớ quê nhà đến nhường nào.

“Ông định cư ở đây luôn à?”

“Vâng, tôi và gia đình của tôi.”

“Tôi cũng nghe những tiếng rìu khác nữa.” Karl tìm ra hướng của âm thanh đó.

“Vâng. Tôi và các con trai của tôi đang chặt cây để xây nhà.”

Chất giọng Thụy Điển của Johansons khó nghe hơn giọng của Karl.

“Chúng tôi cũng đang xây nhà. Đây... đây là gia đình của tôi.” Karl nhìn sang phía xe kéo. “Đây là vợ tôi, Anna, và đây là em trai của tôi, James.”

Ông Olaf Johansons, tay vẫn cầm chắc mũ, gật đầu liên tục, tiến đến bắt tay họ trước khi đội mũ lên trở lại.

“Ồ! Katrene của tôi hẳn sẽ rất vui khi gặp mọi người! Cô ấy và các con gái của chúng tôi, Kerstin và Nedda, thường hay nói ‘Nếu như ở đây không có lán giềng hay bạn bè thì sao?’ Họ nghĩ họ sẽ chết vì cô đơn, cả ba người họ. Làm sao một người có thể chết vì cô đơn trong một gia đình đông đúc như gia đình của tôi được chứ?” Ông kết thúc câu nói với một tiếng cười hài lòng.

“Gia đình của ông đông lắm sao?”, Karl hỏi.

“Vâng tôi có ba người con trai đã trưởng thành và hai cô con gái tuổi mới lớn, nhưng khá phổng phao và xinh đẹp. Chắc chắn, gia đình tôi cần một căn nhà to.”

Karl cười, vui đến phát cuồng trước tin tức đó.

“Đến đây nào, anh phải gặp Katrene và tụi nhỏ. Họ sẽ không thể nào tin nổi tôi đem ai về nhà ăn tối đâu!”

“Ông sẽ lên xe đi cùng chúng tôi chứ!”

“Ch.. chắc rồi!” Johansons đồng ý, trèo lên xe chỗ cây bách hương. “Đợi đến khi họ gặp mọi người nhé! Họ sẽ nghĩ rằng mình đang mơ à xem!”

Karl lại cười. “Chúng tôi chặt cây bách hương để làm ván lợp, nhưng tôi nghĩ rằng khu đất này là của ông. Tôi không biết ông đã ở đây, đáng lẽ, tôi phải xin phép ông trước.”

“Tôi hỏi anh điều này nhé, một cây bách hương so với khu rừng xung quanh đây thì có đáng không?”, Olaf xởi lởi. “Không đáng đâu mà!” Tay ông ta lướt qua, chỉ về phía khu rừng. “Mảnh đất Minnesota này là một vùng đất tốt. Nó rất giống ở Thụy Điển.”

“Tôi nghĩ có lẽ còn tốt hơn. Tôi chưa từng thấy những cây thông Mỹ như thế này.”

“Chúng tạo thành những bức tường rất thẳng hàng, đúng không nào?”, Karl đồng ý.

Khi họ đến một khu đất trống nhỏ hẹp, nơi mà những tiếng rìu vẫn còn vang lên, hai người đàn ông này như đã cảm thấy rất tự đắc. Có một chiếc xe thồ phủ bạc ở trên bãi đất trống, rõ ràng, gia đình này sống nhờ vào nó từ lúc họ đến đây. Đồ dùng gia đình nằm vương vãi khắp nơi quanh đồng lửa đang nhóm, một cái chuồng nhỏ được tạo nên bằng cách đặt bàn ghế theo hình vòng tròn để nhốt các loại động vật. Những khúc cây, các phần của những chiếc giường và quần áo vứt tứ tung trên nền đất, phủ lên bánh xe thồ hoặc trải trên những bụi cây.

Một người phụ nữ đang khuấy chiếc nồi treo trên một cây trụ có ba chân, đặt trên một ngọn lửa. Một người khác đang trèo xuống phía sau chiếc xe thồ phủ bạc. Một cô gái trẻ tuổi James đang phân loại những quả việt quất. Ngay góc của khu đất, ba tấm lưng lực lưỡng đang vung rìu. Mọi người có vẻ dừng tay lại cùng một lúc. Olaf vẫy tay gọi và họ cùng từ phía góc xa xa kia bước đến chỗ chiếc xe kéo khi nó dừng lại.

“Katrene, xem anh tìm thấy gì cho em nào”, Olaf gọi, trèo xuống tìm phía sau chiếc xe.

“Hàng xóm!”

“Hàng xóm!”, người phụ nữ thốt lên, lau tay vào trong một chiếc khăn to.

“Hàng xóm người Thụy Điển!”, Olaf hét to thêm lần nữa, như thể ông chịu trách nhiệm về việc xác định quốc tịch của người khác vậy.

Lúc này, khoảng đất trống chỉ toàn người Thụy Điển đang đứng. Mọi người dường như đều “à” và “ờ” lên cùng lúc, tất cả bọn họ, ngoại trừ Anna và James. Cuối cùng, Karl cũng phá vỡ bầu không khí xa lạ đó, anh hớn hờ đi đến bắt tay từng người và giúp Anna trèo xuống xe.

“Đây là vợ tôi, Anna”, anh nói, “nhưng cô ấy không biết nói tiếng Thụy Điển”.

Một âm thanh của sự tiếc nuối vang lên, cứ như có ai đó đang ngắt đi.

“Còn đây là em trai cô ấy, James.”

Mặc dù được chào đón nồng nhiệt nhưng Anna cảm thấy khó chịu khi họ cứ xen vào thứ tiếng mà cô không hiểu gì cả. Nhưng khi nói chuyện với cô và James, họ sử dụng tiếng Anh. “Mọi người hãy ở lại đây và ăn tối với gia đình chúng tôi. Có rất nhiều món cho tất cả chúng ta đây!”

“Cám ơn”, Anna đáp lại.

Olaf giới thiệu đàn gia súc của mình, từ con già nhất đến con non nhất.

Katrene, vợ ông ta, là một người phụ nữ đầy đà, luôn cười vui vẻ với những gì mình đang nói. Bà ta rất giống với những gì Anna hình dung về mẹ của Karl, từ sự miêu tả của anh về mẹ mình trong quá khứ. Katrene có mái tóc thắt bím, đeo tạp dề, gò má tròn và ửng hồng, mũm mĩm, đôi mắt biết nói và luôn sáng long lanh.

Erik, người con trai cả của họ, trạc tuổi Karl. Thật ra, nhìn anh ta rất giống Karl nhưng thấp hơn và không điển trai bằng.

Kerstin, người con gái lớn của họ, đang bước đến gần. Cô ta giống mẹ như đúc.

Sau đó là Leif và Charles, hai chàng trai trẻ tuổi, khoảng độ mười sáu đến đôi mươi.

Cuối cùng là Nedda, mười bốn tuổi, người đã làm cho giọng của James chuyển tông cao và thanh khi cậu nói xin chào với cô.

Anna chưa bao giờ nghĩ trong cuộc đời mình, cô lại gặp nhiều người Thụy Điển đến như vậy. Má hồng, khỏe khoắn, cơ thể rắn chắc, ngay cả những người phụ nữ. Tất cả bọn họ đều có mái tóc vàng, họ gật đầu, ra hiệu cho những vị khách đến bên ngọn lửa và ngồi xuống những khúc gỗ mà họ dùng làm ghế ngồi.

Họ hào hứng trao đổi với Karl những tin tức về Thụy Điển, anh cũng trao đổi lại với họ chút ít thông tin về Minnesota. Khi cuộc trò chuyện đến hồi rôm rả, Anna và James như bị bỏ rơi, hai người họ cứ phải lắng nghe những cụm từ mà họ không tài nào hiểu được, nhưng vẫn buộc phải cười vui vẻ trước sự nhiệt tình của mọi người ở đây. Cô liếc mắt nhìn những người tóc vàng đang ngồi xung quanh. Một người nhìn thấy Anna đang nhìn họ, cô cảm thấy tóc mình đang bay trong gió, lửa xòa trước trán và rối tung rối mù.

Người con gái lớn, Kerstin, khuấy thức ăn đang chín tới trong một cái nồi to bằng sắt phía trước mặt họ. Từ phía sau, Anna nhìn những lọn tóc thắt bím xinh đẹp và bám chặt vào da đầu của Kerstin, chúng trông có vẻ quá chặt. Những lọn tóc đó vòng quanh đầu và kết thúc với một vòng hoa kiểu của nữ thần La Mã, tạo thành một vòng tròn rất đẹp phía sau đầu cô ta. Kerstin mặc một chiếc váy đầm được may tỉ mỉ, sạch sẽ gọn gàng và đeo một chiếc tạp dề mà cô giữ gìn nó khỏi bị lửa bén vào khi nghiêng người để khuấy nồi thức ăn đang tỏa mùi thơm ngào ngạt.

Anna, trong chiếc quần ống túm của em trai, chợt cảm thấy mình như một thằng con trai. Cô giấu bàn tay phía sau lưng. Chúng bị dính đầy đất cát khi cô đào những cây hốt bổ lên. Còn hai bàn tay của Kerstin thì sạch sẽ như chiếc đầm cô ta đang mặc vậy. Cô ta di chuyển rất thuần thục quanh ngọn lửa, biết rõ mình phải làm gì với món ăn này.

Khi bữa ăn được dọn ra, theo lẽ thường, Anna sẽ đoán trước. Có bánh mì đặc ruột của Thụy Điển mà Karl lúc nào cũng thêm nhỏ dãi. Đó là bánh mì lúa mạch đen ẩm ướt của người Thụy Điển. Sau đó, họ cầu nguyện. Có cả bơ, bơ thật sự, bởi vì Johansons có mấy con bò. Món thị thậm chí còn có thêm những cây xúc xích ngon tuyệt mà Anna chưa bao giờ được nếm thử, và dù bà Katrene nói rằng chúng được làm từ thịt nai thì Anna cũng chưa từng nếm thử thứ thịt nai nào ngon đến thế. Nó cay, giàu đạm và có nhiều gia vị. Họ cũng có lúa mạch nấu với nước thịt hầm và một chiếc bánh ga tô hấp, phủ trên mặt những quả việt quất và kem tươi.

Karl ăn ngấu ngiến đĩa bánh thứ hai khi Katrene tìm tìm nhìn anh cười và hỏi, “Anh thích món bánh chứ, Karl?”.

Bà đã gọi anh là Karl thay vì anh Lindstrom!

“Kerstin, con bé làm món bánh đó đấy. Nó nấu được một vài món, Kerstin đấy”, bà Katrene ngâm nga.

Anna cố gắng tạo ra một nụ cười trên môi.

Karl gật đầu theo hướng bà Katrene chỉ, thán phục tài năng của cô ta một cách lịch sự và lại tiếp tục ăn bánh. Karl không biết đáp trả lại thế nào nên anh chia sẻ một ít quả hốt bổ cho gia đình Johansons. Anh đưa cho bà Katrene cả một túi to.

Khi bữa tối đã xong và ba người phụ nữ của gia đình Johansons bắt đầu đi rửa bát đĩa, Anna nghĩ giúp đỡ nhưng họ từ chối, họ bảo cô là khách nên không cần phải làm thế. Hôm nay, họ chỉ trò chuyện cùng nhau. Chẳng nghĩ ngờ gì rằng Karl sẽ không từ chối bất cứ lời nhờ vả nào của họ. Ngày hôm nay, họ sẽ nghỉ ngơi.

Nhưng ngày hôm sau, tất nhiên anh sẽ bắt tay vào giúp đỡ họ. Mọi người đều đồng ý rằng khi lợp mái nhà xong, ngôi nhà phải trụ thật vững vàng. “Giống như ở Thụy Điển”, họ cùng nói và vui vẻ quyết định sau khi ngôi nhà của gia đình Johansons hoàn tất, họ sẽ tiếp tục phần mái nhà, sàn nhà và gác gỗ cho ngôi nhà của Karl, Anna và James.

Sau khi ăn tối xong, ba người ra về với lời hứa hôm sau sẽ đến sớm để phụ giúp. Bà Katrene vẫy tay tạm biệt họ với đôi má ửng hồng và nụ cười quen thuộc, bà còn nói với theo Karl vài câu nào đó bằng tiếng Thụy Điển.

“Bà ấy nói gì thế?”, Anna hỏi.

“Bà ấy nói rằng ngày mai chúng ta đừng ăn sáng trước khi đến bởi vì bà ấy sẽ làm món bánh kếp Thụy Điển với những quả dâu mà họ đem từ Thụy Điển sang!”

Sự vui sướng trong giọng nói của Karl làm Anna thấy ganh tị, cô không biết phải nói gì. Cũng chẳng ích gì khi James nói thêm vào, “Những người con trai của họ! Em hy vọng họ cũng tốt như chiếc bánh ga tô vậy. Hy vọng thế, phải không anh Karl?”.

“Giống như mẹ anh đã từng làm”, anh nói.

“Họ lấy dâu ra những quả dâu đó?”, James hỏi.

“Chúng có ở khắp nơi. Có một bụi cây dày đặc ở phía Tây Bắc khu đất của chúng ta, nhưng vì chúng ta đã quá bận rộn với công việc xây nhà nên anh chưa lên đó để kiểm tra được. Anh nghĩ chắc chúng đã chín rồi.”

“Chúa ơi, anh Karl này! Chị Anna có thể làm bánh ga tô với những quả dâu đó không?”

“Anh nghĩ nó sẽ không giống dâu vì bánh của họ còn có kem tươi từ những con bò của ông Olaf.” Sau đó, anh thêm vào, “anh quên chưa nói rằng sữa bò ngọt hơn sữa dê”.

“Nếu con Nanna mà nghe anh nói thì nó sẽ không cho chúng ta sữa nữa”, James trêu chọc.

Karl cười. “Ừm. Nanna là một con dê thông minh. Nhưng anh không nghĩ nó thông minh đến vậy đâu.”

“Ngày mai, chúng ta sẽ quay lại đó sao?”, James hỏi với vẻ lo lắng.

“Đúng, tất nhiên rồi. Cũng giống như ở Thụy Điển, mọi người vì mình và mình vì mọi người. Với sự giúp đỡ của chúng ta, gia đình Johansons sẽ xây xong ngôi nhà trong vòng hai hay ba ngày nữa.”

“Hai hay ba ngày sao?”, James thốt lên với vẻ sững sờ.

15. Chương 15

Ngày hôm sau, Anna dậy sớm, đủ để chuẩn bị bữa sáng cho Karl và James. Cô làm xong trước khi hai người họ kịp phản ứng. Hãy để bọn họ thưởng thức bữa ăn sáng do mình nấu, dù họ có thích hay không! Họ có thể làm gì chứ, chỉ một ngày không có những quả dâu Thụy Điển thôi mà! Anna ném một cái nhìn đe dọa về phía James. Cậu đang háo hức muốn đi. Có vẻ thằng bé cũng bị một cô nàng Thụy Điển xinh đẹp hấp hồn rồi, Anna chua chát nghĩ, khiến bản thân càng cảm thấy khốn khổ hơn.

Khi Karl nói, “Nhanh lên, Anna, chúng ta phải đi ngay”, cô cảm thấy không mấy hài lòng và cô đã trả lời, “Hôm nay, em không muốn đi”.

“Không đi?”, anh nói lớn với vẻ sững sờ. “Tại sao không, Anna?”

“Em nghĩ em nên ở nhà và làm công việc dọn cỏ. Rau củ cũng đang héo úa rồi. Dù sao, em cũng chẳng có việc gì để làm ở cái ngôi nhà đó, ngay cả anh cũng chẳng ngó ngang gì đến em.”

“Đi nào, anh Karl!”, James gọi từ ngoài xe. “Nhanh lên!”

“Em chắc chứ, Anna?”, Karl hỏi. “Anh không muốn để em lại đây một mình, Anna.”

Cô sẽ cho anh thấy cô cũng có khả năng như Kerstin Johansons... thậm chí nhiều hơn thế nữa, hơn cả việc suốt ngày cứ ngồi bên cạnh những người đàn ông và lệ thuộc vào sự che chở của họ.

“Đừng có ngớ ngẩn, Karl, em có súng mà, phải không?”

Đó quả là ngày dài nhất trong cuộc đời Anna. Cô khóc rồi lại nín, nín rồi lại khóc, cho đến khi cô nghĩ mình đã giết chết vườn rau củ tội nghiệp kia bằng những giọt nước mắt mặn chát. Cô làm việc một cách thô bạo, nhưng cả ngày hôm nay cô như tự quất roi vào người bằng những hình ảnh của Karl và Kerstin. Cô tưởng tượng anh gật đầu với Kerstin, nói cho cô ta biết bánh ga tô của cô ta ngon như thế nào. Cô tưởng tượng anh đang nói mình thích bím tóc vàng óng của cô ta như thế nào, rồi gần như ôm chầm lấy mái tóc Thụy Điển xinh đẹp ấy. Cô cũng tưởng tượng ra cảnh hai người họ nói chuyện với nhau bằng tiếng Thụy Điển, rồi tự cô gieo vào lòng mình nỗi đau khổ to lớn hơn vì không thể trò chuyện với anh bằng thứ ngôn ngữ yêu dấu của anh. Thời gian trôi qua và Anna lại tiếp tục nhớ đến lúc Karl gọi cô là “con gà mái gầy gò bé nhỏ của anh” rồi tiếp tục trách móc bản thân mình vì ốm yếu. Anna không thể làm gì với dáng vẻ ốm yếu và khả năng nấu ăn dở tệ của mình, nhưng ít ra, cô cũng đã đi tắm! Nếu Karl muốn một người phụ nữ có mùi xà phòng thì cô đã làm thế rồi còn gì!

Cô đi tắm, sau đó chờ đợi, nhưng mặt trời vẫn còn ở trên cao phía đường chân trời. Sau đó, khi mặt trời từ từ lặn xuống những hàng cây ở phía Đông cũng là lúc Anna nghĩ ra một ý tưởng hoàn mỹ để làm vui lòng Karl. Cô sẽ đi tìm bụi cây việt quất và hái cho anh thật nhiều quả việt quất khiến anh nổi cả da gà! Anna hoàn toàn ủng hộ ý tưởng này vì nó sẽ làm cô bận rộn cho đến khi anh quay trở về; cho rằng đây cũng là một việc làm đúng đắn, cô lấy thùng đựng nước và đi ngay. Cô men theo con đường quen thuộc đến đập hải ly, đi dọc theo con lạch về hướng Bắc, sau đó băng qua một vùng nước cạn, hướng về phía Bắc để tìm bụi cây việt quất.

Cô nhìn lên bầu trời, ước tính đường đi của mặt trời, khoảng thời gian mặt trời sẽ lặn để quay trở về nhà và có mặt ở đó trước khi Karl và James quay về.

Chưa đầy hai mươi phút từ chỗ con lạch, cô đã tìm thấy bụi cây việt quất. Quả của chúng rất to, màu tím và mọng nước, số quả trên cây cũng nhiều như những con muỗi đang bay liệng trên không trung. Chưa bao giờ Anna phải chịu đựng cảnh bị muỗi đốt như lúc này! Cô hoa tay múa chân nhưng chúng vẫn có thể đốt cô trước khi cô kịp đuổi chúng bay đi. Cuối cùng, cô buộc phải rời khỏi bụi rậm đó. Nhưng Karl muốn ăn việt quất và cô quyết định anh phải có chúng. Cô di chuyển từ bụi rậm này sang bụi rậm khác, hiếp tục hái quả cho đến khi thùng đã chứa hơn hai phần ba và thấy nó nặng hơn cô đã nghĩ.

Mặt trời đã xuống thấp hơn và cô quyết định ngừng tay để quay trở lại. Cô nghe tiếng róc rách của dòng suối và đi thẳng về hướng đó. Muỗi bay ra nhiều hơn khi màn đêm dần buông xuống. Nhưng cô cố gắng quên chúng đi, cô xách thùng việt quất và men theo dòng suối quanh co để trở về nhà, cho đến khi cô gặp mặt đường của nơi con lạch chảy về hướng Bắc.

Khi đi tìm cây việt quất, cô không gặp vòng cua như thế này! Đúng là cô đã đi theo hướng mặt trời mọc rồi mà! Nhưng khi bước lui lại, cô gặp một ngã ba, nơi con lạch giao nhau và chúng đều chảy về hướng Bắc. Con lạch của họ lại chảy về hướng Nam, xiên về hướng Đông Nam!

Thùng việt quất trên tay cô trở nên nặng trĩu, mặt trời đang dần tắt, bóng tối dần xuất hiện. Anna hái một cọng dây liễu để làm quạt đuổi muỗi và đó là tất cả những gì cô có thể làm lúc này. Những con ếch bắt đầu xuất hiện trên cây và muỗi thì ngày càng nhiều hơn. Cuối cùng, Anna nghĩ mình không thể chịu đựng nổi những âm thanh inh ỏi này hay những mùi hôi hám xung quanh thêm một phút nào nữa! Cô cảm thấy mất phương hướng hoàn toàn, trong khi bầu trời phía Tây hiện lên một dải màu cam nhàn nhạt, khiến cho những cành cây trơ trọi trong bóng tối trông như những ngón tay đen rất khủng khiếp.

Karl và James quay trở về nhà, mong muốn nhìn thấy khói trắng bốc lên từ phía ống khói và bữa khuya ấm áp đã được dọn sẵn. Nhưng tro than đã gần như nguội lạnh và không có bữa khuya nào cho họ. Karl đi ra ngoài vườn rau, thấy cỏ đã được dọn sạch. Anh đi qua ngôi nhà mới và bước vào trong. Trời tối đen vì trong nhà không có ánh mặt trời. Anh không thể nhìn rõ những vật trong góc tường.

“Anna?”, anh gọi. “Em có ở đây không?” Nhưng chỉ có tiếng chim kêu riu rít ở gần chỗ ống khói trả lời anh. “Anna?”

Anh gặp James ở ngoài sân. “Chị ấy cũng không có ở trong nhà suối”, James nói. “Em kiểm tra rồi.”

“Vẫn còn chuồng ngựa.”

“Chị ấy cũng không có ở trong đó. Em cũng tìm rồi.”

Trái tim Karl bắt đầu đập mạnh. “Chắc cô ấy đi ra hồ nước.”

“Một mình sao?”, James hỏi với vẻ hốt hoảng.

“Đó là nơi duy nhất mà anh có thể nghĩ ra.”

Họ chụp lấy khẩu súng và đi thẳng ra phía hồ nước. Tại sao Anna không đem theo súng nếu cô ấy đi vào rừng một mình? Đây là khoảng thời gian hoạt động của lũ động vật săn mồi. Karl biết hồ nước là nơi có rất nhiều sinh vật đáng sợ - chúng có móng, răng và cả sừng nữa. Nhưng trong hồ không có con vật nào, cũng không có Anna.

James không thể nghĩ ra nơi nào khác mà chị cậu có thể đi. Buồn rầu, cậu quay đầu lại và đi về nhà. Cậu đi phía trước Karl, mắt vẫn dán vào màn đêm cả hai phía, hy vọng nhìn thấy chị cậu xuất hiện trong bóng đêm. Lúc họ về đến nhà, mặt trời đã lặn xuống hoàn toàn, chỉ còn chút thời gian ít ỏi trước khi ánh sáng mờ mờ này cũng tắt ngấm.

“Chị ấy có đi bộ đến nhà Johansons không?”, James hỏi với vẻ hy vọng.

“Chúng ta đã gặp nếu cô ấy đi đường đó đến gặp chúng ta.” Lòng mảy của Karl hiện lên một câu hỏi ẩn chứa đầy lo lắng.

“Còn con đường nào khác dẫn đến đó không?”

“Không. Chỉ còn một con đường mòn chạy thẳng tới Fort Pembina ở Canada. Nhưng tại sao cô ấy lại đi hướng đó?”

“Anh Karl, em sợ”, James nói, đôi mắt cậu mở to, vẻ bối rối.

“Khi mà em lo sợ thì cũng là lúc tốt nhất em đánh mất trí thông minh của mình, em trai ạ.”

“Anh Karl, em biết chị Anna đang khóc rất nhiều đấy.”

Karl cảm giác như James đang lấy một cây đũa sắt nóng, ghim thẳng vào giữa tim anh. Anh vừa nghiêng rắng vừa nhìn chằm chằm xung quanh. “Hãy im lặng và để anh suy nghĩ.”

James làm theo nhưng cậu không bình tĩnh được khi Karl cứ đi qua đi lại, vò đầu bứt tai và chẳng nói gì. Karl nhóm lửa, quỳ gối xuống trước khi nó bùng cháy. Cuối cùng, khi James cảm thấy không thể im lặng lâu hơn, Karl nhảy dựng lên và hét to, “Đếm số thùng đi!”.

“Cái gì?”

“Đếm số thùng trong nhà suối đi, em trai! Ngay bây giờ!”

“Vâng, thưa anh!” James chạy ra khỏi cửa trong khi Karl chạy trối chết vào chuồng ngựa để xem có thùng nước nào trong đó không.

Họ gặp nhau ở ngoài sân và trời đã gần tối.

“Bốn”, James báo cáo.

“Ba”, Karl nói. “Mất một thùng!”

“Mất một thùng sao?”

”Nếu cô ấy lấy một thùng, chắc cô ấy đã đi đâu đó để lấy một thứ gì đó. Mà thứ gì nhỉ? Đất sét ư? Không, chúng ta đã đi ngang hồ đất sét rồi. Việt quất?”

Không, cô ấy không biết đường đi mà... Đợi đã!”

Hai người họ đều nghĩ đến một nguyên nhân.

“Anh đã nói với tụi em rằng cây việt quất mọc ở hướng Tây Bắc của khu đất.”

“Đúng rồi! Dắt lũ ngựa lại đây, James và chạy đến nhà Johansons. Nếu Anna bị lạc trong rừng, chúng ta phải có thêm người để tìm kiếm cô ấy. Bây giờ, trời đã tối rồi.”

Karl đốt một bó đuốc cỏ chi hương bồ để James mang theo, thấp nó lên và đưa cho James, anh ra lệnh, “Quay trở về càng sớm càng tốt. Bảo họ nhớ đem theo súng và lửa nhé. Nhanh nào, em trai!”

“Vâng, thưa anh!”

Biết không thể đi một mình, một người thì quá ít ỏi so với khu rừng rậm rạp này, Karl buộc bản thân mình phải bình tĩnh trong khi chờ James quay về từ nhà Johansons. Trong khi đó, anh tiếp tục buộc cỏ chi hương bồ để tạo thành những bó đuốc ọi người đem theo lên đường tìm kiếm. Anh buộc chúng thành từng bó tám cái để mỗi người có thể cột phía sau lưng. Cuối cùng, James cũng đã quay về cùng với gia đình Johansons. Họ không phí thời gian để đặt câu hỏi, ngoại trừ việc Karl phải trả lời một số câu hỏi cần thiết để đảm bảo rằng mọi người không bị lạc khi đi tìm Anna.

“Chúng ta sẽ chia ra làm bốn phía từ con lạch này”, Karl giải thích, có nghĩa là mọi người sẽ đi theo những góc chín mươi độ từ phía con lạch. “Mọi người đi tản ra theo hình quạt trong phạm vi của ánh sáng từ ngọn đuốc giữa chúng ta. Đừng bao giờ đi quá xa so với ngọn đuốc gần mình nhất. Nếu đuốc của người nào bị tắt, hãy ra hiệu cho người kế bên mình. Nếu ai tìm được Anna, truyền tin theo hàng dọc đến người cuối cùng. Khi chúng ta đi vào sâu trong rừng mà tôi nghĩ là cô ấy không có ở đây, tôi sẽ bắn một phát súng. Điều này có nghĩa là mọi người sẽ phải quay về bên phải, bước tám trăm bước trước khi quay đầu trở lại dòng suối.”

“Đừng lo lắng, Karl”, ông Olaf nói, “chúng ta sẽ tìm ra cô ấy”.

“Mọi người lấy tro trong thùng, thoa lên mặt và tay mình”, Karl ra lệnh, “bằng không, muỗi sẽ ăn thịt tất cả chúng ta đấy. Khi người nào tìm thấy Anna, hãy dùng tro trên mặt và tay mình thoa lên người cô ấy. Cô ấy chắc sẽ bị muỗi đốt nhiều lắm đấy, tôi e là thế”.

Họ theo sau Karl và James vào trong rừng, dọc theo con lạch bập bênh, sâu hơn, sâu hơn cho đến khi Karl ra lệnh mọi người tản ra. Họ tản ra từ phía con lạch, bước đi trong đêm đen kịt vo ve với ngọn đuốc nhấp nháy, cảnh tượng đó đủ làm trái tim gan dạ nhất cũng phải lo sợ.

Mỗi người đều tự hỏi vì sao Anna lại đi vào đây một mình mà không có tro để bảo vệ khỏi lũ muỗi khát máu, không có đèn để soi đường, không có súng để tự vệ trước lũ thú săn đêm luôn rình rập trong rừng. Họ căng mắt, căng tai ra để nhìn, để nghe, họ gọi tên cô đến khản cổ họng.

Karl và James đi tìm cô với ý nghĩ điên cuồng rằng cô đang bị thương, đang khóc lóc, hoặc đã chết.

Karl trách móc bản thân mình vì đã để cô ở nhà ngày hôm nay trong khi lẽ ra anh phải cương quyết đưa cô đi theo. Anh nghĩ đến khu vườn đã được dọn sạch cỏ và cỏ nuốt vật gì đang nghẹn lại nơi cổ họng mình. Anh nghĩ đến sự lạnh nhạt của họ và nguyên nhân của nó, cả việc đã lâu họ không ân ái cùng nhau. Anh nghĩ đến lời James vừa nói, “Em biết chị Anna đang khóc nhiều lắm, anh Karl”. Anh cũng biết Anna đang khóc nhiều lắm.

Tại sao anh không làm theo những lời răn dạy khôn ngoan của Cha Pierrot? Tại sao anh không nói ra hết với Anna những gì mình đang nghĩ khi anh có cơ hội? Thay vào đó, anh đã không để mọi chuyện được giải quyết trước khi mặt trời lặn, tối nay, anh cũng đã để chuyện này xảy ra với Anna. Cô bị lạc trong rừng khi mâu thuẫn giữa họ còn chưa được giải quyết. Còn nếu như anh không tìm được cô hoặc tìm ra cô khi đã quá muộn thì đó hoàn toàn là lỗi của anh.

Anna, em đang ở đâu? Anh hứa sẽ bỏ qua hết mọi chuyện, Anna, nếu như em còn sống và được an toàn thì ít ra, chúng ta cũng có thể nói chuyện với nhau và tìm ra cách để quên đi mọi chuyện. Anna, em đang ở đâu? Anna, em trả lời anh đi.

Nhưng không phải Karl là người tìm thấy Anna mà chính là Erik Johansons. Anh tìm thấy cô không phải nhờ vào ánh sáng của ngọn đuốc mà nhờ vào đôi mắt rực lửa của lũ chó sói, nhờ vào tiếng chúng sủa ngay phía trước mặt anh trước khi đôi mắt của chúng xuyên thẳng vào trong màn đêm.

Lũ chó sói vây xung quanh cái cây mà Anna đu lên đó trong nỗi sợ hãi khủng khiếp, lo sợ tay chân cô sẽ tê dại đi và buông ra, lo sợ cô sẽ ngủ quên và rơi xuống đất. Phía bên dưới, những cái hàm sắc nhọn đang nhe ra và tiếng kêu của chúng cho cô biết lũ động vật này đang cố tóm lấy cô bằng cách nhảy chồm lên cây. Có tất cả ba con.

Khi Erik nhe răng ra và quơ quơ ngọn đuốc phía trước mặt, lũ chó sói rút lui. Nhưng bọn chúng vẫn lượn lờ xung quanh cho đến khi Erik chĩa ngọn đuốc cùng với ánh mắt đỏ rực của mình về phía chúng, chúng mới chịu len lén lẩn vào bóng đêm.

“Ồ đây này!”, Erik hét lên về phía người đồng hành gần anh nhất, sau đó, anh nhìn lên và vẫy tay. “Anna, em có sao không?”

Trước khi kịp trả lời hoặc trèo xuống dưới với anh, cô nhìn thấy một con chó sói đang xông thẳng vào Erik và cô hét tên anh lên.

Anh vung mạnh tay, đâm vào nó xối xả, mắt mở trừng trừng, hét to lên để xua tan nỗi sợ trong mình. Nghe thấy tiếng người, con chó sói lùa sâu vào trong rừng, cùng với hai con còn lại, biến mất trong màn đêm.

Lúc này đây, một ngọn đuốc khác đang chạy đến giúp đỡ, sau đó là một ngọn đuốc khác. Karl đang đứng ở phía trung tâm của bìa rừng, và khi nghe tiếng kêu, bốn ngọn đuốc nữa cũng đã kịp đến đó. Cuối cùng, Anna đã được đem xuống dưới đất một cách an toàn.

Karl đi vào chính giữa những ngọn đuốc, nhìn Anna đang thổn thức trong vòng tay của Erik Johansons. Nước mắt cô giàn giụa trên khuôn mặt còn vẹn nguyên nỗi sợ hãi. Những dòng nước mắt trộn lẫn tro cứ chảy xuống da thịt cô. Erik đã làm theo những gì anh được hướng dẫn, sử dụng tro trên mặt và cánh tay để thoa lên mặt và cánh tay của Anna ngay khi tìm ra cô. Nhưng cô cứ ôm chặt cổ Erik không chịu buông ra.

Erik nhìn qua đầu cô khi Karl đi đến với ngọn đuốc trên tay, bắt lực nắm lấy tay của Anna, không biết phải làm gì hoặc nói gì. Karl cảm thấy như bị ai đâm vào mặt khi Erik áp má vào mặt Anna và vuốt nhẹ khuôn mặt cô. Bao tử của anh như thắt lại và anh muốn mắng cho Erik một trận để anh ta bỏ tay ra khỏi người Anna.

“Cô ấy có vẻ ổn hơn rồi”, Erik đảm bảo với Karl và giọng nói của anh ta trở nên dịu dàng hơn khi nói thầm vào tai Anna.

“Anna, Karl đã đến đây rồi. Bây giờ, em có thể đi với Karl.”

Nhưng Anna dường như không nghe thấy gì, nếu có thì có lẽ cô cũng không nghe rõ từng chữ được. Cô cứ ôm chặt lấy Erik như thể cuộc sống của cô phụ thuộc vào anh.

Karl nhìn về mặt hoàn toàn yên tâm của cô vì cảm giác vừa thoát khỏi nỗi sợ hãi, khiến bao tử của anh lại quặn thắt.

James chạy từ trong rừng ra, bay đến chỗ Anna, nắm lấy tay cô và ôm chặt cô từ phía sau, cố nín khóc. Còn Anna vẫn đang ôm chặt lấy Erik.

Kerstin nhìn thấy cảnh Karl cứ đứng chần chừ, miễn cưỡng ôm lấy vợ mình từ phía em trai cô. Điều này cho thấy rõ sự nghi ngờ của cô về những rạn nứt trong mối quan hệ giữa hai người là chính xác.

Cuối cùng, Karl cũng nói, “Anna, em sắp làm ghen tở Erik tội nghiệp mất thôi.” Nhưng chính giọng nói của Karl mới có vẻ như là người đáng tội nghiệp. Anh tiến đến gần, chờ đợi cô quay người về phía mình, nghe giọng nói của mình. Anh nhìn thấy khuôn mặt đầy tro của cô thấp thoáng dưới ánh sáng của ngọn đuốc trong khi cô cũng đang nhìn anh. Khi giọng nói quen thuộc của anh vang lên phía sau miếng mặt nạ màu xám kia, cô thì thào, “Karl?”.

“Đúng rồi, Anna.”

Nhưng họ vẫn còn do dự. Cô đang trong một tâm trạng tuyệt vọng, như một cái xác không hồn, khuôn mặt lấm lem và tái mét, hiện ra những vết côn trùng đốt và những giọt nước mắt phía dưới lớp mặt nạ màu xám. Mái tóc của cô ánh lên một màu nâu của rượu Whisky, và dính đầy những cành con của cây việt quất. Trong ánh sáng của ngọn đuốc, đôi mắt đỏ ngầu của cô vẫn còn đầy nét sợ sệt. Những giọt nước mắt của cô cứ âm thầm lăn xuống, rơi từ đôi gò má xuống chiếc áo sơ mi, tạo ra những vết lốm đốm còn bộ quần

áo thì có vẻ quá rộng so với thân hình mảnh mai của cô. Cô cố co người lại nhưng không thể nào thở được nếu không nấc lên từng cơn. Một bàn tay vuốt ngang mũi cô, sau đó buông xuống một cách bất lực.

Chưa bao giờ Anna cần một vòng tay như lúc này... một người nào đó ôm cô... cô cần Karl. Cay đắng, hèn hạ, sợ sệt, thích đáng, cô đứng phía trước anh, trong lòng vẫn còn lo sợ, tay chân run rẩy, biết rằng mình đã làm anh thất vọng thêm một lần nữa.

“Em làm mọi người lo sợ quá, Anna”, Karl nói với vẻ mệt mỏi nhưng đã được giải thoát khỏi nỗi lo lắng tột cùng.

Giữa tiếng khóc nức nở và tiếng nấc nghẹn ngào, cô nói, “Em ch... chỉ muốn đi h... hái một... một ít vi... việt quất... ch... o bữa... ữa khuya... của... anh thôi”.

Vẻ quẩn rũ trên gương mặt đang bị tàn phá của cô lúc này như đã giúp Karl vượt qua được cái tôi của chính mình.

Mở rộng vòng tay ra, anh ôm cô vào bờ vai rộng của mình và ôm cả James nữa, khẩu súng trường lạnh buốt, cứng rắn được đặt phía sau lưng Anna, kéo cô lại gần anh hơn.

“Lũ ch... chó s... sói... đ... đến, Karl”, cô tiếp tục nức nở, “e... em...”.

“Mọi việc ổn rồi, Anna. Ổn rồi”, anh an ủi nhưng cô vẫn tiếp tục.

“Lũ m... muỗi.. th... thật... đ... đáng... s... sợ.”

“Suyt! Suyt!”

“E... em... toàn... b... bị ám ảnh... để... đi... l... lấy... vi... việt quất... ch... cho anh... th... thôi, Karl.”

“Anna, bây giờ em không cần nói gì nữa cả.”

“C... cái... th... thùng... đ... đổ rồi, Karl.”

Anh chớp chớp mắt. “Anh biết, anh biết”, anh nói, lúc lắc người cô.

“Nhưng... nhưng qu... quả... việt quất.”

“Còn nhiều mà em.”

“Con lạch... nó chảy... chảy phía Bắc và... và... em... không... không thể...”

“Anna, Anna, bây giờ thì em đã an toàn rồi.”

“Karl, em... xin... xin lỗi. E... em... xin lỗi..., Karl.”

“Ừm, anh biết rồi, Anna.” Nước mắt đọng trên mi mắt anh.

“Đừng... đừng... buông... buông... em... r... ra, Karl. Em... xin... lỗi.”

“Anh không buông em ra đâu. Đi nào, Anna, chúng ta phải về nhà thôi.”

Nhưng cô vẫn chưa chịu buông tay. Cô gục đầu vào cổ anh, khóc nức nở một cách không thể kiểm soát nỗi cho đến khi anh đưa khẩu súng trường cho James và bồng cô lên.

Đi trong ánh sáng của những ngọn đuốc, anh đem cô về nhà. Trước khi về đến nơi, cô đã mệt mỏi ngủ gục trên vai anh mặc dù cánh tay cô vẫn vòng quanh cổ anh. Mặc cho thể xác có to lớn, Karl vẫn còn run khi họ về đến nhà.

Mọi người mỉm cười sau khi Karl đặt Anna nằm xuống giường, cầu chúc cho hai người những điều tốt lành, lưỡng lự khi phải ra về vì nỗi sợ vẫn chưa tan biến. Karl trấn an họ, cảm ơn vì những điều họ đã làm bằng những cái ôm thật chặt.

Trước khi đi, ông Olaf đề nghị, “Karl, có lẽ ngày mai chúng tôi sẽ không đến giúp anh xây nhà trong một ngày. Chúng ta sẽ đợi cho đến ngày mốt. Anna đang trong cơn hoảng loạn và cần phải nghỉ ngơi. Anh nên dành một ngày để chăm sóc cô ấy để cô ấy khỏe hơn và chúng ta sẽ tiếp tục công việc vào ngày mốt”.

Bà Katrene khuyên, “Anh nên thoa một lớp bột nở dày trên những vết đốt đó và Anna sẽ không cảm thấy sợ những vết sưng đó nữa”.

“Vâng, thưa bà Katrene. Tôi sẽ làm vậy. Tôi nghĩ ông nói đúng ông Olaf. Thêm hay bớt một ngày không quan trọng. Chúng ta sẽ bắt đầu công việc vào ngày mốt.”

“Chúng tôi cũng sẽ có mặt mà, anh đừng lo”, Erik trấn an anh.

Mỗi một người trong gia đình Johansons đều nói vài câu an ủi trước lúc chia tay.

Charles nói, “Bây giờ, anh nghỉ ngơi đi và cả ngày mai nữa. Anh có thể tận dụng nó”.

Bà Katrene nói bằng tiếng Thụy Điển, “Và, đừng quên là bột nở sẽ làm giảm những vết ngứa”.

Karl cười và hứa rằng anh sẽ không quên.

Leif nói, “Em nghĩ là chị ấy sẽ ổn thôi, Karl. Cả gia đình em sẽ luôn nhớ đến chị ấy cho đến lúc gặp lại ba người”.

Ông Olaf nói, “Chúng tôi sẽ đến đây với những lưỡi rìu sắc nhọn, sáng bóng vào sáng sớm ngày mốt, cậu trai trẻ”. Ông vỗ vỗ vào lưng Karl như thể anh là một người con của ông.

Erik chần chừ, “Tôi xin lỗi vì anh không phải người tìm ra cô ấy, Karl”. Ánh mắt Erik muốn nói rằng cô ấy không biết mình đã ôm ai, đừng bận tâm nhé, anh bạn. Đôi mắt Karl nhìn lại người đàn ông trẻ với vẻ mệt mỏi này, muốn nói rằng anh ta đừng lo lắng về chuyện đó.

Kerstin nói sau cùng. Cô đặt tay lên cánh tay Karl và nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh của anh. Cô cũng nói bằng tiếng Thụy Điển.

“Karl”, cô nói, “Mẹ em nói đúng về tác dụng của bột nở nhưng em nghĩ bột nở không thể chữa lành tất cả vết thương của Anna. Em nghĩ anh cần chữa lành vết thương trong lòng cô ấy trước đã. Dù sao đi nữa, em nghĩ anh là người duy nhất có thể giúp cô ấy chữa lành vết thương, Karl”.

“Bọn anh chỉ mới kết hôn thôi”, anh lầm bầm. “Có những điều mà bọn anh vẫn chưa hiểu hết về nhau.”

“Bây giờ, em sẽ không nói gì thêm nữa. Em chỉ cảm thấy anh đang gặp rắc rối, Karl. Nhưng hãy nhớ rằng anh không thể nào vượt qua được những bất đồng nếu cứ giữ những chuyện rắc rối trong lòng.”

Những lời nói của Kerstin lúc này thật sự rất cần thiết, giống như lời dạy của Cha Pierrot vậy.

“Anh biết rồi. Cám ơn, Kerstin.”

Nedda là người duy nhất không nói lời chào tạm biệt Karl vì cô bé và James đang đi dạo gần phía chuồng ngựa trong khi mọi người tụ tập trong ngôi nhà bé nhỏ của anh. Trong đêm cuối mùa hè êm dịu này, họ đứng phía dưới những vì sao lấp lánh. Tiếng của con chim đớp muỗi cứ hót đi hót lại một giai điệu trong đêm trên những cành cây. Lũ dơi bay nháo nhác, kêu chín chít như chuột trong khi những con dế cứ ra rả một âm thanh nghe như cung đàn chỉ có một dây. Nedda dứng cảm đặt một tay phía sau lưng James khi cậu đứng tựa người vào song chắn của hàng rào. “Em rất vui vì chúng ta đã tìm ra chị ấy. Em không biết sẽ khủng khiếp như thế nào nếu mất đi một người anh hay người chị.”

“Anh cũng không biết. Chị Anna và anh, bọn anh sống bên nhau từ lúc nhỏ cho đến bây giờ. Ý anh là, chị ấy luôn chăm sóc cho anh. Anh đã không ngừng suy nghĩ cuộc sống của anh sẽ kinh khủng như thế nào nếu không có chị ấy.”

Nedda bỏ tay ra khỏi lưng James nhưng mắt vẫn nhìn cậu, “Cha mẹ anh đâu, James?”.

“Bà ấy mất rồi và chỉ còn lại hai chị em anh...” Cậu nuốt nước bọt, đột nhiên đưa ra một quyết định rất người lớn là sẽ nói thật cho Nedda biết cho dù cô có nghĩ ra sao đi chăng nữa. Cậu đã thấy những lời nói dối của cậu và Anna làm Karl đau khổ nhiều như thế nào. Bây giờ, cậu chọn cách nói sự thật và tránh phải vướng víu vào bất kỳ sự dối trá nào. “Bọn anh không biết cha mình là ai, cả chị Anna và anh. Em nên biết sự thật, Nedda. Anh cá chắc là anh và chị ấy có hai người cha khác nhau. Mẹ anh không vui về gì khi có con, dù là chị Anna hay anh. Bởi vậy, anh và chị Anna phải sống nương tựa vào nhau vì bọn anh không còn ai thân thích.”

Nedda cảm thấy bị sốc với cái ý nghĩ về một người mẹ không muốn thấy con của mình. “Em nghĩ chị Anna rất đặc biệt đối với anh, hử?”

“Đúng, chắc chắn rồi!” Ngay cả James cũng không nhận ra câu trả lời của cậu nghe rất giống Karl. “Ý anh là, ôi Chúa ơi! Gần như là rất đặc biệt cho dù người đó không phải máu mủ và... nhưng mà họ... họ...” James không thể nói hết câu. Cậu đang nhớ về lúc ở St. Mark’s, Anna luôn bảo vệ cậu và hứa rằng cô sẽ tìm cách để có một cuộc sống tốt đẹp hơn cho cả hai người họ. Cậu nhớ lại rằng cô đã không bỏ rơi cậu để đến với Karl. Cậu cũng biết rằng cuộc sống của cô gần đây quá khốn khổ khi vô vọng tìm kiếm câu trả lời nơi anh.

“Em đoán, anh muốn nói rằng chị Anna không đơn thuần là chị của anh mà chị ấy còn yêu thương anh bằng tất cả tình thương mà chị ấy có, đúng không James?”

James kéo lê những ngón chân trong đôi ủng trên mặt đất, nhìn xuống dưới, trong lòng dấy lên một cảm giác lạ lẫm khó tả. Cậu gật đầu. Sau giây lát suy nghĩ, James hỏi với giọng ca thán trong khi ngược mắt nhìn lên bầu trời, “Nedda, điều gì làm cho những người đang yêu nhau không muốn người kia biết điều đó?”

“Ý anh là mẹ anh sao?”

“Không, không phải bà ấy! Anh có quan tâm bà ấy nghĩ gì. Anh đang nói đến anh Karl và chị Anna. Có... có điều gì đó đã xảy ra giữa hai người họ và anh đang cố gắng hàn gắn nó, nhưng anh không biết phải làm gì.”

“Họ đánh nhau sao?”

“Đâu phải vậy. Không!”, James hét to lên với vẻ thất vọng. “Nếu họ đánh nhau thì mọi việc đã gần như sáng tỏ rồi. Còn đằng này, họ đối xử với nhau theo kiểu... anh không biết phải nói sao... lịch sự, anh đoán thế. Em biết cái cách cha mẹ em cười đùa, khi ông véo vào má bà, đại loại thế, em biết chứ?”

“Ừ, nhưng cha em đùa dai lắm.”

“Em thấy không! Đó là những gì anh Karl và chị Anna đã từng đối xử với nhau khi bọn anh mới đến đây. Em biết đó, họ mới đám cưới vào đầu mùa hè. Họ có vẻ rất hòa hợp cho đến khi anh nói ra một chuyện và...” Cậu nuốt nước bọt, nghĩ rằng cậu sẽ làm bất cứ điều gì chỉ để rút lại điều mà cậu đã vô tình tiết lộ khi trò chuyện với Karl. “Anh nghĩ anh đã gây rắc rối cho quan hệ của hai người họ bởi vì anh đã nói với anh Karl về một ngày mà anh ấy sẽ không bao giờ quên.”

“Về chị Anna à?”

“Không. Đó là lý do tại sao anh không thể hình dung ra sự lộn xộn này. Anh chỉ nói về mẹ mình. Bà ta... bà ta là...”

“Là gì vậy James?”

“Là một con điếm”, cuối cùng cậu cũng nói ra, chờ đợi Nedda bỏ chạy trong cú sốc vì gia đình cô sẽ không bao giờ chấp nhận.

Nhưng cô vẫn đứng bên cạnh cậu. “Em không biết từ đó nghĩa là gì.”

“Nhưng Nedda, em lớn hơn anh một tuổi cơ mà!”

”Em vẫn không biết nó nghĩa là gì. Tiếng Anh của em chưa được tốt lắm.

Một số từ em vẫn chưa học.”

Cậu tìm cách khác để nói cho cô hiểu.

Cô cảm nhận được sự cố gắng của cậu và nói, “Không sao cả, James”.

“Không, nó là cả vấn đề đối với anh Karl. Nếu như anh ấy không biết, anh nghĩ mối quan hệ giữa anh Karl và chị Anna vẫn bình thường. Lúc đó, anh chỉ không tin rằng anh ấy lấy chuyện đó để làm khó chị Anna chỉ vì anh ấy không thích mẹ bọn anh. Anh ấy là một người đàn ông tốt. Anh ấy không nên làm vậy.”

“Anh rất thích anh Karl, phải không?”

“Gần như bằng với chị Anna. Anh ấy...”, nhưng cậu không thể tìm được từ nào để diễn tả hết tình cảm của cậu dành cho Karl. “Anh ấy cho chị em anh ở trong một căn nhà mà bọn anh chưa từng có. Anh chỉ mong ước có một phép màu để anh ấy và chị Anna nói thẳng mọi chuyện ra với nhau và họ sẽ lại hạnh phúc như xưa.”

“Sẽ được mà James. Em biết rằng điều đó sẽ đến.”

Cậu quay sang nhìn thẳng vào mắt cô. “Dù sao cũng cảm ơn em đã lắng nghe anh và đã đến đây giúp anh đi tìm chị Anna.”

“Đừng có ngớ ngẩn thế!”

“Anh đoán... anh đoán rằng anh ngớ ngẩn một cách đáng yêu phải không? Anh đã cư xử như thế nào khi chúng ta tìm thấy chị Anna, nhưng, ôi Chúa ơi!...” Cậu cảm thấy rất xấu hổ khi để Nedda biết cậu bám váy Anna như một đứa trẻ ra sao.

Nhưng sau đó, Nedda nói một điều khá tuyệt vời khiến cậu quên mất việc cậu đã bám vào váy Anna và khóc.

“Anh biết không, James?”

“Biết gì?”

“Em rất vui vì mọi chuyện.”

“Vui?”

“Vâng. Bởi vì anh đã tự mình đánh xe đến nhà em trong đêm tối như vậy.” “Không xa lắm đâu”, James nói với niềm tự hào đang được giấu kín. “Một mình đi trong đêm”, cô khẳng khái.

“Vậy thì, tại sao em lại vui?”

“Bởi vì bây giờ khi đã làm được một lần, anh có thể làm được trong những lần sau, anh vượt qua được chính bản thân mình, ý em là vậy.”

“Anh có thể ư?”

“Chắc chắn rồi. Anh không cần phải đợi anh Karl và chị Anna đến đấy. Hẹn gặp lại anh vào ngày mốt nhé, James.”

Sau đó, cô bỏ đi và hòa vào gia đình của mình. Karl giơ tay chào phía dưới chiếc xe ngựa của họ.

Khi gia đình Johansons đã đi khỏi, Karl vỗ bàn tay to lớn của mình vào vai James. “Em đã làm được việc của một người đàn ông đích thực trong tối nay”, anh khen ngợi James.

“Vâng, thưa anh”, James trả lời, còn nhiều điều nữa cậu đang suy nghĩ nhưng không thể nói thành lời.

Họ đứng im lặng hồi lâu trước khi Karl nói thêm vào, “Cô bé ấy trông dễ thương nhỉ, Nedda đấy”.

“Vâng, thưa anh”, James lại nói câu này lần nữa rồi nuốt nước bọt. Sau đó, cậu khôn ngoan đề nghị, “Em muốn ngủ ngoài chuồng ngựa với Belle và Bill tối nay nếu anh không ngại, anh Karl”.

“Anh không ngại. Nhưng phải chắc là em không được hút thuốc ngoài đó giống như anh đã làm đấy. Chị em không thích thế đâu.”

“Anh đừng lo. Em chỉ muốn được yên tĩnh để suy nghĩ.”

“Anh sẽ đem chiếc giường của em ra đó.”

“Chúc anh ngủ ngon, anh Karl.”

“Chúc ngủ ngon, em trai.”

Anna nhìn Karl khi anh bước vào. Anh đi đến bên lò sưởi và đứng đối diện với nó. Anh lấy hai tay ôm mặt, những ngón tay để trên mắt, sau đó, anh tổ vẽ mặt mỗi khi từ từ hạ hai bàn tay xuống, bỏ chúng ra khỏi mặt mình. Hai vai của anh rũ xuống.

“Karl?”

Anh xoay người lại. “Anna, em còn thức à?”, anh hỏi, đi về phía giường.

“Em thức lâu rồi. Từ lúc anh và Kerstin đang thì thầm bằng tiếng Thụy Điển phía ngoài kia. Hai người nói gì với nhau vậy, Karl?”

“Về em.”

“Nói gì về em?”

“Cô ấy nói em cần một ít bột nở thoa lên những vết đốt.”

Nhưng Anna không tin anh. Nước mắt lăn dài trên mặt cô.

“Em không làm được gì hết, em chỉ đem lại rắc rối cho anh, Karl. Em cũng đem lại rắc rối cho gia đình Johansons.”

“Họ là những người tốt. Họ không để ý đâu.”

“Nhưng em để ý, Karl, em để ý. Em không nên đến đây.” Cô nằm dõn về một phía, nhìn xuống đầu gối của anh khi anh đứng bên cạnh chiếc giường.

Anh không biết phải phản ứng như thế nào. Một mặt, anh hết sức thông cảm cho cô. Mặt khác, anh hối hận vì mình đã gây ra chuyện này. Đúng, mọi chuyện vẫn còn đó. Anh ao ước sống lại những ngày tháng trước khi biết được sự thật.

“Bây giờ đã quá muộn rồi”, anh nói. “Mặt em vẫn dính đầy tro, Anna. Em nên rửa mặt trước khi đi ngủ. Có nước nóng cho em đấy.”

Cô cố gắng ngồi dậy, anh đến bên nắm lấy khuỷu tay cô và giúp cô ngồi dậy. Do đó, anh chạm vào cô với một sự cân nhắc đầy lịch sự, anh cũng không tranh cãi với cô về việc cô nói mình không nên đến đây, anh vẫn nắm tay và đỡ cô xuống giường. Cô cố nín khóc, đi về phía bồn tắm, cô rửa mặt, rửa tay và cổ trong bóng đêm.

Cô quay trở vào trong, nép mình trong tấm rèm để thay đồ ngủ. Tấm rèm đang treo trông giống như một cái cờ tua. Phần còn lại của tấm rèm đã bị Karl kéo xuống và đem vào chuồng ngựa đêm hôm đó. Anh đang đợi cô thì cô lộ đầu ra. “Anh đã pha bột nở với nước”, anh nói. “Nó sẽ làm giảm sự ngứa ngáy trên mặt em trong tối nay.”

Cô vô tình đưa tay lên, sờ vào mặt mình, kiểm tra những vết đốt. Ngay cả khi không có gương, cô vẫn cảm thấy chúng bị phồng và sưng lên. “Em trông thật đáng sợ.”

“Đây, thoa vào đi.”

“Cám ơn, Karl.”

Cô ngồi xuống cạnh giường và thoa hỗn hợp đó lên mặt.

“Cẩn thận đừng để dính vào mắt”, anh nhắc nhở.

“Em sẽ cẩn thận.”

Karl mỉm cười trước vẻ bơ phờ của cô, cảm thấy mình thật vụng về khi cứ đứng đây chờ đợi cô thoa xong và lên giường ngủ để anh có thể đi ngủ ngay sau đó.

Cô thoa bột nở vào mặt, cổ và phía sau tay. Nhưng hỗn hợp cần phải khô mới đem lại hiệu quả. Trong khi ngồi đợi, cô bắt đầu loay hoay. Cô muốn đưa tay chạm vào chính giữa lưng nhưng không thể.

“Karl, nó làm em ngứa khắp người. Gãi lưng giúp em với”, cô nói, ngồi uốn éo.

Anh ngồi xuống dưới cạnh giường, phía sau lưng cô. Trong khi anh gãi lưng cho cô, cô cũng gãi mắt cá chân, cánh tay và cả ngực.

“Em nhìn này, bớt sưng một chút rồi đấy”, anh thốt lên. Khi nhận ra mình đang nói gì, anh dừng tay lại.

Đột nhiên, cô cũng dừng tay, sự ngứa ngáy tạm thời bị quên lãng, trong khi cảm xúc đắm say tràn ngập trong người.

Nhưng sự ngứa ngáy đã trở lại, vì vậy, cô nói, “Karl, anh có thể thoa lên lưng em được không?”.

Anh chần chờ khá lâu khi nhìn đôi vai gầy gò của cô, nhớ lại khoảnh khắc anh đưa tay vuốt ve tấm lưng ấy nhưng có phải tình yêu của anh dành cho cô đã biến mất? Cuối cùng, anh nuốt nước bọt một cách khó khăn và nói, “Đưa cho anh”.

Cô cởi cúc áo phía trước ra và hạ áo xuống thấp, phơi trần tấm lưng trước mặt anh, tay cô giữ áo phía trước ngực. Đây là lần đầu tiên da thịt cô trở nên lộ liễu đến vậy từ khi mối bất hòa bắt đầu. Cô hình dung đôi mắt anh đang lướt nhìn sự trần trụi của mình, cô nhớ đến bàn tay của anh nhẹ nhàng vuốt ve cô khi họ yêu nhau theo cái cách mà cô đang khao khát lúc này cùng với sự hưng phấn đang dần tăng cao.

Cô chờ đợi trong nhịp tim đập mạnh và dây thần kinh như dẫn ra khi anh chạm vào cô bởi đã lâu rồi anh không làm vậy. Bàn tay có vẻ hơi lạnh của anh làm cô rùng mình, cô thậm tự nguyện rửa bản thân vì cô muốn mình phải tỏ ra bình tĩnh trước anh.

Có một lớp dày như những hạt đậu ở khắp lưng cô, với màu trắng ở giữa và xung quanh đỏ ửng. Khi anh thoa lên vết đốt đầu tiên trên lưng cô, vai cô giật mạnh.

“Anh xin lỗi”, anh lầm bầm, hình ảnh tấm lưng trần của cô bỗng trở nên quen thuộc, sự khao khát trở dậy trong anh. Anh tự dặn lòng phải bình tĩnh để tiếp tục chăm sóc cô, anh nhìn dọc theo sống lưng cô nơi chiếc áo ngủ cong vồng xếp nếp đủ sâu để anh nhận ra lời mời gọi âm thầm. Anh thoa vào tất cả những vết đốt mình có thể nhìn thấy, sau đó bao tử anh thắt lại và trái tim đập điên loạn, anh vén tóc phía sau gáy của cô lên và thấy còn hai vết đốt dưới đó.

Cô với tay ra phía sau, vén tóc qua một bên để anh có thể tìm ra những vết đốt còn lại. Trái tim cô đang nhảy múa, cô tự hỏi không biết anh có nghĩ dáng dấp mình có vẻ dâm dăng và quá khêu gợi không? Mặc kệ anh nghĩ gì, cô nắm chặt phần áo phía trước ngực hơn, đau nhức trong sự mê mẩn khi anh chạm vào người cô, tìm lại cảm xúc của những ngày tháng đã trôi qua.

Mái tóc cô buông xuống ngực, sạch sẽ và xoắn lộn. Trước đây, anh chưa từng thấy hình ảnh này vì cô luôn cột tóc lên cao.

“Em phải để chúng khô lại”, anh vừa thoa vừa nói.

Cô ngồi đó, cầm tóc trên cao, tự hỏi anh có trải qua những cảm xúc đang dâng trào trong cô như lúc này: khao khát, run rẩy, đau nhói không? Nhưng anh vẫn ngồi im như tượng. Anna quờ quạng phía sau vai và nói, “Có một ít ở đây nữa. Đưa giúp em cái cốc”.

Không nói lời nào, anh đưa nó cho cô, cẩn thận không chạm vào ngón tay cô. Anh thấy áo của cô rơi xuống thắt lưng, cảm cô hạ thấp khi cô nhìn xuống, khuỷu tay đung đưa khi cô thoa hỗn hợp lên da. Anh không cần đi ra phía trước để nhớ lại những hình ảnh quen thuộc. Anh cảm thấy máu dồn lên thắt lưng, bóp chặt lấy ngực mình. Anh cố gắng nghĩ về cô như những điều đẹp đẽ trong thư, cô là Anna tóc nâu bé nhỏ của anh. Nhưng dù cho sự khao khát có len lỏi qua người, anh vẫn tự hỏi liệu có bao nhiêu người đã nhìn thấy tấm lưng trần của cô khi cô vén tóc qua một bên, đẩy về gợi cảm như thế này. Dù có bao nhiêu người đã từng nhìn thấy cơ thể cô, anh cũng không thể không đưa tay chạm vào cổ cô, xoắn nhẹ tóc cô lại và đưa ra phía trước.

Anna khẽ nhắm mắt và ngả người ra phía sau, nâng cằm lên cao, đẩy người vào lòng bàn tay đang mở ra của anh. Nó thật ấm áp dù đã cách một lớp tóc, nó cho cô cả sự tuyệt vọng lẫn niềm tin, cô muốn quay nhanh lại và cầu xin sự tha thứ của anh. Nhưng chính anh lại là người ra hiệu cho cô quay lại.

“Anna”, anh thì thầm trong tiếng nghẹn ngào, “chúng ta cần nói chuyện với nhau”.

“Em không thể chịu đựng như thế này mãi”, cô kiềm chế cảm xúc, nước mắt tuôn trào.

“Anh cũng vậy.”

“Vậy tại sao anh...?” Cô gần như không thở được, hơi thở cứ dồn dập, cố gắng thoát ra khỏi vòm họng như muốn đe dọa mạng sống của cô cùng những tiếng hỗn hển.

“Anh không thể quên, Anna”, anh biểu lộ sự tuyệt vọng.

“Vì anh không muốn quên thôi. Anh cứ cố nhớ đến chuyện này, bắt em phải day dứt về nó, và luôn luôn biết rằng trong đời em đã có một lần làm chuyện tồi tệ.” Đôi mắt cô vẫn nhắm lại.

“Đó là những gì anh đang làm sao?”

“Em... em nghĩ vậy.”

Một giây phút im lặng rất dài trôi qua, chỉ có tiếng đế kêu, tiếng lửa tí tách và hơi thở của họ trong đêm.

“Em đổ lỗi cho anh sao?”, anh hỏi.

Nỗi thống khổ trong câu hỏi của anh đã làm tăng gấp ngàn lần nỗi đau trong trái tim cô. Cô vẫn dựa lưng vào ngực anh, mái tóc của cô ướt đầm khi anh vòng tay quanh cổ cô. “Không”, cô thì thầm.

“Anh đoán là em đã nghĩ thế, anh nên xem như không có chuyện gì sao?”

“Không.”

“Anh đã cố gắng dẹp bỏ ý nghĩ đó ra khỏi đầu nhưng nó cứ luẩn quẩn trong tâm trí anh, Anna. Mỗi lúc anh thức dậy, ý nghĩ đó lại xuất hiện và anh không thể nào quên được.”

“Anh nghĩ là em có thể quên à?”

“Anh không biết. Anh không hiểu em đủ rõ để biết em có thể hay không.”

“Karl, em không thể. Em cũng không thể quên được. Nhưng em sẽ làm những gì có thể để xem mọi chuyện như chưa hề xảy ra.”

“Nhưng đó là điều không thể.”

“Vậy anh sẽ giữ mãi điều này trong lòng hay sao?”

“Em là vợ của anh, Anna! Vợ của anh!”, anh nói một cách quyết liệt, quay người cô lại. “Anh đến với em và tin tưởng em còn trong trắng. Em có biết điều này có nghĩa gì không khi một người đàn ông biết rằng anh ta là kẻ đến sau những thằng đàn ông khác?”

Đau đớn, xấu hổ, cô cảm thấy lời nói của anh như đâm thẳng vào tim mình.

Vậy chắc anh đã luôn nghĩ rằng những lần cô do dự là vì lý do này. “Không phải nhiều người đâu, Karl, chỉ có một người thôi.”

Nỗi tức giận và tổn thương dâng trào trong anh. “Chỉ một người thôi sao?”

Em từng nói với anh anh là người duy nhất mà! Em có thể nói sấm sét chỉ là một ngọn lửa lóe lên sau khi nó đánh gục anh hay sao? Em có biết cảm giác của anh như thế nào vào ngày hôm đó không?” Tay anh đau đớn siết chặt trong giây phút đó. “Anh cảm giác như mình bị sét đánh vậy, chỉ là nó không giết chết anh thôi. Nó chỉ đốt cháy anh và làm toàn thân anh bỏng rộp lên.” Bàn tay anh buông khỏi mái tóc cô như thể anh bị kích động mạnh.

“Karl, em không có ý đó”, cô nói một cách bất lực. “Em nghĩ là...”

”Em không nghĩ anh biết chuyện đó sao? Bây giờ, em không cần nói gì hết.

Anh biết em đã nghĩ anh là một thằng ngốc khi anh không biết chuyện gì sau đêm chúng ta ở chuồng ngựa. Karl non nớt quá! Non nớt như cỏ xuân vậy. Anh nghĩ chúng ta đã hiểu nhiều về nhau sau đêm hôm đó.”

Sự đau đớn quét dọc người Anna, hòa quyện với nỗi mong chờ của cô rằng anh hãy tin cô. “Vâng, chúng ta đã hiểu nhau nhiều hơn.”

“Đừng có nói dối anh nữa. Anh đã tha thứ cho những điều em đã nói dối anh. Nhưng với chuyện này, anh cảm thấy khó khăn quá. Anh không biết mình có thể vượt qua được không?”

“Karl, anh không hiểu rồi.”

“Không, anh không hiểu, Anna”, giọng của anh run run với sự xúc động mạnh. “Em là một người không biết cho đi cái gì để có thể có được tình yêu. Anh đã tự mình suy nghĩ rất nhiều lần, tại sao Anna lại làm như vậy? Sao cô ấy có thể làm thế chứ? Em có biết anh thậm chí còn nghĩ rằng nếu em làm chuyện đó với người đàn ông em yêu thì anh đã sai vì đã không tha thứ cho em. Nhưng nếu em làm chuyện này vì tiền thì Anna...” Giọng anh như lạc đi. Khi anh nói tiếp, giọng anh có vẻ rất nặng nề như bị ai đánh gục. “Ông ta trả tiền cho em phải không, Anna? Có không?”

Cô chỉ gật đầu, sau đó, cầm cô gục xuống ngực.

“Một người đàn ông đáng tuổi cha em...” Anh than thở với giọng điệu buồn rầu.

“Anh đừng tự hành hạ bản thân mình, Karl”, cuối cùng, cô cũng thì thào.

“Đó không phải là vì Karl này tự gây ra chuyện này cho bản thân anh ta, đó là do em đã gây ra chuyện này cho anh.” Giọng nói rầu rĩ của anh cứ tiếp tục, nó đang giết chết cô và làm cô nhức nhối với sự hối tiếc. “Anh đã nghĩ em là Anna tóc nâu bé nhỏ của anh. Những tháng ngày dài, anh chờ đợi em, anh suy nghĩ cách để đưa em đến đây, chúng ta cùng nhau xây nhà và anh sẽ không còn phải sống trong sự cô đơn nữa. Em có biết bây giờ anh cảm thấy cô đơn như thế nào không? Có lẽ còn tồi tệ hơn cảm giác cô đơn trước khi em đến đây. Kể từ bây giờ, anh nghĩ anh không thể chịu đựng thêm một ngày nào nữa.”

Một nỗi kinh sợ chạy dọc sống lưng Anna, nhưng cô biết cô phải hỏi anh một câu hỏi. “Vậy anh có muốn em rời khỏi đây không, Karl?”

Anh thở dài. “Anh không biết anh muốn gì nữa. Anh đã thề rằng sẽ yêu và tôn trọng em, và chúng ta đã ký tên vì lời thề tình yêu. Anh không biết lời thề này có được hóa giải khi em bỏ đi hay không? Nhưng anh không thể tôn trọng em nữa. Anh đang bị tổn thương, Anna.”

Như thể đây là lần đầu tiên cô nghe anh thốt lên tên mình, anh gọi tên cô một cách triu mến và đắm say như chưa từng làm thế trước đây. “Ngay từ khi mới gặp anh, ngay lần đầu tiên, em đã biết anh sẽ cảm thấy thế nào nếu biết được sự thật.”

“Em không thể biết được, anh muốn nói rằng anh...”

“Rằng anh tha thứ cho em sao Karl?”

Cả hai người họ nhận ra rằng những lời nói không thật lòng như vậy lại có vẻ đúng đắn trong lúc này.

“Chấp nhận, Anna. Chấp nhận. Em hiểu không? Nếu em nói cho anh biết trước thì anh sẽ chấp nhận.”

“Không, anh sẽ không làm vậy đâu, Karl. Ngay cả khi anh không nghĩ chuyện đó to tát như vậy. Anh nghĩ rằng em nên viết thư cho anh và nói với anh rằng em là con của một người đàn bà làm gái bán hoa và em còn một thằng em trai cần em nuôi nấng, và anh sẽ sẵn lòng đem chúng em đến đây sao?”

Nghe cô nói như vậy, Karl cũng cảm thấy nghi ngờ phản ứng của chính bản thân mình.

“Karl, em nghĩ đã đến lúc em phải kể cho anh nghe về cuộc sống của em khi còn ở Boston. Tất cả mọi thứ.”

“Anh không muốn nghe. Trong cuộc đời mình, anh đã nghe quá đủ về cuộc sống ở Boston rồi. Anh ghét cái từ đó.”

“Nếu anh ghét nó, hãy tưởng tượng cảm giác của em ra sao khi em phải nói về nó.”

“Vậy thì đừng kể.”

“Em phải kể. Bởi vì nếu em không kể, anh sẽ không bao giờ hiểu được mẹ của em.”

“Không phải mẹ của em làm anh thất vọng, Anna, mà đó chính là em.”

“Nhưng bà ta là một phần của chuyện này. Anh phải biết về bà ta để anh hiểu em hơn.”

Khi anh ngồi xuống trong im lặng, cô hiểu là anh đã tán thành. Hít một hơi thật sâu, cô bắt đầu.

“Bà ta không dành nhiều thời gian cho bọn em. Bọn em chỉ là hai sự tính toán sai lầm, hai sự nhầm lẫn của bà ấy. Trong công việc của bà, bọn em lại là những sai lầm to lớn nhất mà bà từng phạm phải. Bà không

bao giờ cho bọn em cơ hội để quên được điều đó. ‘Ồ đâu ra mà tôi có hai đứa trẻ con như thế này?’, bà hét lên, cho đến khi mọi người biết bọn em và gọi bọn em là ‘hai đứa trẻ con của Barbara.’”

“Bọn em không biết chắc lắm nhưng hình dáng của bọn em giống nhau, khá gầy nên họ nghĩ bọn em là chị em. Có thể bọn em có hai người cha khác nhau. Nhưng dù sao đi nữa, điều này không quan trọng. Bọn em sớm biết cách sống nương tựa vào nhau. Không ai giúp đỡ bọn em cả, vì vậy, bọn em phải tự giúp mình.”

“Anh có thể nghĩ ngờ một số chuyện, Karl. Bà ta không bao giờ muốn bọn em gọi bà ta là ‘mẹ’ vì sợ làm khách của bà bỏ đi. Bà ta muốn mình trông thật trẻ trung, năng động để quyến rũ đàn ông. Thỉnh thoảng, bọn em quên mất và vô tình gọi bà ta là mẹ, thế là bà ta nổi cơn thịnh nộ. Lần cuối cùng điều đó xảy ra là năm em mười hay mười một tuổi, em nghĩ vậy. Một người phụ nữ khác đã cho em chiếc mũ và em chạy theo bà ta để kể cho bà ta nghe.”

“Đó là lần đầu tiên em nhìn thấy... thấy Saul. Ông ta đang đi cùng với mẹ em khi em đang đứng phía ngoài gọi bà ấy. Em chỉ cảm thấy rất phấn khởi, em quên gọi bà là Barbara. Khi bà nghe em gọi mình là ‘mẹ’, bà đã trối em lại trước mặt người đàn ông đó. Lạ lùng là điều này lại chứng minh rằng bà không bị mất khách hàng nhanh chóng như bà đã nghĩ, khi họ biết bà có hai đứa con.”

“Saul cứ tới lui trong thời gian đó nhiều lần và em không thích điều này. Ông ta nhìn và chờ đợi ngày em khôn lớn, em không biết điều đó cho đến khi em khoảng mười năm tuổi. Đó là lúc em bắt đầu chạy trốn ông ta. Anh không lớn lên trong cái cảnh mà đôi mắt đói khát trên khuôn mặt người đàn ông đó cứ nhắm vào một cô bé con.”

“Đó cũng là lúc Barbara mắc một chứng bệnh mà những người đàn bà làm công việc giống như bà đều sợ hãi. Bà xuống dốc một cách thảm hại, mất sức khỏe và mất cả khách hàng. Sau khi bà qua đời, những người bạn của bà, nếu anh muốn gọi họ như vậy, để em và James ở nơi đó suốt mấy đêm liền. Nhưng khi căn phòng đầy ắp người, họ đuổi bọn em ra ngoài. Đó là lý do tại sao em biết bên trong nhà thờ St. Mark’s trông như thế nào. Bọn em trốn trong đó khi không còn nơi nào khác để đi. Ít ra, không có ai quăng bọn em ra ngoài đường.”

“Bọn em cố gắng tìm việc làm, thật đó Karl. Em đã từng sửa váy cho những người phụ nữ đó - họ luôn muốn quần áo của mình phải được chỉnh sửa - và đó là lý do em học may vá chút ít. Họ trả cho em một ít tiền nhưng hầu như không đủ. Khi em bắt đầu viết thư cho anh, đó là lý do vì sao em nói với anh rằng em là thợ may. Vì đó là từ ngữ duy nhất mà em có thể nghĩ ra.”

“Anh cũng đã đoán đúng về những quần áo em mặc. Chúng là của những người đàn bà đó. Chúng còn tốt hơn là không có gì để mặc, vì vậy mà em mặc chúng. Em nghĩ là bây giờ anh đã hiểu vì sao em thả mặc quần của James.”

“Đúng, bọn em đói cả ruột, James và em. Sau đó, nó đi móc túi và ăn cắp thức ăn ở ngoài chợ, và những người đàn bà ở trong nhà đã đề nghị em bước vào con đường của họ.”

“Rồi sau đó, James tìm thấy mẫu quảng cáo của anh ở trên báo. Nó có vẻ như là sự may mắn nhất mà bọn em có được trong cuộc sống. Khi anh trả lời lá thư đầu tiên, em không thể tin được mọi việc lại tiến triển theo chiều hướng như vậy. Bọn em biết rõ em không phải mẫu người lý tưởng để làm vợ anh. Nhưng tất cả những gì bọn em có thể nghĩ ra là phải nói dối về con người em cho đến khi em có được anh và quá muộn để anh có thể làm bất cứ điều gì ngoại trừ việc chấp nhận.”

“Đương nhiên, em sợ nói cho anh biết về em trai mình. Em đã suy nghĩ nhiều về những việc bọn em làm với anh. Em sợ rằng anh sẽ nói những điều mà anh đã nói trong ngày đầu chúng ta gặp mặt khi anh thấy em trai đi chung với em - nó là một cái miệng ăn khác nữa, còn phải mua thêm quần áo, nhưng trên hết, nó xâm phạm sự riêng tư của anh. Từ lúc đó, cả em và James đều biết mình là những kẻ hèn hạ. Khi những người lái xe đến, bọn em cùng đi! Em chỉ biết một điều rằng em không thể bỏ nó lại.”

”Vì vậy, James và em lên kế hoạch để đưa nó đến đây mà anh không thể đoán trước. Vấn đề của em là anh chỉ gửi tiền vé xe ột mình em và em không thể kiếm tiền mua vé xe cho nó. Nó mười ba tuổi và đang phát triển nhanh như một ngọn cỏ, quần áo cứ ngắn dần theo từng đêm. Em tiêu hết tiền để dành và không có ai nuôi James. Nó cần giày, quần áo và cả tiền vé xe.

Nhưng đến lúc lên đường thì em không còn tiền.”

“Ông ấy...” Anna rùng mình. “Ông ấy rất giàu có, Saul đấy. Ông ta cứ tới lui khi Barbara đã mất, và em biết lý do là vì em.” Trong khi kể, cô vẫn ngồi đó, ôm chiếc áo ngủ phía trước ngực, tóc xõa xuống ngang vai. Bây giờ, cô kéo nó lên và cài cúc áo lại.

Phía sau cô, Karl đặt tay lên vai và nắm chặt lấy nó. “Đừng, Anna.”

Nhưng cô phải kể nốt câu chuyện. Nếu cô muốn Karl tha thứ ình, anh cần phải biết chính xác để tha thứ cho những điều đã xảy ra.

“Em nói chuyện với ông ta và ông ấy đến với chiếc dây cương bằng da màu đỏ ấy, nghĩ rằng tiền của ông ta rất có giá trị. Nhưng em rất ghét ông ta, và ngày hôm đó cũng vậy, thật tồi tệ.”

Từ phía sau lưng, Karl biết cô đang khóc. “Đừng mà”, anh ngăn cản, vươn dài cánh tay ra trước, ôm lấy cánh tay cô. Trán anh đặt trên cổ họng cô và anh cảm thấy cô đang nuốt nghẹn. Anh kéo cô về phía sau, áp vào trái tim đang đập mạnh của mình, anh ôm cô bằng cánh tay rắn chắc, muốn cô đừng kể anh nghe những điều mà anh không muốn nghe.

“Ông ta trả tiền thuê một căn phòng và đó cũng chính là nhà của bọn em, James và em. Khi ông ta dẫn em vào trong, em biết những người khác cũng biết và em chỉ muốn hét lên rằng em không thích bọn họ, không một ai trong số họ. Nhưng em không thể làm gì. Em nghĩ nếu may mắn, những giây phút cuối cùng màu nhiệm sẽ cứu vớt cuộc đời em, nhưng điều kỳ diệu đã không xảy ra. Ông ta rất to con và nặng ký, bàn tay ông ta đầy mồ hôi, ông ta cứ nói ông ta đã chờ đợi lâu rồi từ khi ông ta nhìn thấy một con bé còn trong trắng và ông ta nên trả cho em bao nhiêu và ông ta... ông ta...”

“Anna, dừng lại đi, làm ơn dừng lại đi! Tại sao em cứ phải nói ra vậy?”

“Bởi vì anh cần phải biết. Ngay cả khi em đồng ý làm việc đó, em cũng không cảm thấy vui vẻ gì. Anh không biết em đã cảm thấy khổ sở như thế nào đâu! Anh phải biết rằng điều đó thật kinh khủng, nó chẳng vui vẻ gì, rất đau đớn và hèn hạ, khi mọi việc xong xuôi em chỉ muốn chết. Nhưng em đã nhận tiền của ông ta và đi đến đây với anh, cùng với em trai của mình.”

“Khi em đến đây, gặp anh và cho rằng anh có vẻ là người rất tử tế. Karl, em cũng trải qua tâm trạng tương tự, em lo lắng rằng việc đó với anh có đau không, nó sẽ khủng khiếp đến mức độ nào. Nhưng không có gì xảy ra hết, Karl. Với anh, nó thật tinh khiết và tốt đẹp. Với anh, em cảm thấy... cảm thấy mình ham muốn nhiều hơn là sợ hãi.”

“Ôi, Karl! Với anh, em như đang được học hỏi. Anh phải tin em. Anh dạy em, anh làm nỗi sợ của em tan biến, và anh thật tuyệt vời. Khi nó kết thúc, em cảm giác như được giải thoát, anh không thể biết được em cảm thấy như thế nào đâu.”

Họ để sự im lặng bao trùm lấy mình. Những ý nghĩ quay cuồng và không mong muốn cứ quán lấy họ khi ngồi trên cạnh giường và tay Karl vẫn còn ôm quanh ngực Anna.

Cô cảm thấy mình như tan chảy, mọi sự mệt mỏi trong công việc của ngày hôm nay, những công việc nội trợ hay công việc làm vườn, đã tan biến. Đầu cô ngả về phía trước, đôi môi cô đặt lên cánh tay lực lưỡng của anh, cảm nhận sự mát mẻ mà trên mái tóc anh và sự cứng cỏi phía dưới. Đã bao lâu rồi cô chưa đặt nụ hôn lên người anh?

Giọng nói của anh, cuối cùng cũng vang lên, chậm rãi, mệt mỏi, nghe như ai đánh gục. “Anna, bây giờ anh đã hiểu hơn rồi. Nhưng anh cũng phải nói với em để em hiểu anh hơn, về cách anh đã được nuôi dạy, về cách mà cha mẹ anh sống với nhau. Nó hoàn toàn khác xa với cuộc sống của em, Anna. Những nguyên tắc sống của anh không cho phép anh sống cuộc sống như mẹ của em. Anh cũng lớn tuổi hơn em nên anh biết những chuyện đó, Anna. Bây giờ, anh phải tìm hiểu thật nhiều và thật kỹ lưỡng về em và James. Anh phải sàng lọc lại và làm quen với nó. Để đi đến kết luận cho những việc em đã làm với anh, anh cần phải tìm ra câu trả lời. Anh cần ít thời gian, Anna. Anh muốn thêm thời gian, Anna.” Anh muốn hôn lên mái tóc của cô nhưng anh không thể làm vậy. Những điều cô vừa kể thật quá mới mẻ và đau đớn. Miệng vết thương trong lòng anh chưa lành và nó cần được chữa trị.

“James cứ nói với em rằng anh là một người đàn ông tốt, rằng em phải nói với anh tất cả sự thật. Nhưng James hoàn toàn không biết tất cả sự thật này.”

“Nó là một thằng bé ngoan. Anh chưa từng cảm thấy hối tiếc vì em đã đem nó đến đây.”

“Dù anh có muốn em làm gì, Karl, để anh cảm thấy nhẹ nhõm hơn, em sẽ làm. Em không giỏi những công việc ở đây lắm nhưng em sẽ cố gắng học.” Anna không thể không nghĩ đến Kerstin với mái tóc vàng óng, thắt bím và khuôn mặt không có tàn nhang, lại có tài bếp núc và là người Thụy Điển. Chắc... cũng còn... trong trắng. Karl chắc hẳn đã có một người vợ như anh mong muốn nếu anh chờ thêm chỉ một tháng nữa trước khi đưa Anna đến đây.

Anh thở dài, vẻ nặng nề. “Anh biết em sẽ làm được, Anna. Em đã làm được. Em đã học được nhiều thứ và em cũng đã cố gắng rất nhiều, giống như James vậy. Anh biết đó là vì anh.”

“Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, phải không?”

Để trả lời, anh chỉ siết chặt tay cô rồi bỏ tay ra. “Chúng ta phải chọn mất thôi. Hôm nay quả là một ngày rất dài.”

“Được rồi, Karl”, cô nói với vẻ ngoan ngoãn.

“Thôi nào, lên giường và cố ngủ đi.” Anh nâng tấm chăn lên và cô chui vào bên trong. Sau đó, anh cởi bỏ quần áo và đặt lưng xuống với vẻ mệt mỏi. Những ngày này, Karl luôn mặc đồ lót như một bộ áp giáp.

Đối với Anna, không phải những vết muỗi đốt làm cô thao thức, mà chính là nỗi nhức nhối của sự hối tiếc.

16. Chương 16

Nếu Anna và Karl không đi đến sự hòa giải, ít ra, giờ đây họ đã biết được hiện trạng của mình, những điều mà họ đã giữ trong lòng suốt mấy ngày qua. Sự thật thô thiển về thành phố Boston là một loại vũ khí hạ tiện Anna sử dụng trong khi khắc khoải chờ đợi sự ân xá. Nhưng Karl đang suy nghĩ từng giây từng phút cân nhắc cẩn thận những điều cô vừa nói và cố gắng chấp nhận nó.

Anh dẫn Anna và James đi câu cá. Đây là một dạng hoạt động hoàn hảo giúp Karl có thêm nhiều thời gian suy nghĩ. Họ dành một ngày để câu cá, theo dự định của Karl, để tránh xa những chuyện không vui, ngoại trừ những vết muỗi đốt trên người Anna. Anh cho rằng thái độ gắt gỏng của cô là do phải chịu đựng cảm giác ngứa ngáy gãi vò khi cơ thể phản ứng với độc tố mà những người miền Đông không quen. Tâm trạng của Anna cũng chẳng khá khẩm hơn dù Karl nói với cô rằng càng ở đây lâu, khả năng miễn dịch của cơ thể cô với những vết côn trùng đốt sẽ càng tốt hơn. Nhưng đến giữa trưa, những vết đốt trở nên ngứa ngáy hơn như bị ghe. Cô thử bôi thêm một lớp hỗn hợp bột nở, nhưng nó chỉ làm dịu cơn ngứa đôi chút. Cuối cùng, đến lúc xế chiều, những vết đốt trên người cô vỡ ra khiến Karl cảm thấy đau xót và anh nói sẽ đi gặp vợ Hai Sừng để hỏi xem có cách chữa trị nào không.

Anh quay trở về với một bó ngô của người Anh-diêng, anh lột vỏ, sau đó xay nhuyễn bằng cối xay. Anh tiếp tục đánh lên bằng một cái muôi cho đến khi nó nhuyễn mịn, rồi bỏ vài hạt ngũ cốc vào và đặt nó lên bếp than cho đến khi hỗn hợp sôi lên. Sau đó, anh lấy cái thìa bằng sắt, ép chặt những hạt ngô cho đến khi nó tiết ra một loại dầu có mùi thơm dịu dịu. Khi dầu nguội đi, anh chỉ Anna cách thoa lên da.

Nhưng anh không tự nguyện giúp cô thoa dầu lên những vết đốt sau lưng. Cô phải nhờ anh và nó khiến cô khó chịu. Anh biết rõ cô không tài nào chạm được vào những vết đốt ở sau lưng. Cô đang đứng với chiếc áo sơ mi kéo lên và được giữ lại phía sau cổ, cô nghe giọng Karl từ đằng sau, “Vợ Hai Sừng nói rằng bảo Tonka Squaw ngâm thuốc lá trong nước và thoa lên người trước khi đi hái việt quất, làm vậy thì muỗi sẽ không đốt cô ấy nữa”.

“Em hy vọng anh nói với vợ Hai Sừng rằng không cần thiết đâu vì Tonka Squaw sẽ không ngu xuẩn để đi hái việt quất thêm một lần nữa.”

Khi họ đi ngủ, Anna cảm thấy có lỗi vì điều cô vừa nói. Để sửa chữa lỗi lầm, cô cảm ơn Karl vì đã đến nhà những người Anh-diêng và nấu dầu ngô cho cô. Cô nghĩ anh sẽ hôn và nói rằng không có gì cả.

Nhưng anh chỉ nói, “Những người Anh-diêng có lời đáp ọi vấn đề. Ngủ ngon, Anna”.

Cô giận dữ nghĩ rằng những người Anh-diêng sao lại có câu trả lời ột người chồng cứng đầu cứng cổ như vậy! Cô đã xin lỗi, đã giải thích, đã nói sự thật, vậy mà anh vẫn không tha thứ cho cô. Sự cản trở đầy lịch sự của anh đang giết dần giết mòn cô!

Tên Karl đáng nguyên rủa và cả dầu ngô của hắn nữa! Cô không muốn dầu ngô của hắn và cũng không muốn hắn phải vất vả. Ngày hôm sau, khi gia đình Johansons đến theo lời đã hứa, để giúp Lindstrom hoàn thiện nốt phần còn lại của ngôi nhà, khuôn mặt của Anna chín đỏ vì khó chịu. Sau lời chúc ngủ ngon đầy thô bạo của Karl đêm trước, cô luân phiên ghét anh rồi lại ghét chính mình. Cô lo lắng mình sẽ bị coi là một người khờ dại dần dần khi đã đến giờ cô phải chuẩn bị bữa tối cho cả một tiểu đoàn. Cô sợ mình sẽ trông giống một đứa con gái giả trai khi đứng cạnh Kerstin chưng diện một cách hoàn hảo. Cô lo lắng về vẻ ngoài Ireland của mình bên cạnh Kerstin Thụy Điển tóc vàng. Cô lo lắng cả việc nói tiếng Anh khi ngồi cạnh gia đình Johansons.

Nhưng bà Ketrene và Kerstin chăm sóc cô rất chu đáo trong ngày hôm nay nên những lo lắng của cô xem như bước đầu đã được giải quyết.

Cô trông thật thảm hại lúc này với làn da lốm đốm, đang đóng vảy từng mảng một, bàn tay cô vẫn cáu bần do công việc đào rễ cây hôm trước, họ nói với cô rằng hãy để họ chuẩn bị bữa tối và làm mọi công việc trong bếp thay cô. Nhìn hai người phụ nữ Thụy Điển làm việc trong căn bếp của cô như thể họ đã quen với nó, Anna lại cảm thấy mình thật vụng về ngu ngốc và kỳ dị hơn lúc nào hết. Cô để họ làm chỉ huy và chỉ đảm nhận những công việc nhỏ nhặt.

Bà Katrene đề nghị Anna thử trộn súp ong nấu chảy và dầu ngọt để thoa lên vết đốt, điều này lại làm cô thấy mình có lỗi vì đã tỏ vẻ khó chịu với người đàn bà luôn đối tốt với mình. Khi Anna nói cô không biết liệu Karl có dầu ngọt không, Kerstin nói, “Nếu anh ấy không có, chị cứ đến nhà chúng tôi và tôi sẽ cho chị một ít”. Sự phòng thủ của Anna hoàn toàn sụp đổ trước lời đề nghị rộng rãi đó. Kerstin là một người phụ nữ nồng nhiệt, hoàn toàn không đáng phải nhận sự tức giận vô cơ mà Anna đổ lên đầu mình.

“Cám ơn, Kerstin, chị luôn giúp tôi hết lần này đến lần khác.”

“Chúng ta là hàng xóm của nhau mà.”

Sau đó, Anna và hai người họ trò chuyện vui vẻ với nhau về vô số những chuyện trên trời dưới đất.

Trong khi ấy, những người đàn ông đang lao động phía bên ngoài, họ đã hoàn tất công việc lợp mái và lót sàn nhà. Đến cuối ngày, tiếng vĩ cầm lại vang lên và những điệu nhảy ột buổi lễ rửa tội khác lại bắt đầu. Dù vậy, Anna vẫn cảm thấy khó chịu với buổi khiêu vũ này. Cô cảm thấy như mình đang đứng vị trí thứ hai sau những người phụ nữ kia. Hơn thế nữa, khi Karl khiêu vũ với cô, anh đã giữ khoảng cách, như thể cô sẽ đốt cháy anh hay gì đó. Cô chỉ có thể rên rỉ trong im lặng.

Anh ấy đang làm gì vậy? Có phải là tội lỗi của mình sẽ giết chết anh ấy nếu anh đến quá gần không?, cô nghĩ.

Bà Katrene đột nhiên hỏi Karl, “Khi nào thì anh dọn vào nhà mới, Karl?”.

“Chưa đâu ạ, còn cửa sổ và cửa ra vào nữa ạ.”

“Cửa sổ ư?”, bà Katrene thốt lên.

“Nhà của anh sẽ có cửa sổ à?”, Nedda hỏi.

“Cửa sổ bằng kính phải không?”

“Tất nhiên là sẽ có cửa sổ, ngay sau khi cháu đi vào thành phố Long Prairie mua khung và kính cửa sổ”, Karl tuyên bố.

Điều này làm Anna hết sức ngạc nhiên. Cô đã cho rằng họ sẽ có một căn nhà tối mịt y như căn nhà cũ của họ. Karl chưa từng thổ lộ rằng anh định sẽ lắp cửa sổ bằng kính.

“Ồ, chị may mắn quá đấy, Anna”, Kerstin nói, rõ ràng đang rất ấn tượng.

Trong số những vật dụng xa hoa phía ngoài của ngôi nhà thì cửa sổ bằng kính là vật có giá trị nhất. Không có bí mật gì cả và những người Anh-điêng sẽ không thể tin nổi là họ có thể nhìn thấy mọi thứ bên trong ngôi nhà và cả hình ảnh của mình qua kính cửa sổ. Họ ắt sẽ dành ra hàng giờ đồng hồ chỉ để chăm chăm nhìn vào tấm kính và hẳn sẽ phải cảm thấy kinh sợ.

“Tôi chỉ có thể nói là cô rất hạnh phúc đấy”, mẹ của Kerstin nói thêm vào.

“Tôi chắc sẽ nghĩ mình đang sống trong một tòa lâu đài nếu ông Olaf mua cho tôi cửa sổ bằng kính.”

“Em không có nói với anh rằng em muốn cửa sổ bằng kính, mẹ của tụi nhỏ ơi!”, ông Olaf nói.

“Em chỉ nghĩ rằng chúng ta sẽ phải tiêu tốn thêm khá nhiều tiền dành dụm thôi.”

“Nhưng anh đã hỏi em rằng em muốn mua gì khi chúng ta đang ở trong thành phố. Lúc đó, em nên nói ‘Cửa sổ bằng kính, anh Olaf.’” Ông nháy mắt với Nedda và cô bé nháy mắt lại với ông. “Nếu mẹ con đoán được nước cờ, chắc bà ấy đã có kính cửa sổ.”

“Olaf Johansons, ông đang trêu chọc tôi đấy! Sao ông không tự quyết định nhà của chúng ta nên có cửa sổ bằng kính chứ?”

“Không, anh nghĩ anh sẽ đi với Karl để thay đổi không khí.”

“Olaf Johansons, ông đúng là một tên Thụy Điển ngu xuẩn nhất mà tôi từng thấy. Ông biết là tôi đã nói bóng nói gió về cái cửa sổ đó khi chúng ta ở Long Prairie mà.” Nhưng bà vẫn cười khi nói điều ấy và khuôn mặt vẫn biểu lộ sự vui vẻ mọi khi.

“Nhưng tôi không biết chúng ta có hàng xóm để bà so bì.”

Ngay sau đó, bà giơ một nắm đấm phía trước đầu ông và cuộc chiến tranh giữa họ kết thúc khi họ khiêu vũ với nhau trong tiếng đàn của cậu con trai.

Đến giờ đi ngủ, Anna nói khẽ, “Karl?”

“Sao hử?”

Cô giả giọng Thụy Điển của Johansons Katrene khi cô nói, “Anh không nói với em về cửa sổ bằng kính.”

“Em đâu có hỏi anh”, anh trả lời. Anh cười khi trả lời cô nhưng vẫn đứng cách xa cô.

Nỗ lực của Anna làm vui lòng Karl đã không thành công, và sự thiếu kiên nhẫn của cô trở dậy. Một lần nữa, một vấn đề trầm trọng khác nảy sinh là việc bà Katrene và Kerstin làm công việc bếp núc thật sự giỏi đến mức ngay cả trong giấc mơ, cô cũng không thể nào sánh kịp.

Chuyến đi vào thành phố không thể thiếu kế hoạch định sẵn. Đường đi thì dài và những chuyến đi không diễn ra thường xuyên. Mùa hè đang dần trôi qua. Mặc dù rất mong đợi khung cửa sổ bằng kính, nhưng họ không thể không quan tâm đến việc mua những vật dụng khác cho đời sống hàng ngày trong chuyến đi Long Prairie lần này. Tuy nhiên, vụ mùa vẫn phải được đặt lên hàng đầu.

Ruộng lúa mì của Karl đã chín và cần được cắt, sau đó anh sẽ mang đến nhà máy để nghiền thành bột sử dụng ủa đồng trong khoảng thời gian anh ở trong thành phố. Gạo và cây nam việt quất, những loại hoa màu được đem bán lấy tiền, cũng đã sẵn sàng được thu hoạch trên ruộng của Karl. Ở phía Đông, người ta đang cần thu mua quả nam việt quất với giá một đô la một giỏ, trong khi giá khoai tây là mười bốn xu một giỏ. Do đó, khoai tây sẽ được để lại cho gia đình họ dùng vào mùa đông, cùng với củ cải và củ cải Thụy Điển, tất cả sẽ được đào lên sau. Những loại cây được đem bán lấy tiền và ngũ cốc phải được thu hoạch trước.

Cả ba người họ, Karl, Anna và James, cùng gặt lúa mì trước. Đây là một công việc nặng nhọc ngay cả khi họ chỉ có vài mẫu lúa mì. Karl điều khiển khung gặt, đi qua lại miểng đất với những chiếc răng cong cong khổng lồ quét qua đằng trước anh trong khi đôi vai đung đưa theo nhịp dưới ánh mặt trời. Răng của cái cào được làm bằng thép nặng. Tay cầm của nó được đeo từ gỗ cây tần bì xanh cứng cáp và nặng kinh khủng.

Thêm một lần nữa, Anna kinh ngạc trước thể lực của chồng mình. Cái bữa dường như quá to lớn so với một con người. Giống như có một công tắc vừa được bật lên trong con người anh, một khi chạm vào nó, anh liền làm việc với một nhịp độ không ngừng nghỉ trong hàng giờ đồng hồ liền.

Lúa được gom lại thành từng bó và được tự buộc lại bằng chính những cây mềm trong bó. Tự buộc?, Anna một mỗi nghĩ, giá mà chúng có thể làm vậy. Công việc này đòi hỏi phải khom lưng cúi xuống rất nhiều, dù không cần nhiều sức lực như việc gặt hay cào lúa.

Nếu gặt và bó lúa khiến người ta đau lưng, thì đập lúa lại hành hạ về tinh thần. Nâng những bó lúa lên và đập xuống mảnh vải trải rộng trên mặt đất, Anna thề rằng từ nay trở đi cô sẽ ăn ít bánh mì lại nếu buộc phải làm hết những công đoạn để sản xuất ra nó!

Cô chưa từng chịu đựng cảm giác nhức mỏi rã rời này kinh khủng như vào ngày hôm sau.

Nhưng cuối cùng, những bao đựng lúa cũng đã được chất đầy và sẵn sàng để chở về, và Karl thông báo tất cả những gì còn lại phải làm là thu hoạch quả nam việt quất, rồi anh sẽ có thể đi vào thành phố.

Những chùm quả nam việt quất trĩu xuống và chưa có dấu hiệu đã bị cắt. Karl tạo ra một chiếc xe kéo chỉ với một con ngựa để kéo những rổ trái cây từ rừng về. Karl, Anna và James hái những quả nam việt quất bằng tay và được viếng thăm bởi rất nhiều những vị khách tò mò suốt cả ngày làm việc. Những chùm quả nam việt quất có vẻ là món ăn ưa thích của rất nhiều những sinh vật hoang dã, chúng có lẽ sẽ cướp giật món ăn này từ tay con người và đặt lên bàn ăn của mình. Karl giữ chặt súng khi họ đang hái nam việt quất, trông chừng những con gấu đen vốn xem nơi đây là lãnh địa của chúng.

Khi đang hái quả, James hỏi, “Tại sao chúng ta không về nhà mới, anh Karl?”.

“Bởi vì chúng ta chưa xong việc.”

“Xong rồi mà! Còn cửa ra vào và cửa sổ nữa thôi.”

“Chúng ta không thể sống trong một căn nhà không có cửa ra vào và anh đang rất bận rộn để làm nó đấy. Và nếu không có cửa sổ thì trong nhà sẽ rất tối.”

Chúng ta sẽ phải tiêu tốn rất nhiều mỡ bò.”

“Cửa sổ ở căn nhà gỗ quá dày, em thấy gần như không có ánh sáng lọt qua.”

Chúng ta cũng dùng mỡ bò đẩy thôi.”

Kik0.Xia0

“Thông thường là cửa ra vào sẽ được làm sau cùng”, Karl cương quyết nói, “và anh không thể làm cửa ra vào vì chưa làm cửa sổ”.

“Vậy thì tự em sẽ chuyển vào nhà mới mà không cần cửa sổ hay cửa ra vào gì cả. Em không thể đợi nữa!”

Karl nhìn sang Anna, nhưng cô vẫn đang thoăn thoắt hái quả, vẻ như cô chẳng nghe thấy gì. “Khi cánh cửa có thể đóng vào trước mặt chúng ta, đó mới là lúc ngôi nhà được hoàn thành. Anh còn hứa sẽ đóng cho Anna một cái tủ đựng chén bát, vậy mà anh vẫn chưa làm.”

Anna liếc nhìn lên một cách sắc bén.

“Vậy thì, anh hãy nhanh lên để chúng ta có thể dọn vào nhà mới ở”, James tiếp tục. “Em ước rằng em có thể ngủ trong đó đêm nay.”

“Nếu không có cửa ra vào thì lũ thú hoang sẽ vào nhà và ngủ cùng với em.”

“Không phải trên gác chứ! Chúng không thể lên đó được!”, đột nhiên, James cảm thấy hào hứng với ý kiến này, cậu nghĩ đến giây phút được sử dụng chỗ ngủ của riêng mình lần đầu tiên.

“Em phải đợi đến khi chúng ta có cửa ra vào, cửa sổ và vật dụng trong nhà chứ. Sau đó, chúng ta sẽ cùng nhau dọn vào nhà mới.” Karl vẫn cứng rắn phản đối ý kiến của cậu. Khuôn mặt Karl lúc này đỏ như những quả nam việt quất. Thực ra, anh muốn James ở lại trong ngôi nhà gỗ, trên chiếc giường của cậu vì những lý

do khác. Dù anh có tự mình thú nhận hay không, giọng nói của anh đối với thằng bé cũng trở nên nghiêm khắc hơn anh nghĩ. James nhìn ra chỗ khác trong khi Anna tập trung sự chú ý cho việc hái quả.

“Sẽ không lâu nữa đâu”, Karl nói với giọng điệu nhẹ nhàng hơn.

“Chúng ta chỉ cần làm xong việc này, anh và ông Olaf sẽ đi vào thành phố.”

“Em đi với anh được không?”, James hỏi.

Anna cũng muốn hỏi anh điều tương tự.

“Không, em sẽ ở lại đây với chị của em. Xe sẽ không còn chỗ trống khi ông Olaf và anh mua cửa sổ và chở bột dành ủa đông của chúng ta về. Em và Anna có thể làm một số việc ở đây, sẽ có ích hơn là theo anh vào thành phố.”

Anna cảm thấy thất vọng, cô quay lưng về phía Karl để che giấu điều đó trong mắt mình. Karl vẫn đối xử với cô một cách lịch sự kể từ lúc họ nói chuyện đến bây giờ, nhưng giờ đây cô cảm thấy anh đang rất hào hứng để được trốn chạy khỏi mình trong một vài ngày. Cô quay nhanh sang nhìn anh, nhưng tỏ vẻ lạnh lùng. Cô nhanh chóng phát hiện ra bên kia khoảng đất trống, về phía những bụi cây liễu, có một con gấu đen to đang đứng. Nó đứng bằng hai chân sau, khịt khịt mũi như ngửi thấy mùi gì.

“Karl”, Anna thì thầm.

Anh nhìn lên và thấy cô đang hốt hoảng, mắt đảo đảo nhìn vào cái gì đó phía sau lưng mình. Trực giác nhanh chóng mách bảo anh biết đó là gì. Nhưng khẩu súng lại ở cách nơi anh đang làm việc khoảng vài bước chân và có những rễ trái cây giữa anh với khẩu súng.

James không hề hay biết, vẫn hái quả say sưa. “Anh mất bao nhiêu thời gian để xay bột?”

“Đưa cho anh khẩu súng nào, em trai”, Karl nói, lời nói của anh rõ ràng nhưng giọng yếu hèn đi.

James nhìn lên, liếc sang nơi mà hai người kia đang tập trung sự chú ý vào. Máu dồn lên mặt cậu.

“Đưa cho anh khẩu súng nào, em trai. Ngay bây giờ!”, Karl tiếp lời trong sự căng thẳng, giọng anh nghe không rõ.

Nhưng James đang bị sốc với cảnh tượng trước mắt. Con gấu đang rình rập họ, nó hạ hai chân trước xuống và đứng khệnh khạng phía sau bụi cây liễu rậm rạp nhất, miệng gầm gừ khiến hai tay của Anna run cầm cập.

“Em trai, khi anh nói em đưa cho anh cây súng, ý anh không phải là thứ Ba tuần sau đâu đấy!” Karl nói với giọng điệu mà James và Anna chưa từng nghe thấy bao giờ.

“Em... em xin lỗi, anh Karl.”

“Đây không phải lúc để nói lời xin lỗi!” Karl phân tích với chất giọng pha quá nhiều tiếng Thụy Điển khiến giọng anh khó nghe hơn thường ngày.

James, không vũ khí trên người, đứng bên cạnh người đàn ông to lớn, mặt sắc lạnh, sững sờ đến mức làm rơi cả nắm nam việt quất trong tay.

“Em có biết gấu nhanh đến mức nào không?” Câu hỏi của anh như tiếng súng rít lên ngang mặt cậu bé, không một chút thương tiếc.

“Không,... thưa anh.”

“Bài học đầu tiên mà anh đã từng dạy cho em là mỗi khi anh ra lệnh em đưa ngay khẩu súng trường, em không nên đứng đó và cột dây giày của mình lại trước! Mạng sống của em và của cả chị em phụ thuộc vào sự nhanh nhạy của em đấy! Nếu con gấu cảm thấy không thích chúng ta hái quả nam việt quất trên đất của nó thì nó không đứng đó mà cột dây giày đâu! Em có nhớ chúng ta đang cần nguyên liệu làm nền ủa đông và cả thịt nữa không?”

“Em... em xin lỗi, anh Karl”, giọng James run run. Lượng máu dồn lên mặt cậu giờ đã chảy vào trong, như thiêu đốt ruột gan. Trong bao tử của cậu, một mạch máu nóng đang di chuyển khiến cậu thấy xấu hổ.

Nhưng Karl vẫn tiếp tục hỏi dồn dập. “Anh cảnh cáo em là sẽ còn nhiều con gấu khác đang đến đây, vậy thì nếu điều đó xảy ra, em nên tự lo liệu lấy!”

James nhìn xuống đầu gối Karl, không nói nên lời trước khi nỗi sợ hãi này bùng phát nhanh chóng, không biết trôi về nơi đâu. Nó ngăn cản cậu vì cậu thấy Karl, một người luôn kiên nhẫn, luôn thấu hiểu, bây giờ không còn nữa. Bằng khả năng tự vệ của mình, James cố nhấc gót chân lên và chạy.

“Quay trở lại đây, em trai!”, Karl hét lên. “Em nghĩ em chạy đi đâu được chứ? Em muốn đi tìm con gấu đó sao?”

James dừng lại, quắc mắt nhìn Karl, nhưng cậu không muốn quay lại và bị trừng phạt theo kiểu không công bằng như vậy trước mặt chị cậu. Karl phần nộ khiến nước mắt chảy dài tận mặt anh.

“Nó nói xin lỗi rồi mà!”, Anna tiếp lời.

“Xin lỗi thì vẫn chưa đủ, anh nói rồi!”

Đột nhiên, như tức nước vỡ bờ, Anna trả lời Karl bằng một sự phẫn nộ cay độc của riêng cô.

“Không, nó không phải dành cho anh đâu, phải không? Cái gì mới đủ đây? Chắc anh muốn nó cầm súng lên và một mình đi tìm con gấu à? Vậy mới đủ với anh chứ gì?”

Mặt anh đỏ hơn bất cứ lúc nào Anna từng nhìn thấy. “Anh có muốn thằng bé làm vậy đâu. Anh chỉ muốn nó cư xử như một người đàn ông thực thụ khi cần thiết, không phải cứ đứng ngây người như trời trồng vậy!”

“Nhưng nó có phải đàn ông đâu”, Anna hét lên, thách thức chồng cô với hai tay chống ngang hông. “Nó chỉ mới có mười ba tuổi và nó chưa từng nhìn thấy con gấu to đến vậy. Anh muốn là nó phải cư xử như thế nào?”

“Đừng có nói với anh cách dạy dỗ thằng bé, Anna! Đây là chuyện của đàn ông!”

“Ồ chắc rồi! Đây đúng là chuyện của đàn ông. Nếu anh có cách của anh, cứ đứng đó mà hét vào mặt nó về con gấu ngu xuẩn của anh cho đến khi nó khóc thét lên. Nhưng tại sao tôi lại phải để anh làm vậy với em tôi? Nó là em tôi, tôi không bảo vệ nó thì ai bảo vệ nó đây? Nó có nói lại anh câu nào đâu, anh biết mà!”

“Anh nói em tránh xa chuyện này ra, Anna.”

“Quý tha ma bắt, tôi không tránh ra đó!”, cô nhổ nước bọt, nhìn anh trừng trừng, thách thức anh.

“Nó đi theo anh suốt cả mùa hè này, nó làm tất cả những gì anh sai bảo, vậy mà bây giờ, khi nó chỉ mới làm có chút việc sai trái, anh nhảy bổ vào nó như thể nó còn ngu dại lắm. Anh không nghĩ đến cảm nhận của nó à? Là sao nó biết được con gấu chạy nhanh đến mức độ nào? Làm sao nó có thể nghĩ đến những cây nến quý báu của anh khi lần đầu tiên trong cuộc đời mình nó nhìn thấy một con quỷ to như vậy đang đứng bằng hai chân?”

“Nhưng đây cũng sẽ là lần cuối trong đời của nó nếu con gấu đó quyết định chạy về phía chúng ta thay vì chạy vào trong rừng. Em không nhận ra điều đó sao, Anna?”

“Anh có vẻ cũng chẳng nhận ra rằng anh đang đối xử với nó kiểu như nó vừa thừa nhận đã gây một tội ác lớn nhất thế kỷ trong khi nó chỉ cư xử đúng với một thằng bé mười ba tuổi.”

“Con gấu đó có nhiều thịt cho cả chúng ta và nhà Johansons dùng trong suốt mùa đông đấy!”

“À, lại là gia đình Johansons! Tự nhiên, anh lại đem họ vào chuyện này!”

“Có đúng không? Số thịt đó cũng đủ cho cả họ đấy chứ.”

“Em cá là anh sẽ rất sẵn lòng đem số thịt gấu đó và tặng nó cho Kerstin với một chiếc nơ màu hồng cột trên đầu nó đấy!”

“Em nói vậy nghĩa là sao, Anna? Em đang nói gì vậy?” Anh nắm chặt tay thành nắm đấm và tỏ vẻ đe dọa.

“Nó có nghĩa là giống hoàn toàn những gì anh đang nghĩ trong đầu! Rằng anh quan tâm nhiều đến việc chạy đến đó tán tỉnh cô ta hơn là ở nhà với bọn em. Tất nhiên, ai có thể đổ tội cho anh được đây khi Kerstin biết nấu ăn và còn có bím tóc vàng óng kiểu Thụy Điển nữa?”

Karl nâng mũi lên trời và khịt mạnh một cái.

“Ít ra, khi ở nhà Johansons, anh không cần phải chịu đựng một người đàn bà vô tri vô giác, cứ lảm nhảm bên tai anh suốt ngày trong khi anh đang dạy cho thằng bé những gì nó xứng đáng được học!”

“Nó không xứng đáng được học những thứ đó và anh biết rõ điều này mà, Karl Lindstrom!”

“Làm sao em biết? Hả? Sao em biết? Nó đến với anh như một quả nam việt quất xanh, còn chưa chín, và anh đã dạy nó biết bao nhiêu thứ trong suốt mùa hè qua. Cho đến giờ, nó vẫn chưa bao giờ cãi lời anh!”

“Cho đến giờ thôi, chứ không phải bây giờ. Bây giờ, nó không cần phải lắng nghe anh nữa! Tại sao chứ? Vì nó là một thằng bé đầu bò ngốc nghếch, vô lý, cứng đầu!”

Karl quăng hai tay lên trời. Cả hai đều quên rằng James đang đứng đó và lắng nghe họ nói chuyện, nhìn khuôn mặt họ đỏ ửng như hai con gà chọi, với cái cổ cong lên. “Đúng rồi, em có thể gọi anh là một tên ngốc mà và em biết mình đang nói gì đấy. Em tài giỏi quá, nên em mới lấy một tên ngốc, phải không Anna? Vui chưa, đồ mặt chưa kia!”

Cô mím môi lại và mắt mở to ra khi cô nhổ nước bọt, “Anh đi chết đi, Karl Lindstrom!”

“Có phải đó là cái cách họ dạy em nói chuyện ở nơi mà em từng sinh sống không? Thứ đàn bà nào mà tôi lấy làm vợ vậy, miệng rộng như boong tàu! Để anh nói với em điều này, Anna. Anh đã từng đến địa ngục rồi. Anh đã xuống đó vài tháng nay! Em có nghĩ Boston là địa ngục đối với em không?”

“Anh đừng có lôi Boston vào chuyện này! Có gì để anh lôi kéo thành phố đó vào chứ?”

“Có nhiều thứ lắm đấy!”

”Chắc anh quên hết rồi phải không? Em có thể làm việc ở đây cho đến khi em cảm thấy mệt mới thôi. Em có thể nấu ăn quanh... quanh cái lò sưởi bảm đầy khói của anh và đập đồng ngũ cốc quái quỷ của anh cho đến khi vai em mỏi nhừ, chà quần áo với thứ xà phòng ăn hết cả da tay, hái quả việt quất cho anh cho đến khi em tưởng mình đã chết, và chẳng có điều nào làm anh bận tâm sao!

Em vẫn là một Anna tội lỗi, phải không? Cho dù em có làm gì, anh vẫn muốn trừng phạt em bởi vì anh không thể thừa nhận với bản thân mình rằng có thể chỉ có thể... em có lý. Có thể, anh có lẽ đã sai khi cứ lấy chuyện đó ra để đối phó em mọi lúc mọi nơi. Nhưng anh không thể quay lại và thừa nhận rằng điều thánh thiện hơn những thứ đó là Karl Lindstrom nên tự giảm bớt cái tính lúc nào cũng ỉn là đúng lại đi! Anh chỉ là một tên Thụy Điển to con, ngu xuẩn, cứng đầu và em không biết lý do vì sao em phải quy lụy, làm nô lệ cho anh, chỉ để anh vừa lòng!”

“Vậy, kiểu vợ nào lại nghĩ cô ta làm hài lòng chồng mình khi mặc quần của đàn ông thế. Đúng rồi, em có quần ống túm đấy.”

“Anh đừng có lôi cái quần của tôi vào chuyện này!” cô rít lên. “Anh biết vì sao tôi phải mặc nó mà. Tôi phải mặc chúng cho đến khi xương khớp tôi rã rời, tôi chưa từng phải chịu cảnh khổ sở như vậy cho đến khi tôi mặc nó đấy! Tôi còn nhớ có lúc anh đã phải chua xót khi nhìn tôi mặc nó mà!”

“Chuyện đó xảy ra cách đây lâu rồi, Anna”, anh nói nhỏ tiếng hơn.

“Đúng rồi, anh chắc là nó như thế mà!”, cô đáp lại, sử dụng giọng Thụy Điển một cách cường điệu trong lúc này như một mũi tên sắc nhọn.

“Nó chỉ-chỉ mới xảy ra trước khi cô nàng Kerstin xinh-ình-ình đẹp xuất-uất hiện ở cửa nhà kế bên với-với món bánh ga tô việt-iệt-iệt quất và bộ ngực to- to.” Anna chống tay lên hông và đứng lắc hông đầy khiêu khích trong khi phun ra những âm thanh đầy vẻ chế nhạo cho đến lúc anh nổi giận đùng đùng.

“Anna, em đi quá xa rồi đấy!”, anh hét lên.

“Em sao?”, cô hét lại. “Em đi xa quá sao?” Sau đó, cô đá mạnh vào rổ nam việt quất làm chúng văng tung tóe quanh chân của Karl. “Nhưng cũng không đủ để trốn thoát khỏi anh đâu! Anh chỉ đứng đó nhìn em đang cố gắng thôi, Karl!”

Anh chỉ đứng đó thôi!”

Cô quay người lại, chạy những bước dài trên mặt đất lổm chổm đá, nắm lấy cánh tay của James. “Thôi nào, James, chúng ta không cần phải ở đây và chịu đựng những chuyện như thế này!”

Karl đứng giữa những giỏ nam việt quất, hét lên phía sau lưng họ. “Anna, em quay lại đây!”

Nhưng Anna cứ kéo James đi, buộc cậu phải đi nhanh hơn.

“Anna, con gấu ở đằng đó! Quay lại đây!”

“Không có con gấu nào muốn làm tổn thương tôi như anh đâu!”, cô rút lên ngang vai mình.

“Anna... quay... Quỷ tha ma bắt! Quay lại đây!”, Karl chửi thề, một hành động mà anh chưa từng làm với bất kỳ người phụ nữ nào trong cuộc đời mình. Nhưng cô chỉ lướt đi, cười lên nổi tức giận của mình mà đi.

Anh vò đầu bứt tai, quăng hai tay mình xuống đất, nhưng anh biết chẳng có điều gì có thể làm Anna quay trở lại đây. Anh cúi xuống để hốt những quả nam việt quất trên mặt đất vào rổ, liếc nhìn bóng dáng phía sau những chùm quả đang từ từ biến mất. Nếu anh bỏ lại số nam việt quất này, con gấu chắc chắn sẽ quay lại và ăn hết thành quả mà Karl vừa thu hoạch được và số tiền anh có thể kiếm được cũng tan biến theo. Karl cũng không thể bỏ lại con ngựa, với phần xe kéo dính chặt phía sau, chất đầy số sản phẩm họ đã thu hoạch. Điều tốt nhất anh có thể làm là vò lấy những thứ có thể cho vào trong rổ, kéo xe đi càng nhanh càng tốt theo sau người vợ bướng bỉnh đang bước dài với chiếc quần ống túm phát phơ, thách thức anh theo từng nhịp bước chân.

Sự tức giận và quan tâm của anh dành cho cô khiến khuôn mặt anh bừng đỏ.

Người phụ nữ cứng đầu này không biết cái gì là nguy hiểm đang rình rập mình và cậu bé khi họ chạy ra khỏi khu rừng còn bọn gấu thì đang ở xung quanh! Cuối cùng, Karl cũng lấy đủ số rổ trái cây một cách khá an toàn và để con Belle tội nghiệp bước bập bênh, băng qua những bụi cây với một tốc độ mà bất kỳ con ngựa nào cũng miễn cưỡng lê bước, và lần đầu tiên trong cuộc đời, nó rút lên vì sự bất công này.

Khi anh đến khoảng đất trống, James và Anna đã đứng đó được một lúc.

Anh thở phào nhẹ nhõm vì thấy họ an toàn, mọi thứ như nổ tung trong đầu Karl khi anh bước dài đi vào trong ngôi nhà gỗ như một vị chúa tể của chiến tranh.

“Này người đàn bà kia, cô cứ thử làm như thế thêm một lần nữa xem!”, anh hét toáng lên, chỉ thẳng ngón tay vô mặt Anna.

“Tôi không có bị điếc!”, cô trả treo.

“Cô không bị điếc nhưng cô chắc chắn thật ngu xuẩn! Cô không biết con gấu đó sẽ làm gì mình à? Cô không chỉ đưa mình vào vòng nguy hiểm mà còn kéo cả thằng bé vào. Đúng là ngu xuẩn, thiếu suy nghĩ, Anna!”

“Vậy sao? Vậy thì anh mong mỗi điều gì ở người đàn bà ngu xuẩn, thiếu suy nghĩ này?”

“Con gấu đó có thể xé tan cô ra thành từng mảnh!”, anh như muốn bùng nổ.

Tay chống ngang hông, ánh mắt khinh thường, nụ cười khinh bỉ, Anna ném từ ngữ vào mặt anh khi cô chưa kịp suy nghĩ. “Anh sẽ quan tâm sao, Karl?”

Khuôn mặt anh trông giống như vừa bị ai lấy một mảnh khăn dơ bẩn dùng để lau bát đĩa vỗ vào mặt. Ngay lập tức Anna biết mình đã đi quá xa, nhưng có quá nhiều sự tức giận, tổn thương, đau khổ xáo trộn trong cô trước khi cô kịp rút lại lời nói. Đôi mắt màu xanh của Karl đầy vẻ ngạc nhiên và miệng anh trề xuống trong đau khổ. Đôi gò má của anh từ từ ửng đỏ, theo sau là sự kinh ngạc trên khuôn mặt.

Họ nhìn nhau chằm chằm qua chiếc bàn mộc và thời gian dường như trôi qua rất lâu trong giây phút căng thẳng đó. Rõ ràng, cuộc hôn nhân của họ đã thực sự bắt đầu rạn nứt. Anna cảm thấy cơ bắp thả lỏng từng chút một khi nhìn thấy khuôn mặt căng thẳng của Karl. Lúc anh quay lại chụp lấy cái túi bằng vải bố và bỏ vào đó một ít thức ăn, có dư thời gian để Anna nói một câu xin lỗi dịu dàng. Nhưng cô đã không làm. Cô nhìn anh im lặng đi đến rương quần áo, mở nắp lên và lấy vài bộ quần áo sạch, rồi nhồi chúng vào trong túi. Anh lướt qua Anna và đi đến trước lò sưởi, nơi anh để những viên đạn. Anh vò lấy một nắm đạn bi bằng chì, bỏ chúng vào trong một cái túi da nhỏ để trên bệ lò sưởi. Sau đó, anh quay vai, vòng quanh Anna, lấy khẩu súng, chuẩn bị tinh thần khi anh đứng ngay cửa và bỏ ra khỏi nhà.

Anna nhìn theo lưng Karl khi anh giật dũ băng qua sân trước. Sau khi đi được nửa đoạn đường, anh dừng lại, thay đổi ý định, quay trở lại trong nhà, treo khẩu súng lên tường phía trên lò sưởi, bỏ đạn lại vị trí cũ và bước ra khỏi nhà.

Cô tiếp tục nhìn theo dáng anh từ phía trong. Anh mất hút phía chuồng ngựa, sau đó đi trở ra với con Belle và Bill, cột chúng vào chiếc xe kéo, chất lên đó những túi ngũ cốc, quả hốt bố, rồi những rổ nam việt quất và rời khỏi sân mà không thèm ngoái đầu lại.

Trời đã gần tối. Trong đầu Anna biết rõ nơi Karl sẽ ngủ qua đêm trước khi bắt đầu đi vào thành phố. Nhận thức được điều đó cuối cùng đã khiến Anna đổ sụp xuống tấm chăn bằng vỏ ngô và để trái tim mình nức nở.

Tội nghiệp James, cậu cứ đứng đó, buông thông hai tay cho đến khi không thể nào chịu nổi tiếng khóc và nhìn cô nức nở thêm nữa. Bất lực, cậu trèo lên giường của mình. Sau đó, cậu cũng khóc.

17. Chương 17

Karl rời khỏi nhà, rất vui mừng vì đây là lần đầu tiên anh có một chuyến đi xa kể từ khi xây nó lên. Anh nhìn mông của con Belle và con Bill, nới lỏng dây cương và cố gắng bỏ ngoài tai những lời nói thô thiển của Anna, nhưng rồi anh lại cố gắng nhớ ra chính xác tất cả những điều cô đã nói. Anh cố gắng loại bỏ cơn giận bộc phát của mình ra khỏi đầu óc. Sau đó, anh bình tâm, cố gắng suy nghĩ vấn đề một cách rành mạch hơn, sắc sảo hơn, thực tế hơn, dựa trên cảm nhận của cô để giải quyết mọi chuyện.

Anh tự hỏi cô đã nghĩ gì? Anh tự nói với bản thân mình rằng anh đã sai lầm khi đem cô đến đây. Ngay cả chuyện với James, anh nói mình cũng đã sai. Những lời nói cay độc anh đã nói với James khiến Karl cảm thấy nhục nhã dù đã từ lâu, anh không biết đến cảm giác này. Anh đã tỏ ra không công bằng với thằng bé trong khi đó chỉ là chuyện giữa anh với Anna, nhưng anh lại không thể kiềm chế mà chửi rủa thằng bé om sòm. Anna có phần nói đúng, anh đã đối xử với em trai cô theo cách không thể tha thứ được.

Karl thừa nhận tình cảm anh dành cho cậu bé giống như tình cảm của một người cha dành cho con mình. Trong suốt mùa hè, thật ngọt ngào làm sao khi anh có James cùng làm việc! Cậu bé luôn theo sát anh với đôi mắt mở to, luôn luôn nói nó lo lắng thế nào để nghe anh dạy bảo, để làm anh hài lòng. Thằng bé cũng đã làm rất tốt công việc của mình. Không điều gì Karl có thể chê trách thằng bé được. Nhưng khi nghĩ đến Anna, Karl cảm thấy anh cần phải chuẩn bị tinh thần tốt hơn để sẵn sàng đối phó với những xung đột giữa cô và anh. Lời nói đau lòng của cô đã đốt cháy tim anh. Cô đã gọi anh là tên Thụy Điển to con, ngu ngốc, chế nhạo anh bằng cách nhái giọng địa phương của anh.

Mình là người Thụy Điển, anh nghĩ. Liệu mình có sai không khi nói tiếng địa phương với gia đình Johansons, chỉ để nhớ một chút về nơi yêu dấu của mình, phải, đó vẫn còn và luôn là nơi yêu dấu trong tim mình - nơi mình đã sinh ra? Liệu mình có sai không khi ngồi vào bàn với họ và ăn những món ăn quen thuộc để có thể nhớ một chút về hình ảnh mẹ mình đang nấu ăn, đặt thức ăn lên bàn ọi người, vỗ nhẹ vào tay ai dám đụng vào tô thức ăn trước khi cha ngồi vào bàn?

Karl mong muốn được an ủi khi nhớ đến cha, hình ảnh người cha đã khắc sâu trong tâm trí anh, ông cũng là một người thầy của Karl, người đã dạy dỗ anh như anh đang dạy cho James. Nếu cha anh ở đây, ông sẽ giúp Karl hiểu vấn đề rõ ràng hơn. Cha sẽ cùng anh hút ống tẩu, cùng anh suy nghĩ thật lâu và thật thấu đáo, cân nhắc từng vấn đề dựa trên mối tương quan của nó với những vấn đề khác trước khi đưa ra bất kỳ lời khuyên nào. Cha đã dạy anh, đó là cách suy nghĩ vấn đề khôn ngoan nhất. Nhưng, ngày hôm nay, Anna đã chế nhạo anh vì sự chậm rãi kỹ lưỡng của anh và gọi anh là tên đàn độn.

Nhưng đau đớn nhất là điều cuối cùng cô nói về con gấu, cô cho anh biết anh rất ít quan tâm đến cô và những chuyện nhỏ như vậy chẳng làm anh bận tâm. Anh biết lời nói của cô là một loại vũ khí được sử dụng theo bản năng, không phải được toan tính trước. Nhưng, giống như bao người khác, Karl cảm thấy bị tổn thương vì lời nói của cô thay vì thừa nhận lý do tại sao cô nói như vậy.

Nền đã được thấp lên trong ngôi nhà mới xây của gia đình Johansons và mọi người đang quây quần bên bàn ăn. Khi nghe tiếng xe ngựa của Karl chạy vào sân, cả nhà liền rời bàn ăn và đi ra ngoài đón anh vào nhà.

“Sao vậy, Karl? Ngạc nhiên quá!”, ông Olaf chào hỏi.

“Tôi nghĩ chúng ta có thể khởi hành vào sáng sớm nếu tôi đến vào lúc này và tôi có thể ở ngoài xe ngựa đêm nay.”

“Chắc chắn rồi, anh Karl, chắc chắn rồi, nhưng anh sẽ không ngủ ở ngoài xe ngựa đâu, anh sẽ ngủ trong căn nhà anh đã giúp chúng tôi xây nó!”

“Không, tôi không muốn bất kỳ ai phải ngủ ở ngoài thay tôi đâu”, anh đảm bảo với họ.

“Anh muốn tất cả mọi người phải ngủ ở ngoài hết sao, anh muốn thử ngủ ngoài xe ngựa à, Karl Lindstrom?”, bà Katrene mắng anh, lúc lắc ngón tay trước mặt anh như thể anh là một đứa trẻ bướng bỉnh.

Bàn ăn của họ giống với bàn ăn của gia đình anh ở Thụy Điển. Có rất nhiều tiếng cười, thức ăn, họ cứ gấp hết món này đến món kia, ngọn lửa đang cháy và xung quanh Karl luôn vang lên những giọng Thụy Điển yêu dấu.

Karl hiểu bà Katrene nhiều hơn trước đây. Anh chưa từng tiếp xúc với bà nhiều hơn những người khác. Nhưng những lời buộc tội phi lý của Anna khiến anh phải lưu ý đến điều này. Kerstin cười khi cô lấy thêm thức ăn từ kệ gần lò sưởi, vò đầu Charles khi cậu kêu lên rằng tại sao lại để bát thức ăn trống rỗng. Ngọn lửa trong lò sưởi phản chiếu sắc vàng lên bím tóc vòng hoa của cô, và Karl tự hỏi liệu có phải Anna đã nói đúng khi anh luôn chú ý đến vẻ dịu dàng, nữ tính của Kerstin. Khi cô kéo căng vai để đặt bát thức ăn lên bàn, anh đã chiêm ngưỡng trọn vẹn bộ ngực đầy đặn của cô phía trước ngọn lửa. Nhưng Kerstin bắt gặp ánh mắt anh khi bất chợt quay lại và anh như vực tỉnh.

Khi bữa tối đã xong, những người đàn ông chơi một trò chơi cực kỳ vui vẻ là chia sẻ ống tẩu cho nhau, người này chuyển sang cho người kia. Mùi thuốc lá thơm nồng bay khắp ngôi nhà - họ cùng nhau hút từ sau bữa ăn đến tận đêm, trong khi những người phụ nữ dọn dẹp nhà cửa, rửa bát đĩa, quét dọn sàn nhà bằng cây chổi làm từ bó liễu. Cuộc trò chuyện thưa dần. Bà Katrene, Kerstin và Nedda cởi bỏ tạp dề để đi ngủ, điều mà Karl nhớ rất rõ mẹ và chị của anh thường làm. Họ luôn luôn đeo chiếc tạp dề đa năng giống như cái mà Kerstin vừa cởi ra.

“Cha ơi”, cô nói, “cha đã đổ đầy khói vào mũi của anh Karl rồi. Con muốn dẫn anh Karl đi ra ngoài hít thở không khí trong lành một chút”.

Karl nhìn lên Kerstin với vẻ hốt hoảng. Chưa bao giờ hai người họ ở riêng bên nhau. Rõ ràng đây không phải là một ý hay, anh nghĩ, nhất là sau khi nghĩ về những điều anh đã nghĩ trong suốt bữa ăn tối.

“Đi nào, anh Karl. Em muốn chỉ cho anh xem cái chuồng mới xây mà gia đình em dùng để nhốt ngựa”, cô nói, chụp lấy chiếc khăn choàng và đi ra ngoài, bỏ lại Karl ngồi đó do dự. Không thể làm gì khác, anh xin phép đứng lên và rảo bước theo sau cô, hướng về phía chuồng ngựa được sơn màu trắng trong bầu trời đêm. Đúng, đúng là có một cái chuồng trông rất ổn, nhưng đó không phải đề tài họ đang nói với nhau.

“Anna sao rồi?”, Kerstin mở miệng trước, không một lời mở đầu.

“Anna?”, Karl nói. “Ồ, Anna vẫn ổn.”

“Anna vẫn ổn?”, cô lặp lại, nhưng cách cô lên giọng khiến câu nói mang hàm ý khác. “Karl, nhà của anh chỉ cách đây có nửa giờ đi đường. Thực tế, anh không cần phải tiết kiệm nửa giờ đi đường để ngủ ở nhà em đêm nay.”

“Không, thật ra thì không cần”, anh thú nhận.

“Vậy là”, Kerstin nói nhỏ, “em đã đúng. Anna không ổn như anh nói chút nào, anh đã nói vậy chỉ để em tin anh”.

Karl gật đầu. Những con ngựa kêu lên những tiếng túc túc, ưỡn phần ngực tròn trịa của mình ra phía trước, làm chúng trông còn tròn trịa hơn khi nằm úp bụng xuống đất. Chúng là một cặp, một con ngựa

đực và một con ngỗng cái. Karl nhìn chúng khi chúng rửa lông rồi nép sát vào nhau trước khi con ngỗng cái rứt cổ vào trong cánh.

“Anh Karl, em phải hỏi anh một số việc”, Kerstin nói với một giọng-điệu- hết-sức-nghiêm-túc.

“Được thôi”, anh nói, thôi không nhìn lũ ngỗng nữa.

“Anh có thích em không?”

Karl cảm thấy hơi nóng dồn lên cổ mình trước khi anh quay sang nhìn Kerstin chăm chăm. “Đúng, tất nhiên, tất nhiên là anh thích em”, anh trả lời, không biết phải nói thêm điều gì nữa.

“Còn bây giờ, em sẽ hỏi anh thêm một điều nữa”, cô hỏi, nhìn thẳng vào mắt anh trong khi anh cố tình lảng tránh để không nhìn thẳng vào mắt cô. “Anh có yêu em không?”

Karl nuốt nước bọt. Anh chưa từng gặp người phụ nữ nào bạo dạn đến vậy. Anh không biết phải nói thế nào để không làm tổn thương cô.

Kerstin cười, không chút bối rối, cô lật lòng bàn tay lên.

“Thấy chưa, anh đã cho em câu trả lời rồi. Anh cũng đã inh câu trả lời.

Anh không yêu em.” Cô quay ngang, dựa cánh tay lên hàng rào.

“Tha lỗi cho em, anh Karl, nếu em nói với anh kiểu thẳng thắn như vậy. Nhưng em nghĩ đã đến lúc. Đêm nay, lúc đang ăn tối, em nghĩ em đã thấy anh nhìn em mà theo trực giác của phụ nữ, đó là... Để em nói rõ. Em nghĩ đó là vì có chuyện xảy ra giữa anh và Anna, không phải giữa anh và em.”

“Anh... anh xin lỗi, Kerstin, nếu anh có làm điều gì xúc phạm em.”

“Ồ, vì Chúa, anh Karl! Anh đừng có ngớ ngẩn như vậy. Em không cảm thấy bị xúc phạm. Nếu mối quan hệ của chúng ta khác đi, em hoàn toàn cảm thấy tự hào. Nhưng không phải em nói ra để anh khó chịu. Em nói ra để anh thấy rõ vấn đề giữa anh và Anna.”

“Bọn anh đã cãi nhau”, anh thú nhận.

“Em đã nghĩ là vậy. Tha thứ cho em lần nữa nhé, anh Karl. Em không có ý tò mò vậy đâu. Không phải vậy. Nhưng ngay lúc em gặp Anna, em đã cảm giác có chuyện rắc rối giữa hai người. Em cảm thấy ganh tị với cô ấy. Giữa những người phụ nữ với nhau, đây là những điều không dễ dàng cảm nhận ngay được. Em nghĩ ngay là anh và cô ấy bất đồng với nhau về việc gì đó. Tối hôm nay, khi anh đánh xe đến, em tự nghĩ rằng việc này chắc chắn đã xảy ra. Anna đã nói điều gì đó với anh. Em nói đúng chứ, anh Karl?”

“Ừm, đúng”, anh nói, tiếp tục nhìn xuống lũ ngỗng.

“Anh cứ đứng giậm chân như một tên Thụy Điển cứng đầu và đến đây để bấu môi sao?”

Không sao nếu Kerstin gọi anh là tên Thụy Điển cứng đầu bởi vì cô cũng là người Thụy Điển đấy thôi. Cô đang chứng tỏ điều đó ngay lúc này khi không để cho anh trả lời. Anh đã bày tỏ quá đủ thiện chí khi chỉ mỉm cười trước sự quấy rầy của cô. Sau đó, anh thở dài và nói, “Anh đang cảm thấy rối trí về Anna và anh muốn đi ra ngoài để suy nghĩ kỹ càng hơn”.

“Suy nghĩ thì tốt thôi, miễn sao sau đó mọi việc phải được giải quyết một cách hợp lý. Những điều em đã nghĩ về anh trong lúc ăn tối là không đúng, anh Karl.”

“Anh cũng không nghĩ thái độ của anh lại gây ra hiểu lầm như vậy, và anh xin lỗi, Kerstin. Anh đã sai. Chỉ vì Anna đã làm anh rối trí.” Nhưng đột nhiên, anh dừng lại, cảm thấy ăn năn, có đôi chút bối rối. “Ồ, thật ra thì không hẳn vậy... không phải anh không thích em, Kerstin, nhưng...”

“Em biết anh đang nói gì, anh Karl. Em hiểu. Tiếp tục nói về Anna đi.”

“Anh và Anna tranh cãi về...” Nhưng giọng nói của Karl lạt đi.

“Anh không cần phải nói cho em biết, em nghĩ có điều gì đó về Anna đã làm anh phiền lòng, em đoán là vậy. Em đã đoán ra từ khi hai người đến đây lần đầu tiên. Nhưng, anh Karl, anh cần phải nhìn lại sự việc dựa trên cảm nhận của chị ấy. Em có thể hiểu cảm giác của chị ấy ngày hôm đó như thế nào, chị ấy ngồi im

lặng trong khi chúng ta vui vẻ trò chuyện bằng tiếng Thụy Điển mà chị ấy không hiểu chúng ta đang nói gì. Chúng ta đã nói về quê hương, về nỗi nhớ dành cho quê nhà. Khi chúng ta nói bằng tiếng Anh, chị ấy mới hiểu. Sau đó, khi gia đình em đến nhà anh, em biết rõ về Anna hơn. Chị ấy cảm thấy chị ấy không làm anh đẹp lòng bởi vì công việc nhà là quá sức đối với chị ấy. Em nói vậy là vì khi em và mẹ nấu ăn trong bếp cùng với Anna, chị ấy đã mong ước có một cái bếp tiện nghi hơn, như ở gia đình em vậy. Điều gì đó cho em biết rằng Anna không giỏi việc bếp núc còn em thì đã được học nấu ăn từ khi còn nhỏ.”

“Chị ấy chắc đã có một tuổi thơ khác so với chúng ta.”

“Cô ấy lớn lên ở Boston và cô ấy không có được người mẹ giống như em và anh.” Mặc dù từ Boston có vẻ rất khó nói ra đối với anh trong lúc này.

“Boston cách nơi này rất xa. Làm sao anh quen được chị ấy?”

“Đây là một phần trong những rắc rối của bọn anh. Anna và anh chưa hề gặp nhau cho đến khi bọn anh kết hôn. Anh... bọn anh đồng ý kết hôn qua thư từ. Ở nước Mỹ, họ gọi Anna là ‘cô dâu được giới thiệu qua thư.’”

“Em có nghe nói đến điều này, nhưng em không biết hai người cũng vậy.”

“Bọn anh chỉ vừa kết hôn đầu mùa hè này.”

“Ồ, anh Karl, hai người là vợ chồng mới cưới sao!”

Karl suy nghĩ hồi lâu. “Anh nghĩ đúng là vậy”, anh nói, mặc dù sự căng thẳng giữa Anna và anh có vẻ như đã kéo dài mấy năm trời.

“Vậy anh và cô ấy cũng sẽ gặp những khó khăn giống như những cặp vợ chồng mới cưới khác, phải tìm hiểu nhau, đó là điều quan trọng.”

“Quả thật rất khó để một trong hai người bọn anh hiểu nhau nhiều hơn.”

“Ồ, anh Karl! Em nghĩ anh đang bị quan quá đấy! Vì vậy, hai người đã có trận cãi vã đầu tiên. Anh đã quá khắt khe cho cả anh và Anna. Mọi chuyện đều cần thời gian, anh Karl ạ! Trong khi hai người chỉ mới cưới cách đây không lâu.”

“Tại sao cô ấy có thể nói chuyện về... về... ừ thì, về anh và em?”

Kerstin tự mình chui đầu vào rọ. “Chị ấy nói sao, anh Karl? Em không biết.”

“Rằng anh...” Anh bối rối dựa người vào hàng rào, chà một bàn tay vào lòng bàn tay còn lại. “Rằng anh muốn đến đây với em, với bánh ga tô việt quất và bím tóc của em hơn là ở nhà với cô ấy.”

Kerstin cười, làm Karl ngạc nhiên. “Ồi anh Karl, chuyện đơn giản thôi mà! Anh chỉ là hơi ngớ ngẩn thôi, em nghĩ vậy. Chị ấy thấy anh đến đây và quen thuộc với mọi việc, còn em thì có thể làm mọi việc giống như những gì anh bỏ lại ở Thụy Điển. Anna sẽ tự động cho rằng anh thích ở đây vì chị ấy thấy anh rất vui vẻ khi đến đây với gia đình em. Chị ấy chỉ là không thấy anh vui vẻ với tất cả mọi người chứ không phải riêng em. Anh có biết chị ấy nhờ em làm gì khi em đến nhà anh không?”

“Không, nhưng anh hy vọng cô ấy nhờ em dạy cô ấy cách làm bánh mì đen.”

“Thế đây anh Karl! Anh thấy đấy! Chị ấy rất muốn làm anh vui lòng dù những việc như thế rất khó khăn đối với chị ấy. Nhưng đó không phải là điều chị ấy nhờ em. Chị ấy muốn em chỉ chị ấy cách thắt bím tóc.”

Karl quay sang Kerstin với vẻ hoảng hốt. “Thắt bím tóc à?”, anh lặp lại.

“Với tóc của Anna sao?”

“Đúng vậy, anh Karl. Bây giờ, anh có biết lý do vì sao một người phụ nữ có mái tóc xoắn như Anna lại muốn thắt bím không?”

Anh giữ im lặng.

“Anh Karl, tại sao chị ấy lại vào rừng hái quả việt quất cho anh?”

Nhưng tâm trí anh đang bận rộn với tưởng tượng về mái tóc thắt bím của Anna, mặc dù nó chẳng phù hợp chút nào.

“Đừng có ngớ ngẩn nữa”, Kerstin tiếp tục. “Anna rất yêu anh. Một cô gái người Ireland đang cố gắng trở thành một người Thụy Điển bởi vì chị ấy nghĩ đó là những gì người đàn ông của chị ấy muốn... Tại sao, anh Karl, anh không biết sao?”

“Nhưng anh chưa từng bảo cô ấy phải đi hái việt quất hay thắt bím tóc để làm anh hài lòng. Có một lần, cách đây lâu rồi, anh có nói cô ấy rằng có tết tóc thành vòng hoa hay không cũng không quan trọng.”

“Cách đây lâu rồi hả anh Karl? Là bao lâu? Trước khi em đến đây sao?”

“Chắc chắn rồi, nhưng có chuyện gì không?”

”Vấn đề là chị ấy thấy anh vui vẻ hơn khi ở nhà em. Em thấy được điều đó.

Chẳng lẽ không phải sao?”

“Có điều em chưa biết, Kerstin.”

“Tất nhiên rồi, anh Karl. Em không thể biết hết mọi thứ. Nhưng em biết người phụ nữ nào đang yêu và em biết chị ấy đã cố gắng rất nhiều để làm anh vui lòng. Em cũng biết anh đang cố tỏ vẻ không hài lòng về bất cứ điều gì chị ấy làm vì một lý do nào đó. Vậy nên, Anna đã buộc tội anh thích em hơn chị ấy.”

Karl cúi xuống và ôm mặt mình trong đôi tay chai sần, khuỷu tay để trên song chắn hàng rào.

“Anna cần phải biết chuyện này”, anh nói từng chữ rời rạc.

“Tại sao? Khi anh bỏ đi trong cơn giận tuôn trào của chị ấy sao? Ngay lúc này đây, chính chị ấy mới phải chịu đựng nhiều hơn anh, chị ấy chắc chắn sẽ đang tự hỏi anh đang ở đâu và khi nào anh về nhà. Anh cần phải quay về ngay và cư xử đúng đắn với chị ấy, anh Karl.”

Anh biết cô nói đúng. Nhận thức rõ điều này, anh thấy mình có đủ lòng dũng cảm để thú nhận rằng cả ngày hôm nay anh như người phạm tội. “Anh cũng hét vào mặt James nữa. Dù trước đó, anh đối xử với cả hai người họ khá tốt, anh nghĩ là thế.”

“Vậy thì có gì sai đâu khi anh quay về và nói lời xin lỗi, anh Karl? James cần phải biết rằng là con người thì ắt có khi phạm phải sai lầm. Không ai có thể làm tốt tất cả mọi việc được. Chắc chắn, cậu bé và cả Anna nữa... sẽ nhận ra điều này và tha thứ cho anh.”

“Cô ấy nói cô ấy không thể nào thoát khỏi anh và nói rằng anh sẽ chẳng thèm quan tâm nếu cô ấy có bị con gấu giết chết.”

Kiko.Xiao

“Chắc chắn rồi, em cá là chị ấy sẽ nghĩ thế. Nhưng đó chỉ mới là một phần của câu chuyện. Phần mà anh bỏ đi chỉ là phần sau của những tình tiết khác. Em không cần phải nghe toàn bộ để biết được hai người đã nói gì với nhau. Nhưng anh Karl, anh phải nhớ rằng Anna cũng là con người và chị ấy cũng có khi phạm phải sai lầm. Có thể, chị ấy sẽ xin lỗi anh ngay lúc này vì lỗi lầm chị ấy đã gây ra.”

Đúng, cô ấy có thể xin lỗi cho việc này nhưng còn những chuyện khác thì anh không thể nào tha thứ được. Karl nghiêng mặt, dựa vào tay mình, nhớ lại đêm họ đã tìm thấy cô trên cây, lúc cô đang bị bao vây bởi lũ chó sói. Anh nhớ cô đã khóc nức nở trên tay anh, cứ nói đi nói lại rằng, “Em xin lỗi, Karl, em xin lỗi.”

Sau đó, anh biết được rằng cô nói như vậy không phải vì cô đang hoảng loạn. Cô còn nói với anh cô cảm thấy ân hận như thế nào về tất cả mọi việc, những lời nói dối, những công việc cô không thể làm, nhưng trên hết, về một việc mà Karl không thể nào - không, khi đã biết sự thật - tha thứ được.

Anh và cả cái tôi Thụy Điển cứng đầu của anh, đã hoàn toàn khước từ lời xin lỗi của cô và tự nâng mình lên cao hơn cô bởi vì cô đã làm điều đó. Mẹ anh đã dạy anh rằng khi ta ngạo mạn thì chính bản thân ta sẽ bốc mùi hôi thối! Bằng cách từ chối những nỗ lực chân thành luôn muốn làm hài lòng anh của Anna, anh đã cho rằng mình tốt hơn cô ấy. Anh bám víu vào sự bướng bỉnh của mình bởi những điều cô đã làm trong lúc tuyệt vọng dù rất lâu trước khi anh gặp mặt cô lần đầu tiên.

“Anh biết không, anh Karl”, Kerstin nói, “em đã suy nghĩ lại, và em nghĩ anh không nên đi mua cửa sổ trong lúc này. Em nghĩ rằng nếu anh ở bên cạnh Anna trong một vài ngày thì thế giới riêng của hai người sẽ tốt đẹp hơn”.

18. Chương 18

Hiện tại, James đã có thể tự mình nhóm lửa tốt hơn trước. Cậu có thể gọt cong que gỗ, mỏng như một tờ giấy, giống Karl đã làm. Cậu có thể đánh ra tia lửa từ hai viên đá trong lần thử đầu tiên, có thể chịu được khói và không cảm thấy ngạt thở khi nó bốc lên để thêm củi vào cho đến khi ngọn lửa chính giữa cháy rực. Khi nhóm lửa, cậu trông như một con cú lửa co ro trong căn nhà gỗ.

Cậu thấy mình đang ngồi xồm, nhìn vào ngọn lửa vừa được nhóm lên như những lần cậu nhìn thấy Karl làm vậy, và ngay lập tức, cậu đứng dậy, quay lưng lại.

“Tại sao anh ấy làm thế, chị Anna?”, giọng cậu như bị ai đánh gục.

“Thôi nào James, em không phải sợ đó là lỗi của em”, cô nói với giọng nhẹ nhàng như xin lỗi. “Đó là chuyện giữa chị và Karl. Anh chị cần nói chuyện thẳng thắn với nhau, tất cả mọi việc.”

“Nhưng anh ấy tức giận với cả em, chị Anna.” Sự tổn thương rất mãnh liệt lộ rõ trong giọng nói của cậu.

“Không, không phải. Anh ấy tức giận với chị.”

Anna trầm tư nhìn vào ánh lửa, nhớ lại sự tức giận của Karl khi đánh xe chạy ra khỏi sân, cô ước mình có thể gọi anh lại và xin lỗi vì lời nói của cô đã làm anh tổn thương trong khi anh xứng đáng nhận được tình yêu và sự tôn trọng từ nơi cô.

“Về việc gì?”

“Chị không thể nói với em tất cả mọi việc được. Đến đây và ăn bữa tối của em đi.”

Hai chị em ủ rũ ngồi xuống, nhưng họ không thể nuốt trôi bất cứ thứ gì, họ giận dữ và khao khát anh có mặt ở đây... sự thật không thể chối cãi được rằng anh chính là người đã tạo nên... ngôi nhà này.

“Vì chuyện gì đó đã xảy ra trong quá khứ của Barbara, phải không?”

“Phần nào là vậy, đúng.”

“Em không thể đoán được con người của anh Karl. Ý em là...” James ngừng lại, do dự, sau đó nói tiếp, “Anh ấy chỉ là... em đã cho là anh ấy hoàn hảo hơn những người em biết. Anh ấy sẽ không cố ý đổ lỗi cho chúng ta về những việc bà ta đã làm”.

Anna vươn tay, chạm vào người cậu. “Ồ, đúng rồi, James, anh ấy không như vậy đâu. Thật lòng, chị không nghĩ anh ấy là người như vậy. Không phải vì lý do đó đâu, thật đấy. Lỗi là ở chị. Chị không thể... chị không thể làm được việc gì trong ngôi nhà này. Chị không nấu ăn ngon, cũng không mặc đẹp, tóc chị không tết thành vòng hoa hay thích làm những công việc vặt mà người vợ phải làm. Barbara không dạy cho chị những công việc đó và mỗi khi, chị cố gắng làm việc gì đó cho anh ấy, nó đều trở nên tồi tệ.” Cô liếc nhìn ngọn lửa và những giọt nước mắt lăn xuống khóe mi khi cô nhớ lại những thất bại thảm hại trong những nỗ lực để làm vui lòng Karl.

“Giống như việc đi hái việt quất vậy.” Cô phẩy tay ra vẻ vô vọng, rồi để tay lại trên đầu gối. “Ý chị là, chị muốn hái việt quất cho anh ấy nhưng tệ thật, James. Chị chỉ muốn làm một việc gì đó cho Karl thôi. Thế nhưng, cuối cùng chị lại đi lạc trong rừng và anh ấy phải đi tìm chị, đem chị về nhà, thoa thuốc cho chị như thể chị là một đứa trẻ con vậy.”

“Nhưng đó không phải lỗi của chị, chị Anna”, James bênh vực chị mình.

“Anh ấy đã không giận chị vì chuyện đó.”

Cô nhún vai và thở dài. "Đó không phải là lý do chính mà anh ấy giận chị đâu, James. Anh ấy còn rất nhiều điều thất vọng về chị nữa. Anh ấy nghĩ anh ấy có thể vượt qua chúng dù biết chị đã nói dối trong thư. Nhưng anh ấy không thể."

Chị không là gì cả so với một người vợ mà anh ấy cần."

"Nhưng lúc đầu chúng ta đã rất vui vẻ bên nhau và anh ấy không bận tâm khi em cần có nhiều thời gian để học hỏi công việc nơi đây."

Kiko_Xiao

"Đó là trước khi gia đình Johansons chuyển đến sống phía trên con đường này. Sau khi gặp Kerstin, anh ấy luôn vui vẻ bên cô ấy hơn là ở nhà."

"Điều đó không đúng, chị Anna. Em không nghĩ đó là sự thật."

"Thì Kerstin có thể làm mọi việc. Cô ấy có thể làm bánh ga tô việt quất và cô ấy không có thân hình gầy ốm như chị, cô ấy còn có tóc tết hình vòng hoa, màu vàng và nói tiếng Thụy Điển nữa."

"Có phải điều đó làm chị tức giận không, chị Anna?", James nói, mắt mở to. "Tại sao? Chị nói đi! Cái ngày mà anh ấy và em đến nhà Johansons mà không có chị đi cùng, anh ấy hầu như không chú ý đến chị Kerstin. Họ mời bọn em ăn tối nhưng anh ấy từ chối, anh ấy nói anh ấy nên về nhà dùng cơm."

"Anh ấy nói vậy à?", cô rạng rỡ hơn.

"Vâng, tất nhiên anh ấy nói thế."

Nhưng sau đó, cô lại sụp mặt xuống. "Thấy không? Chị không thể chuẩn bị một bữa tối sẵn sàng cho anh ấy ngay lần đầu tiên anh ấy đi ra ngoài và quay về chờ đợi một bữa cơm nóng hổi. Thay vào đó, anh ấy thấy chị đang tưới tẩm ngồi trên một cây phong khốn nạn và lũ chó sói thì ở ngay dưới chân." Cô suýt bật khóc với ý nghĩ về sự thất bại của mình. "Anh ấy cũng chưa ăn gì vào bữa tối ngày hôm đó", cô tự trừng phạt mình.

"Bữa ăn tối là ý nghĩ cuối cùng trong đầu anh ấy. Em biết chắc điều đó. Tại sao ư, khi bọn em về nhà và chị không có ở đây em chưa từng nhìn thấy anh Karl khó chịu đến thế. Anh ấy giả vờ không phải vậy nhưng em biết chắc anh ấy rất bức mình. Anh ấy chạy khắp nơi, ra phía ngôi nhà mới và vào chuồng ngựa, đi khắp mọi nơi để tìm chị. Khi chị không xuất hiện và trời thì ngày càng tối hơn, em nghĩ một lần nữa anh Karl đã khóc."

"Một lần nữa?" Anna cắt ngang, lúc này đôi mắt cô mở to, không tin nổi vào tai mình.

"Thôi, quên đi chị." Đột nhiên, James trở nên mải mê với vết xước trông giống như một vết nước sốt nấm đã khô lại trên đầu gối của cậu.

"Em đã nhìn thấy Karl khóc à?"

"Có vấn đề gì đâu, chị Anna." Cậu gãi mạnh tay hơn, dán mắt vào vết xước ấy.

"Khi nào vậy?", cô khẳng khái và James nhìn cô với vẻ khẩn cầu.

"Chị Anna, anh ấy không biết em nhìn anh ấy và em nghĩ em không nên kể chị nghe chuyện này."

"James, em phải kể cho chị biết. Có quá nhiều chuyện Karl và chị cần nói thẳng với nhau nhưng vẫn chưa có cơ hội cho đến khi tụi chị biết được rằng...

rằng mình đã làm cho người kia khóc như thế nào."

James vẫn nhìn với vẻ nghi ngờ, nhưng sau khi cân nhắc những gì Anna vừa mới nói, cậu quyết định kể cho cô nghe.

"Đó là cái đêm sau khi anh ấy giẫm chân đi vào chuồng ngựa và hỏi em rằng liệu Barbara có phải là thợ may hay không? Sau khi em nói là không, anh ấy hỏi em rằng em có biết bà làm nghề gì để kiếm sống không? Em chỉ nói là em biết, và em nghĩ rằng anh ấy sẽ bắt em nói đó là công việc gì. Nhưng anh ấy chỉ bảo rằng em đã làm tốt công việc đánh móng ngựa cho con Belle và đi ra ngoài. Em không nói gì với anh ấy hết, chị Anna. Thật sự đấy, em không có. Sau đó, em đi ra ngoài khi thấy anh ấy thức giấc giữa đêm khuya. Em

định bụng sẽ kể hết sự thật cho anh ấy nghe, giải thích với anh ấy rằng em ghét Barbara như thế nào, và chị đã lừa dối anh ấy ra sao chỉ vì em. Nhưng em không có cơ hội bởi vì em đã quay trở vào trong nhà khi thấy anh ấy đứng đó, bên cạnh con ngựa, em nghe tiếng anh ấy khóc. Anh ấy... anh ấy ôm chầm lấy bờm của con Bill... và..." Giọng James nhỏ dần cho đến khi nó chỉ còn là một tiếng thì thào. Cậu cào lên một vật gì đó trên mặt bàn bằng ngón tay cái. "Chị Anna, em chưa từng thấy một người đàn ông nào khóc trước đó. Em không biết đàn ông lại có thể khóc.

Đừng nói với anh ấy là em đã kể cho chị nghe đấy, được chứ?"

"Không đâu, James, chị không nói với anh ấy đâu. Chị hứa." Cô vươn người và vỗ nhẹ một cái vào tay cậu.

"Chị Anna, em biết anh Karl thích chị hơn chị Kerstin. Nếu không, tại sao anh ấy lại khóc chứ?"

"Chị không biết." Cô nghĩ về điều này trong chốc lát.

"Dù vậy, Kerstin đẹp đấy chứ." Anna băng quơ. "Cô ấy còn có da có thịt, Karl thích thế."

"Chị không làm gì sai cả, còn nếu anh Karl nghĩ vậy, anh ấy mới chính là người làm chuyện sai trái!"

Đó chính là điều Anna nghĩ mình đã đánh mất từ đứa em của mình. Cô đã khờ khạo nhận ra rằng chính bởi quá ngưỡng mộ Karl mà tình cảm cậu dành cho cô ít đi. Nhưng khi mọi chuyện lên đến đỉnh điểm và Karl đổ lỗi cho cô, thì James luôn sẵn sàng đứng lên bảo vệ cô như cậu vừa làm.

"Ôi James! Cảm ơn bé cưng", cô nói, gọi cậu bằng cái tên mà cô đã từng gọi khi cậu còn là một đứa bé mũi thò lò, nắm đuôi áo cô chạy quanh đường phố Boston.

"Chị Anna?", James hỏi, sau khi chăm chú nhìn vào ngọn lửa, cố tránh cảm giác bối rối với cách gọi âu yếm của Anna vì cậu đã là một cậu thiếu niên sắp trưởng thành, "Chị có nghĩ anh ấy sẽ quay về nhà không?"

"Tất nhiên rồi, vì đây là nhà của anh ấy mà."

"Anh ấy không đem theo súng, chị Anna. Anh ấy để nó lại đây cho chúng ta."

"Ồ, đừng có ngớ ngẩn nữa. Nếu em lo lắng rằng... rằng có hổ ở trên những cây thông thì em cũng biết quá rõ rằng ông Olaf đang ở đó với anh ấy và ông ấy có súng."

"Này, chị là người đầu tiên nói em ngớ ngẩn đấy, đó chắc cũng là những gì đang ở trong đầu của chị đấy, nên chị không cần phải nói ra đâu."

"Karl là một người cẩn thận nhất mà chị từng gặp. Anh ấy cũng là một tay thợ săn cừ khôi. Bây giờ, hãy tin chị đi, những con hổ đó là điều cuối cùng mà chúng ta phải lo lắng."

Nhưng sau khi đã lên giường ngủ, Anna chỉ nằm đó hàng giờ đồng hồ, nhớ lại mùi thơm của nhựa thông, mũi của cô như đang đánh hơi, tìm kiếm tận trong rừng sâu mùi của mèo rừng, để có thể cảnh cáo Karl nếu cô tìm ra chúng. Chiếc gối của anh đang ở bên cạnh cô, căng phồng và trống trơn. Cô dấn vào nó, tạo ra một cái lỗ ở chính giữa gối và giả vờ rằng anh chỉ đi ra ngoài một vài phút thôi. Đã cả nghìn lần kể từ khi anh biết sự thật, cô khóc trong im lặng, nén những âm thanh đó lại trong cổ họng mình, "Em xin lỗi, Karl. Em xin lỗi. Tha thứ cho em". Nhưng đêm nay, cô còn nói thêm, "Làm ơn, đừng đi với cô ta mà Karl. Hãy quay về đây với em."

Cô ngủ thiếp đi. Rồi bất chợt, cô tỉnh giấc, nghĩ đến Karl đang khóc trên bờm con ngựa, biết rằng anh đang khóc vì cô. Em xin lỗi anh, Karl, cô nghĩ với một niềm thống khổ.

Cô lại thiếp đi trong giấc ngủ, rồi lại ngồi dậy như thể bị một vòi nước nâng lên trần nhà. Có chuyện gì đấy đang xảy ra! Ngay khi nghĩ như vậy thì giọng James vang lên thật chói tai, nghe có vẻ hoảng loạn.

"Chị Anna, chị còn thức không? Có tiếng động gì đó ở bên ngoài! Chị nghe đi!"

Cô vẫn ngồi im phăng phắc, nghe tiếng loảng xoảng và thành thịch phía ngoài cửa. Tựa như có ai đó đang muốn ăn vách cửa vậy.

"James, lại đây!", cô van nài trong tiếng thì thầm, cô muốn cậu đến gần bên cô, đủ gần để cô có thể ôm cậu vào lòng và biết cậu đang ở bên cô trong đêm tối.

“Em sẽ đi lấy khẩu súng”, cậu thì thầm. “Em phải đi lấy nó như anh Karl đã dặn.”

Anna nghe như cậu đã vào cái bát hoặc cái thùng nước chỗ lò sưởi. Rồi cô nghe thấy cậu chụp lấy túi đạn mà Karl bỏ lại khi anh quay trở vào nhà buổi chiều nay.

“James, nó đã lên nòng rồi đấy!”, cô cảnh báo. “Karl luôn để súng lên nòng và anh ấy chưa bắn con gấu lúc chiều đấy!”

“Em biết, nhưng em phải sẵn sàng nếu em cần viên đạn thứ hai.”

“Ôi James!”, cô than vãn, “em nghĩ là em sẽ bắn phát thứ nhất sao?”.

“Em không biết nữa, chị Anna, nhưng em phải sẵn sàng. Anh Karl nói thế.”

Họ nghe có tiếng ai cầu nhàu phía ngoài cửa, nghe như khi có ai đang nâng vật nặng lên.

“Em có nghĩ có ai ngoài đó không, James?”

“Không. Suyt!”

Nhưng khi ngồi im lặng, cô có thể nghe thấy tiếng kẻ lẹm va vào những cái thùng lớn.

“James, cái chốt cửa ở bên trong đúng không?” Cô lại bắt đầu cảm thấy hoảng loạn. Nếu cái chốt cửa ở phía bên ngoài, kẻ lẹm chỉ việc đẩy nó qua một bên. Cô nghe James đang tiến bước một cách cẩn trọng trong bóng đêm về phía cánh cửa trong khi cô nín thở trước ý nghĩ rằng cậu đang ở rất gần thứ gì đó nằm bên kia nó.

“Bên trong”, cậu thì thầm và quay lại phía cánh cửa.

Thư giãn đôi chút, cô vung chân xuống sàn nhà và nói, “Chị đến đây, James, em đừng chìa súng như vậy”.

“Đừng lo, em chìa thẳng về hướng cửa mà.”

“Nhưng em không nhìn thấy gì mà. Em định làm gì?”

“Những gì em không nhìn thấy, em có thể nghe thấy. Em sẽ biết nếu nó đang cố phá cửa.”

“Phá cửa? Em nghĩ nó to đến thế nào?”

“Em nghĩ đó là con gấu, chị Anna.”

“Nhưng... nhưng ở đây chưa từng có gấu. Tại sao nó lại đến vào lúc này?”

“Em không biết, nhưng nghe có vẻ là thứ gì đó rất to lớn.”

“Suyt! Nghe này, hình như nó đang bỏ đi.”

Họ lại nghe tiếng chân thành thịch, sau đó, không thể nhầm lẫn được, họ nghe tiếng cầu nhàu và rên rỉ của con gấu. Có những tiếng kêu vang, sau đó là âm thanh của tiếng đồ dùng bằng đất bị vỡ và tiếng than vãn to hơn.

“Nó ở trong nhà suốt, chị Anna. Nó sẽ ăn sạch những thứ trong đây mất!”

“Vậy thì cứ để nó ăn đi. Ai mà bận tâm chứ? Ít ra là nó không ăn thịt chúng ta!”

“Chị Anna, em phải ra ngoài và bắn nó đây.”

“Vì Chúa, đừng có ngu ngốc thế! Hãy để nó lấy những thứ mà nó muốn, nhưng đừng ra ngoài đấy.”

“Anh Karl nói rằng một khi con gấu đi tìm thức ăn, nó sẽ quay trở lại và rình rập cho đến khi tìm ra thức ăn mới thôi. Nó sẽ quay lại trừ phi em bắn nó.”

“James, đừng ra ngoài đấy. Quên chuyện Karl nói về chuyện em đã không chụp lấy khẩu súng đủ nhanh ngày hôm nay đi. Anh ấy không có ý đó đâu. Anh ấy bực mình với chị thôi. Chị chắc chắn đấy.”

“Em phải đi. Em sẽ phải đi mà không có anh Karl bên cạnh. Chắc chắn, con gấu chết tiệt đó đang ở bên ngoài. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu nó quyết định quay lại trong vài ngày nữa và chúng ta không còn được an toàn khi ở trong nhà?”

Phía ngoài, họ nghe tiếng gỗ rơi loảng xoảng.

“Không, James, đừng đi. Trời tối lắm, em không nhìn thấy nó đâu.”

“Có ánh trăng mà chị.”

“Không, không có.”

“VẬY thì lấy đuốc đi chị Anna. Lấy những ngọn đuốc mà anh Karl bỏ lại khi chị bị lạc đây. Chúng dừng ngay chỗ tường phía sau thùng đựng tro ấy. Lấy một cây đuốc, đốt nó lên và khi em nói điều gì, chị chỉ cần làm theo là được. Chị phải giật cái chốt cửa, soi ngọn đuốc ra phía bên ngoài và đi trước em một chút để con gấu không nhìn thấy những thứ phía sau lưng nó. Ngay khi em bắn phát đầu tiên, chị bỏ đuốc xuống và chạy đi nhé, chị Anna!”

“Không, chị sẽ không chạy đâu! Chúng ta sẽ không đi ra ngoài và chị cũng chẳng cần quăng đuốc để mà chạy. Chúng ta sẽ ở trong này.”

“Em sẽ tự làm nếu em buộc phải như thế, chị Anna”, người em trai bé nhỏ kiên quyết nói. Sự cương quyết sắt đá trong giọng nói của cậu làm cô tin rằng cậu sẽ làm thế.

“Được rồi, chị sẽ đi lấy đuốc, nhưng James này, nếu em bắn trượt phát đầu, em cũng phải chạy theo chị đấy nhé!”

“Em biết mà, chị Anna. Em hứa. Bây giờ, hãy nhanh tay đốt ngọn đuốc trước khi nó đi mất!”

Cô đánh viên đá lửa vào thép và những tia lửa màu cam bắt cháy trên cỏ chi hương bồ trong khi hai người họ với đôi mắt mở to nhìn chăm chăm vào mặt nhau trong giây lát.

“Chúng ta làm được mà, chị Anna”, James nói. “Chúng ta có súng, không phải nó.”

“Cẩn... cẩn thận, James. Nhớ là em cũng phải chạy sau khi bắn đấy!”

“Em hứa. Nhưng mà, chị Anna?”

“Chuyện gì?”

“Nhưng chúng ta sẽ không làm vậy. Em hứa đấy.”

Cô đẩy chốt cửa bằng tất cả sự run rẩy trong cơ thể, hơi mạnh tay nên cô nghĩ cửa sẽ kêu to dù cô cố giữ im lặng. Tiếng cửa kêu cọt két. Cô thúc cùi chỏ, nó mở ra và cô đưa ngọn đuốc lên phía trước.

Con gấu đang uống xi rô dựa hấu như thể nó đang ở thiên đường vậy. Khi nhìn thấy ánh sáng, nó chậm chạp gật đầu, trông gần giống kiểu của người bị phát hiện đang uống vụng thứ nước ngon tuyệt vời đó và bị bắt vì tội xâm nhập. Nó đã sai lầm khi dựa lưng liếm thứ nước màu hồng thêm một lần nữa và tiếng súng nổ, James ba chân bốn cẳng bỏ chạy. Cậu chạy về phía cửa ra vào trước khi con gấu kịp phản ứng, Anna chạy bên cạnh, quên cả quăng ngọn đuốc đi. Họ đóng sầm cửa lại, cài chốt và tựa lưng vào cửa, thở hổn hển, ôm chặt lấy nhau, rồi lắng nghe... lắng nghe... và lắng nghe.

Những gì họ nghe được chỉ là sự im lặng.

“Chị nghĩ là em đã hạ gục nó”, Anna thì thầm.

“Chắc nó chỉ bị choáng váng. Đợi chút nữa xem sao.”

Họ ôm nhau rất lâu, tưởng chừng như cả giờ đồng hồ.

“Chị Anna?”, cuối cùng James cũng lên tiếng.

“Chuyện gì em?”

“Đừng có đốt tóc em bằng thứ này chứ!”

Họ đứng đó rất lâu trước khi ngọn đuốc cháy hết. Lời nói của James khiến căng thẳng dịu đi phần nào, họ cùng nhau đồng ý rằng sẽ đốt thêm một ngọn đuốc nữa và đi ra ngoài để kiểm tra xem liệu con gấu đã chết chưa.

Anna cầm đuốc và James nạp đạn, lên nòng trước khi bò ra ngoài.

Khi nhìn thấy những gì họ vừa làm được, cả hai người bật cười thích thú. Con gấu nằm nửa nằm trong nửa nằm ngoài nhà suối. Cơ thể màu đen khổng lồ của nó vắt ngang hồ nước. Máu từ trong đầu của nó chảy thành dòng. Những cái lọ đất và hũ sành tung tóe khắp nơi. Con gấu còn bị những thùng gỗ cắt trúng da thịt. Những phần khác của nhà suối không bị xác con vật đè lên cũng tan thành mây khói sau tiếng súng của James, khẩu súng mà Karl đã “nạp đạn cho gấu”.

“James, em làm được rồi!”

“Em làm được rồi!”, cậu lặp lại, gần như nín thở khi nhận ra điều này. “Em làm được rồi ư?”

“Em làm được rồi, bé cưng!”, Anna la toáng lên, ôm chầm lấy cậu. “Chao ơi! Em làm được rồi!”, cậu thốt lên.

“Em biết gì không?”

“Vâng, em biết. Lưng của em đang bị đau. Khẩu súng đó giật rất mạnh.” Cậu chà chà tay lên phía sau lưng trong khi cả hai người khúc khích cười.

“Không, đó không phải điều chị muốn nói. Chị muốn nói rằng chúng ta có đủ nguyên liệu ủa đông với mỡ và cả thịt nữa, cho chúng ta và gia đình Johansons trong suốt mùa đông dài.”

James cười rạng rỡ, không thể cưỡng lại hành động đập hai đầu gối vào nhau như ông Olaf thường hay làm.

“Đoán xem, còn gì nữa nào?”, Anna tiếp tục.

“Còn gì nữa?”

“Chúng ta không có ngựa để kéo cái con quỷ này ra. Nếu nó cứ nằm trong này thì thịt nó sẽ bị thối rữa nhanh chóng trước khi Karl về, cả nó và cả dòng suối của chúng ta sẽ không bao giờ sạch sẽ được.”

James bắt đầu cười. Sau đó, Anna cũng cười vì James trông có vẻ mất tự chủ. Giờ thì James cười Anna vì đến lượt cô cũng bị mất tự chủ dù trước đó không lâu, họ đang quỳ gối mệt mỏi vì đã được giải thoát sau nỗi sợ chết khiếp và sự thật là lúc này đã gần bốn giờ sáng.

Thỉnh thoảng Anna lại nói, “Ngày mai chúng ta phải đi bộ sang nhà ông Olaf và hỏi xem một trong số những người con trai của ông ấy có thể qua đây và giúp chúng ta móc ruột anh bạn to con này, xẻ thịt nó và treo lên được hay không, và chỉ cho chúng ta những việc khác mà chúng ta phải làm nữa.”

“Em không chắc, chị Anna, nhưng em không nghĩ chúng ta có thể đợi đến lúc đó. Em nghĩ chúng ta phải xẻ thịt nó ngay nếu không thịt nó sẽ bị ôi.”

“Bây giờ à?”, Anna thốt lên với vẻ ghê tởm.

“Em nghĩ vậy, chị Anna.”

“Nhưng James này, nó đang nằm trong nhà suối lạnh thế kia cơ mà. Không giữ thịt còn tươi được hay sao?”

“Thịt sẽ mất hết máu ngay đấy. Em biết rõ điều này vì anh Karl đã nói với em. Anh ấy nói rằng những gì mình làm trong nửa tiếng đồng hồ đầu tiên sau khi con vật bị bắn chết sẽ tạo ra sự khác biệt giữa thịt tươi và thịt bị ôi.”

“Ôi, James! Ôi chao! Có thật là chúng ta phải làm chuyện đó không?”

“Em không biết cách nào khác để lấy bộ lông của nó ra nữa. Nếu chúng ta không làm, anh Karl sẽ về nhà và thấy một mớ lộn xộn khác mà chúng ta đã tạo ra.”

Cuối cùng, James cũng đã thuyết phục Anna rằng việc cần phải làm thì phải được làm. “Còn một vài cây đuốc trong góc nhà. Chị sẽ đi lấy ngay.”

“Đem dao ra luôn nhé! Còn em sẽ đi lấy đá mài mà anh Karl hay sử dụng để mài dao cạo. Em nghĩ chúng ta sẽ cần đến nó.”

Anna quay đầu lại trước khi bước vào nhà và gọi em trai, “Karl sẽ rất tự hào vì em đấy, James”. Cô đã cảm thấy rất tự hào, một niềm tự hào mà cô chưa từng dám mơ về đứa em bé bỏng của mình.

“Cả chị nữa, chị Anna. Em biết mà.”

Anna nhớ ra mình đã quên tưới nước cho những cây hốt bổ ngày hôm qua vì lý do nào đó và tự dặn lòng sẽ làm việc đó ngay sáng sớm hôm nay.

Ngay sau khi tách bộ lông của con gấu ra và cô được chớp mắt một chút cũng như đã qua nhà Johansons để nhờ một người con trai của ông kéo xác con gấu lên, họ sẽ chăm sóc cho những luống khoai tây, củ cải và củ cải Thụy Điển và...

Không, cô nghĩ, phải chăm sóc cây hốt bổ trước. Đó là việc đầu tiên mình sẽ làm khi thức dậy. Cây hốt bổ không thể chết được!

19. Chương 19

Ba ngày sau, Karl Lindstrom đánh xe về hướng Bắc dọc theo con đường mòn đang vào mùa thay lá. Cây thụ du ở góc nhỏ trong rừng đã rụng rở rã sắc đỏ. Cây phỉ sum suê trái. Karl nhớ mình đã hứa sẽ chỉ cho Anna xem cảnh tượng này. Ngay sau khi ngôi nhà được hoàn tất, anh sẽ dẫn cô đến đây như lời đã hứa. Anh kéo dây cương để ngựa dừng lại và hái một cành đầy quả phỉ, bỏ vào túi quần. Anh lại tiếp tục hành trình, đi ngang qua rừng thông rộng lớn mà anh biết từ đó mình sẽ tạo ra những tấm ván dày để đóng tủ bát đĩa cho Anna. Anh phải quay lại đây và đốn cây xuống, xẽ gỗ ngay khi có thời gian rảnh rỗi, và bắt đầu tạo thành những mảnh ghép của chiếc tủ như lời anh đã hứa với Anna.

Con gà lôi đang xòe đuôi, đào đất xung quanh vũng đầm của mình ở ngay góc đường khi xe ngựa của anh phi qua. Nó nhảy nhót trên đôi chân màu đen, gần giống màu sắt rỉ sét, và lắc lắc cái đầu màu xanh lá óng ánh, nhanh chóng, nó đào xong một cái hố, núp vào trong đó, kêu lên vài tiếng “Can... a... a... a!”.

Mình sẽ bắn nó và đem về nhà để làm bữa tối, Karl nghĩ, nhưng mình không đem theo súng, đợi James bắn nó vậy. Chính khẩu tiếp đạn lên nòng hiệu Henry đã khiến Karl cười khi anh tưởng tượng đến cảnh đó. Khẩu súng sẽ luôn sẵn sàng. Karl nghĩ đến những buổi sáng mùa thu màu hổ phách cùng cậu bé tản bộ, họ sẽ khoác súng trên vai, đồng hành trong im lặng khi lần theo những con gà lôi, bắn chúng và mang về nhà cho Anna.

Sau đó, anh sẽ dạy Anna cách nhồi bánh mì vào bụng nó, thêm cả hạt phỉ nữa. Anh tưởng tượng mình sẽ kiên nhẫn dạy đi dạy lại để cô biết cách làm bánh mì, và cô ấy sẽ nấu nướng trên bếp lò bằng gang.

Karl cười. Anh quất dây cương, nhưng Belle và Bill dường như không hiểu ý của anh, chúng như muốn hỏi anh sao vội vàng đến thế. Chúng tăng tốc và hướng về phía ngôi nhà và có vẻ nóng lòng quay trở về đó, cũng giống như Karl.

Không lâu sau đó, khi đoàn ngựa rẽ vào con đường mòn quen thuộc, Karl muốn ghìm chúng lại vì thúc chúng đi nhanh. Nhưng lúc này, chúng cứ ngoan cố không muốn đi chậm lại. Karl nhìn lối vào nhà quen thuộc ở phía trước những hàng cây, rồi hai hàng gỗ ven đường và trên phòng nền ấy là ngôi nhà gỗ đẹp mà anh, Anna và James đã chung tay xây dựng. Những bao khoai tây được dựng ngay sát cạnh. Trên thảm cỏ cạnh vườn là những chiếc ghế làm bằng cây liễu dựng đầy nho đang dần khô héo. Khói bốc lên từ ống khói nơi ngôi nhà cũ của anh. Nhưng hình như thiếu vắng một thứ gì đó. Karl nhìn quanh khu đất một lần nữa và nhận ra đó chính là nhà suối! Nó đã biến mất! Có hai thùng nước vẫn đặt ở chỗ cũ và phân nửa số củ cải Thụy Điển đã được rửa sạch. Một số bình đất vẫn chìm trong nước như thường lệ. Nhưng nhà suối thì đã tan biến vào không khí. Có mùi gì đó xung quanh làm ùi của Karl nhăn lại và anh nhận ra đó là mùi của gấu. Những con ngựa dường như cũng ngửi được mùi ấy vì chúng cứ ngoe nguẩy đầu và lắc mạnh bờm, buộc Karl phải nói, “Ngooooan nào. Chúng ta về nhà rồi. Bọn mày biết đây là nhà của chúng ta cơ mà”.

Không thấy Anna, cũng không thấy James khi Karl đánh xe đến gần sân. Ngôi nhà trong mơ của anh vẫn đứng đấy. Trong khi thắt dây cương trước cửa nhà, Karl tự hỏi thêm một lần nữa liệu giấc mơ ấy của anh có tiêu tan trước khi mọi thứ được sửa chữa hay cả ba người họ, anh, cậu bé và Anna vẫn còn cơ hội để vun đắp nó. Anh buộc mình phải trấn tĩnh khi anh ghì dây cương và nói với con Belle và Bill.

“Chúng mày phải đợi ở đây chốc lát để tao dỡ những thứ này xuống nhé!”

Lũ ngựa như muốn nói với anh rằng chúng không đủ kiên nhẫn đứng đợi, chúng muốn được vào chuồng.

Đi vòng quanh xe ngựa, Karl nhìn thoáng qua ngôi nhà cũ. James đang đứng phía ngoài cửa, hai tay bỏ vào túi quần, nhìn Karl chằm chằm.

Karl dừng tay và nhìn lại thằng bé. Đôi mắt anh cảm thấy cay cay, James vẫn đứng đó, không di chuyển, không tiến đến chào hỏi anh. Karl muốn nói nhưng lưỡi của anh như bị kẹt trong cuống họng. Cuối cùng, anh chỉ khẽ giơ tay lên, một dấu hiệu của lời chào. Nhịp tim anh tăng nhanh khi anh chờ đợi lời chào đáp lại từ phía cậu. Cuối cùng, James cũng bỏ hai tay ra khỏi túi quần và khẽ giơ lên.

“Anh có thể có ai đó giúp đỡ để đưa số hàng này xuống xe không, em trai?”, Karl gọi.

Không nói lời nào, James đi về phía anh, nhìn đám bụi tung lên theo từng bước cậu đi. Khi đến bên hông chiếc xe ngựa, cậu dừng lại, vẫn im lặng.

Karl luống cuống bước xuống xe, “Anh sẽ đem lúa mì xuống đất”.

“Tốt”, James nói. Nhưng lời nói lại được thốt ra từ miệng với giọng trầm trầm. “Tốt”, cậu lặp lại, rõ ràng hơn lúc đầu.

“Chúng ta sẽ có rất nhiều bột mì ủa đông này.” Karl nhớ lại anh đã từng nói với cậu bé một lần rằng cậu chính là một miệng ăn khác cần phải nuôi.

“Tốt.”

“Đây là cửa sổ của ngôi nhà.”

James gật đầu như muốn nói, vâng, em thấy rồi.

“Mọi việc ở đây vẫn ổn chứ?” Đôi mắt Karl hướng về phía ngôi nhà, sau đó, quay lại nhìn khuôn mặt James.

“Vâng.” Sau khi dừng lại một lát, cậu nói tiếp, “Bọn em đã nghĩ anh sẽ quay về vào ngày hôm qua”.

“Anh mất một ngày để xay bột. Nhà máy rất bận rộn và anh phải đợi đến lượt mình.” Có khi nào họ nghĩ mình không muốn về nhà không? Karl tự hỏi.

Có phải họ nghĩ thế không?

“Ồ!”

Họ cùng nhau khuân vác mọi thứ xuống xe, một người đàn ông lực lưỡng và một cậu bé vui vẻ, không ai trong hai người nói ra những điều làm buồn lòng người kia nhưng nhịp tim của họ đập nhanh trong sự hối hận và tình yêu.

“Ôi chào! Chúng ta làm việc tốt nhỉ!”, Karl nói.

“Vâng.”

Karl bước đến chỗ xe ngựa để đem những giỏ nho khô xuống, nhưng khi chạm vào chúng, anh không tài nào nhấc chúng lên nổi. Anh sửa tư thế, chuẩn bị nhấc lên lần nữa. Anh nhắm mắt lại. Cậu bé vẫn đứng yên gần chỗ khuỷu tay Karl.

“Em trai, anh... anh xin lỗi mà”, anh cần nhẫn. Sau đó, anh ngã người ra sau, ngược nhìn lên bầu trời mùa thu. Những đường viền xung quanh những đám mây bỗng trở nên mờ nhạt.

“Em cũng vậy, anh Karl”, James nói. Lần đầu tiên trong cuộc đời, giọng cậu nghe rất mạnh mẽ và nam tính.

“Không có gì em phải xin lỗi cả, em trai. Đó là lỗi của anh.”

“Không, Karl. Em đã không đem súng lại cho anh như lời anh nói.”

“Khẩu súng không liên quan đến chuyện này.”

“Có chứ, đó là bài học đầu tiên anh dạy cho em. Phải di chuyển thật nhanh như thể tính mạng của em lệ thuộc vào nó vậy, bởi vì sự thật là thế.”

“Hôm đó, anh đã sai. Anh rất rối trí... Anh đã nghĩ về Anna và chuyện chúng ta không còn hòa thuận, vì vậy, anh đã trút giận lên đầu em.”

“Không sao đâu anh, thật đấy!”

“Không. Đó là cả vấn đề, cậu bé ạ. Cả vấn đề.”

“Không phải với em, không phải vậy nữa. Em đã học được một bài học ngày hôm đó. Em nghĩ là em đã hiểu.”

“Anh cũng vậy”, Karl nói.

Rồi Karl nhìn lên, thấy đôi mắt màu xanh của cậu bé như mở to và anh bỗng hiểu tâm trạng của cha mình như thế nào khi ông vẫy tay với anh lần cuối.

“Anh nhớ em, em trai. Anh nhớ em suốt ba ngày nay.”

James chớp mắt và nước mắt cậu tuôn trào nhưng tay vẫn đặt trong túi quần.

“Bọn em... cũng nhớ anh.”

Karl nhảy xuống xe, đặt giỏ nho xuống xe rồi kéo cậu vào lòng. James cũng dang tay ôm lấy anh. Karl đẩy James ra, nhìn vào khuôn mặt cậu và nói, “Anh xin lỗi, em trai. Chị em nói đúng. Em đã làm rất tốt khi anh yêu cầu em làm bất cứ việc gì. Một người đàn ông không thể yêu cầu điều gì hơn nữa ở một cậu bé như em.”

James siết chặt vai Karl, đau khổ tuôn ra một tràng những từ ngữ không thể nghe rõ trên áo sơ mi của Karl. “Bọn em không nghĩ anh sẽ quay về. Bọn em đã đợi anh suốt cả ngày hôm qua, và rồi khi đêm đến, còn anh thì không có súng trong khi bọn em biết trong rừng có hổ.”

Karl cảm thấy trái tim anh như muốn nổ tung. “Ông Olaf đi cùng với anh, em biết mà, phải không?” Nhưng anh vẫn ôm James, lắc lư qua lại, cảm thấy tim mình đập rất nhanh. “Ông ấy đã đem theo súng. Hơn nữa... không ai dại dột đến nỗi không thèm quay trở lại nhà mình, nhất là khi còn rất nhiều thứ chờ đợi ở đây.”

“Ôi, anh Karl! Anh đừng đi đâu nữa nhé. Em rất sợ. Em...” Đứng đối diện với thân hình to lớn của anh, mùi cơ thể của anh trộn lẫn giữa mùi ngựa, thuốc lá và cảm giác an toàn, những từ ngữ cứ làm cổ họng cậu thêm nhức nhối và buộc phải thốt lên, “Em yêu quý anh lắm, anh Karl”. Sau đó, cậu quay đi, đôi mắt hướng xuống đất và cậu ngưỡng ngừng lau khô chúng bằng tay áo của mình.

Karl bỏ cánh tay James xuống và ôm lấy đôi vai cậu, buộc cậu phải nhìn thẳng vào mặt mình và nói, “Khi em nói với một người đàn ông rằng em yêu quý anh ta, em không cần phải giấu mặt sau tay áo thế kia. Anh cũng rất yêu quý em, em trai, và em đừng bao giờ quên điều này đấy”.

Cuối cùng, cả hai người họ cùng cười. Sau đó, Karl lấy tay áo mình lau mắt cho cậu bé và quay lại phía chiếc xe ngựa.

“Bây giờ, em sẽ giúp anh dỡ chỗ hàng còn lại xuống chứ, hay anh phải gọi chị em ra giúp anh?”

“Em sẽ giúp anh, anh Karl.”

“Em có thể nhấc mấy bao bột này xuống không?”, Karl hỏi.

“Nhìn em này!”

Họ dỡ bột mì và những cái cửa sổ được đặt cẩn thận giữa những bao tải xuống. Nhấc khung cửa sổ bằng kính quý giá lên, Karl nói, “Anh mua năm cái. Một cho phía cửa ra vào và bốn cái cho bức tường. Một người đàn ông luôn luôn phải nhìn ra ngoài để quan sát mảnh đất của anh ta”, anh nói rồi đi vào nhà.

Khi đi ra, Karl nói, “Anh nghĩ là em đã thu hoạch khoai tây khi anh đi vắng”.

“Vâng, em và chị Anna.”

“Chị em đâu rồi?”, Karl dò xét trong khi trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Chị ấy đang chuẩn bị bữa tối.”

Karl nói tiếp, “Ồ, vậy à!”. Sau đó, anh nhảy lên thùng xe và nói, “Giúp anh chuyển nốt mấy bao bột cuối cùng này nào, em trai. Chúng ta sẽ đem chúng vào bếp cho Anna”.

James kéo một bao bột ra và nhìn thấy một hộp gỗ dài. Cậu có thể đọc được dòng chữ “Công ty Vũ khí Thiên Đường Mới” in trên mặt hộp. Cậu kéo tiếp bao thứ hai và lại thấy có dòng chữ “Thành phố Norwich, bang Connecticut”. Cậu buông tay ra khiến bao bột suýt rơi xuống đất nếu Karl không nhanh tay chụp lấy nó. Đôi mắt màu xanh lá của James rạng rỡ nhìn sang đôi mắt màu xanh biển của Karl.

“Một người đàn ông có thể làm việc tốt nhất khi có khẩu súng của mình ở bên cạnh”, Karl trả lời một cách đơn giản.

“Khẩu súng của mình ư?”, James lặp lại, đầy vẻ nghi ngờ.

“Em không đồng ý sao?”

“Không, chắc... chắc rồi anh Karl.” James nhìn xuống, cậu muốn mở hộp ra, nhưng còn e ngại. Cậu lại nhìn lên.

“Anh đã chọn một cây có báng súng hình quả óc chó, vừa với tay em, như kiểu em mặc một chiếc quần đúng cỡ vậy. Nó vừa vặn với kích thước của một cậu con trai như em.”

“Thật sao, anh Karl?”, James hỏi với vẻ hoài nghi, vẫn chưa mở hộp ra.

“Thật sự nó là của em sao?”

“Anh đã dạy cho em mọi thứ, ngoại trừ công việc của một thợ săn. Đã tới lúc chúng ta bắt đầu rồi. Mùa đông đang đến gần.”

James mở tấm bìa cứng ra. Cậu nhảy khỏi xe và chạy băng qua sân, đôi chân dài như nảy lên về phía ngôi nhà khi cậu reo lên, “Chị Anna! Chị Anna! Anh Karl mua cho em một khẩu súng! Súng của em, của em đó, chị Anna, súng của em!”.

Karl chờ đợi bóng dáng cô xuất hiện ngoài cửa nhưng không thấy. Anh vác trên vai một bao bột mì và đi thẳng về hướng đó sau khi cậu bé đã biến mất vào trong nhà.

James đang rất sung sướng, nói to đến nỗi mà ở ngoài cũng có thể nghe thấy, lặp đi lặp lại rằng Karl đã mua cho cậu một khẩu súng. Anna cũng tỏ vẻ rất vui mừng cho em trai.

“Ồ, James, chị đã nói với em rồi, đúng không?” Từ phía sau bếp, cô đã nhìn thấy cách Karl và James giảng hòa với nhau ở ngoài đó. Cô không cần phải biết họ đã nói với nhau những gì. Chỉ cần nhìn thấy họ ôm chầm lấy nhau là những tia nắng ấm áp đã tràn ngập trái tim cô.

Anna nhìn lên và thấy thân hình to lớn của Karl đang lấp kín khung cửa và che hết cả ánh sáng phía sau đôi vai to rộng của mình. Một cảm giác dễ chịu chảy nhẹ khắp người cô. Trông anh giống như một vị thần tóc vàng và to lớn, đang vác trên vai một bao bột mì, cơ bắp trên ngực anh căng lên khi anh chần chừ dừng lại trước khi bước vào nhà.

Đột nhiên, cô cảm thấy e thẹn. Cô mong ước được áp người vào anh và nói, “Ôm em đi, Karl”, để cô có thể cảm nhận được cánh tay khỏe mạnh, rậm nắng của anh ôm cô vào lòng.

“Chào, Anna”, anh lặng lẽ nói. Anh không biết mình đã nhớ cô nhiều đến nhường nào, trái tim anh mách bảo rằng nó đã trống rỗng biết bao nhiêu trong suốt hai ngày qua. Anh có thể thấy rằng cô cũng đang rất căng thẳng và lo lắng.

Khi cô nói, giọng cô run lập cập, “Chào, Karl!”. Cô tự hỏi chẳng lẽ anh muốn đứng trước cửa như thế cả buổi tối hay sao?

“Anh đã về nhà”, cuối cùng cô đã nghĩ ra phải nói gì. Nghe có vẻ thật ngớ ngẩn.

“Đúng, anh đã về.”

“James nói là anh mua cho nó một cây súng, phải không?”

“Đúng rồi. Thằng bé cần có khẩu súng của riêng mình, vì vậy anh đã mua cho nó một khẩu súng tốt nhất - khẩu tiếp đạn lên nòng hiệu Henry. Nhưng nó nên quên việc lấy cây rìu nhỏ đó mà đập hộp ra đi. Đi ra ngoài và lấy cây búa nhỏ đính vào đây cho anh, em trai.”

“Vâng, thưa anh!”, James vâng lời, rồi chạy ra ngoài, gần như đẩy Karl văng khỏi cửa.

Lửa đã được nhóm và món ăn thì đang được nấu. Anna quay lại và khuấy nó lên. Bao bột mì trên vai Karl trở nên nặng trĩu, anh lướt qua phía sau cô để đặt nó lên nền nhà.

Khoảng cách gần gũi giữa anh và cô làm mạch đập của cô tăng chóng mặt, nhưng cô giả bộ như đang bận rộn khuấy nồi thức ăn, sau đó, cô đập nắp lại và nói, “Em sẽ đi lấy củi để anh lót dưới bao bột này”.

“Từ từ cũng được”, Karl nói và đứng thẳng người lên.

“Nhưng một gạo sẽ ăn hết mất.” Cô hướng đầu về phía cửa.

“Không nhanh vậy đâu.”

Lời nói của anh và cách nói chuyện trẻ con của họ níu chân cô lại khi đã đi gần đến cửa. Cô quay lại nhìn mặt Karl, rồi đứng nhìn anh và thấy anh cũng đang nhìn mình, trong khi đó, thời gian như quay ngược trở lại lần cuối họ đứng đối diện nhau ngay tại chỗ này.

“Anh có một món đồ nhỏ để trên xe và anh muốn nhờ em đi lấy hộ.” Anh liếc nhìn cô với vẻ hối lỗi qua làn hơi bốc lên từ ấm nước đang sôi.

“Em sẽ đi lấy ngay, đợi em một phút thôi.” Cô gật đầu trong im lặng, sau đó quay gót ra phía cửa, để lại anh với trái tim đầy hỗn loạn.

Cô ấy e sợ mình à? Karl suy nghĩ với hy vọng mong manh. Mình có nên sửa chữa lỗi lầm để cô ấy chẳng thể làm gì ngoài chạy đến bên mình như một con sóc nhỏ? Liệu cô ấy có nghĩ mình chạy đến bên Kerstin để chọc giận cô ấy?

Khi anh đến gần bên cô để trèo lên xe ngựa, cô nép người sang một bên, nhường chỗ cho anh. Anh lấy một cái gối đằng sau chỗ ngồi, quay trở lại phía đuôi xe và đứng trước mặt cô, nhìn xuống mái tóc màu rượu Whisky của cô.

“Đây này”, anh nói và chờ đợi cô nhìn lên để có thể trao món quà đó cho cô, “anh nghĩ em sẽ cần đến nó”. Cuối cùng, cô cũng ngược mắt lên và anh nhìn xuống.

“Cái gì vậy?”, cô hỏi khi cô cầm nó.

“Thứ cần thiết ấy mà”, đó là tất cả những gì anh đã nói.

Đôi mắt Anna mở to với vẻ ngạc nhiên và Karl nhìn sang chỗ khác để hình dung khuôn mặt hớn hở của cô.

Anna cố gắng tỏ vẻ không choáng váng nhưng thật khó cho cô. Chưa có ai từng tặng quà cho cô. Nhưng Karl không nói đây là món quà, cô nghĩ. Có lẽ, đây chỉ là một ít gia vị hoặc thứ gì đó cho căn bếp mới. Nhưng nó rất mềm, cô lại nghĩ. Nó có thể uốn cong và có một miếng to ngay chính giữa!

Tiếng sắt kêu leng keng làm gián đoạn dòng suy nghĩ của cô vì Karl đang kéo một thứ gì đó đen và nặng từ phía đầu xe. Nó lại kêu leng keng khi chạm vào những thanh khác ở phía đối diện. Anh lần lượt kéo hết phần này đến phần khác của cái bếp lò bằng gang xuống phía sau chiếc xe ngựa, trước khi nhảy xuống và nhắc phần to nhất lên. Anna trở mắt nhìn.

Sau đó, James đi vào chuồng ngựa, dùng vạt áo của mình đánh bóng báng súng của khẩu súng mới. Cậu dừng lại cho đến khi thấy Karl biến mất phía sau ngôi nhà mới cùng cái bếp lò.

“Cái gì vậy?”, James la to.

Karl khẽ quay lại, những thanh sắt đang đưa theo và rồi khuôn mặt anh xuất hiện phía sau nó. “Đây là bếp lò mới của Anna”, anh trả lời. Sau đó, không nói thêm lời nào, anh biến mất đằng sau cánh cửa.

Bếp lò mới của Anna à? Anna nghĩ.

Bếp lò mới của Anna!

Bếp lò mới của Anna!

Dù Karl có trả lời, “Đây là vương miện bằng kim cương của Anna”, anh cũng không thể khiến vợ mình ngạc nhiên hơn được nữa. Đôi mắt cô dõi theo từng bước Karl di chuyển, đi qua rồi đi lại, trong khi anh đem hết những thanh sắt vào trong nhà. Sự vui mừng tràn ngập trong lồng ngực trước khi cô cảm thấy nó có thể giật phanh những đường chỉ trên chiếc áo sơ mi của mình! Cô kiềm chế bản thân để không bước theo Karl và xem anh đặt chúng ở đâu, liệu anh có lắp chúng và nối lại với nhau không. Thay vào đó, cô chỉ đứng trên sân, trong khi Karl đi qua đi lại, cẩn thận chú ý đến cái bếp lò mình đang vác mà không nhìn vợ. Cuối cùng đến phần ống đặt dưới ghế xe ngựa. Nó có màu xám đen, sáng và sạch sẽ. Anna không thể chịu đựng lâu hơn được.

“Em có thể giúp anh không, Karl?”, cô hỏi. Em có thể chạm vào cái bếp lò của mình không? Em có thể chạm vào món quà của mình không? Hay bất cứ điều gì... để em biết rằng đôi mắt không lừa mình?

“Em không cần phải giúp đỡ anh gì cả. Anh chỉ muốn em lấy cái túi đồ nhỏ ra đây.”

“Ồ! Nhưng em muốn giúp anh mà!”

Anh dừng lại, thông cảm, đưa cho cô phần ống của bếp lò, thích thú khi thấy cô tỏ ra cực kỳ vui sướng với nó. Những đốm tàn nhang trông thật vui mừng phía bên dưới đôi mắt màu nâu đầy hào hứng của cô.

“Còn nữa, Anna”, anh nói.

“Nữa sao?”

“Nữa. Khi anh mua bếp lò, họ tặng thêm những cái nồi mới lạ này. Họ nói chúng tốt hơn những chiếc nồi bằng gang và cũng nhẹ hơn nữa. Chúng ở trong thùng ấy.”

“Nồi mới lạ à?”, Anna hỏi với vẻ hoài nghi.

“Trong thùng ấy”, anh lặp lại, thích thú khi thấy cô không tin tưởng.

“Chúng làm bằng đồng phải không ạ?”

“Không. Người ta gọi là gốm sứ Nhật Bản.”

“Gốm sứ Nhật Bản à?”

“Họ nói là thứ bên trong loại nồi này không dễ cháy như nồi đồng và nó cũng không bị rỉ sét như nồi sắt bởi vì nó được phủ sơn mài.”

Khi họ nói đến thức ăn cháy khét, đôi mắt của Anna nhìn nhanh xuống thùng hàng. Cô cầm ngay một cái lên không chút lưỡng lự và nhớ lại những lần cô đã phá hỏng bữa ăn tối của Karl tội nghiệp. Anh nhìn thấy đôi mắt cô cụp xuống và tự hỏi liệu có phải mình đã nói điều gì làm cô buồn lòng không?

Sau đó, James xen vào, “Ôi trời ơi, anh Karl! Chị Anna có cái bếp lò và tất cả số nồi này, còn em chỉ có một khẩu súng! Em ước sao anh sẽ đi vào thành phố thường xuyên hơn!”.

Karl bật cười. “Những cái nồi này chỉ là đồ bỏ đi nếu chúng ta không có thức ăn để nấu.”

“Khi nào chúng ta sẽ đi săn?”

“Sau khi xây xong nhà và thu hoạch xong số rau củ.”

“Rau củ đã được thu hoạch rồi, anh Karl. Em và Anna đã làm xong trong thời gian anh đi vắng.”

“Cả củ cải à?”, Karl hỏi với vẻ ngạc nhiên.

“Tất nhiên, cả củ cải nữa. Bọn em đã rửa sạch và cất chúng dưới hầm, chị Anna đang nấu một ít cho bữa tối nay.”

“Cô ấy sao?” Karl nhìn sang vợ lần nữa, anh thấy đôi gò má cô ửng hồng.

“ ‘Ồi không của anh’ nấu món củ cải sao?”

Lúc nào cũng vậy, mỗi khi Karl gọi cô là “Ồi không của anh”, má cô lại ửng hồng.

Còn James vẫn lắp bắp nói, “Anh đã nói đúng về số củ cải đó. Trong cả cuộc đời, em chưa từng thấy loại củ cải nào to đến thế!”

“Anh đã nói gì với em?”, Karl mắng yêu James. Sau đó, anh hạ giọng, quay sang Anna và lắp lại, “Củ cải hử?”

Nhưng trong lúc Karl đi vào nhà với thùng đựng nổi trên vai, Anna quay nhanh sang James và ra lệnh trong tiếng thì thầm cau gắt, “James Reardon, em đừng có nhúng mũi vào chuyện nấu món củ cải của chị đấy, nghe rõ chưa?”

“Em nói gì nào?”, cậu hỏi, choáng váng bởi khuôn mặt đang nhìn về mặt thơ ngây của cậu với vẻ cau gắt.

“Em đừng có phiền phức như vậy!”, cô thì thầm. “Món củ cải là việc riêng của chị!”

Chỉ một lát sau, Karl quay lại. Anh nói lỏng thắt lưng một chút, sau đó quay về phía khu đất trống, nơi vốn là nhà suối trước kia.

“Anh đã và đang đợi ai đó nói cho anh biết nhà suối của anh đâu rồi, nhưng không ai nói cả nên anh phải hỏi thôi.”

Câu chuyện củ cải đã bị quên lãng khi Anna và James mỉm cười nhìn nhau đầy bí ẩn.

“Nhà suối bị hư rồi, anh Karl”, James nói theo kiểu đơn giản nhất.

“Nhà suối bị hư ra sao? Nó chỉ đứng đó, chứa mấy cái thùng nước thôi mà.”

“Em đã phá hỏng nó hoàn toàn khi bắn con gấu.”

Nếu cậu đã sống ở đây lâu như những cây phong của Karl cùng hương hoa và mật ngọt của chúng, James sẽ không bao giờ có thể quên vị mật ngọt của giây phút đó - giây phút cậu nhìn lên khuôn mặt Karl, cách anh hạ cằm biểu lộ sự nghi ngờ khiến James vô cùng tự hào, một cảm giác mãn nguyện dâng trào khi cậu nói ra điều đó một cách rất tình cờ và nam tính.

Còn nếu Karl đã sống ở đây lâu như những cây phong của anh, anh có thể sẽ nhớ mãi cú sốc của giây phút đó - giây phút cậu bé đứng đó, tay cầm khẩu súng mới, một khẩu tiếp đạn lên nòng hiệu Henry, cố gắng tỏ vẻ lạnh lùng trong khi niềm tự hào đã rạn vỡ trong từng thớ thịt trên khuôn mặt cậu. Rồi vẫn nắm chặt khẩu súng, cậu nói, “Anh không sao chứ, anh Karl?”

“Một con gấu à?”

“Đúng rồi.”

“Em đã bắn một con gấu sao?”

“Ồ không, không phải một mình em. Chị Anna và em đấy, bọn em đã bắn nó.” James khẳng định. Bây giờ, cậu không thể giả vờ thờ ơ được nữa. Từ ngữ cứ vội vàng tuôn ra trên đôi môi đang mỉm cười của cậu. “Phải không, chị Anna? Khi chúng ta đang ngủ và chúng ta nghe thấy những tiếng móng cào vào cửa, như có ai đó đang muốn dỡ nó xuống vậy, và rồi chúng ta đã cố gắng hình dung xem điều gì đang xảy ra phía bên ngoài, ngay sau đó, nó đi vào nhà suối và anh có thể nghe thấy tiếng động rất to, anh Karl. Em nghĩ nó bị kẹt khi cố bước qua cánh cửa để vào trong, và khi đã vào bên trong, nó khiến ngôi nhà bị xiêu vẹo, rồi bọn em nghe thấy tiếng bình đất và một số vật dụng khác rơi vỡ, tiếng nứt của những vách tường khi con gấu đang say sưa uống xi rô dưa hấu, vì vậy, em đã bảo chị Anna đốt đuốc lên, số đuốc mà anh đã bỏ lại và còn thừa sau đêm chúng ta vào rừng tìm chị ấy, chị Anna đã làm theo. Chị ấy soi ngọn đuốc đi phía trước, đánh lừa con gấu để em có thể bắn một phát thật chính xác trước khi nó kịp phản ứng. Bởi vì anh

đã từng nói rằng nếu con gấu đánh hơi được nơi có thức ăn, nó sẽ quay lại hoài và chỉ có một cách để nó không quay lại nữa là giết chết nó, và đó là điều em đã làm, anh Karl. Em rất vui vì mình đã làm được!”

Cuối cùng, James cũng dừng lại, thở dốc.

Karl rất sửng sốt. Anh bẻ người. “Em và Anna đã làm vậy sao?”

“Đúng thế, nhưng anh đã nạp đạn quá tay và nó đã bay thẳng vào tường. Nó còn làm em bị văng ra phía sau, phải không chị Anna?” Trước khi Anna kịp gạt đầu, James lại vội vã nói tiếp, “Nhưng chị Anna, chị ấy bắt em hứa rằng phải chạy thật nhanh vào trong nhà ngay sau khi em bắn phát đạn đó! Em thề, anh Karl, em không biết liệu em còn chạy được không sau khi bắn phát đạn đó? Anh nói chị ấy sẽ đá nhưng em không mong chị ấy đá em giống như một con lừa!”

Ki.ko.Xiao

Những lời nói này bắt đầu làm Karl suy nghĩ. Giả sử James bắn trượt thì sao? Giả sử súng không nổ thì sao? Có hàng tá câu hỏi trong đầu Karl lúc này.

“Em trai, em biết hôm đó chỉ là do tâm trạng tồi tệ của anh nên anh đã mắng em không đưa khẩu súng cho anh. Em có thể để con gấu ăn sạch mọi thứ ở đây và anh sẽ không trách em, anh chỉ cần nhìn thấy em và Anna được an toàn khi anh trở về nhà.”

“Nhưng mọi người đã an toàn rồi”, cậu bé lý luận.

“Đúng, hai người đã an toàn, nhưng bởi vì anh cứ lo sợ ngờ ngẩn rằng em sẽ gặp chuyện không may khi muốn chứng tỏ bản thân mình theo cách đó.”

“Chuyện xảy ra không phải do tâm trạng tồi tệ của anh hôm đó đâu, anh Karl, em nói thật đấy. Chỉ là... chỉ là... em không biết phải nói sao! Nó giống như cái cách anh nói với chị Anna vậy, ‘Con người thì phải sạch sẽ’, hay khi anh nói với em ‘Cửa ra vào quay mặt về hướng Đông’. Những gì em có thể nghĩ được là ‘Một người đàn ông phải bảo vệ ngôi nhà của mình.’” Có thể thấy, sự chín chắn trong lời nói đơn giản của anh đã thuyết phục James. Cậu đã đặt bước chân đầu tiên vào ngưỡng cửa của tuổi trưởng thành.

“Anh Karl”, James nói, đột nhiên cảm thấy rất chắc chắn về những điều mình định nói, “Dù sao, em cũng đã hoàn thành nhiệm vụ, ngay cả khi em chưa từng thấy chùm quả nam việt quất nào trong đời”.

Anna nhìn hai người đàn ông mà cô yêu thương nhất đang tranh luận với nhau để đi đến sự thỏa thuận đầy tôn trọng và chia sẻ. Dù rất vui mừng về điều này, trái tim cô vẫn nhói đau khi biết mình cũng cần phải làm điều tương tự với Karl. Cuộc chiến giữa họ chỉ tạm thời ngưng lại.

Karl vừa nói vừa nở một nụ cười quyến rũ, “Vậy thì, cho anh xem con gấu bị bắn đi nào, cái con vật đã bị hạ chỉ với chút xi rô dưa hấu”.

James vừa cười vừa cất bước. “Nó ở phía sau ngôi nhà. Bọn em muốn giấu nó ở nơi mà anh không thể nhìn thấy ngay lúc về nhà, bọn em muốn đem lại sự ngạc nhiên cho anh trước khi mọi chuyện được tiết lộ.”

Karl bắt đầu đi theo sau James, nhưng chợt nhận ra rằng Anna vẫn đứng đó. Anh quay lại và hỏi, “Em không đi sao, Anna?”.

Cô do dự một lúc, cho đến khi anh nói thêm, “Người cầm đuốc cũng phải đi nữa. Nếu không vì em bỏ vào rừng hôm đó thì trong nhà chắc không có đuốc đâu”.

Anh ấy đang trêu mình à? Anna tự hỏi và trái tim bắt đầu nhảy nhót.Ồ, anh ấy đang trêu mình vì mình đã đi lạc trong rừng! Đã bao lâu rồi Karl không trêu chọc mình nhỉ?

Anh quay lại và đi theo James, cô nhìn theo đôi ủng của anh, nhớ lại ngày đầu tiên họ gặp nhau, cô đã muốn nhìn thấy khuôn mặt anh như thế nào nhưng anh chỉ bước đi, giống như lúc này, khi cô vẫn đang nhìn theo đôi ủng của anh, tự hỏi anh đang nghĩ gì về mình.

Đi vòng ra phía sau ngôi nhà, Karl đối diện không chỉ với số thịt gấu đang treo trên cây mà còn cả một con nai trắng được treo trên chân của con gấu. Karl đứng chết lặng. Anh nhìn chúng với vẻ hoài nghi trong khi James và Anna lại cười một cách bí hiểm. Sự phản ứng của Karl hoàn toàn giống những gì họ đoán trước.

“Nhưng con nai này ở đâu ra thế?”

“Ồ, đó là của chị Anna”, James nói không câu nệ, vẫn giữ nụ cười trên môi.

“Hai người có quá nhiều bất ngờ trong ngày hôm nay đấy.”

“Đúng, con nai này cũng bất ngờ đối với bọn em”, James tiết lộ. Anna nhón gót đi qua chỗ vũng nước bắn bằng mũi giày.

“Vậy em có muốn kể cho anh nghe câu chuyện đó không?” Anh đưa mắt nhìn vợ mình.

“Em kể anh ấy nghe đi, James.”

“Ai kể cũng được, anh không quan tâm.”

“Lý do chị Anna không muốn kể cho anh nghe là ‘vì chị ấy sợ anh sẽ nổi điên với chị ấy về số khoai tây’.”

“Khoai tây nào?”

“Số khoai mà những người Anh-điêng đã ăn trộm ấy.”

Karl cảm thấy bối rối trong giây lát. Nhưng Anna vẫn nhón chân đi quanh vũng nước và anh biết mình sẽ chẳng có được chút thông tin nào từ cô.

“Anh cảm thấy mình nên hỏi lần nữa”, Karl nói, tham gia vào câu chuyện.

“Vậy số khoai tây nào người Anh-điêng đã ăn trộm?”

James hoàn tất câu chuyện. “Số khoai tây trong vườn, bọn em đã đào chúng lên, rửa sạch và cho vào bao bố, nhưng bọn em quên mất anh luôn bảo rằng người Anh-điêng sẽ ăn trộm bất cứ thứ gì bị để sơ hở nếu họ muốn. Nói thật, em nghĩ bọn em đã không tin anh. Vì vậy, bọn em dựng những bao khoai tây đó lên ngay sát tường của ngôi nhà mới vì bọn em tưởng rằng không cần phải vội vàng bỏ chúng xuống dưới hầm. Bọn em để đó cả đêm và sáng hôm qua khi thức dậy, bọn em thấy một bao khoai tây đã biến mất. Bọn em nghĩ ngay đến những người Anh-điêng. Anna nghĩ rằng anh sẽ nổi giận bởi vì anh nói chúng ta cần tất cả số khoai tây đó ủa đông. Dù sao, chị ấy cũng đã rất buồn về chuyện này và bọn em không biết phải làm gì để lấy lại số khoai tây bị mất. Rồi sáng ngày hôm nay, khi bọn em thức dậy, con nai này đã được treo bên cạnh con gấu. Em nghĩ những người Anh-điêng cũng rất tử tế, giống anh vậy, anh Karl. Họ có tính tình thật thà, lạ lùng nhất mà em từng biết. Con nai này chính là sự đền đáp của họ cho số khoai tây họ đã lấy.”

“Chắc chắn rồi. Anh nghĩ chúng ta sẽ phải ăn nhiều thịt hơn khoai tây ủa đông năm nay, chỉ vậy thôi. Anh có thể hỏi thêm một câu nữa không?”

“Chắc chắn rồi”, James trả lời.

“Nếu Anna lo sợ cho bao khoai tây bị mất, tại sao những bao khác lại còn ở đây?”

“Bởi vì không ai trong hai người bọn em có thể nhắc nhở chúng để đem xuống hầm. Bọn em nghĩ chúng sẽ bị dập nát hết nếu bọn em kéo lê xuống hầm. Bọn em đã thử hết cách rồi. Vì vậy, chị Anna lấy gỗ chặn phía trước những bao khoai tây khi để qua đêm. Chị ấy nói rằng nếu những người Anh-điêng muốn ăn khoai tây đến vậy, hãy để bọn họ lấy hết đi và chị ấy sẽ ăn củ cải!”

“Nhưng anh nghĩ Anna ghét ăn củ cải lắm chứ!”, Karl nói và nhìn cô.

May mắn là Karl không cảm thấy khó chịu về số khoai bị mất trộm, cuối cùng, Anna cũng dừng cảm liếc sang nhìn anh nhưng cô vẫn nhất quyết không nói câu nào.

Karl lại nhìn những cành cây. “Vậy là họ đã treo con nai lên. Nhưng làm sao hai người đưa được con quái vật này lên cây vậy?”

Có vẻ như rất hứng khởi với trò đùa này, James trả lời, “Ồ, bọn em vất vả lắm mới kéo được nó lên trên ấy đấy, phải không chị Anna?”

Cậu đã đủ thân thiết với Karl để không bỏ lỡ cơ hội trêu chọc anh!

“Bây giờ thì đừng cố nói với anh rằng hai người đã treo con vật này lên cây đấy, không phải hai thân hình ốm yếu này đâu.” Nhưng Karl nhanh chóng sửa sai, “Không phải hai chú cún con như hai người đâu!”

James không thể chờ đợi để hoàn tất câu chuyện. Cũng như lúc trước, từ ngữ tuôn trào ra như bong bóng nước nổi lên mặt suối. Cậu không thể nào ngừng nói được.

“Khi bọn em bắn nó, nó ngã xuống suối và bọn em biết là mình đã đến đường cùng. Nó nằm đó và sẽ nhanh chóng làm ô uế hết cả dòng suối, em đoán vậy, vì vậy em đã cầm chiếc rìu của anh và chặt bỏ các bức tường đi, sau đó, em và chị Anna móc bỏ ruột nó. Chị Anna đã bị buồn nôn, nhưng em bảo chị ấy nếu không làm như vậy thì đến sáng mai thịt sẽ trở nên hôi thối. Bọn em rửa sạch thịt rồi treo chúng lên, sau đó, điều đầu tiên bọn em làm trong buổi sáng ngày hôm sau là đi đến nhà ông Olaf, quay về với lũ ngựa của họ và kéo nó treo lên cây bằng những khối gỗ và dụng cụ. Anh Erik nói rằng anh bạn này phải nặng hơn một trăm sáu mươi ký. Còn anh nghĩ sao, anh Karl?”

Nhưng Karl đang nghĩ đến việc có thật Anna đã móc ruột con vật này không?

Anna của anh đã móc ruột con gấu sao? Anna còn cảm thấy buồn nôn khi móc lòng gà cơ mà!

“Anh nghĩ chắc khoảng một trăm tám mươi ký, anh nghĩ vậy”, cuối cùng, Karl cũng trả lời James.

“Có lẽ thế nếu tính luôn cả cái đầu của nó. Bởi vì anh Erik chưa tính luôn đầu của nó vào. Bọn em đã rất buồn cười khi nó ngã xuống dưới suối mà không thấy cái đầu của nó đâu cả.”

“Trong khi bọn em buộc dây vào nó, anh Erik cứ nói, ‘Ừm, hai người đã bắn con gấu này hay lắm đấy, nó nằm bẹp gí như một cái thảm chùi chân!’”

Câu chuyện vui vẻ của James như một cú đâm vào mặt Karl khi anh nhớ đến chuyện cũ còn James cứ tiếp tục nói dông dài. Nào là “Erik như thế này” và “Erik như thế kia”, Karl cảm thấy khá khó chịu khi cái tên của người đàn ông đó cứ được lặp đi lặp lại. Khi biết rằng Erik đã ở lại ăn tối, anh dường như không thể chịu đựng nổi khi nhớ đến cảnh tượng Anna ôm chặt lấy cổ Erik vào đêm anh ta cứu cô thoát khỏi bầy chó sói. Đến lúc James nói Erik đã ở lại đây ăn tối, Anna nhớ ra mình đang nấu món củ cải và đi vào bếp.

Đúng là đồ James đáng nguyên rửa! Cô đã nghĩ như thế khi gấp gấp đi vào trong, em có cần phải liên tục, liên tục nói kiểu như Erik ở đây cả mấy ngày như thế không!

Trước bữa ăn tối, Karl và James nói chuyện con gấu và khẩu súng. Họ phân tích nòng súng bốn mươi bốn ly nạp đạn tự động hiệu Henry, ổ đạn hình phiến quay mười lăm vòng của cô nàng như thế nào, phần đuôi thật chặt của cô nàng ra làm sao để cô nàng không bao giờ bị rò rỉ và như vậy thì cô nàng sớm muộn gì cũng sẽ đá văng khẩu súng trường Sharps nạp đạn của Karl qua một bên. Khi bữa ăn đã được chuẩn bị xong, khẩu tiếp đạn lên nòng hiệu Henry cũng được đặt trên bàn ăn. Hai người họ tháo súng ra, từng mảnh một, sau đó, ráp chúng trở lại, trong khi Anna nghe thêm những từ ngữ mới lạ như tiếng nước ngoài trong cuộc đối thoại của họ: ổ đạn, tấm thép đóng khóa nòng súng, thanh nôm, bộ phận đẩy về bằng tay, hộp đạn... Cô cảm thấy như bị chọc tức.

Màn đêm dần buông xuống và Anna bắt đầu thắc mắc về món quà Karl tặng ình. Nhưng niềm vui vì cái bếp lò, những cái nồi, khẩu súng, con gấu và con nai đã làm chiếc hộp tạm thời bị bỏ quên trên giường. Anna quyết định sẽ mở nó ra xem.

Karl cuối cùng cũng đã thức giấc, duỗi tay chân theo quán tính, vặn người sang hai bên và đưa khuỷu tay lên cao. Anh với tay lấy bao thuốc lá để trên bàn. Lúc này, Anna tự nhủ, trong khi anh ấy ra ngoài kiểm tra lũ ngựa và James còn đang ngủ, mình sẽ mở hộp ra xem.

Nhưng giọng Karl làm cô giật mình, “Anh phải đi xem lũ ngựa. Em có đi với anh không, Anna?”

Cô lấy áo khoác vì trời đang trở lạnh, nó sẽ giúp cô giữ ấm đôi tay. Cô ép chặt hai tay trong túi áo và kéo hai vật trước chồng lên nhau. Karl đốt thuốc và họ thờ thẩn bước về phía chuồng ngựa. Đi được nửa đoạn đường, anh nói, “Chắc em vất vả lắm khi anh đi vắng”.

“Cũng gần như thế.”

“Anh đã nghĩ rằng khi về, anh sẽ phải đi đào khoai tây và củ cải.”

“Ồ, ý kiến của James đấy! Nó nói rằng anh bảo số rau củ đó đã sẵn sàng để thu hoạch. Em xin lỗi vì bao khoai tây mà những người Anh-điêng đã lấy mất, Karl.”

“Anh nghĩ chắc chúng ta cũng không cần đến số khoai tây đó. Anh chỉ muốn hỏi là em đã làm việc vất vả lắm phải không thôi? Anh thấy vườn rau đã được chăm sóc rất tốt. Sẽ có nhiều thứ ủa đông năm nay đấy. Rất nhiều.”

“Ôi, em nghe anh nói mà nhẹ cả người! Em không biết liệu mất một bao khoai tây có làm anh nổi cáu không? Nhưng James quên nói với anh rằng chúng ta còn một ít củ cải Thụy Điển và cà rốt chưa nhỏ lên. Bọn em chưa làm xong.”

“À, anh có thấy nhưng cứ để đấy. Cà rốt sẽ ngọt hơn nếu ở trong đất sau một đợt sương, cha anh thường nói với anh như vậy. Chúng ta vẫn còn nhiều thời gian mà.”

Họ tách nhau ra khi đến gần chuồng ngựa. Bước chân của Anna như ngập ngừng không muốn bước vào trong. Cô quay lại và đi thơ thẩn về phía vườn rau đang thấm đẫm sương đêm, nơi những ngọn cà rốt, lá củ cải và cuống bí đỏ đang phát triển.

“Chúng ta phải quay về nhà và đến chỗ thịt gấu treo trên cây nữa. Em gan dạ quá, Anna, em dám ra ngoài một mình mà không cần biết chuyện gì sẽ xảy ra.”

“Em chẳng có gì là gan dạ cả. Nếu chuyện gì xảy đến với em thì chúng ta đã không ở đây và tự mình suy diễn lung tung. Không phải em bảo hai chúng ta ra đây đấy chứ!”

“Em chứ ai, Anna. Ý kiến của em chứ ai.”

Cô nhún vai. “Vậy thì em phải làm gì bây giờ? Gọi James ra đây à? Em nói anh nghe này, anh cứng đầu quá đấy. Anh không nhìn thấy nó lúc ấy đâu, Karl. Nó giẫy nảy lên và đòi đi ra ngoài một mình nếu em không đi theo. Em bảo James cứ để con gấu ăn hết những thứ mà em đã chăm sóc nếu muốn nhưng James không nghe. Nó cứ nói ‘Karl nói như thế này’ và ‘Karl nói như thế kia’

và em không tài nào khuyên nó được.”

Trái tim Karl trở nên ấm áp khi nhận ra sức ảnh hưởng của mình đối với thằng bé và biết được James đã tôn trọng và nghe lời anh như thế nào.

“Nó thật đặc biệt”, Karl đảm chiêu.

“Đúng, nó thật đặc biệt.”

“Anna, nếu có chuyện không may xảy ra và con gấu tấn công một trong hai người bọn em, anh không thể sống nổi.”

Những lời nói cay độc, thiếu suy nghĩ mà cô đã ném vào mặt Karl về con gấu giờ trở thành tai họa đối với cô. Nhất là sau lời thổ lộ của anh, chúng còn khiến cô đau khổ hơn nhiều lần so với lúc anh phải nghe những lời nói đó của cô. Cô cố gắng tìm ra điều gì đó thích hợp để nói với mong muốn mối quan hệ giữa họ sẽ lại được tốt đẹp như xưa.

“Karl... em đã nói với anh như thế nào trước khi anh bỏ đi về con gấu...”

“Nghe anh nói này, Anna. Anh thật ngu ngốc khi đã dẫn nó về nhà. Anh không biết vì sao con gấu có thể đánh hơi đến đây vì anh chưa từng gặp trường hợp nào như vậy cả. Có thể anh đã làm vương vãi những chùm quả nam việt quất trên đường về nhà trong lúc tức giận mà không hay biết. Khi một người đang nóng giận, anh ta không thể biết mình đã làm gì. Anh nghĩ mình cũng vậy. Thậm chí, anh còn làm đau chân con Belle khi cứ kéo nó đi nhanh. Có lẽ vì thế, anh đã làm đổ quả nam việt quất xuống đường. Đáng lẽ, anh phải đẩy miệng rổ lại nhưng anh đã quên mất. Thay vào đó, anh đã dẫn đường cho con gấu đến trước cửa nhà. Sau đó, anh lại bỏ đi, để hai người lại đối mặt với nó.”

“Không đúng đâu, Karl. Em nghĩ anh nói vậy là vì những lời nói của em trước lúc anh bỏ đi. Đáng lẽ, em không nên nói thế và em phải biết điều đó trước khi mở miệng. Em không có ý đó đâu, Karl”, cô nói và ngước lên nhìn anh.

“Đó là những gì Kerstin đã nói.”

“Kerstin?” Anna nhướn chân mày lên. “Kerstin đã nói gì?” Khuôn mặt của Anna lúc này bỗng bừng đỏ trong bóng đêm.

“Bọn anh đã nói chuyện với nhau, anh và Kerstin, và cô ấy bảo anh đã nói mà chẳng hề suy nghĩ, dường như chúng ta thỉnh thoảng vẫn làm vậy.”

Điều này làm Anna cảm thấy như ai đó đang đâm nát tim mình, cô trèo lên hàng rào, ngồi trên đó để anh không nhìn thấy khuôn mặt cô dưới ánh trăng. Anh ấy chắc đứng gần Kerstin hơn mình đoán, cô nghĩ, và nói với cô ấy chuyện riêng của bọn mình.

“Anh đã ngủ lại nhà Johansons một đêm, Erik bảo thế.”

Erik bảo, Karl đau đớn.

“Đúng. Họ đã rất vui khi đón tiếp anh.”

Em cá là vậy mà! Anna đau khổ nghĩ, nhất là trong lúc này.

“Karl!”, Anna gọi tên anh như muốn chấm dứt đề tài về Kerstin ngay lập tức và để họ có thời gian giải quyết vấn đề giữa hai người, “cảm ơn vì cái bếp lò”.

“Không cần phải cảm ơn anh đâu, Anna. Kerstin cũng bảo anh là một tên Thụy Điển cứng đầu và anh đoán là do anh luôn phản đối chuyện mua bếp lò. Bọn anh nói chuyện rất lâu, Kerstin và anh, cô ấy đã khiến anh quyết định mua nó cho em.”

Anna bỗng dừng cứng đờ cả người. Cô cảm thấy bị tổn thương vì lời nói vừa rồi của Karl, anh chỉ quyết định mua bếp lò cho cô khi Kerstin hấp dẫn của anh khuyên anh mua! Không phải vì vợ anh muốn mua. Tất cả niềm vui sướng từ chiếc bếp lò của cô đã tan biến. Cô muốn trả đũa anh, dù chỉ một chút.

“Em đã rút ruột con gấu đó sao, Anna?”, Karl hỏi với sự ngưỡng mộ.

“Em ghét công việc đó!”, cô nói với vẻ lạnh lùng. “Em không muốn ngửi thấy mùi con gấu nào nữa khi em vẫn còn sống!”

Thoáng chút bối rối vì sự thờ ơ của cô, anh tiếp tục, “Chắc em phải ngửi thêm một ít nữa đây. Ngày mai, James và anh sẽ đi xem số thật. Sau đó, chúng ta phải thắng mở để làm nền ủa đồng”.

“Em đoán là anh sẽ không xây cửa trong vài ngày sắp tới. Công việc đó mất bao lâu vậy, Karl?”

“Ngày mai, anh sẽ xử lý số thật. Sẽ mất một ngày để lắp cửa sổ. Có thể, mất thêm một ngày nữa để lắp cửa ra vào và bếp lò. Chúng ta còn phải dọn đồ qua nhà mới nữa, anh cũng phải làm thêm vài cái giường mới, anh còn hứa với em sẽ đóng cho em một cái tủ đựng bát đĩa nữa mà.”

Anna nhảy xuống khỏi hàng rào, phui phui chỗ ngồi và cộc lốc nói, “Anh có thể bỏ qua cái tủ mà. Chỉ cần cho em ra khỏi căn nhà cũ càng sớm càng tốt. Em phát ốm với cái lò sưởi bốc mùi lắm rồi, như con lửng sống trong hang vậy!”.

Chưng hửng, Karl chỉ có thể đứng đó, đoán xem chuyện gì đã làm Anna thay đổi sau khi cô ngồi trên hàng rào?

Khi họ chuẩn bị đi ra ngoài, cô vẫn tỏ vẻ rất ngọt ngào. Cô cũng không nói gì về chiếc hộp mà anh đã đem về cho cô.

Lúc anh lên giường, cô đã nằm trên đó. Anh rất muốn quay người cô lại và ôm cô vào lòng, kết thúc mọi thù hận. Nhưng cô đang nằm sát tường. Anh tìm kiếm cơ thể mềm mại của cô và thì thầm, “Anna, em có thích chiếc hộp anh đưa cho em không?”.

“Ồ, em vẫn chưa mở ra”, cô nói với vẻ cộc cằn. Karl rút bàn tay mà anh đã định vòng qua để ôm cô lại.

Anna có thể ngửi thấy mùi thuốc lá trên tóc anh. Cô khổ sở nằm bên cạnh anh, lắng nghe tiếng con cú đang giương to đôi mắt màu vàng và khuôn mặt có màu đất sét, đập trên đồng gỗ kêu lên những tiếng lặp đi lặp lại, “Whee... you, whee... you”.

Đến khi không thể nào giả vờ mình đang ngủ được nữa, Anna quay lại phía Karl. Anh liền hỏi, “Em làm bữa tối cho Erik à?”.

Trái tim Anna đập mạnh và liên tiếp hai nhịp như con cú đang đập ngoài kia. “Ừ thì, anh Erik đã giúp bọn em treo con gấu lên. Em có thể làm gì khác hơn nào?”

Nhưng niềm hạnh phúc dường như đang hồi sinh trong con người Anna.

Karl... có vẻ như đang ganh tị.

20. Chương 20

Buổi sáng hôm sau, Karl và James ra khỏi nhà để đi xem số thịt gấu treo gần con suối. Ngay lập tức, Anna lấy chiếc hộp và tò mò mở ra. Bên trong là thứ cô đang cần: Một mảnh vải dài, màu hồng, một ít ống chỉ và một thỏi xà phòng mùi hoa cúc. Vải bọc cái hộp khiến Anna rất ngạc nhiên. Cô đưa lên mũi ngửi. Nó thơm mùi hoa, thanh khiết và nữ tính. Cô đưa mảnh vải lên mũi ngửi, nó cũng có hương thơm tương tự.

Anna nhìn xuống cái quần ống túm của mình, rồi nhìn qua phía cửa của ngôi nhà mới. Cô nghĩ đến những khung cửa sổ bằng kính và tự hỏi liệu có phải Karl mua vải để may rèm vì anh đã nói đây là thứ cần thiết. Ai lại đi nhìn vào cửa sổ nhà họ ở nơi hoang dã như thế này, ngoại trừ gấu trúc hoặc chim nhạn ghé qua?

Anna đau xé lòng trước suy đoán Karl mua vải để làm gì. Cô rất muốn mảnh vải kia phải dành ột người đặc biệt.

Nhớ đến lời nói của Karl tối đêm qua, cách anh hỏi về việc Erik ở lại dùng bữa tối, cô thề rằng Karl đang ghen. Nhưng tại sao anh lại gần gũi với Kerstin nếu ghen với Erik?

Không thể phủ nhận rằng mùi thơm xà phòng này có chứa hàm ý. Sau tất cả mọi việc, Karl đã đưa cho cô một mảnh vải và không dặn dò gì. Có lẽ, cô sẽ sử dụng chúng theo ý muốn của mình. Cô là người đang nắm giữ món quà của anh và nắm giữ cả trái tim anh. Có thể nào anh đợi cô bước lên một bước không?

Một kế hoạch hiện lên trong đầu Anna.

Cô hào hứng xếp mảnh vải đang nằm trên giường lại và bắt đầu đo nó, từ mũi đến đầu ngón tay thẳng ra là khoảng một thước Anh. Cô tính mảnh vải này dài khoảng vài mét, nhiều hơn cô tưởng tượng. Đủ cho cả rèm cửa và váy đầm? Cô cười thầm và nghĩ, Tốt thật! Nếu vậy, mình sẽ trông giống như cửa sổ của mình!

Karl nhìn Anna băng qua sân và đi vào ngôi nhà mới. Anh tự hỏi cô đang làm gì trong đó. Có lẽ, cô đang chiêm ngưỡng cái bếp lò, anh tràn trề hy vọng. Anh cảm thấy rất tự hào vì đã mua nó cho cô. Với chiếc bếp lò mới này, anh có thể tìm lại được sự yêu mến của cô dành cho anh và nói với cô rằng anh đã “chấp nhận” cô. Lúc đầu, cô có vẻ rất hài lòng về nó, nhưng rồi có chuyện gì đó đã xảy ra ở ngoài vườn. Anh nhớ đến đôi mắt của Anna, to và tròn như đôi mắt một chú cún Cocker Spaniel khi cô nhìn anh lấy từng bộ phận của chiếc bếp lò ra. Anh nhớ lại về sự sợ hãi của cô sau đó khi biết món quà của anh dành cho cô không phải trò đùa. Anh quay lại với số thịt khô nhưng đôi mắt vẫn nhìn về phía ngôi nhà để xem Anna đang làm gì trong đó.

Phía bên trong, Anna đang đo đạc khung cửa sổ nằm đối diện lò sưởi. Quay lại phía bên kia sân, cô nhìn thấy Karl đang tạm ngưng công việc và nhìn mình. Cô cam đảm khẽ giơ tay chào anh rồi tiếp tục công việc cắt may rèm cửa.

Khi Karl và James vào trong dùng bữa trưa, vải vóc nằm tứ tung ở khắp mọi nơi. Cô cắt hai mảnh ột khung cửa sổ và đang bận rộn với kim chỉ.

“Cám ơn vì món đồ cần thiết này, Karl”, cô nói với giọng ngọt ngào khác lạ, “Chúng sẽ là những chiếc rèm cửa đáng yêu đấy”.

Karl bủn rủn tay chân. Rèm cửa sao? Giữa một nơi vắng vẻ như thế này à? Nhưng anh không thể nói với Anna rằng anh tặng nó cho cô để may váy đầm. Nếu anh nói vậy, cô sẽ chỉ cảm thấy mình đã làm anh thất vọng vì đã cắt vải để may rèm. Anh quay lại với công việc buổi trưa trong một tâm trạng hết sức chán nản. Liệu anh có phải nhìn cô mặc chiếc quần ống túm đó trong suốt mùa đông không? Hay anh nên đi thêm một chuyến nữa vào thành phố trước khi tuyết bắt đầu rơi?

Ngay sau khi Karl và James vừa ra khỏi nhà, Anna tìm mảnh vải mà cô đã cắt thành váy đầm. Cô sẽ may nó hơi rộng một chút với đường viền ở eo, tay áo rộng để tiện làm việc nhà, phần thân sẽ không quá ôm sát giống chiếc váy Kerstin và bà Katrene mặc. Trong suốt buổi trưa, cô đã cắt xong chiếc váy. Nhưng mỗi khi Karl bước vào trong nhà những ngày sau đó anh chỉ thấy vợ mình đang may rèm cửa. Cô đã giấu chiếc váy đi rất dễ dàng để ngủ trang, ngay phía dưới những mảnh vải khác đang đặt trên đùi cô.

Karl và James không chỉ phơi thịt cho khô mà còn phải thuộc da cho hai bộ lông thú kia. Karl chỉ cho James cách tách bộ lông ra khỏi phần thịt, treo nó lên cây, đặt vuông góc mà vẫn còn nguyên bốn chân. Hai người cùng nhau lấy hết phần mỡ thừa và gân, rồi dùng dao xẻo thịt ra trong khi Karl lưu ý James không được làm rách hoặc làm trầy bộ da, hay làm tróc phần lông thú. Đó là một công việc rất hồi hảm và đầy mệt nhọc. Khi hai bộ da đã sẵn sàng được ngâm trong nước xà phòng hai ngày tới, Karl và James cũng rất sẵn sàng để đi tắm ở hồ nước.

Anna từ chối đi chung với họ. Cô nói mình sẽ ở nhà để chuẩn bị bữa tối cho họ. Karl biểu lộ sự thất vọng, tự hỏi có cách nào để cô đi cùng và họ sẽ lại được vui vẻ bên nhau như lúc trước. Anh muốn hỏi Anna có thấy cục xà phòng trong bọc vải không nhưng lại lo sợ cô nghĩ anh muốn cô dùng xà phòng. Vì vậy, Karl không nói gì cả. Anna cũng vậy. Nhưng anh đã ngửi thấy mùi xà phòng họ làm để rồi hình dung ra lúc cô cự tuyệt sử dụng xà phòng thơm và cương quyết dùng loại xà phòng mà cô cho là “nhiều mỡ” chỉ để trả thù anh.

Ngày hôm sau, Karl nghĩ rằng mình đã tìm ra một điều gì đó ở Anna mà anh cho là “vô lễ”. Có vẻ như cô đã trêu chọc anh điều gì đó mà anh chưa biết chắc. Cô cứ đi vòng vòng với vẻ mặt tự mãn. Về cái gì cơ chứ, anh không thể đoán ra được.

Hôm nay, anh sẽ bắt đầu chèn khung cửa sổ vào. Đây là một công việc đòi hỏi sự khéo léo và chính xác, nhất là khi cắt khung cửa ra. Nếu vết cắt quá rộng, khung cửa sẽ bị lỏng và khi thời tiết thay đổi, nó sẽ bị vỡ. Nhưng nếu vết cắt quá nhỏ khung cửa sẽ bị vỡ nát khi co lại. Sau khi cắt khung cửa sổ đầu tiên, Karl đi đến chỗ những khúc gỗ bạch dương đang xếp chồng lên nhau ở phía đường mòn. Mặc dù khí hậu mùa thu khô hanh, Karl mở cúc áo để đón nhận chút ẩm áp từ ánh nắng mặt trời. Nhận thấy lưỡi rìu cần phải bén, anh liền đi lấy đá mài và mài nó trong lúc Anna ra phía nhà suối, cầm cái gáo múc nước trên tay và đi lên ngọn đồi về phía anh. Anh nhìn theo dáng cô và tự hỏi không biết chuyện gì đã làm Anna bận rộn suốt những ngày này. Cô giờ đây có vẻ như đã rất khéo léo trong việc chinh phục anh. Nhưng tối hôm qua, lúc họ đi ngủ, cô lại chủ động quay mặt đi, không nhìn về phía anh. Anh vô cùng bối rối không biết cô đang nghĩ gì. Lúc này đây, cô đang đến gần anh hơn, cô đứng trên ngọn đồi, mức đầy nước và vẫn mặc chiếc quần ống túm đáng ghét kia. Karl cảm thấy hết sức mệt mỏi với chiếc quần đó.

Khi đã đến gần, cô đưa cho anh cái gáo đựng nước và nói, “Karl, em nghĩ anh đang rất khát vì phải làm việc dưới trời nắng như thế này”. Cô mở to đôi mắt với vẻ nhút nhát để dò xét khuôn mặt lăm lăm mồ hôi của anh và cả những sợi tóc dính trên đó.

“Cám ơn, Anna, anh đang rất khát đây.” Anh cầm lấy cái gáo, nhìn ngang miệng cô khi anh đưa nó lên và uống.

“Rèm cửa của em thế nào rồi?” Anh đưa lại cho cô chiếc gáo.

“Ồn mà.” Cô móc nó trên ngón tay trở và đưa đưa qua lại như quả lắc đồng hồ, bàn tay kia vẫn chống ngang hông. “Váy còn cửa sổ của anh thế nào rồi?”

“Tốt thôi.” Anh cười.

Cô vô tư nhìn quanh, nhìn sang đồng gỗ rồi đến chiếc rìu và đồng gỗ vụn.

“Anh đang làm gì vậy?”

“Anh đang xẻ gỗ bạch dương vàng để làm khung.”

Cô nhìn xung quanh, nhìn đống gỗ gần đó và lại hỏi, “Anh có phiền không nếu em ngồi đây xem một lát?”.

Có lẽ trong suốt cả cuộc đời, Karl chẳng thể biết được lý do nào khiến cô muốn làm vậy, nhưng anh vẫn gật đầu. Anh lấy hai cái chêm và đặt một tấm ván lên. Cô ngồi đó, đưa mắt nhìn lên ống khói nhà họ và nhìn Karl làm việc. Anh cảm thấy bối rối trước vẻ mặt thơ ngây của cô. Anh ước mình có thể biết cô đang nghĩ gì.

Karl nhặt chiếc rìu lên, bỏ vào cạnh khung cửa sổ, chèn nệm vào, cẩn thận tìm ra những cái mắt gỗ để không làm nứt gỗ. Sau khi đã làm xong cái đầu tiên, anh nhặt nó lên, nhìn sang Anna và nói, “Gỗ bạch dương vàng rất dễ xẻ. Điều duy nhất em cần nhớ là tìm ra những cái mắt gỗ chỗ cành cây mọc lên như thế này”.

Anna ngồi trên mỏm đá, bắt chéo hai đầu gối lại, đong đưa một chân. “Em không phải là James, Karl”, cô nói với giọng mượt mà, ngọt ngào như mật ong được hâm nóng. “Em không cần học cách xẻ gỗ. Em chỉ ra đây để xem thôi, chỉ có vậy. Em thích xem anh xẻ gỗ.”

“Thật à?” Karl hỏi, nhướn mắt lên với vẻ ngạc nhiên.

Cô đứng đưa chân và nhìn anh với vẻ trêu mến, gọi mời. “Vâng, đúng thế. Có vẻ như không có gì là anh không thể làm với gỗ. Em thích nhìn đôi bàn tay anh làm công việc này. Đôi khi trông anh giống như đang chăm sóc chúng vậy.”

Kiko_Xiao

Karl liền bỏ tay xuống dù đang chuẩn bị đẽo khúc gỗ mới, như thể anh vừa tìm thấy những mắt gỗ mới. Anna cười nhẹ nhàng và đổi tư thế ngồi cho thoải mái hơn, cô chống hai tay ra phía sau và ngực cô ưỡn ra phía trước.

“Có khi nào anh cảm thấy mỗi vai không, Karl?”

“Vai của anh à?”, anh hỏi lại.

“Đôi khi, em nhìn anh và em không thể tin rằng anh có thể làm việc với chiếc rìu đó lâu đến vậy mà không thấy mệt.” Cô đang nghịch tóc mình, túm nó lại rồi thả ra, và cứ như thế.

“Một người đàn ông biết cần phải làm gì”, Karl cố gắng hết sức để tập trung vào khúc gỗ.

“Nhưng anh chưa bao giờ phàn nàn gì cả.”

“Phàn nàn thì có ích gì chứ? Công việc mất rất nhiều thời gian, phàn nàn cũng chẳng rút ngắn thêm vài tiếng đồng hồ nào.”

Đôi mắt cô dõi theo từng thớ thịt căng ra khi anh làm việc - cứ mỗi một chuyển động điêu luyện, thành thực của anh diễn ra, giọng cô lại vang lên đầy khiêu khích. “Nhưng với anh, Karl, em nghĩ rằng sẽ chẳng có gì để phàn nàn bởi vì anh yêu công việc mình đang làm mà.”

Anh luôn giữ cho đôi mắt và đôi tay của mình bận rộn nhưng cảm giác vui vẻ đang dâng tràn trong người anh. Bây giờ, anh biết cô đang trêu đùa anh bằng một ngọn giáo khỏe và dài. Anh đã vài lần cố né tránh nó nhưng đây là lần đầu tiên cô trả đũa bằng kiểu tấn công như vậy.

Cô tựa người và nhìn anh chăm chăm bằng nửa con mắt trước khi làm bầm một giọng nhỏ nhẹ, “Giống như là em đang ngắm một vũ sư khi nhìn anh cầm rìu vậy. Từ phút đầu tiên trông thấy anh cầm rìu, em đã nghĩ thế. Anh chuyển động rất nhẹ nhàng và duyên dáng.”

Điều duy nhất Karl có thể nói, “Đó là do cha anh đã dạy cho anh. Đó cũng là cách anh dạy cho James”.

Anh tự hỏi liệu mình có đang đổ mắt không? Anh tiếp tục làm việc còn cô thì ngồi đó, duỗi thẳng chân một cách lười biếng, đôi mắt anh cứ liên tục nhìn lên rồi nhìn xuống cho đến khi cảm thấy mệt, anh đành tạm ngưng lại.

Cuối cùng, cô cũng mệt. Cô nắm hai bàn tay lại và duỗi thẳng ra, vươn vai về phía sau. “Ôi!”, cô kêu lên cùng một tiếng cười khúc khích, vì đã đập trúng một hòn đá ở phía sau khiến nó rơi xuống, kéo theo vài

hòn đá khác nữa. Cô đứng dậy, chống tay lên đầu gối,ưỡn ngực ra trước, đẩy hông ra sau và ngáp dài, “Ôi! Em nghĩ là mình nên đi vào trong”.

“Đừng đi, Anna!”, anh thì thầm, giọng nghe rất căng thẳng. Đôi mắt anh lại đảo về phía đồng gỗ. Chúng vẫn còn nguyên ở đó khi anh đưa tay quờ quạng tìm chiếc rìu.

Con rắn chuông chẳng hề gây ra một tiếng động nào, cũng không có lấy một dấu hiệu khi nó nằm phơi nắng trên đồng gỗ. Nhưng khi những hòn đá lăn tròn và rơi xuống đất, nó đột nhiên cử động. Hốt hoảng, nó cuộn tròn lại, rướn cổ lên và chúi đầu xuống như để cảnh cáo một cuộc tấn công sắp xảy ra.

Anna nhìn xuống, theo hướng Karl chỉ, và thấy cái đuôi mập mạp cùng thân hình to lớn của nó. Bao tử cô như bị bóp nghẹt lại và tay chân căng ra khi đối diện với đôi mắt màu lưu huỳnh và đồng tử hình elip đầy ma quỷ của con rắn.

Tất cả xảy ra quá nhanh, Anna như bị thôi miên vì cú sốc đó. Tay Karl vẫn đang quờ quạng tìm chiếc rìu, và giây phút tiếp theo, con rắn chuông đã bị chặt thành hai khúc, nó vẫn đang cựa quậy và cuộn tròn lại trong khi Anna thét to lên, đầu liên tục lắc mạnh, cô không dám mở mắt nhìn cái chết kỳ quái, mà cơ thể vẫn đang còn ngơ ngậy của con vật kia. Trước khi nó chết hẳn, một tay Karl đã ôm vòng quanh Anna còn tay kia ôm lấy đầu của cô và bỗng cô ra xa khỏi đồng gỗ.

“Anna... Ôi Chúa ơi! Anna”, anh nói trên tóc cô.

Cô khóc nức nở, theo sau là những cơn ho sặc sụa khiến người cô run lên.

“Không sao nữa rồi, Anna. Anh đã giết chết nó.”

“Cái rìu của anh đâu, Karl”, cô rên rỉ như bị điên loạn.

“Đúng rồi, anh đã giết chết nó bằng chiếc rìu của anh. Đừng khóc nữa, Anna.”

James đang chạy lên đồi với vẻ cấp bách khi nghe tiếng hét của Anna, tiếng kêu xé tai vang tận đến trước sân nhà.

“Anh Karl, chuyện gì vậy?”, cậu hỏi.

“Có một con rắn chuông, nhưng mọi việc không sao rồi. Anh đã giết nó.”

“Chị ấy không sao chứ?”, James hỏi, vẻ mặt rất lo sợ.

“Không, chị của em không sao.” Karl không buông cô ra.

Anna vẫn tiếp tục lảm nhảm về chiếc rìu của Karl trong khi anh đang cố trấn an cô. Anh gắng dìu cô xa khỏi đồng gỗ nhưng cô quá yếu nên chẳng thể nhấc chân lên nổi.

“Chiếc rìu của anh đâu”, cô lại hét lên.

“Anna, con rắn chết rồi. Em không sao cả mà.”

“Nhưng K... Karl...”, cô lại khóc nức nở, “chiếc rìu của anh... nhìn... ghê quá... chiếc rìu của anh... nhìn... ghê quá...”.

Đúng rồi. Chiếc rìu quý báu của Karl, chưa bao giờ phải chạm vào vật gì ngoại trừ gỗ, lưỡi của nó đang chôn phân nửa dưới mặt đất. Anh nhìn lên đầu Anna, sau đó nhắm mắt lại và ôm chặt lấy cơ thể run rẩy của cô.

“Suyt, Anna, không sao nữa rồi mà”, anh thì thầm.

“Nhưng anh... n... nói...”

“Anna, thôi nào”, anh van nài, “Im lặng và chỉ để anh ôm em thôi”.

Không có câu hỏi nào mà Anna có thể trả lời trong buổi tối đêm đó. Cô vẫn ở trong trạng thái hoảng loạn khi Karl đặt cô lên giường, anh thậm chí còn cảm thấy hối hận dù chỉ đặt một tay lên người cô.

Anh và James cùng nhau đi kiểm tra xác con rắn, cậu bé cắt hết phần thịt của nó ra. Khi James hỏi tại sao con rắn lại xuất hiện vào thời điểm này, Karl giải thích rằng trái ngược với suy nghĩ thông thường của mọi

người, rần chuông không thể chịu đựng được sức nóng của mặt trời. Vào giữa mùa hè, chúng thường núp dưới những tảng đá. Nhưng khi mùa thu sang và ánh nắng mặt trời ít gay gắt hơn, chúng bò ra để sưởi ấm cũng như để hấp thu nhiệt lượng cho kỳ ngủ đông.

“Chúng cũng chuẩn bị sẵn sàng ủa đông”, anh kết thúc, anh liếc nhìn sang chiếc giường, nơi Anna đang nằm và run lên từng cơn.

“Giống như chúng ta phải không, anh Karl?”

“Ừm. Giống như chúng ta vậy, em trai.”

James cũng nhìn sang Anna, sau đó lại hỏi, “Anh Karl, khi nào thì chúng ta dọn sang nhà mới?”

“Ngày mai được không? Anh còn phải lắp đặt bếp lò cắt thêm một cái cửa sổ nữa và làm cửa ra vào. Nhưng anh chỉ có thể làm công việc đó nếu em giặt sạch hai bộ da để chúng ta có thể thuộc da. Anh nghĩ đã đến lúc chúng ta đưa Anna vào nhà mới rồi.”

Nhưng họ không thể làm xong mọi việc vào ngày hôm sau, dù cả hai người đều làm việc cật lực như máy phát điện vậy.

Có điều gì đó mách bảo với Karl rằng tối nay không phải thời điểm thích hợp để anh giảng hòa với Anna. Một đêm nữa... một đêm nữa thôi và họ sẽ dọn vào sống trong ngôi nhà mới. Sau đó, anh có thể thực hiện những điều mình mong ước ngay lúc này.

Trong suốt ngày hôm đó và ngày hôm sau, anh thường xuyên nhìn lên để xem Anna có nhìn mình không, dù là ở phía bên kia sân, hay ở phía đối diện ngôi nhà, lúc nào cũng vậy. Anh biết rằng cô cũng đang mong muốn được sống trong ngôi nhà mà chính tay họ đã xây dựng lên.

Cô đem nước uống cho anh khi anh đang ngồi phơi nắng phía trước cửa nhà, chà nhẵn mặt gỗ của cánh cửa. Cô bước vào trong và sau khi ở trong đó một lúc, Karl quay lại, thấy cô đang đứng đấy, không động đấy, nhìn chăm chăm gác xếp lót gỗ phía bên trên, nó trắng và thơm ngọt ngào, lại còn có cầu thang riêng dẫn lên cái cửa sập phía trên.

Trong ngày cuối cùng, Karl đặt bếp lò lên. Chúng khớp với nhau như hai mảnh ghép, nhưng Anna không cảm thấy hân hoan như anh nghĩ. Cô vẫn giữ vẻ rứt rứt từ lúc anh giết con rắn rồi ôm cô khi cô run rẩy khóc đến tận bây giờ.

James bện dây cho chiếc giường của mình trong khi Anna cũng làm vậy cho chiếc giường của cô và anh. Karl chỉ cho họ cách dệt và nối những sợi dây này lại với nhau, chúng vốn là những cọng cỏ bền và dày, được hái ở thảo nguyên.

Đến khi tay của James đã mỏi nhừ và mối dệt của cậu bắt đầu trở nên lỏng lẻo, cậu hỏi vì sao Anna có thể làm công việc này nhẹ nhàng đến thế.

“Đừng hỏi chị”, cô trả lời. “Hỏi Karl ấy. Nếu người nào biết cách bện giường thì đó chỉ có thể là Karl thôi.” Nhưng cô không thèm nhìn lên, vẫn giữ tốc độ như vậy, ngồi giữa nhà, bắt chéo hai chân phía trước trong chiếc quần ống túm. Ngay cả James cũng không thể biết Anna đang đùa hay chỉ buột miệng nói như vậy. Nhưng cô chỉ bậm môi lại, tập trung cao độ vào công việc đang làm.

Trong khi đó, Karl đã hoàn tất cửa ra vào. Anh sử dụng rất nhiều gỗ sồi, và cũng mất nhiều thời gian hơn để xẻ gỗ vì chúng rất cứng. Karl chăm chỉ làm việc, kiên nhẫn xẻ gỗ ra, chà phẳng mặt ván, sau đó, anh tạo hình dáng để chúng ăn khớp với nhau.

Đến trưa, James và Anna bắt đầu chuyển đồ đạc từ nhà cũ sang nhà mới. Họ chỉ đem sang những cái bát đĩa, những thùng bột mì đã dùng hết phần nửa, bốn thùng đầy họ để Karl làm.

Karl nhìn họ đi diễu hành ngang qua mình, trong khi lắp bản lề cho cánh cửa, rồi tra chốt vào. Sau đó, anh quay sang bện dây để nhanh chóng hoàn thành chiếc giường.

Anna hơi rứt rứt, thỉnh thoảng có vẻ ngại ngùng, vẫn tiếp tục chuyển đồ sang nhà mới. Có một lần, cô dừng lại trên đường đi để giãn lưng vì phải mang vác vật nặng, Karl nhìn vào nếp gấp áo của cô trên chiếc quần đóng thùng khi cô thở dài và uốn ngực ra phía trước, cô cứ đứng như vậy mà không biết anh đang nhìn

mình. Trông cô có vẻ rất mệt mỗi mặc dù anh không nghe thấy gì từ khoảng cách này, sau đó cô cúi người ra trước, rồi lại ngả người về phía sau, động tác như đang đút áo vào trong quần. Cô làm tất cả những việc này trước mặt Karl. Chỉ khi anh bắt đầu hỏi cô có biết anh đang nhìn mình không, cô mới ngước mắt lên và thấy anh đã tạm ngưng công việc, đôi mắt thì chăm chú nhìn cô. Cô cảm thấy xấu hổ và chạy thẳng về phía căn nhà cũ.

Karl bỗng suy nghĩ về những gì anh vừa nhìn thấy. Tới khi nào thì thân hình mảnh mai của cô mới bị già đi? Còn bao lâu nữa, người phụ nữ này mới thôi mặc chiếc quần ống túm của thằng bé đây? Karl cười, nghĩ đến việc Anna nấu ăn, và nhận ra rằng cô nấu ăn cũng không tồi, chỉ là cô hay tự phê bình mình thôi.

Anna nhìn James kéo tấm chăn xuống, thứ mà cô luôn sử dụng như phòng thay đồ của mình từ lúc họ đến sống ở đây. Cậu bước xuống giường và cô đề nghị, “Đưa đây, chị sẽ giúp em gấp nó lại”.

“Được rồi”, cậu nói. Mỗi người họ nắm lấy hai đầu và kéo nó ra, vì diện tích ngôi nhà khá nhỏ nên họ phải co người lại.

“James, chị muốn nhờ em giúp việc này.”

“Chắc rồi. Chuyện gì vậy, chị Anna?”

“Hơi ỉch kỷ một chút đấy”, cô cảnh báo.

“Đừng đùa nữa, chị Anna. Em biết chị không như thế đâu.” Cậu nhìn cô với một nụ cười biết nói.

“Ồ, nhưng sự thật là thế đấy! Nhất là vì chị chỉ nhờ em vào ngày hôm nay, không phải ngày nào khác.”

“Được rồi, chị cứ nói đi!”, cậu sốt sắng.

“Chị muốn em hỏi xin Karl cho phép em đánh xe sang nhà Johansons ngay khi mọi việc đã xong xuôi.”

“Ý chị là tối nay sao?”

“Không, chiều nay”, Anna tuyên bố, cảm thấy không thoải mái với lời đề nghị này, vì chắc chắn, James sẽ biết ý định của cô.

“Chị cần gì ở họ?”

Họ đứng sát vào nhau, gần như là ngực chạm ngực, để gấp chăn lại.

“Chị không cần gì ở họ cả.”

“Vậy thì, tại sao em phải đi đến đó?”

“Chỉ để chị tránh xa lũ ngựa đó trong một khoảng thời gian.” Khuôn mặt cô chuyển sang màu hồng.

“Nhưng, chị Anna...”

”Chị biết, chị biết. Hôm nay, chúng ta sẽ dọn vào nhà mới và nhiều thứ nữa.

Vì vậy, chị mới nói với em là chị ỉch kỷ. Chắc em sẽ phải bỏ lỡ bữa ăn tối đầu tiên được nấu bằng bếp lò mới trong ngôi nhà mới của chúng ta thôi.”

“Nhưng tại sao?”, James ngần ngại và Anna càng khiến cậu tuyệt vọng khi mọi câu hỏi tìm kiếm sự rõ ràng, minh bạch đều không được trả lời.

“James, mọi chuyện đang... chị cần chút thời gian riêng tư với Karl.”

“Ồ!”, cậu nói khẽ, một ánh sáng đột nhiên lóe lên. “Nếu... nếu trong trường hợp đó thì được, chắc chắn rồi. Em sẽ đi ngay khi có thể.”

“Nghe này, em trai”, cô nói, vươn người ra và chạm vào vai cậu, “chị biết thật không công bằng khi yêu cầu em làm vậy trong tối nay. Karl và chị phải nói chuyện thẳng thắn với nhau về một số chuyện đã từ lâu chưa được giải quyết. Chị e rằng nếu như không làm rõ mọi việc ngay lúc này, bọn chị sẽ không bao giờ có thể giải quyết được. Ôi James! Chị cảm thấy rất khó khăn khi yêu cầu em việc này.” Cô đột nhiên ngồi phịch xuống chiếc giường bên cổ trâu và nhìn xuống nền nhà với vẻ chán nản.

“Chị biết em đã chờ đợi rất lâu để được dọn vào ngôi nhà mới, giống tụi chị vậy. Tin chị đi, chị sẽ không nhờ em nếu điều này thực sự không cần thiết. Chị không thể giải thích mọi chuyện với em được, James...” Cô nhìn lên với vẻ cầu khẩn. “Nhưng phải là hôm nay, tối nay.”

“Em phải nói với anh Karl như thế nào đây? Ý em là, em chưa từng xin anh ấy cho em dẫn đội ngựa đi dạo lần nào cả.”

“Cứ nói với anh ấy rằng em muốn đi gặp Nedda.”

“Nedda sao?”, yết hầu của James rung rung.

“Chị đã sai khi nghĩ rằng em không phiền lòng rồi.”

“Đi gặp Nedda à?” James như bị sét đánh với cái ý tưởng này, mặc dù bản thân cậu đang đánh cược chuyện đó với Nedda, điều cô đã đề nghị với cậu. “Không! Không, em không phiền gì cả. Nhưng chị có nghĩ anh Karl đồng ý không?”

“Tại sao không? Anh ấy đã huấn luyện em thành người đánh xe ngựa rồi còn gì. Anh ấy tin tưởng khi giao Belle và Bill cho em. Dù sao đi nữa, em cũng đã một mình đi đến nhà Johansons vào đêm chị bị lạc rồi còn gì. Vậy thì em chỉ cần làm tốt như vậy thôi.”

“Em sao, phải em không?” Cậu nghĩ đến cảm giác tự hào Nedda dành cho cậu.

“Đó chưa phải tất cả những điều chị muốn em làm đâu, James.”

“Còn gì nữa nào?”

“Chị cần em rủ Karl đi ra khỏi nhà khoảng một giờ đồng hồ trước đã, hoặc lâu hơn thế.”

“Làm sao em có thể làm được chứ? Anh ấy không muốn rời khỏi ngôi nhà mới đâu.”

“Rủ anh ấy đi tắm hồ đi. Cố gắng níu chân anh ấy bằng những trò đùa mà chúng ta vẫn thường làm đấy, nhớ chưa? Như thế, em mới có thể giữ chân anh ấy lâu được.”

“Vậy chị sẽ làm gì trong lúc bọn em đi?”

Anna đứng dậy với tấm chăn đã gấp lại, vắt trên cánh tay cô. Cô đưa cánh tay ra trông có vẻ rất quý quýt, rồi cười với em trai như thể đang muốn thuyết phục cậu.

“James, đây là chuyện phụ nữ. Nếu em đã đủ trưởng thành để đi hẹn hò với Nedda, em cũng sẽ đủ trưởng thành để biết rằng đàn ông không nên hỏi phụ nữ chuyện riêng tư, bí mật của họ.”

James thay đổi sắc mặt nhưng cậu vẫn chưa hiểu và cũng không biết phải làm gì, cậu tiếp tục hỏi, “Chị Anna, liệu em... liệu em có nên hỏi gia đình Johansons cho em ngủ nhờ qua đêm không?”

“Không cần đâu, James, chị không yêu cầu em phải làm thế. Chị biết em đã chờ đợi lâu đến thế nào để được ngủ trên chiếc giường của riêng mình trong đêm đầu tiên. Em không cần phải về quá khuya đâu. Bọn chị sẽ đợi em trở về.”

“Được rồi, chị Anna.”

“Em sẽ làm như thế chứ?”, cô hỏi không kịp thở.

“Tất nhiên là em sẽ làm thế. Em xin lỗi, em không nghĩ đến chuyện này. Từ nay trở đi, nếu Karl để em đánh xe ngựa, em sẽ ra ngoài thường xuyên hơn, em thích đến chỗ gia đình họ. Bên cạnh đó”, James nói thêm vào, móc hai ngón tay cái vào túi quần sau, nhìn xuống nền nhà với vẻ ăn năn, “em rất muốn nhìn thấy anh chị lại như lúc trước. Em biết chị đã rất đau khổ suốt một thời gian dài và em rất ghét điều đó. Em chỉ... em chỉ muốn chúng ta lại hạnh phúc như trước đây”.

Anna cười và giơ tay ôm lấy cậu, buộc cậu phải bỏ tay ra khỏi túi quần để cô có thể ôm chặt cậu hơn. “Nghe này, bé cưng nếu chị không sớm nói ra điều này, đó là lỗi của chị, không phải lỗi của em... nhưng, chị yêu em.”

“Thề có Chúa, em biết rõ điều này”, cậu nói với vẻ mặt tươi cười. “Chúc chị mọi việc tốt lành.”

Anna vòng tay quanh người cậu, ôm thật chặt James cùng cả tấm chăn. Sau đó, cô đưa cánh tay lên ôm lấy cổ của James. Cậu bé đã cao hơn nhiều. Cô đã nhìn thấy James đang trưởng thành từng ngày, không chỉ về mặt thể chất mà còn cả trong tâm hồn và suy nghĩ suốt mùa hè vừa qua, vì vẻ thẹn thùng, bối rối không xuất hiện trên khuôn mặt cậu nữa. Cậu cho phép bản thân mình đón nhận cái ôm của cô và đáp lại bằng một điều ước thầm lặng rằng những gì Anna đã lên kế hoạch cho tối nay sẽ thành hiện thực.

Cô bỏ tay ra, “Cám ơn nhé, bé cưng”.

“Chúc chị may mắn, chị Anna”, James trả lời.

“Em cũng thế. Có một anh chàng Thụy Điển cứng đầu ngoài kia và nếu anh ấy quyết định không đi tắm hồ thì em vẫn phải lôi anh ấy ra ngoài sân đấy.”

Mùi gỗ mới của cánh cửa rất có ý nghĩa đối với họ, đặc biệt là Karl. Khi nó cuối cùng đã được đưa trên cái bản lề bằng gỗ, anh đứng trước cánh cửa đang mở, nhìn vào bên trong ngôi nhà, sau đó nhìn ra phía ngoài.

“Hướng đông”, anh nói, nhìn với vẻ mãn nguyện ra phía cánh đồng ngũ cốc rồi lại ngược lên khung cửa đang chờ đợi được rửa sạch.

“Giống như anh đã từng nói”, James khẳng định.

Karl quay sang, chà tay lên cánh cửa.

“Gỗ sồi”, anh nói, “rất tốt đấy, rất dày nữa”. Anh gõ vào cánh cửa.

“Cũng giống như những gì anh đã nói.”

“Giống như những gì anh đã nói và anh không bao giờ quên đâu.”

“Em cũng vậy, anh Karl.”

Lúc này, Karl nhìn Anna. “Em cũng không quên rằng em đã hứa sẽ là người đầu tiên đẩy cánh cửa vào đấy.”

Anna rất vui vì anh đã nhớ những ngày đầu mùa hè khi họ nằm trong bóng đêm và thì thầm về giấc mơ này cho nhau nghe, cô cười rạng rỡ và quay mặt đi với đôi má ửng hồng. Nhưng rồi cô quay lại, tự hỏi đây có phải là một kiểu hòa giải. Cách anh liếc nhìn cô, cách anh đứng trước ánh sáng hắt ra từ phía sau cánh cửa, khiến mái tóc anh ánh lên một quãng sáng, cách anh nhắc nhở cô về những lời thì thầm bí mật từ rất lâu...

“Vì vậy, bà Lindstrom”, Karl nói, “tại sao bà không thử mở cánh cửa mới này đi nào?”.

Cô đang rất luống cuống, vội vã làm theo và nói, “Thôi nào, vào nhà đi mọi người, cả hai người đấy. Tất nhiên là tôi sẽ không đóng cánh cửa này lại trước mặt hai người đàn ông yêu quý của tôi mà sẽ mở ra để họ bước những bước chân đầu tiên vào ngôi nhà!”.

Cuối cùng, Karl và James cũng bước vào. James đóng cửa, Karl nâng thanh chắn lên và đặt ngang nó còn Anna kéo chốt cửa đến khi tra khít vào lỗ.

“Anh đục cái lỗ này à?”, cô hỏi Karl, cầm một khúc gỗ tròn trên tay. Nó thật sự rất tròn!

“Không, đó là quả phỉ. Anh hứa là anh sẽ chỉ cho em xem quả phỉ.”

Cô cười vẻ bướng bỉnh. “Nhưng những con sóc sẽ ăn nó ngay.”

“Những con sóc chắc chắn sẽ ăn thôi. Thôi thì cứ để chúng ăn đi. Anh sẽ lấy quả khác. Còn rất nhiều mà.”

Cô nhìn Karl, cố giữ cho khuôn mặt mình không biểu lộ cảm xúc gì ngoại trừ vẻ thành thật và nói, “Vâng, ông Lindstrom. Tôi tin ông”.

James thấy cái cách Karl và Anna xem như cậu vắng mặt ở đây. Đột nhiên nhớ lại lời hứa với Anna, cậu tin rằng mình sẽ gặp khó khăn để dụ Karl ra khỏi nhà, nhưng không phải vì lý do Anna đã đoán. Cậu xen vào giấc mơ tươi đẹp của họ bằng lời đề nghị, “Karl, tại sao anh không để bếp lò ở đó và chúng ta đi tắm hồ nhỉ?”.

“Tắm ư? Khi chúng ta chỉ vừa mới bước vào nhà? Mọi người cần phải làm quen với nơi này trước đã.”

“Nhưng em đang rất muốn đi tắm, anh Karl.”

Karl bắt đầu đi phải rời mắt khỏi Anna, nhưng cậu bé cứ nhất quyết đi tắm.

“Em đang vội à? Chuyện gì làm em vội vàng đến vậy? Cả mấy ngày nay, chúng ta đã làm việc cật lực để hoàn thành ngôi nhà. Bây giờ, nó đã được xây xong và đã đến lúc chúng ta phải thư giãn và hưởng thụ chứ.”

“Đúng, em cũng muốn như thế... nhưng em có điều muốn hỏi anh.”

“Vậy thì em hỏi đi.” Anna bắt đầu quay sang, loay hoay với cái nắp bếp lò.

Có lẽ cô ấy chưa bao giờ nhóm lửa bằng loại bếp này, Karl nghĩ vậy và nhìn cô. Vì vậy, anh đi đến làm nốt việc.

“Em có thể mượn đội ngựa của anh để qua nhà Johansons không?”, James hỏi.

Karl quay người lại, khuôn mặt có vẻ hoàn toàn ngạc nhiên. “Mượn đội ngựa à?”

“Vâng... em... em muốn đi thăm Nedda.”

“Hôm nay sao?”

“Vâng, mà... mà hôm nay thì đâu có vấn đề gì.” James lại cho ngón tay cái vào túi quần.

“Nhưng hôm nay là ngày chúng ta sẽ ăn tối chung với nhau, bữa tối đầu tiên trong ngôi nhà mới này. Anna sẽ nấu bữa tối bằng chiếc bếp lò mới.”

“Ngày hôm nay cũng sẽ là lần đầu tiên anh cho phép em được đánh xe đi một mình. Chúng ta đã làm việc quần quật suốt mùa hè rồi. Còn nếu như ngôi nhà này không làm chúng ta bận rộn thì cũng là công việc thu hoạch rau củ hoặc đánh móng ngựa hoặc một việc gì khác. Hôm nay, anh còn giao cho em công việc nào khác không?”, James nói với vẻ khó chịu.

Anna quay đi, cười thầm với vẻ ngây thơ James đang thể hiện và nghĩ, tốt đấy, James! Em có thể nói dối một chút nếu em muốn!

Karl hoàn toàn bất ngờ. Anh không nhận ra cậu bé đang khao khát được rời khỏi nơi đây. Nếu có điều gì đó Karl bị đánh lừa, đó là thỉnh thoảng, James xứng đáng được đi chơi. Không nhận ra điều này, James tiếp tục đi sâu vào điểm yếu nhất của người đàn ông Thụy Điển to con này. “Tại sao không chứ”, Karl chấp nhận. “Không còn việc gì cho em làm ngày hôm nay đâu. Chúng ta đã làm xong mọi việc rồi.”

“Vậy thì tại sao em không được đi?”, James đang thực sự bức tức.

“Anh không có nói là em không được đi.”

“Cả đội ngựa nữa sao, anh Karl? Anh tin tưởng giao bọn chúng cho em à?”

“Chắc chắn rồi, anh tin tưởng em sẽ chăm sóc tốt cho chúng.”

“Vậy thì, em dẫn bọn chúng đi nhé!”

“Được thôi, anh nghĩ em có thể dẫn chúng đi. Nhưng còn bữa tối thì sao?”

“Em có thể ăn tối ở nhà Johansons nếu quá trễ. Và như vậy em có thể về nhà sớm hơn.”

“Nhưng chắc có lẽ Anna đang định nấu món gì đó bằng chiếc bếp mới đấy.”

“Em không có ý gì đâu, nhưng nếu mất nhiều thời gian để anh biết cách sử dụng cái bếp lò đó như lò sưởi thì em thà ăn tối bên nhà bà Katrene. Anh có thấy phiền không?”

Anna khúc khích cười, gần như là cười to. Ở đây, lúc nào cô cũng cảm thấy em trai không còn là một cậu bé nữa, mà James là một thiên tài!

“Không, anh không cảm thấy phiền đâu. Vẫn còn bữa tối ở nhà cho em đấy.”

“Em cũng nghĩ bà Katrene sẽ không thấy phiền, và em rất thích món ăn của bà ấy.”

Với bản thân cô, Anna nghĩ, được rồi, em trai, nói thế là đủ rồi!

“Em muốn đi sớm, anh Karl, nhưng trước hết, em muốn nói chuyện với anh. Em nghĩ có lẽ anh nên đi tắm hồ với em. Dù sao, em cũng muốn tắm rửa sạch sẽ trước khi đi.”

“Anh không định đi tắm hồ. Chúng ta có thể nói chuyện ở đây không?”

“Em... em muốn kiểu như... anh biết chứ, đàn ông nói chuyện với đàn ông.”

Hoan hô! Anna nghĩ.

“Được... được thôi.” Karl do dự nhìn Anna.

Khi Karl nhìn cô, Anna liền khuyến khích, “Nghe này, hai người đi đi. Nước quá lạnh đối với em. Em không nghĩ mình có thể chịu đựng được nước lạnh như vậy. Em sẽ ở đây và chơi với món đồ chơi mới này”, cô nói và chỉ vào cái bếp lò.

Vậy là Karl chỉ còn cách làm theo lời yêu cầu của cậu bé. “Tắm rửa sạch sẽ thôi, em trai. Giờ chúng ta sẽ đi và em có thể đến đó trước bữa ăn tối, nếu như em muốn vậy.” James trèo thang để lên gác xép, nơi quần áo của cậu đã được xếp ngay ngắn bên cạnh chiếc giường bên cỏ mới của mình.

Phía dưới, Karl quay sang nhìn Anna. “Anh ước là em có thể đi với bọn anh, nhưng thằng bé nói có chuyện muốn nói.”

Nó không phải là người duy nhất đâu Karl, Anna nghĩ, trước khi cô nói, “Đây là lần đầu tiên nó đi gặp một cô gái. Có thể nó đang lo lắng và tắm nước lạnh sẽ làm nó tỉnh bình hơn. Anh có nhớ lần đầu của mình chứ, Karl”.

Hôm nay, Anna trông rất lạ. Có điều gì đó có vẻ khiêu khích khi cô thể hiện vẻ ngây thơ đó với chồng mình. Cô chỉ tiếp tục làm ít việc vặt quanh bếp trong khi đang nói, nhưng lời nói của cô khiến Karl nhớ lại lần đầu của anh, khá là vui nhộn. Lần đầu tiên của anh là Anna. Cả thắc mắc đến khó tin trước lần đầu tiên của anh cũng là với Anna.

“Đúng, anh nhớ”, anh nói. “Anh đã rất lo lắng.”

“Vậy thì hãy kể cho nó nghe đi, Karl, để nó biết nó không phải là người duy nhất có cảm giác như vậy”, Anna nói.

Cuối cùng cô cũng nhìn anh. Trong mắt cô lúc này có phải là sự thách thức không? Những lời nói của cô rất đơn giản nhưng ý nghĩa sâu xa của nó là gì? Cô đang nói về bản thân và lần đầu tiên của cô với anh, Karl chắc chắn như vậy. Cô cầm que củi trên tay, nhưng có vẻ hoàn toàn không biết sử dụng nó. Theo cách này, ngọn lửa đầu tiên trên chiếc bếp lò này sẽ không bao giờ được nhóm lên.

“Anh sẽ nhóm lửa trước khi đi”, Karl nói, phá vỡ sự dè dặt mà anh đã cố giữ lại trong khí quyển. Anh đưa tay ra và cô đặt que củi vào tay anh. Anh quay lại, mồi lửa lên bếp lò mà anh vừa mua cho Anna, thậm chí nghĩ đến cô, anh cũng sẽ thấp sáng tình yêu của anh dành cho em, Anna. Anh thật ngỡ ngàng khi đã dồn nén điều đó quá lâu.

James bước xuống thang một cách ồn ào và đi qua phía Anna. Cậu đặt tay lên vai cô theo lẽ thường của tình cảm chị em.

“Thấy chưa, cuối cùng chị cũng có bếp lò chị muốn rồi đó. Em chỉ hy vọng nó sẽ làm việc thật tốt.”

Anna nghĩ, em đừng lo, bé cưng, sẽ ổn thôi. Chị chắc chắn đấy!

Khi ngọn lửa cháy to hơn, hai người rời khỏi nhà. Karl luôn giữ ý để không nhìn vợ quá nhiều trong khi cậu bé đang có mặt. Có những điều đang nhen nhóm dần trong con người anh và anh biết nếu không cẩn thận, chúng sẽ bị phơi bày ra hết thảy.

Cô nhìn họ băng qua sân. Khi họ đã đến phía bên kia, Anna cất tiếng gọi, “Karl?”.

Anh quay lại và nhìn thấy cô đang đứng trước cửa nhà, lấy tay che ánh nắng.

“Sao đấy, Anna?”

“Anh có thể lấy cho em một ít nước về và tưới cho những cây hốt bó trong rừng khi anh đi ngang qua chúng được không?”

Anh giơ tay lên - một sự đồng ý trong im lặng - và đi đến hồ nước theo con đường mòn. Anna biết những cây hốt bó hần đã đâm rễ nơi bìa rừng.

21. Chương 21

Anna bắt tay hành động ngay giây phút bóng dáng hai người họ khuất sau con đường hướng về phía hồ nước. Bao tử cô lại quặn đau như trước và không rõ lý do. Mỗi sợi dây thần kinh trong cơ thể cô, từng cơ bắp, từng tế bào đều căng lên. Những gì cô có thể nghĩ đến lúc này là làm hài lòng Karl. Cô có được bao nhiêu thời gian? Có đủ để đợi ấm nước sôi lên không?

Anna nghe tiếng nước sôi réo rất khi đang dọn dẹp nhà cửa. Cô vội dùng những sợi liều uốn cong treo rèm cửa lên. Sau đó, cô trải một tấm khăn lên bàn ăn, rồi bày biện bát đĩa, dao và cốc uống nước. Cô dành chút thời gian quý báu để tức tốc chạy ra phía cánh đồng hái ít hoa dại đang mọc. Cô cắm hoa vào chai đựng sữa và đặt giữa bàn, lọ hoa gom hết thấy những gì Karl yêu quý ở mảnh đất Minnesota này: Những bông hoa cúc tím, hoa cúc vàng nhụy nâu, cây sữa đông hoa trắng, cây trần châu thái, hoa cúc phát trần và cuối cùng, quan trọng nhất... cô cắm rải rác xung quanh một ít cỏ xạ hương thảo với hương thơm ngào ngạt. Anna lui lại phía sau và ngắm nhìn tác phẩm của mình, tự hỏi Karl sẽ nói gì khi anh bước vào nhà và nhìn thấy chúng. Nhưng thời gian trôi qua thật nhanh, nước trong ấm đã sôi. Cô đi tắm, đó là lần đầu tiên cô dùng xà phòng thơm. Rồi cô vội vã mặc chiếc váy đầm mới vào. Mái tóc bướng bỉnh cứ cản trở những ngón tay cô, chống đối những nỗ lực của cô khi cô muốn xoắn chúng lại. Nhưng cô vẫn kiên định với đôi bàn tay run rẩy.

Cuối cùng, khi bản thân và ngôi nhà đã được sửa soạn xong, Anna ngắm mình trong chiếc gương nhỏ lần cuối. Cô ngắm mình thêm lần nữa, nhắm mắt lại, cảm thấy hơi nóng dồn lên đôi má. Cô đặt chiếc gương xuống rồi ấn chặt hai tay lên bụng, cố gắng lấy lại bình tĩnh để đảm bảo những gì đang làm là đúng. Nhưng sự nghi ngờ lại xâm chiếm lấy cô. Giả sử nếu Karl không thích sự tán tỉnh của cô? Làm sao cô dám nhìn mặt anh lần nữa? Đột nhiên, cô nghĩ đến lúc James đi vào nhà và nhìn thấy sự quyến rũ cô đang bày biện ra trước mắt và chắc chắn, cô sẽ không dám nhìn mặt cậu nếu cậu nhìn vào rèm cửa, khăn trải bàn và cả chiếc váy cô đang mặc.

Nghe tiếng họ quay trở về, Anna trốn sau chiếc rèm trong góc nhà. Cô ngồi xuống khúc gỗ và co chân lên để họ không nhìn thấy. Cô kéo đầu gối vào ngực với vẻ khổ sở, nhắm mắt chờ đợi xem họ sẽ nói gì khi bước vào nhà.

James đang nói gì đó khi cả hai bước vào. “... Bởi vì trời sẽ rất nhanh tối trong mấy ngày này, nên em sẽ về sớm.”

Cô không cần nhìn để thấy James đang sửng sốt như thế nào. Một chút im lặng trước khi James bắt đầu nói với giọng kinh hãi, “Ôi Chúa ơi! Anh Karl, nhìn này!”

Karl không nói một lời nào. Cô hình dung anh đang đứng trước cửa, cầm quần áo bẩn trên tay, có thể, một tay anh đang chống vào cạnh cửa.

“Hoa nữa này, anh Karl”, James nói với vẻ rất trịnh trọng trong khi Anna như đang muốn nghẹt thở. “Còn rèm cửa nữa. Chì ấy treo rèm cửa nữa này.”

Vẫn không nghe Karl nói lời nào.

“Em nghĩ chị ấy thật ngớ ngẩn khi dành hết thời gian cho những tấm rèm cửa, nhưng trông chúng đẹp đấy chứ, anh Karl?”

“Ừm, trông cũng đẹp đấy”, cuối cùng, Karl cũng nói.

Anna nghiêng đầu dựa vào tường trong góc nhỏ của ngôi nhà, cố nín thở để họ không phát hiện ra mình.

“Em không biết chị ấy ở đâu rồi”, James nói.

“Anh... anh nghĩ chị em đang ở quanh đây.”

“Em... em cũng đoán vậy. Vậy em sẽ chải đầu trước khi đi.”

“Ừm, em cứ tự nhiên. Anh sẽ đóng yên cương cho con Belle và Bill.”

“Anh không cần phải làm thế đâu. Em tự làm được.”

“Thế cũng được, em trai. Anh không biết phải làm gì cho đến khi Anna quay về từ một nơi nào đó.”

“Tốt quá, em cảm ơn anh.”

Một sự im lặng kéo dài khi James khẽ huýt sáo, đi lên gác và quay trở xuống.

Khi Anna cảm thấy không thể chịu đựng lâu hơn được nữa, cô nghe tiếng chân cậu vang xa ở phía cửa, sau đó biến mất. Từ phía ngoài sân, giọng cậu lại vang lên.

“Cám ơn, anh Karl.”

“Ừm, không có gì cả. Em đã đóng yên cương nhiều lần rồi. Chắc không sao đâu.”

“Đúng thế, em đi đây.”

Có tiếng họ cùng cười, sau đó, Anna nghe Karl nói, “Nhớ những gì anh nói với em đấy”. Cô cười thầm.

“Bây giờ, em có thể gửi lời chào ông Olaf và mọi người hộ anh và Anna nhé!”

“Em biết rồi. Anh đừng lo lắng. Em cũng sẽ chăm sóc cho Belle và Bill.”

“Anh không lo việc đó. Không lo chút nào.”

“Hẹn gặp lại anh nhé, anh Karl!”

“Ừm, chúc vui vẻ!”

“Em biết rồi. Tạm biệt anh.”

Đến lúc rồi, Anna nghĩ. Bây giờ, khi Karl vẫn đang ở ngoài, mình nên ra khỏi đây và chờ anh ấy ở bếp khi anh ấy đi vào. Nhưng cô không thể nào nhấc chân lên nổi. Mình làm nhăn váy mất rồi, chỉ vì ngồi bó gối quá lâu, cô cần nhàn. Mình nên có một chiếc tạp dề giống của bà Katrene.Ồ, tại sao mình không may một chiếc nhỉ?

Cô đợi rất lâu mới nghe tiếng bước chân Karl. Thêm một vài bước nữa, sau đó anh dừng lại. Có phải anh đang nhìn cái bàn không? Anh ấy có biết mình đang ở đâu không? Liệu anh ấy có nghĩ mình là đứa trẻ con ngu ngốc khi biết mình trốn phía sau rèm từ nãy giờ? Cô ấn tay lên đôi má rồi vung chân và kéo rèm ra. Bao tử cô như đang nhảy dựng lên và xoắn lại giống như có những con ếch đang nhảy múa trong đấy. Anh đang đứng, hai tay bỏ vào túi quần và nhìn cái bàn. Giấy phút rèm được kéo ra cũng là lúc anh nhìn lên. Chầm chậm, anh rút tay ra. Chầm chậm, anh hạ hai tay xuống.

Anna dừng lại, quần rèm quanh người.

Cả hai người họ không biết phải nói gì, đặc biệt là Karl.

Anh nên nói gì đây? Chiếc bàn của cô được sắp đặt một cách lôi cuốn với tấm khăn trải bàn và những bông hoa tươi đẹp mà cô đã hái và trang trí trong nhà như mẹ anh thường làm? Hay là anh nên nói đến những chiếc rèm cô treo trên cửa sổ; chúng quá đẹp mặc dù lúc đầu anh đã rất thất vọng khi cô đã lãng phí mảnh vải để làm nó? Hay chiếc váy cô đang mặc làm anh rất ngạc nhiên - đơn giản, tay dài, có phần chân váy rất phù hợp với những tấm rèm màu hồng xinh xắn kia? Hay là tóc cô, mái tóc quăn rũ và xoắn của người Ireland, có màu rượu Whisky và được quấn chặt thành bím hình vòng hoa trên đỉnh đầu.

Karl lục tìm trong trí nhớ để có được từ ngữ thích hợp. Nhưng giống như lần đầu tiên anh để mắt đến cô, Karl chỉ có một từ để nói. Nó được nói ra như đã từng được nói, một câu hỏi, tự hỏi, một cách kể chuyện,

một phản ứng cho những điều diễn ra trước mắt anh, chính xác thì nó là câu hỏi cho những gì anh đang chứng kiến. Tất cả những gì anh có, tất cả những gì tồn tại trong con người anh, tất cả những gì anh hy vọng được gói gọn trong một từ đơn giản, “Ồi không?”.

Cô nuốt nước bọt nhưng đôi mắt lại mở to ngơ ngác.

Cô buông rèm ra rồi nắm chặt hai tay phía sau lưng.

“Anh đi tắm hồ thế nào rồi, Karl?”, cô hỏi. Không thể tin nổi, anh không trả lời.

“Nước có lạnh không?”, cô thử lại lần nữa với vẻ sợ sệt.

May mắn thay, cuối cùng anh cũng nói, “Không lạnh lắm”. Đôi má và trán anh sáng bóng, sạch sẽ và râm nắng. Tóc anh cũng đã được chải chuốt tươm tất. Những tia nắng ban chiều chiếu xiên qua khung cửa sổ bằng kính quý giá, phản chiếu lên làn da và mái tóc sạch sẽ của anh, khiến chúng ánh lên một màu vàng sáng hơn bao giờ hết. Từ khoảng cách này, cô nghĩ rằng mình có thể ngửi thấy mùi thơm sạch sẽ tỏa ra từ anh.

“Em nghĩ James đã đi ra ngoài rồi chứ.”

“Đúng, thằng bé đi rồi.”

Đột nhiên, cô cảm thấy tay mình đang đau. Cô thả lỏng tay ra và không để tay sau lưng nữa. “Vậy thì...”, cô nói, lật lòng bàn tay lên với vẻ lo lắng.

Karl nuốt nước bọt. “Em bận rộn với công việc này khi anh và thằng bé đi ra hồ nước à?”

“Một chút thôi”, cô ngớ ngẩn nói. “Nhiều chứ”, anh nghĩ thế.

“Thì đây là bữa ăn đầu tiên của chúng ta mà.”

“Đúng vậy.”

Họ lại im lặng.

“Vậy là anh và James đã trò chuyện với nhau?”

“Đúng, nhưng anh không biết làm vậy có đúng không nữa. Anh không giỏi việc đi tán tỉnh người khác.” Anh lại lấy tay bỏ vào túi quần.

Anna cảm thấy như lưỡi cô bị tê liệt.

Họ đứng đó và chỉ có âm thanh của ngọn lửa trên chiếc bếp lò mới kêu lách tách, cho đến khi Karl nói thêm vào, “Thằng bé có vẻ chẳng sợ hãi gì lúc nó chuẩn bị đi. Có lẽ, sau khi nói chuyện xong, thằng bé đã thấy tốt hơn”.

“Em cũng nghĩ vậy.”

“Ừm.”

Anna điên cuồng tìm kiếm điều gì đó để nói. “Đúng thế, nó chẳng cảm thấy phiền hà gì nếu không ăn tối với chúng ta.”

“Không, thằng bé không thấy phiền.”

“Tạ ơn Chúa!”

“Đúng...”, Karl đáp lại giống như những gì cô đã nói cách đây không lâu.

“Anh có đói không, Karl?”, cô hỏi.

“Đói” có vẻ là một cảm giác xa vời trong tâm trí anh lúc này, nhưng anh vẫn trả lời, “Ừm, anh luôn cảm thấy đói”.

“Em đã chuẩn bị xong bữa tối nhưng em cần thêm vài phút nữa.”

“Không cần vội đâu.”

“Chúng ta có thể uống trà trong lúc chờ đợi.”

“Thế thì tốt.”

“Trà hoa hồng nhé?” Cô nhìn thấy vết hầu của anh di chuyển khi anh nuốt xuống.

“Ừm, trà hoa hồng nghe hay đấy.”

“Vậy anh ngồi đi, em sẽ pha trà.” Cô vỗ tay lên chiếc bàn phô trương và cuối cùng buộc đôi chân mình đi vào trong bếp.

Karl kéo ghế ra, đứng kế bên nó, nhìn cô với tay lên kệ bếp đóng trên tường gần chỗ bếp lò. “Anh đã muốn đóng tủ bát đĩa từ trước khi chúng ta dọn vào đây”, anh nói.

“Không... không sao đâu. Chúng ta còn nhiều thời gian để đóng một cái khi thời tiết trở lạnh và không còn nhiều việc để làm. Em nghĩ mình sẽ rất thích ngửi mùi gỗ khi anh đóng tủ trong nhà.”

“Anh đã đồn sẵn cây rồi.”

“Ồ! Cây gì vậy?”

”Anh quyết định chọn loại thông có nhiều nút để đóng. Những cái nút trên thân cây trông giống như những viên đá quý khi chúng ta đánh bóng chúng lên.

Bằng không, chúng ta phải có gỗ sồi hoặc gỗ phong.”

Anh nhìn chiếc váy của cô đang đưa khi cô nhắc ấm nước lên và rót vào bình trà. Cô quay tròn một vòng rồi nói, “Ồ, Karl! Gỗ thông là tốt rồi!”.

Nhưng cô quay quá nhanh, chạm vào cái nắp bình và nó văng xuống đất. Anh đưa tay chụp lấy khi nó lăn về phía mình.

“Ngồi xuống đi, Karl. Em không làm anh bị bỏng đâu.”

Anh định kéo ghế để cô ngồi xuống, nhưng cô không ngồi. Cô đứng bên cạnh anh, đợi anh ngồi yên vị. Sau đó, cô cúi người, rót trà cho anh và anh nhấp một ngụm trà hoa hồng.

Trong khi rót trà, cô nói với anh, “Em xin lỗi, đó không phải rễ cây hoa chuông. Em biết anh thích rễ cây hoa chuông nhất. Nhưng em có cảm giác là anh không muốn đòi hỏi điều này, chỉ vì chúng ta không còn nhiều”.

“Không có vấn đề gì to tát cả nếu những cây hoa chuông đó chết. Chúng ta có thể tìm thêm cây đại ở trong rừng và trồng chúng vào mùa xuân.”

“Nhưng anh bảo em rằng hoa chuông là món trà anh yêu thích mà.”

“Anh cũng thích cả hoa hồng nữa.”

Cô rót trà ừng, sau đó ngồi đối diện với anh.

“Thức uống đầu tiên anh dạy em cách làm”, cô nói rồi nâng cốc lên. “Vì trà hoa hồng”, cô chúc mừng, cầm cốc và chờ đợi.

Anh nâng cốc theo, chạm cốc với cô và chợt nhớ đến đêm đầu tiên: Anh đã pha trà cánh hồng cho cô để cô cảm thấy thư giãn trước khi đi ngủ. “Vì trà hoa hồng”, anh tiếp lời.

Họ nâng cốc lên môi, nhìn vào mắt nhau rồi nhìn xuống vành cốc.

“Em làm xong những thứ này từ khi nào?”, anh nhìn quanh ngôi nhà và cất tiếng hỏi.

Cô nhún vai, duỗi chân ra.

“Những bông hoa... Anh thích cách em cắm hoa trong bình sữa như thế này.”

“Cảm ơn anh.”

“Cả khăn trải bàn nữa.”

“Cám ơn anh”, cô lặp lại.

“Cả rèm nữa. Em rất giống với chúng, Anna”, anh nói và nở một nụ cười.

Cô cũng cười. Rất vui vì họ có cùng suy nghĩ.

“Em đang nguy trang đấy. Anh phải mất công để tìm ra em.”

“Anh không nghĩ vậy, Anna”, anh nói. “Vải trên cửa sổ và cả trên bàn không giống áo của em.”

Cái bàn tay chết tiệt này! Cô nghĩ khi đưa tay lên kéo cổ áo như một cô nữ sinh.

“Anh đã nghĩ rằng mình phải đi thêm một chuyến nữa để mua vải cho em vì anh không muốn nhìn thấy em mặc cái quần ống túm đó trong suốt mùa đông.”

“Vậy anh mua vải để em may quần áo sao?”

“Anh cảm thấy hơi thất vọng khi em cắt chúng để may rèm.”

“Không hẳn vậy.”

Anh nâng cốc lên, hướng về phía cô như một vận động viên nhảy sào đang thề sẽ trở thành ngôi sao thực thụ. Cô cầm bình trà và rót thêm vào cốc của anh.

“Chiếc áo thật đẹp, Anna.” Nước trà hơi sóng sánh trong cốc.

“Đẹp hơn cái quần ống túm.”

Cô không thể im lặng được nữa. “Nhưng em quen mặc quần rồi.”

“Anh cũng vậy.”

“Đừng trêu em, Karl”, cô nói. “Anh trêu em à?”, anh hỏi.

“Em không biết. Em nghĩ vậy.”

“Còn em không thích anh trêu em nữa sao?”

Đúng thế, trái tim cô reo lên, giống như anh đã từng trêu chọc em vậy.

Nhưng cô buộc phải nói, “Không phải tối nay”, hy vọng anh sẽ đọc được suy nghĩ trong mắt cô.

Anh gật đầu trong im lặng.

“Em có việc cần làm. Anh ngồi đây uống trà và đợi em trong khi em đi lấy thứ này...” Nhưng giọng cô như lạc đi. Cô đứng dậy, biết anh đang nhìn từng hành động của mình. Cô đem ấm nước bằng gốm sứ Nhật Bản để lại trên bếp, rồi lấy một cái bát, đập trứng ra và đánh lên.

“Ở đâu mà em có trứng vậy?”

“Của bà Katrene cho đấy, hôm bọn em đi sang nhà họ để nhờ Erik kéo con gấu ra ngoài. Nhưng em để dành cho đến hôm nay.”

Lần nữa, anh lại im lặng, nhìn cô đánh trứng, sau đó đổ sang một cái bát khác. Cô đổ thêm sữa, biết anh đang nhìn mình từ phía sau lưng. Khi hỗn hợp đã sẵn sàng, cô gần như quên ỡ vào chảo rán trước. Nhưng đến phút cuối, cô đã kịp nhớ ra, cô ột vài giọt vào và xoay người lại nhìn Karl, anh đang nhìn từng cử động của cô. Hỗn hợp kêu xèo xèo trong chảo, và bỗng nhiên, cô giậm chân, nhớ ra lọ mùt nam việt quất vẫn đang ở dưới hầm.

“Ôi! Mình lại quên rồi. Mình sẽ quay lại!” Cô phóng ra cửa, không còn chút ý tứ nào nữa, vòng qua góc tường và cố gắng mở cửa hầm. Khi cô bước xuống, chiếc váy trở thành vật cản, cô lo lắng không biết phải mất bao nhiêu phút để món bánh kếp Thụy Điển này chín. Lọ mùt nằm đó và cô vội vàng lấy nó rồi quay trở ra, đóng cửa hầm lại như cũ, bay trở vào trong nhà và ngửi thấy mùi khét. Cô quên không sử dụng giẻ bắc bếp, vì vậy, quai chảo đang nóng làm bỏng tay cô khi cô nhắc nó ra.

Karl nhìn thấy tất cả mọi việc, tự hỏi liệu mình có nên đứng lên và lật mặt bánh cho cô không hay cứ để cô làm theo cách của cô. Anh cố gắng ngồi yên một chỗ và để mặc chiếc bánh bị cháy khét.

Nhưng khi ẩm nước sôi lên, tiếng nước réo vang khắp ngôi nhà đang chìm trong yên tĩnh này. Anna cúi cảm xuống, và từ phía sau, anh nhìn thấy một lọn tóc sau gáy của cô đang từ từ rơi ra khỏi bím tóc. Karl nhìn thấy cô đưa tay lên kéo tóc sang một bên, nhìn cô như muốn khóc.

Anh đứng dậy, ra khỏi ghế, dùng giẻ nhấc chảo bánh lên và đem nó ra ngoài sân. Sau đó, anh quay lại, đặt chảo xuống bếp lò, rồi đứng sau Anna, đặt hai tay lên vai cô và lắc nhẹ.

“Em đã làm mọi chuyện rồi tung lên”, cô than vãn một cách đáng thương.

“Không, Anna”, anh động viên cô. “Em không có làm rồi tung những tấm rèm này, khăn trải bàn, và cả chiếc áo em đang mặc nữa, đúng không?”

“Nhưng nhìn chúng này. Bà Katrene đã chỉ cho em cách làm bánh và em đã làm theo những gì bà ấy nói, nhưng với em thì nó vẫn là một thảm họa.”

“Em lo lắng nhiều quá rồi đấy, Anna. Em đã cố gắng lắm rồi và mọi chuyện đang làm em bực bội. Còn bột không nào?”

Cô gật đầu, buồn rầu không dám khịt mũi.

“Vậy thì cho bột vào và làm lại cái khác.”

“Để làm gì? Cũng là một cái bánh thảm họa khác thôi. Không có chuyện gì mà em làm đúng hết.”

Anh ghét nhìn thấy cô gục ngã như thế này. Nếu anh không giúp cô tự nỗ lực để thành công, vì đây vốn là yếu tố sống còn đối với họ, thì anh e rằng những khởi đầu tốt đẹp mà cô đang tạo ra sẽ trở nên vô ích. Anh phải khiến cô cười và thử lại lần nữa. Vì vậy, dù cô có nói rằng mình không muốn bị trêu chọc đêm nay, anh vẫn phải làm vậy thôi.

“Có lẽ cái bánh đầu tiên chưa phải là cái bánh thảm họa đâu. Con Nanna đang ăn nó kìa.”

Cô quay nhìn ra phía cửa, và đứng như thế!

Con Nanna đứng đó, khuôn mặt vui vẻ của nó đang quay về hướng họ và cô nhoẻn miệng cười khi nhìn thấy miếng bánh cháy sém cuối cùng đang được nó ăn nốt. Anna cười trong tiếng nghẹt mũi, lấy cổ tay lau nước mắt và kiên quyết cầm lấy bát bột để đổ tiếp cái bánh thứ hai trong khi Karl ngồi lại chiếc ghế của mình.

Cái bánh nướng này thật hoàn hảo, nhưng Karl sẽ không biết được điều đó trước khi cô đem đĩa bánh ra cho anh.

“Anh muốn đợi cho đến khi em làm xong và cả hai chúng ta sẽ cùng ăn”, anh nói.

“Nhưng chúng đang còn nóng.”

“Em hãy sử dụng lò nướng trong cái bếp mới này để giữ bánh nóng trong khi rán những cái bánh còn lại.”

“Được thôi, Karl, nếu anh đã nói vậy.”

Kik0.Xia0

Ý định đưa cho anh chiếc bánh hoàn hảo đầu tiên vừa ra lò đã thất bại một cách chua chát, cô đành bỏ chiếc bánh xinh xắn này vào lò nướng, rồi đổ thêm bột. Trong khi đó, cô nghe tiếng Karl đổ mỡ vào bình. Anna quay lại với hai cái đĩa trên tay. Mặt trời đã khuất hẳn, chỉ có ánh sáng từ ngọn nến vừa được thắp lên.

“Bây giờ... đây, em thấy không?”, giọng anh đều đều khi cô ngồi xuống phía đối diện, “đây là những cái bánh kếp ngon lành do chính tay em làm”.

“Ồ Karl! Anh không cần phải nói thế! Ngay cả một người khờ khạo nhất quả đất cũng có thể làm bánh mà.”

“Em không phải người khờ khạo nhất quả đất, Anna”, anh nói, cảm thấy hối hận vì đã gọi cô là kẻ khờ khạo hôm mà họ cãi nhau, nhận ra rằng cô không đáng phải nhận những lời nói chua chát này.

“Thì cũng gần như là vậy”, cô nói, liếc sang đĩa bánh.

“Không”, anh khẳng khái, “không gần như gì cả”. Họ nhìn nhau hồi lâu cho đến khi Karl hỏi, “Đó có phải là mứt nam việt quất không, hay em muốn anh tự đi lấy?”.

“Ồ không! Chắc chắn rồi... Đây.” Cô đưa cho anh lọ mứt. “Nhưng em không tự tay làm nó. Bà Katrene làm đấy. Bà ấy cho em.”

“Xin lỗi nha, Anna”, anh phết mứt lên bánh.

Không quan tâm, anh tiếp tục trang trí phần bánh của mình và bắt đầu ăn, nhìn cô ở phía bên kia bàn với khuôn mặt sáng bừng và phẳng lặng tựa mặt hồ. Chưa bao giờ trong cuộc đời, Karl buộc phải ăn nhanh như lúc này. Vì điều anh đang quan tâm là con Nanna có thể vào đây và ăn hết bánh, mứt và liếm sạch cả đĩa, chẳng thêm ngó ngang đến ai. Nhưng đối với Anna, anh biết, anh biết mình phải ăn hết phần bánh này và đòi thêm nữa.

Cô nhìn đĩa thức ăn với vẻ thích thú trong sự tiếc nuối, Karl đang ăn rất ngon miệng. Cô đứng lên với vẻ biết ơn và rán thêm bánh khi anh tỏ ý muốn ăn thêm. Lúc cô đem phần bánh thứ hai ra bàn, ánh sáng của ngọn nến bỗng trở nên thân mật, gần gũi hơn, thấp sáng những biểu lộ trên khuôn mặt khi họ nhìn nhau, mà hầu hết thời gian chỉ là sự im lặng, ánh sáng ấy chiếu rọi cả những tia sáng lung linh lên đĩa bánh, cốc trà, lọ hoa, khăn trải bàn và cỏ xạ hương thảo.

Sau khi ăn xong, Karl ngã người và vòng một cánh tay ra phía sau ghế. “Em chưa nói với anh suy nghĩ của em về món quà.” Đôi mắt màu xanh của anh đang nhìn cô như muốn chà nhẵn bắp chân căng bóng như lọ mứt của cô.

“Cám ơn anh về cái bếp lò, Karl. Em rất thích nó, anh biết mà.”

“Anh không nói đến cái bếp lò.”

“Vải mảnh vải à?”

“Đúng, mảnh vải.”

“Mảnh vải... em rất thích. Nó làm cho nơi này trông rất tươi sáng.”

“Anh muốn mua cho em một chiếc mũ có dây ruy băng màu hồng, nhưng Morisette nói vào thời điểm này trong năm thì không có loại mũ đó.”

“Thật ư?” Cô cảm thấy rất ngạc nhiên và âm áp với ý định của anh.

“Đúng, và anh buộc phải thay thế bằng cách mua xà phòng cho em.”

Cô nhìn tấm khăn trải bàn, mân mê góc khăn bằng những ngón tay.

“Em cũng rất thích xà phòng, Karl. Nó... nó thật đặc biệt.”

“Phải đánh đổi vài thứ mới có thể mua nó cho em đấy.”

“Phải đánh đổi vài thứ mới có thể mua nó cho em”, cô nhẹ nhàng nói, nghĩ đến những lời cay đắng mà họ đã nói vào ngày anh bỏ đi trong lúc nóng giận.

“Cái đêm anh đem nó về, em có vẻ chẳng quan tâm gì.”

“Em muốn để dành thôi.”

“Cho tối nay sao?”

“Vâng.” Cô nhìn xuống đùi.

“Giống như quả trứng để làm bánh à?”

Cô không trả lời.

“Em đã mất bao nhiêu thời gian để lên kế hoạch cho tối nay?” Cô chỉ nhún vai.

“Bao lâu?”, anh lặp lại.

Đôi mắt ngắn lệ của cô ngồi lên trong ánh sáng của ngọn nến khi nhìn anh với vẻ cầu khẩn. “Ôi Karl! Anh về nhà đêm hôm đó và chỉ toàn nói đến Kerstin.”

“Có lẽ, anh cũng sẽ nói đến Kerstin thường xuyên vì cô ấy là bạn của chúng ta mà, Anna. Em có hiểu không? Cô ấy giúp anh hiểu ra vấn đề, giúp anh nói ra những tâm sự mà chỉ có một người bạn thật sự mới làm vậy.”

Anna đưa tay lên lau nước mắt.

“Em không muốn nói đến Kerstin”, cô nói với vẻ mệt mỏi.

“Nhưng để nói chuyện của chúng ta, chúng ta phải nói đến Kerstin.”

“Tại sao vậy, Karl?” Cô nhìn thẳng vào mắt anh.

“Bởi vì cô ấy đứng giữa chúng ta. Bởi vì cô ấy không phải là người em muốn nói đến? Có phải em nghĩ vậy không, Anna?”

“Thì em cho rằng cứ mỗi lần cô ấy đến, anh sẵn sàng nói hết tất cả mọi thứ cho cô ấy nghe, tại sao anh không cố đợi thêm vài tuần nữa trước khi đưa em đến đây và cưới em?”

“Đó là do em nói, Anna, không phải anh.”

“Nhưng đó lại là sự thật.” Cô nóng nảy buộc tội anh. “Anh nghĩ em không biết anh cảm thấy thế nào khi anh ở nhà họ sao? Đó là... anh đó Karl... anh vui vẻ cười đùa khi được nói tiếng Thụy Điển, được ăn bánh kẹp Thụy Điển, giống y như khi được về thăm thành phố Skåne của anh vậy!”

Karl ngả người ra trước, đặt cánh tay lên cạnh bàn và nhìn sâu vào mắt cô. “Nghe anh nói này, Anna, và lắng nghe cả bản thân mình nữa. Em vừa mới nói ‘ở nhà họ’. Kerstin cũng khiến anh hiểu ra điều đó. Đúng vậy, anh vui vẻ khi ở đây, nhưng anh không đối xử với Kerstin đặc biệt hơn ai cả. Cô ấy khuyên anh nên suy nghĩ cách đối xử với em. Đó là lý do tại sao anh phải nói chuyện với cô ấy.”

Cô ngồi đối diện anh, đôi vai nhỏ nghiêng ra phía trước, hai tay đan lại và đặt trên đầu gối. “Karl”, cô ca thán, “Em không thể nào là Kerstin được, cho dù em có cố gắng thêm một ngàn năm nữa”.

Trái tim cô như tan vỡ rồi lành lại trong cùng một lúc, Anna bị tổn thương vì cảm giác che chở anh không dành cho cô, nhưng cũng không giận vì biết anh vẫn dành tình yêu ỉn. “Anna, Anna”, anh nói với sự chân thành, “Anh không muốn thấy em như thế đâu”.

Đột nhiên, cô cảm thấy bối rối. “Nhưng anh nói...”

“Anh đã nói nhiều điều mà đáng lý ra anh không nên nói, Anna.”

“Nhưng Karl này, cô ấy có tất cả những tiêu chuẩn anh mong muốn, mà em thì lại nói dối anh! Cô ấy hai mươi bốn tuổi cô ấy có thể nấu ăn, dọn dẹp nhà cửa, chăm sóc vườn tược, biết nói tiếng Thụy Điển nữa và...”

“Còn có cả tóc thắt bím hình vòng hoa nữa chứ gì?”, Karl kết thúc câu nói với một nụ cười và nhìn nhanh lên mái tóc của cô.

“Đúng đấy!” Anna trả lời với vẻ thảm hại, “và có mái tóc thắt bím hình vòng hoa”.

“Vậy em đã thử thích cô ấy nhưng không được à?”

“Đúng vậy! Em không biết phải làm sao.” Giọng của cô nghe thật bi đát, cảm giác của cô cũng hoàn toàn bi đát. Karl xúc động khi có thể ngồi nói chuyện với cô trong ánh nến lung linh một cách tốt đẹp như thế này. Mỗi khi nhìn lên ánh mắt của anh, cô rất muốn chạy qua phía anh và hôn anh. Nhưng thay vào đó, cô lại nhìn xuống đùi, siết chặt hai tay trên chiếc váy màu hồng để kiềm chế sự căm dỗ của bản thân.

“Anna, em có nghĩ rằng, có thể không phải em cần thay đổi mà chính anh phải thay đổi không?”, lúc này đây, anh đang hỏi cô, rất nhẹ nhàng.

“Anh sao?” Đầu cô gục xuống và cô cười như không thể kiềm chế được. “Tại sao chứ, Karl? Anh đã quá hoàn hảo rồi, có người phụ nữ khờ dại nào lại muốn anh thay đổi chứ? Không có điều gì trên thế giới này mà anh không thể làm, không cố gắng làm hoặc không thể học cách làm cho bằng được. Anh biết kiên nhẫn

và anh có một... một khiếu hài hước đặc biệt, anh chăm sóc mọi việc thật chu đáo, anh chân thật và... và em chưa từng thấy anh khuất phục trước bất kỳ điều gì. Karl, tại sao, khi em chưa tìm thấy điều gì mà anh không biết cả?”

“Ngoại trừ lòng vị tha, Anna”, anh thú nhận trước khi căn phòng mờ tối chìm trong im lặng.

Luống cuống, cô với tay lấy chiếc cốc chỉ để thấy nó trống rỗng.

Nhưng Karl đã nắm lấy tay cô, sau đó, cô rút tay lại, đặt nó lên đầu gối và nói, “Ngay cả thế, Karl, anh cũng đã chẳng cần phải thay đổi điều gì nếu anh đợi đến lúc gặp Kerstin. Em chắc chắn như vậy”.

“Nhưng anh đã không đợi đến khi gặp Kerstin. Đó mới là vấn đề. Anh đã có em và anh không thể nhìn lại quá khứ vì một điều và chỉ một điều em không thể nào thay đổi được. Anh đang cố gắng tha thứ lỗi lầm đó. Anh đã khư khư giữ sự cao ngạo cứng đầu của mình cho dù em có cố làm bất cứ điều gì đi chăng nữa.”

“Karl, em không thể thay đổi những chuyện mình đã làm.” Đôi mắt sáng ngời của cô nhìn anh với vẻ nài nỉ, dù anh cho rằng cô không cần phải làm vậy.

“Anh biết rồi, Anna. Chỉ là Kerstin đã khiến anh hiểu ra mọi chuyện. Cô ấy khiến anh nhìn ra lỗi lầm của mình khi cư xử với em như vậy.”

“Anh... anh cũng đã nói với Kerstin về chuyện đó sao?”, cô hỏi, vẻ kinh ngạc.

“Không, Anna, không”, anh trấn an cô. “Anh chỉ nói với cô ấy về chuyện khác. Về bánh ga tô việt quất và về một cô gái Ireland muốn có bím tóc của người phụ nữ Thụy Điển. Cô ấy giúp anh hiểu ra em đang cố làm những chuyện mà em không cần thiết phải làm. Cô ấy giúp anh hiểu em đang cố gắng hết sức để làm anh vui lòng, ngay cả việc em muốn trở thành một người Thụy Điển.”

Anh đứng dậy, ra khỏi ghế và đi đến quỳ một chân trước mặt cô. “Anna”, anh nói, đặt cả hai tay lên đầu gối cô, “Anna, nhìn anh này”. Khi cô không nhìn lên, anh đặt một ngón tay dưới cằm cô và nâng khuôn mặt cô lên. Anh nhìn vào đôi mắt màu nâu to tròn và rưng rưng nước mắt của cô.

“Tối nay, em đã làm mọi thứ vì anh. Những tấm rèm cửa xinh đẹp này, những bông hoa và cả chiếc áo em đang mặc nữa.”

Anh đưa tay lên cổ áo của cô, đôi mắt nhìn lên tóc cô, nói với cô bằng giọng nói dịu dàng. “Kiểu tóc này thật sự không phù hợp với em, mái tóc màu rượu Whisky xinh đẹp của em muốn được tự do theo cách riêng của nó, tung bay trong gió như nó đã từng vậy. Những điều em đã và đang làm chỉ để em có những thứ vốn đã thuộc về mình từ lúc đầu mà thôi. Chỉ vì anh quá buồn bực.”

Em có biết điều đó không, Anna?”

Cô nghĩ ý anh muốn nói đến những lợi thế trên cơ thể anh hay khả năng làm tình của anh, nhưng thật khó cho cô khi cô phải trả lời những câu hỏi trên.

Vậy nên, cô giữ im lặng.

“Đó là nét đẹp của em, Anna”, anh nói tiếp. “Em có biết anh đang nói gì không?”

Cô nhún vai theo kiểu trẻ con.

“Anh đang nói rằng hôm nay khi anh bước vào nhà, anh cảm thấy mình nhỏ bé và tội lỗi với những điều mình đã làm với em. Em đã cố gắng tạo ra những điều tốt đẹp để chứng tỏ em là Anna bé nhỏ của anh, để làm vui lòng anh. Em đã cố gắng suốt những tuần qua. Nhưng anh lại đối xử với em như vậy.”

“Anh... anh không thích sao, Karl?”

“Ôi, Anna! Anna bé nhỏ của anh, anh rất thích, thích đến nỗi phát khóc lên được. Nhưng anh không xứng đáng.”

“Ôi Karl, anh sai rồi. Anh rất xứng đ...”

Anh đặt ngón tay lên miệng cô, ngăn không cho cô nói tiếp. “Em mới là người xứng đáng, Anna. Xứng đáng hơn những gì anh đã làm cho em. Vẫn chưa đủ khi anh chỉ mới xê gồ và xây cho em ngôi nhà này,

dọn cỏ và trồng cây, mua cho em một cái bếp lò và một thổi xà phòng. Nhà chỉ có thể là nhà khi có người ở trong đó. Nhà chỉ có thể là nhà khi có tình yêu trong đó. Nếu anh cho em những thứ này, nó có nghĩa lý gì đâu nếu anh không cho em luôn cả bản thân mình?”

Karl luôn nhìn thẳng vào mắt cô trong khi bộc bạch hết những suy nghĩ, tâm tư của mình. Khi một người đàn ông nói ra những điều ý nghĩa như vậy, anh ta sẽ không thể che giấu cảm xúc của mình trên khuôn mặt. Ngay tại đây, trước mặt Anna, tất cả những đau khổ khao khát và mong muốn của Karl Lindstrom đều phơi bày trước mắt cô, trên đôi môi của anh khi anh nói, và cả trên đôi bàn tay anh khi anh vuốt từ mái tóc cô xuống cổ, rồi xuống chiếc váy cô đang mặc.

“Trong suốt mấy tháng qua, Anna, khi xây ngôi nhà này, anh đã mơ đến đêm nay và tưởng tượng mọi việc sẽ diễn ra như thế nào. Anh đã nghĩ đến lúc em ở đây, ngồi vào bàn và nói về những việc chúng ta sẽ làm sau khi ăn tối. Anh luôn mơ giây phút được yêu em ngay trước ngọn lửa ấm áp đang bập bùng cháy trong lò sưởi. Lúc này đây, Anna, anh thấy mình gần như đã mất tất cả những gì phải rất khó nhọc mới có được vì sự ngu dại của bản thân. Nhưng anh muốn có lại mọi thứ, Anna. Anh muốn có lại tất cả, giống như đêm nay. Chiếc bàn tuyệt đẹp này do chính tay em sắp xếp, và cả em trong chiếc váy đầm mượt mà này, và...”

Nhưng lúc này, chính Anna lại đặt tay lên môi anh để làm anh yên lòng.

“Vậy thì tại sao anh lại nói nhiều như vậy, Karl?”, cô thì thầm, giọng nói của cô nhẹ nhàng, run run và chua xót.

Đôi mắt của anh đầy khao khát, và rồi anh chạm tay vào khuôn mặt cô, kéo cô lại gần mình. Đôi môi họ hé mở, mắt họ nhắm lại, anh hôn cô một cách do dự còn cô dường như vẫn đang quá ngỡ ngàng.

“Tha thứ cho anh, Anna”, anh thì thầm trong hoang dại, “tha thứ cho anh vì tất cả những tuần vừa qua”.

Nhìn sâu vào đôi mắt anh, Anna tự hỏi liệu giây phút này có thể kéo dài đến tận nhiều năm sau hay không?

“Ôi Karl! Không có gì để tha thứ cả. Em mới là người phải xin anh điều đó.” “Không”, anh nói to và rõ hơn, “em đã từng xin lỗi anh, vào cái đêm em đi hái quả nam việt quất cho anh”.

Anh vẫn quỳ ở đó, nắm lấy tay cô, gối đầu lên đùi cô. Lúc này, Karl điên cuồng mong cô sẽ âu yếm anh, để anh biết chắc cô đã tha thứ ình. Cô nhìn xuống tóc anh, những lọn tóc vàng, xoắn xòa xuống cổ. Tình yêu của cô dành cho anh dâng trào và làm nhòe đi hình ảnh của Karl trong mắt cô.

Để Anna có thể thấu hiểu, anh đã nói những lời này với riêng cô. Karl là một người tốt, đáng yêu và tốt bụng. Karl cần sự tha thứ của cô và cô hoàn toàn có quyền quyết định có tha thứ cho anh hay không. Cô cảm nhận được da thịt anh đặt trên lòng bàn tay mình và đưa tay lên vuốt tóc anh. “Em tha thứ cho anh, Karl”, cô nói nhỏ nhẹ, hoàn toàn viên mãn, nhìn vào mắt anh khi anh ngược lên nhìn cô. Sắc thái trên khuôn mặt anh đã thay đổi, đẹp đẽ hơn, mãnh liệt hơn. Anh nhón chân lên, ôm lấy phía trên cánh tay cô và từ từ nâng cô đứng dậy. Anh kéo cô vào lòng, nghiêng đầu sang để hôn cô, nắm lấy cánh tay cô như một sự cứu rỗi. Sau đó, anh đột nhiên bỏ tay ra, để tay cô vòng quanh cổ mình và háo hức được bắt đầu.

Cô ôm anh và hôn anh bằng nụ hôn mạnh mẽ, hoang dại và dữ dội, khiến anh mê mẩn khắp cả người. Đôi môi cô hé mở, lưỡi anh nếm vị mặn từ nước mắt của cô trong nụ hôn họ dành cho nhau. Anh đón nhận nó, quấn lấy lưỡi cô, nuốt vị mặn từ nỗi đau khổ của cô, nhận nó về mình để cô không bao giờ phải rơi nước mắt vì anh nữa.

“Đừng khóc, Anna”, anh nói nhỏ rồi hôn cô say đắm và giữ chặt đầu cô bằng cả hai tay, như thể sợ cô sẽ né tránh mình. “Không bao giờ nữa, Anna”, anh hứa, lau sạch nước mắt trên mặt cô bằng những nụ hôn. Karl tìm kiếm hơi ấm từ cổ của cô, và cúi xuống hôn cô lần nữa, rồi đưa nụ hôn ấy xuống ngực. Anh cứ hôn xuống cho đến khi một chân anh quỳ xuống, khuôn mặt ép chặt vào bụng cô và đắm chìm trong mùi hương của hoa cúc.

“Anna”, anh nói, “anh đã yêu em từ rất lâu, lâu hơn cả em nghĩ”.

Cô quay lại và nhắm mắt khi anh ghé đầu anh vào cô, một tay anh ôm lấy cô, tay kia di chuyển một cách ấm áp, vững chắc và đầy tính chiếm hữu từ hõm sâu phía cổ cô xuống phía dưới đầu gối và ngược trở lên.

“Bao lâu, Karl?”, cô hỏi trong mê mê, vẫn cảm nhận bàn tay anh đang vuốt ve mình. “Nói em nghe... nói em nghe những điều anh muốn nói với em trước khi em đến đây.” Giọng của cô như bị đứt quãng khi bàn tay anh cứ lần theo những đường cong quen thuộc trên cơ thể cô.

“Anh đã yêu em từ khi em chưa tồn tại trên cõi đời này, Anna. Anh đã yêu em từ những giấc mơ về em, thậm chí là từ khi anh vừa rời khỏi vòng tay của mẹ mình. Anh đã yêu em từ khi anh tìm ra mảnh đất này rồi đưa em đến đây, từ khi anh xẻ gỗ, xây ngôi nhà này và xây cả lò sưởi cho em... Anh biết rằng trong cuộc đời mình, anh đã luôn có em ở nơi nào đó chờ đợi anh.”

“Karl, anh đứng lên đi”, cô thì thầm, khản khản. “Em đã phải chờ đợi quá lâu để anh lại yêu thương em.”

Anh đứng thẳng dậy, đưa tay vuốt ve cơ thể nhỏ bé của cô. Còn cô thì đang chờ đợi một nụ hôn từ anh.

Họ ôm lấy nhau, vuốt ve nhau và trao nhau những nụ hôn say đắm. “Em không thể tin anh lại chấp nhận sự âu yếm từ em”, cô nói trong hơi thở, giọng của cô nghe rất lạ: có chút gì đó khô khan, hào hứng và trầm sâu trong cuồng hộng.

“Đừng bao giờ hỏi. Em đừng bao giờ hỏi... Đừng bao giờ, Anna.” Đôi mắt anh nhắm lại và hơi thở có phần mệt mỏi.

Thay vì hỏi đó là điều gì, cô bước đến bên anh, trao anh một nụ hôn như để hứa rằng mình sẽ không nói gì cả.

“Khóa cửa đi, Anna và kéo cả rèm lại, dù anh nghĩ chúng ta không cần phải làm vậy.”

Anh rời khỏi cô một cách miễn cưỡng, quay người cô ra phía cánh cửa và quỳ xuống phía trước lò sưởi. Anh gạt một que củi, và nghe tiếng rên rẹt của rèm rửa kéo qua sợi dây liễu được dùng làm dây treo. Rồi anh nghiêng người, chạm vào miếng thép để đánh lửa và nghe tiếng hạt phỉ đập vào thanh gỗ sồi cứng cáp phía cửa ra vào. Karl vẫn nhìn lò sưởi, để ngọn lửa tự bùng lên, anh nghe tiếng vỏ ngô lao xạo phía sau lưng mình, sau đó là một âm thanh lạ quét xuống sàn nhà. Nhưng anh vẫn nhìn ngọn lửa, một chân quỳ gối trước chân kia cho đến khi tay cô chạm vào cổ anh, vai anh, và xuống dần phía dưới lưng anh, vòng ra phía trước rồi kéo vạt áo anh lên. Cô vuốt ve làn da ấm áp của anh cho đến khi anh nhắm mắt lại trước ngọn lửa, phơi mình dưới sức nóng từ sự mờ mịt của cô.

“Em đã nhìn ngắm đôi bờ vai này dưới ánh nắng mặt trời”, cô thì thầm, kéo chiếc áo của anh lên cao, rồi hạ môi mình xuống làn da ấm áp gần bờ vai anh. Ngồi xổm trên một chân, cánh tay thả lỏng, anh cũng cúi đầu xuống nơi bắp thịt ở bờ vai cô đang chạm vào. “Em đã nhìn chúng như thế nào, anh sẽ không bao giờ biết.”

Sau đó, anh ngẩng mặt lên, cảm nhận cô đang ở phía sau mình, cuộn tròn tấm chăn bên cổ trâu mà cô đã kéo từ giường xuống.

Bàn tay anh mân mê chạm vào vòng eo thon thả của cô.

“Có phải em đã nhìn anh như cách anh đang nhìn vòng eo của em lúc này không?” Rồi bàn tay anh chuyển sang sờ trên ngực cô. “Còn anh tự hỏi liệu mình có đoán sai những gì đang được che phủ dưới lớp áo kia không?”

Cô tìm lấy tay anh, sức nóng cơ thể tăng lên. “Vậy anh có đoán sai không?”, cô hỏi.

Anh giữ trọn bầu ngực căng cứng của cô, nhưng vẫn cất tiếng trả lời, “Chỉ có một cách khi trí nhớ đã bị lu mờ”.

Anh cởi cúc áo của cô ra trong khi cô đón nhận một nụ hôn trọn vẹn từ anh và cẩn nhẹ vào môi dưới của anh.

“Trí nhớ không thể hồi tưởng nếu đôi mắt không nhìn thấy gì, Karl”, cô thì thầm nói với người đàn ông đang quỳ trước mặt mình.

“Nhưng em đã làm việc rất chăm chỉ sau khi mặc chiếc áo xinh đẹp này. Sẽ thật xấu hổ nếu không dùng đến nó.” Thêm vài chiếc cúc áo nữa được bung mở.

“Chúng ta nên nằm trên sàn nhà thay vì nằm trên chiếc chăn nhàu nát này”, cô thì thầm trên môi anh.

“Nên vậy à?”, anh hỏi khi vẫn đang hôn cô.

“Anh nói không có câu hỏi mà, Karl.”

“Đó không phải là câu hỏi, Anna, đó là câu trả lời.”

Bàn tay Karl lần tìm sự ấm áp nơi bầu ngực cô và dần xuống vùng thấp hơn, ấm áp hơn của cô, nơi đang khao khát được anh chạm vào.

Cô chớp mắt khi cánh tay anh di chuyển, rồi lại mở mắt ra, đưa tay ôm lấy anh. Họ ngã người vào tay nhau và trao nhau những câu hỏi chỉ bằng sự chuyển động của đôi môi.

“Ấm áp...”, Karl nói khẽ trong tai cô.

“Mạnh mẽ...”, Anna khẽ trả lời.

“Tuyệt vời...”, anh nói, biết rõ điều này khi mở mắt ra.

“Tuyệt vời...”, cô trả lời và cũng biết điều tương tự.

Họ lại chìm trong cảm giác đắm say và quấn chặt lấy nhau. Rồi họ mở mắt, buông nhau ra và nhìn vào khuôn mặt của người kia trong ánh lửa lập lòe. Tất cả những gì hiện lên trong đôi mắt họ chỉ còn là những cảm xúc mãnh liệt...

Ánh sáng và sức nóng hòa quyện trên đôi tay Karl khi chúng di chuyển xuống những chiếc cúc áo còn lại. Ánh sáng và sức nóng cũng nhảy nhót trên ngón tay cô khi giật tung hàng cúc áo trên chiếc sơ mi anh đang mặc, rồi ngoan ngoãn buông thõng xuống, chờ đợi. Sắc lửa như mạ vàng lên đôi vai anh và một phần cơ thể cô khi anh đưa tay giúp cô trút bỏ chiếc váy của mình. Đôi mắt anh nhìn cô thật trìu mến. Rồi cứ như thế, hai thân thể rực rỡ trong ánh lửa sáng bừng nhảy nhót và chờ đợi những điều tốt đẹp xảy ra. Họ giờ chỉ còn là hai người đang yêu nhau, họ đang tay đón lấy ánh sáng rực rỡ trong ánh mắt người kia và trao nhau những ánh mắt chiêm ngưỡng và tôn thờ, cảm nhận và thắc mắc.

Karl ngược mắt lên nhìn Anna và thấy được trong đó một câu hỏi không lời mà anh cũng muốn hỏi. Anh quên cả bản thân mình để rồi nói chuyện với cô bằng tiếng Thụy Điển. Một giọng nói ngọt ngào phát ra từ đôi môi anh, chảy vào tai Anna nghe như một bài hát, cho dù cô không hiểu anh đang muốn nói gì. Làm sao cô có thể chế giễu anh vì giai điệu êm tai này, một thứ âm nhạc đặc biệt? Vì bây giờ cô mới biết đó chính là một phần trong con người Karl mà cô cũng yêu thương như chính cơ thể vạm vỡ và khuôn mặt rám nắng của anh, sự kiên nhẫn cùng những đức tính tốt đẹp của anh vậy. Cô đột nhiên mong muốn mình có thể hiểu được lời bài hát mà anh đang rót vào tai cô bằng âm điệu dịu dàng.

“Anh nói gì vậy, Karl?”, cô hỏi, đôi mắt chờ đợi ngược lên nhìn anh.

Đặt một ngón tay dưới cằm cô, lần này, anh nói bằng tiếng Anh. “Anna, em thật đẹp!”

“Không, anh hãy nói bằng tiếng Thụy Điển đi. Hãy dạy cho em nói câu này bằng tiếng Thụy Điển.”

“Cô nhìn miệng anh đang tạo nên những âm thanh rất lạ. Anh có đôi môi dày và đẹp, đầy đặn và rất gợi cảm khi anh lặp lại, ”Du ar vacker, Anna”.

Chạm vào môi anh, nhìn ngắm khuôn mặt anh, cô lặp lại, “Du ar vacker, Karl”.

Mặc ngón tay cô vẫn để trên môi mình, anh nói, “Jag alskar dig”. Nhìn cái cách anh nhắm mắt lại hay mím môi và ép sát vào lòng bàn tay của cô, cô đã biết ý nghĩa của câu nói ấy trước khi anh lặp lại.

“Jag alskar dig, Anna”, anh nói, phát âm rất hay. Ôi không, tim cô như đập loạn nhịp.

“Jag alskar dig”, Anna nhẹ nhàng nói, giọng Thụy Điển của cô nghe đậm chất Mỹ, nhưng ý nghĩa của nó thì lại vang xa, cho dù có là thứ ngôn ngữ gì đi chăng nữa. “Em đã nói gì vậy, Karl?”, cô thì thầm.

“Em đã nói rằng em yêu anh.”

Cô đưa hai tay ôm lấy mặt anh và hôn lên đó. “Jag alskar dig”, cô lặp lại, “Jag alskar dig, Jag alskar dig, Karl”, cô hôn anh cuồng nhiệt cho đến khi buộc được đôi mắt anh nhắm lại.

Da thịt ấm áp của họ quyện vào nhau. Anh đặt cô nằm xuống nhẹ nhàng và từ từ, cho đến khi cô cảm thấy tấm chăn mềm mại phía dưới người mình, da thịt rắn chắc của anh ở phía trên cô còn cơ thể cô nằm giữa sự mềm mại và rắn chắc đó.

Anh ôm chặt cô, vuốt ve cô, hôn cô, cảm nhận sự hài lòng trong cô khi cô cười và rúc vào người anh, sau đó lại ưỡn người lên và rên rỉ. Những âm thanh nhỏ dần, nhỏ dần trong cuồng hống của cô cho anh biết mình nên chậm lại để cả hai người cùng tìm được niềm vui thú bên nhau.

Anh lăn người qua và thả lỏng cơ thể, đón nhận những cái vuốt ve của cô, tận hưởng cảm giác với đôi tay vốn đã quá quen thuộc trên cơ thể lực lưỡng của mình.

Sau đó, Anna trượt xuống và nằm lên người anh. Bím tóc của cô xỏa tung ra, những sợi tóc giống như những tia lửa, ôm trọn khuôn mặt ngây thơ của cô. Anh thả lỏng người, dùng ngón tay vuốt ve cơ thể cô đang nằm trên người mình, cảm nhận nụ hôn của cô trên cổ, trên ngực mình và xuống dần bên dưới. Giây phút này, anh không còn nhớ được bím tóc của cô nữa.

Hai người họ như hòa quyện vào nhau, họ hôn nhau say đắm, cùng nhau đạt đến khoái cảm, nhưng dường như vẫn còn chưa đủ. Họ thả lỏng cơ thể và để cảm xúc tự dâng trào trong niềm vui sướng.

“Nói cho anh nghe nữa đi, Anna”, anh nói từng lời một cách mạnh mẽ, một tay vuốt tóc cô, tay kia vuốt ve cơ thể cô. “Hãy nói rằng em cũng yêu anh như anh yêu em.”

“Jag alskar dig. Em yêu anh, Karl”, cô nói, giọng gần như hoang dại, và chỉ cần có thế, họ đã thấu hiểu nhau.

Một lần nữa, họ nhớ lại sự tuyệt vời trong lần đầu tiên của mình, những xúc cảm đẹp đẽ khi hai cơ thể quyện vào nhau, sự mềm mại của từng chuyển động khi hòa chung nhịp điệu như một con nước thủy triều dâng lên rồi lại hạ xuống.

Họ đã vượt qua rào cản của ngôn ngữ, tạo ra thứ ngôn ngữ riêng của mình, thứ ngôn ngữ của tình yêu - những lời thì thầm không buộc phải thốt lên, cảm nhận những giây phút ngạt thở và nỗi đau trong im lặng cùng tiếng rên rỉ dễ chịu.

Anh nằm yên trên cô, cảm thấy thanh thản sau những gì họ đã trải qua. Cô vuốt mớ tóc sau gáy của anh. Vai anh giờ đã khô dưới sức nóng của những ngón tay cô và ngọn lửa bập bùng trong lò sưởi, còn môi anh thì đang đặt trên hõm cổ cô.

Sau khi đã nghỉ ngơi hồi lâu, Anna nhìn lên những cái bóng đang nhảy múa trên trần nhà và nói, “Karl, anh có biết mình như thế nào không?”.

“Anh như thế nào?”

Cô tự hỏi liệu mình có dám nói cho anh biết không, nó vẫn nằm trong đầu cô từ lúc cô chạm vào người anh và cả trước khi chạm vào người anh.

“Anh giống như cán rìu của anh khi sắp bỏ vào cây vậy.” Anh ngẩng lên và nhìn vào khuôn mặt cô.

“Giống cán rìu của anh sao?”, anh hỏi, vẻ bối rối.

“Ềm dịu, ấm áp, dài, rắn chắc, cong... và giống như anh nói, nảy lên.”

“Không phải nữa đâu, anh không phải”, anh cười.

“Em biết anh sẽ trêu em nếu em nói với anh.”

“Đúng thế”, anh nói và hôn vào mũi cô. “Từ bây giờ, anh sẽ tán tỉnh Anna của anh để cô ấy không bao giờ quên cảm giác của cán rìu.”

“Ôi, Karl...”, nhưng cô bật cười.

“Làm sao anh có thể quên giọng cười này được”, anh nói.

“Làm sao em có thể quên cách anh trêu chọc em được.”

Họ cùng cười.

“Ồ, Anna! Em thật đặc biệt!”, anh nói, rất vui vẻ. Anh nhìn khắp khuôn mặt và mái tóc của cô.

“Em thì sao nào?”, cô dò xét.

Nhưng anh không thể so sánh cô với bất cứ thứ gì anh biết. Không có gì tốt đẹp bằng cô. “Anh không biết diễn tả như thế nào nữa. Anh chỉ biết có những thứ không phải là em. Em không phải người Thụy Điển, và vì vậy, em nên bỏ cái bím tóc ấy đi và cứ để kiểu tóc cũ. Anh cố không nghĩ đến chuyện này, nhưng nếu anh không nói ra, mọi việc chỉ trở nên tồi tệ hơn thôi.”

Sau đó, thấy cô tỏ vẻ quan tâm, anh dịu giọng lại, “Không, không phải bây giờ, Anna. Em đang thích kiểu tóc ấy thì cứ để vậy đi. Em cũng không mập mạp, không nấu ăn giỏi, không biết làm vườn nhưng anh không quan tâm, Anna. Anh chỉ muốn em là em thôi.”

“Được rồi, Karl”, cô nói, vòng tay qua cổ anh. “Em hứa là em sẽ không thay đổi.”

“Tốt”, anh nói.

“Nhưng Karl này...”

“Hử?”

“Nếu anh chịu chuốc lấy phiền hà để dạy em đọc và viết chữ trong mùa đông năm nay, anh có thể dạy luôn cho em cả hai ngôn ngữ được không, ngay lập tức.”

Anh chỉ có thể cười, hôn cô và nói, “Ồi, Anna! Em thật đặc biệt!”.

Giữa màn đêm tĩnh lặng chỉ còn vang lên tiếng vỗ ngô lạo xào, ngay cả những sinh vật ban đêm cũng đã đi ngủ, Anna và Karl cũng sắp làm vậy.

“Mở chốt cửa cho thằng bé đi, Anna”, Karl nói rồi kéo tấm chăn lên, để trên giường của họ.

Anna mở cửa và đứng nhìn vào bóng đêm trong chốc lát. “Karl, em đã không hiểu hết những điều anh làm ảnh đất này, rất nhiều điều cho đến khi em nghĩ rằng mình đã mất anh. Nhưng bây giờ, em đã hiểu, Karl. Em thật sự đã hiểu.”

“Đi ngủ đi, Anna.”

Cô cười khi nhìn nghiêng qua vai, sau đó đóng cửa lại và bỏ thêm củi vào đồng lửa.

Karl đứng chờ cô.

Ở chính giữa giường ngủ của họ, giữa hai chiếc gối là một bó cỏ xạ hương thảo được lấy từ lọ hoa trên chiếc bàn ăn, nơi mà món mứt nam việt quất đã khô từ bao giờ...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dam-say>